

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A dark, textured skull, possibly of a pronghorn or similar animal, is the central focus. It is surrounded by several bright yellow flowers with dark centers and green leaves. Small clusters of yellow berries are also visible. The background is dark and textured.

BREAKER

THE UNMASKED SERIES

FANNY LEE SAVAGE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

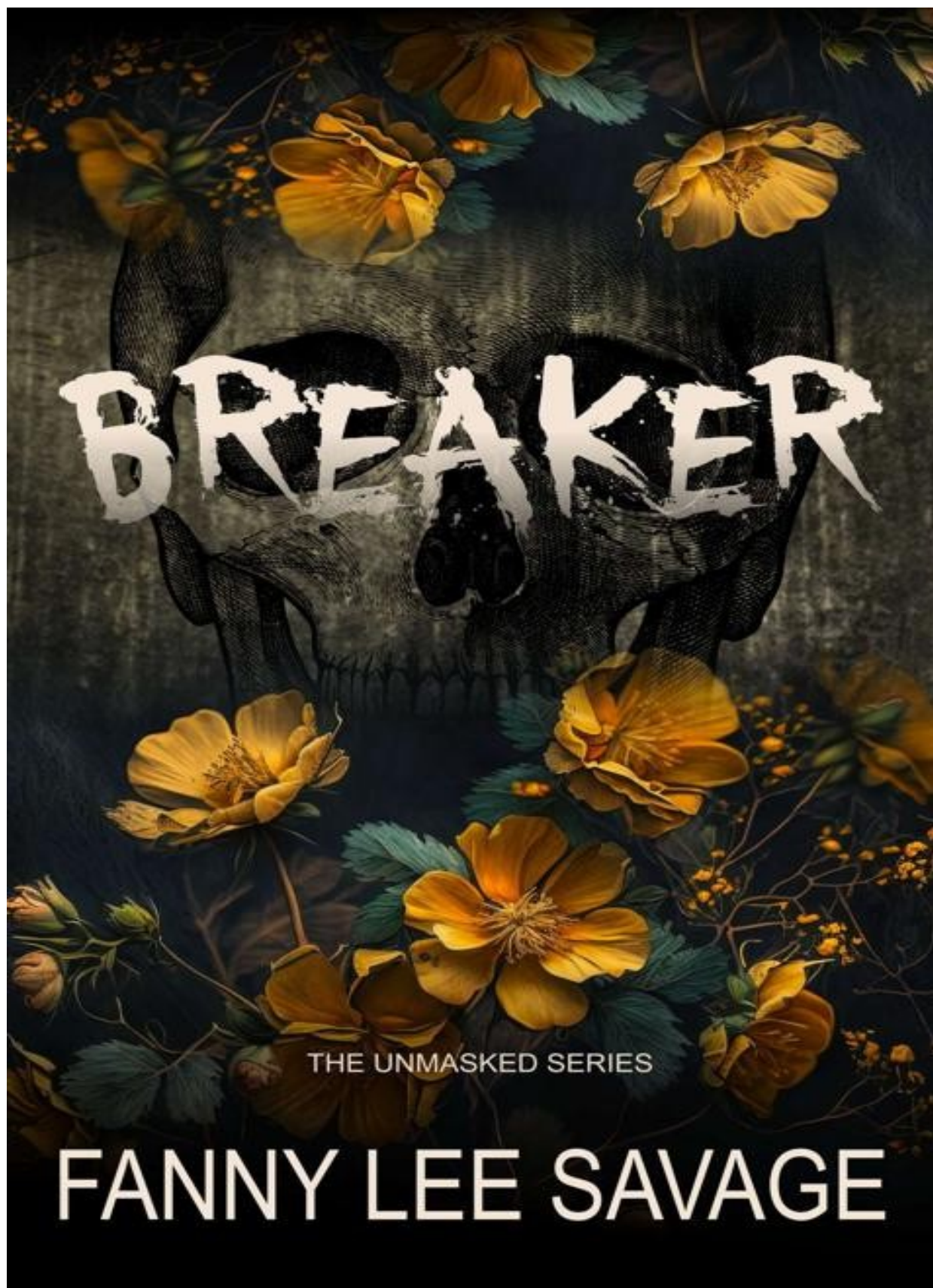
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Copyright © 2024 by Fanny Lee Savage

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Savage by Design tarafından yapılmıştır

CONTENTS

- [1. Kırıcı](#)
- [2. Adanmışlık](#)
- [3. Adanmışlık Devam Ediyor...](#)
- [4. İçerik Uyarısı](#)
- [5. Çalma Listesi](#)
- [6. Sözlük](#)
- [7. Bölüm 1](#)
- [8. Bölüm 2](#)
- [9. Bölüm 3](#)
- [10. Bölüm 4](#)
- [11. Bölüm 5](#)
- [12. Bölüm 6](#)
- [13. Bölüm 7](#)
- [14. Bölüm 8](#)
- [15. Bölüm 9](#)
- [16. Bölüm 10](#)
- [17. Bölüm 11](#)

- [18. Bölüm 12](#)
- [19. Bölüm 13](#)
- [20. Bölüm 14](#)
- [21. Bölüm 15](#)
- [22. Bölüm 16](#)
- [23. Bölüm 17](#)
- [24. Bölüm 18](#)
- [25. Bölüm 19](#)
- [26. Bölüm 20](#)
- [27. Bölüm 21](#)
- [28. Bölüm 22](#)
- [29. Bölüm 23](#)
- [30. Bölüm 24](#)
- [31. Bölüm 25](#)
- [32. Bölüm 26](#)
- [33. Bölüm 27](#)
- [34. Bölüm 28](#)
- [35. Bölüm 29](#)
- [36. Bölüm 30](#)
- [37. Bölüm 31](#)
- [38. Bölüm 32](#)
- [39. Bölüm 33](#)
- [40. Bölüm 34](#)
- [41. Bölüm 35](#)
- [42. Bölüm 36](#)
- [43. Bölüm 37](#)
- [44. Bölüm 38](#)

- [45. Bölüm 39](#)
- [46. Bölüm 40](#)
- [47. Bölüm 41](#)
- [48. Bölüm 42](#)
- [49. Bölüm 43](#)
- [50. Bölüm 44](#)
- [51. Bölüm 45](#)
- [52. Bölüm 46](#)
- [53. Bölüm 47](#)
- [54. Bölüm 48](#)
- [55. Bölüm 49](#)
- [56. Bölüm 50](#)
- [57. Bölüm 56](#)
- [58. Teşekkür](#)
- [59. Okuyuculara Not](#)
- [60. Yazar hakkında](#)
- [61. Ayrıca .](#)

BREAKER

MASKESİZ SERİSİ #3

Hatırlatılması gereken tüm kızlar (ve erkekler) için...
Hayatınız sizin karar verdiğiniz şeydir, başka hiç kimsenin
değil.

Bunu başarmak için bir canavar olmanız gerekse bile.

Ve eğer yarattığınız bu hayat bir yatağa bağlanmayı ve maskeli bir adam tarafından korkutulmayı içeriyorsa, o zaman öyle olsun.

CONTENT WARNING

İşte yine buradayız. Tetikleyicileri ve saf sefahati listelemeye adanmış bir başka sayfa.

Breaker'ın kitabı zor bir okuma. Striker gibi pürüzlü kenarlar ve cesur hisler yok. Bu kitap kanıyor. Breaker kesin. Adını hak etti. İlerlerken bunu hatırlayın.

Non-con/SA'nın bu serinin bir parçası olmadığına söz vermiş olsam da (yani erkeklerimiz kızlarını asla bu şekilde zorlamayacaklar) bu kitapta rahatsız edici birkaç sahne var. Karakterlerin yaşına uygun ama aynı zamanda hikayeye sadık kalacak şekilde yazıldıklarından emin olmak için elimden geleni yapıyorum.

Buraya kadar geldiyseniz, sizi bekleyen tehdidi biliyorsunuz demektir. Sayfalar.

Bununla birlikte, bu hikaye karanlık. Bu hikayede oldukça korkunç yerlere gidiyoruz.

Ama size söz veriyorum, bu kitabı dikkatli bir şekilde ele alacağım.

Bununla birlikte, işte karanlık ve kirli menünüz:

Temalar:

Karanlık romantizm, mafya, arkadaştan sevgiliye, çift uyanış, neden seçme/çoklu, askerlik, travma bağı, yasak, zorla yakınlaşma, maskeli adamlar, motorcu adamlar.

İçerik Uyarısı:

Grafik şiddet

Grafik cinsel içerik

Cinsel istismar tartışılmakta ve bir noktaya kadar tasvir edilmektedir. Kan/kanlı

MMF, MM ve MF cinsel karşılaşmalar, BDSM temaları, DP, nefes oyunu ve çeşitli karışıklıklar içeren sahneler dahil olmak üzere iyice ayrıntılı cinsel içerik: üreme / bağlanma / şaplak atma, kremalı pasta temizleme bunlardan birkaçıdır.

Detaylı tıbbi travma

Bedensel ceza

Son derece ayrıntılı şiddet/işkence
Ayrıntılı silah/ateşli silah kullanımı
Övgü/aşağılama
İki Uyanış
PSTD/Dissosiyasyon/OCD

Playlist

BUSH - MACHINEHEAD
SYML - THE DARK (SPARSE)
MEHRO - WHO ARE YOU
ROSENFELD - I WANT TO SLEEP
TOKEN - ALKALINE OMIDO -
PLEASE
ONE TRUE GOD - KILL ME WITH YOUR LOVE PARIS
PALOMA - THE FRUITS
ISABEL LAROSA - EYES DON'T LIE
ISABEL LAROSA - FAVORITE (SPED-UP)
ARI ABDUL - BABYDOLL
MEHRO - CANAVAR
MICHAEL KIWANUKA - COLD LITTLE HEART
ROSENFELD - DO IT FOR ME
DPR IAN - LIMBO
SYML - I WAS STONE
SLEEP TOKEN - GIVE
JULIA ALEXA - PLEASE HOLD ME
CAMYLIO - DUSK TILL DAWN
CAMYLIO - HIGH, HIGH, HIGH...
SYML - TAKE ME APART BLACK
MATCH - NOWHERE
CANAVARLAR VE İNSANLAR - YOK EDİCİ
SHAYA ZAMORA - TANITILDI
EGYPT CENTRAL - WHITE RABBIT IN
THIS MOMENT - WHORE FLEURIE
- LOVE AND WAR LETDOWN -
EMPTY

Glossary

OTETS - BABA: RUS

SYN - OĞUL: RUSÇA

SOLDAT - ASKER: RUSÇA

MO LEANNAN - SEVGİLİM: İSKOÇ GALCESİ *MADADH-*

RUADH - KIZIL TILKI: İSKOÇ GALCESİ *MO GHRÀDH -*

AŞKİM: İSKOÇ GALCESİ

CHAPTER 1

BREAKER

T Fallon'la tanıştığım gün babamı kaybettiğim gündü. Beni bahçede bırakıp gitti, küçük botlarım çoktan yaptığım şeylerle kirlenmişti. Daha sonra babamı uzun yıllar boyunca bir daha göremeyeceğimi bilmeden yaptım.

Oğlunu gömdüğümüz güne kadar değil. Ya da ondan kalanları.

Bugüne kadar hangi adamın gerçek olduğundan emin olamadım. Komutan Fallon- soğuk, acımasız, tüm duygulardan yoksun gözler, o kadar buz mavisi ki donmuş bir çorak araziye bakmak gibi, yüzeyin altında pürüzlü kayalar ve ölü şeylerden başka bir şey yok.

Otetlerim. Baba. Bay Byrns. Geç saatlere kadar kaldığı gecelerde gülümseyerek beni yatağıma yatıran adam. Yapboz parçalarını birleştirmem için masanın üzerine koyan ya da annesinin dilini öğretirken beni usulca düzelten babam. Başımı okşar ve kelimeleri söyleyebildiğim için ne kadar gurur duyduğunu söylerdi ve göğsüm mutlulukla kabarırdı.

Aptal bir çocuktum. Kusursuz üç parçalı takım elbiselerinin ve büyüleyici gülümsemelerinin ardında şeytanın kendisini sakladığını bilmiyordum. Umutsuzca memnun etmek istediğim şeytanın o olduğunu bilmiyordum. Neler yapabileceğini bilmeden önce. İki yüzü olduğunu bilmeden önce.

Fallon ve babası.

Gerçi oğlunu gömen Fallon değil, babasıydı.

Hunter'ı toprağa verdiğimiz gün, dünya çok canlı bir şekilde boyanmıştı, güneş o kadar parlaktı ki neredeyse kör edecekti. Ben izlerken

Fallon, Hunter'ın açık mezarının önünde diz çöktü, toprak her daim yeşil parlıyordu, güneş o kadar sıcak ve canlıydı ki gözlerimi yaktı. Ya da belki de akmayı reddeden gözyaşlarımdı.

Tüm bu parlak renkler göğsümün içindekilere ihanet gibi geliyordu. Bir boşluk mağarası, mürekkep gibi bir karanlık sanki içimden kanıyor, yumuşak yeşil çimenlere sızıyor ve onu acıyla lekeliyordu.

Bacakları tutmazken, babamın o anda hissettiği şeyin pişmanlık olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum. Acaba onu parçalayan şey, oğlunun ölümünün sebebinin kendisi olduğunun acı verici bir şekilde farkına varması mıydı? Tabutta hepimizin sevdiği adamın parçalarının olmasının nedeni.

Artık bu tür bir acının nasıl bir his olduğunu merak etmeme gerek yok. Şu anda hissediyorum, kalbimden geriye kalanları bıçaklayan binlerce küçük keskin metal parçası gibi, öfkenin etrafımdaki odaya sızmasına izin veriyorum.

Kendime kızgınlım. Hepimize.

Ve öfke suçluluktan daha iyi hissettiriyor.

Delilah'nın çılgınlıkları içimi parçalıyor ve Azrail'e bakıyorum. O da hissediyor. Bu ikiye bölünme. Bir parça daha, yıllardır istediğimizi, arzuladığımızı, arzuladığımızı, ihtiyaç duyduğumuzu itiraf ettiğimiz bir şey, bizim olduğunu iddia ettiğimiz biri bizden alındı.

Onun yüzünden.

Fallon. Baba.

Ondan daha önce hiç nefret etmemiştim. Bize kemer taktığında ya da beni hücreye tıktığında bile. İsmimin verildiği gün, bana bir şeyleri kırmanın sorun olmadığını söylediğinde bile. Hayır. Bizi askere dönüştürdüğü için babamdan hiç nefret etmedim.

Ama sanırım artık ondan nefret ediyorum.

Ve bu nefret derinlerde, içimde kırmızı, ateşli bir sıcaklıkla kaynıyor. Aşındırıcı bir asit gibi, kafamda sadece şiddet kalana kadar tüm düşüncelerimi yiyip bitiriyor.

"Kimse bizim olanı alamaz." Sesim benimki gibi çıkmıyor. Kendim gibi hissetmiyorum. Fallon'un yarattığı adam gibi hissediyorum. Asker. Kırıcı. İçimde yaşayan şeyin doymak bilmez susuzluğunu gidermek için zayıf kemikleri ve yumuşak deriyi yok eden *syn*. Fallon'un yarattığı karanlık yaratık. Beslediği şey.

Arkamda Striker diz çökmüş, geçmişle bugünün çarpışmasını izliyor ve bir başkasını kurtarmak için kendimizin büyük bir kısmını geride bırakmak zorunda kaldığımız günü yeniden yaşamak zorunda kalıyor. Hunter'ı feda ettiğimiz ve onu Rune'a bıraktığımız günü.

Ama biz gitmiyoruz. Onu uzaklara, doğrudan onun kollarına gönderiyoruz, neler yapabileceğini çok iyi biliyoruz.

Parmaklarım eldivenlerimin içinde sıkışıp yumruk oluyor. "Neden?" diye sorduğumu duyuyorum.

Artık sessizlik var. O kadar uzun süredir ayakta durmuş, karanlık gökyüzünü seyreliyordum, o kadar dalmışım ki gittiklerini duymamışım. Boş fuayeye bakıyorum, artık burada olmadıkları için neredeyse şoktayım. Minik kızımızı bir şekilde yerden kaldırıp götürdüler.

Gözlerimle ikinci kattaki balkonu ve yemek odasına giden loş koridoru tarayarak etrafımda dönüyorum. Onu ararken kalbim hızla çarpıyor, kendimi dik tutmak için kapı koluna sıkıca tutunuyorum.

Bunu biz yaptık. Fallon'u istediğim kadar suçlayabilirim ama yine de başardık.

"Kod," diyor Fallon ve başımı ona doğru çeviriyorum. Kütüphaneye açılan ahşap kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kendini beğenmiş bir memnuniyet içindeydi.

Piç kurusu.

"Kodun canı cehenneme," diye hırlayarak yüzümü tamamen ona dönüyorum. Ne kadar zamandır orada durduğunu, her zaman yaptığı gibi gözlemlediğini merak ediyorum. Plan yapıyor. Plan yapıyor. Bir satranç oyuncusu gibi her hareketimizi izliyor ve daha sonra kullanmak üzere depoluyor.

Hatalarından ders almak yerine, daha da soğuklaştı. Tabii bu mümkünse.

Fallon buz gibi bir acımasızlıktır ve gördüğü her şeyi silah olarak kullanır. Kim olduğunuzun bir önemi yok. Aile ya da düşman, istediğini elde etmek için etrafındakileri manipüle ediyor. Ona karşı geldik ve bizi desteklemek, Rune'un Zane ile yaptığı bu lanet anlaşmayla mücadele etmek yerine, bizi cezalandırmak için inatla onu bizden alıyor.

Fallon kaşlarını çatarak takım elbisesini düzeltiyor. Her zaman kontrollü. Her zaman kendini beğenmiş.

Striker'ın parçalandığını gördüğü düşüncesinden nefret ediyorum. Delilah'ın kalbi kırılmıştı. Reaper'ın kendini suçlu hissetmesinden. Babamın beni zayıf görmesi umurumda değil. Beni güçlü gördü ve ağlarken gördü. Korktuğumu gördü ve küçük bir çocukken yatağımı ıslattığımda çarşaf larımı değiştirdi. Ama kardeşlerimi bu kadar perişan görmesinden nefret ediyorum. Onların yumuşak taraflarını görmeyi hak etmiyor, hele ki onlara kendisinden hiçbir şey vermemişken.

"Buna uymak zorundayız," diyor Fallon, tepkilerimi ölçüyormuş gibi başını hafifçe yana eğerek. Hepimizin içinde, bir tek ben

kitap gibi okunuyor.

"Hiçbir *kuralı* umursamadın." Ne zaman öne doğru hareket ettiğimi ya da parmaklarımın babamın ceketinin yakasına eldivenlerim gıcırdayacak kadar nasıl kıvrıldığını bilmiyorum ama Fallon'un mükemmel koyu gri kaşları yukarı doğru kıvrıldığında kalbimin gürleyen bir davul gibi attığını ve midemin o eski kaygan hisle çalkalanarak takla attığını biliyorum.

Korku.

Elimi bırakıp geri çekiliyorum.

Yüz hatları daha önce hiç görmediğim bir şekilde buruştu. İğrenmeye benzer bir şey. "Onu becerdin." Bu bir soru değil.

Bakışlarım yere düşüyor, kalbim küt küt atıyor. Babam ne zaman küfretse, bir şekilde kelimenin kulağa daha da kaba gelmesini sağlıyor.

Becerildim.

Sanki paylaştığımız şey kabaydı. Ahlaksız. Kirli bir şey ve değil...

"İstedğin gibi yap dediğimde kastettiğim bu değildi." "İstedğin gibi yap Boğazından çıkardığı ses bakışlarımı onunkilere yöneltiyor. Gözlerinin arkasında bir şey parlıyor ve yüz hatlarını sertleştiriyor. Suçlayıcı. "Oğluma bir kadını zorlamaması gerektiğini öğrettim."

"İstekliydi," diye homurdandım. Kırmızı dosyayı aramak için girdiğimiz o gün ofisinde ne bulduğumu babam bilmiyor. Viper, Striker ve benim, hepimiz hakkında tuttuğu o dosyalarda ne bulduğumuzu. Annemin tecavüze uğradığını ve beni henüz on beş yaşındayken doğurduğunu, benim nefretten doğduğumu ve onun sayesinde bu dünyaya geldiğimi.

"Öyle miydi, evlat? Onu iradesi dışında tutuyordun. Ona zarar vermemek için korkudan bacaklarını açtığını hiç düşündün mü?" Kaygan, zalim bir gülümseme ağzının köşesini yukarı çekiyor ve onu yumruklama dürtüsü elimi sarsıyor. "Rıza çok önemlidir, ama rıza gösterme nedeni de önemlidir."

İçimden bir kahkaha patlıyor ve öfkesiyle ikimizi de şok ediyor. "Rızadan sana ne? Bize bunu yapmamızı emretmedin mi? Seçenekleri ortadan kaldırmak? Delilah'yı babasına karşı kıskırtmak mı?"

"Benim bile sınırlarım var," diyor babam bana doğru bir adım atarak. Yaşlılık boyundan hiçbir şey götürmemiş ya da hepimizin görmeye alışkın olduğu korkutucu bakışlarını azaltmamış. Sadece sert ve militan duruşunu daha da arttırmış. Artık simsiyah olmayan gümüş saçları yüz hatlarını daha da belirginleştiriyor, onu daha ağırbaşlı ve yakışıklı gösteriyor.

"Öyle mi?" Tersliyorum. "Çünkü onları henüz görmedim."

Ne cüretle rızadan bahseder? Hiçbirimiz okula götürülmeye rıza gösteremezdik. Ben bile oraya gönderilmeden önce bunu anlayamayacak kadar küçüktüm. Hepimiz öyleydik. Birine dokunurken her zaman dikkatli olmuşumdur. Cora'yı zorladığımı ima etmesi midemi fena halde bulandırıyor.

Eldivenlerimi çıkarıp merdivenlerin dibine doğru fırlatıyorum, endişe, korku, kendime ve babama duyduğum *nefret* içimi kemiriyor, sonra maskemi çıkarıp arka cebime sokuyorum. Başımda donuk bir ağrı zonkluyor. Omuzlarımı yuvarlayarak içimde oluşan gerginliği hafifletmeye çalışıyorum ve yukarıya, ikinci katın sahanlığına bakıyorum.

Striker'ı bulmalıyım. Tatlı Küçük Kırmızımızla o günü tekrar yaşadığı için yıkılmış olmalı.

Fallon bir adım önümde durup doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Buz mavisi üzerine buz mavisi. "Ben *sentetiklerime* şunu öğrettim-"

"Senin *sentlerin*," diye tıslıyorum kelimeyi, zehirle bağlayarak. Devam ediyorum, öfke tüm mantığımı kaybetmeme neden oluyor, tüm hayatımı kontrol eden adama cevap vermenin sonuçlarını umursamıyorum, "Çünkü biz buyuz, değil mi? Senin günahların. Senin karanlık, kirli sırrın. Biz senin açgözlülüğün ve güce, lanet olası zenginliğe olan açlığının insan formuna bürünmüş haliyiz."

Babamın çenesi titriyor, patlamam karşısında gözleri hafifçe kısılıyor. Sessiz kalmam için emir vermek yerine ağzını kapatmasına şaşırdım. Ondan korkmadığımdan değil, ödümü koparıyor ama artık okuldaki o çocuk değilim. Hala onun askeri olabilirim ama *ben* hala *benim*. Emirlerle isyan eden ve sadece kendi güvenliğimden değil, kardeşimin güvenliğinden korktuğu için emirlere uyan aynı çocuk. Ama büyüdüm, karşılık veren ve aklımdan geçenleri söyleyen bir adam oldum.

Kuralları ve yasaları çiğneyen. Babamın tıpkı onun gibi olduğunu söylediği kişi. En sevdiği *söz dizimi*.

"Yoksa korku uyandırmadan onların güvenini ve saygısını kazanmam hoşuna gitmedi mi?" Bir adım daha yaklaşıyorum, ağzımın onunkini yansıtan vahşi bir sırıtışa dönüştüğünü hissediyorum. "Çünkü bizimkini kazanmanın tek yolu bu."

"Zalimlik sana yakışmıyor evlat," diyor Fallon.

Gülüşüm keskin, boğazımı kesiyor. "Zalim olmak tam da senin bana öğrettiğin şey."

Onlar hariç. Azrail bile Fallon'ın istediği kadar zalim olamazdı. Ne kadar zalimce talimat verdi. Onu sert bir şekilde eğitmemiz gerekiyordu. Onun sadakatini al. Ondan babam kadar şiddetli bir şekilde çek.

bizimkini yaptı. Yine de görevle yüzleştığımız her an, onun sadakatinden daha fazlasını arzuladık.

Onu arzuladık.

Her ikisi de, tüm yılları ve tüm planları anlamsız hale getirdi.

"Tanrı aşkına, evlat. İkisi de mi?" diye sorar.

Gözlerim ona kayıyor. Kaşlarını çatarak gözlerime bakıyor, sanki bizim için ifade ettikleri her şey yüzümde yazılıymış gibi. Sanki umduğumuz, hayal ettiğimiz her şeyi görebiliyormuş gibi.

"Gavin'in kızını da mı becerdin?" Nefesinin altından sessizce küfrediyor, tiksinti kelimeyi bozuyor ve daha da iğrenç hale getiriyor. "Yani şimdi benim askerim, *oğlum*, bir cinsel sapkın." Gözleri soğuyor ve bakışlarım düşüyor. "Engerek ete duyduğu şehvetle ahlaksızlaştı ama senden daha iyisini beklerdim."

Viper'a ahlaksız diyerek ne demek istediğini sormak istiyorum ama beni izlediğini ve tepki vermemi beklediğini görünce sözlerimi yutuyorum.

Viper'ı savunmak için.

Muhtemelen şüphelendiği bir şeyi ele vermek için.

Nefesinin altında bir küfür daha mırıldanıyor. "Söylentilerin doğru olmadığını umuyordum." Yüz ifademi okuyunca başını sallıyor, hayal kırıklığı yüzünden okunuyor. "Diğer ailelerin askerlerimin ne yaptığını duymadığını mı sanıyorsun? Neyi savunmak zorunda kaldığımı? Gavin'in elinde, onları almanız emredilmeden önceki gece kulübünde çekilmiş görüntüleriniz var."

Hay sikeyim. Tabii ki babam öğrenecekti. Reaper kulübe gitmemiz, onları almamız, Gavin'in ne kadar zayıf olduğunu ve bunca zamandır öyle olduğunu görmesi için ısrar etti. İstedığımız zaman, istediğimiz şeyi alabileceğimizi.

Kızların da bizden alacağını tahmin ettiğini sanmıyorum.

Ellerini ceplerine sokan babamın başı yana eğiliyor, gözleri tenimi delip geçiyor, ruhuma işliyor. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve bu hareket bana okuldaki günlerimizi o kadar çok hatırlatıyor ki midem alt üst oluyor, oradaki anılarımız yeniden canlanıyor. "Sadece emirlerimin içine etmekle ve tüm Devin ailesini, önemli bir aileyi kızdırmakla kalmadın, aynı zamanda oğluma işkence eden adamın kızına karşı bir şeyler *hissetmeye* başladın."

Gözlerim onun parlak siyah ayakkabılarına kayarken içim burkuluyor. Onlarda yüzümü göremediğime seviniyorum. Gördüğüm şeyden hoşlanacağımı sanmıyorum.

"Askerlerime çiçekli, güzel duyguların bir zayıflık olduğunu öğrettim." Fallon'un sesi sertleşir. "Askerlerime, oğullarıma saygıyı öğrettim. Onuru öğrettim."

Söyle bana Breaker, düşmanımızın kızını önemsemenin onuru var mı?"

Dişlerim gıcırıyor ve cevap vermeyi reddediyorum.

Sessizliğimin yarattığı öfke derisinin altında kaynıyor, yüz hatlarını daha keskin ve soğuk hale getiriyor. Güzel. Benim saygımı hak etmiyor.

Hiç olmadı.

Bunu ona verdiğim için aptalım.

Fallon eğilerek beni sıkıştırıyor ama ben geri adım atmıyorum. "Ben de oğullarıma ne pahasına olursa olsun birbirlerini korumalarını öğrettim. Ama yine de beni ve birbirinizi yüzüstü bırakmaya devam ediyorsunuz."

Acı göğsüme saplanıyor. Alçakça bir darbeydi ama kendimi kontrol altında tutuyorum, istediğim gibi karşılık vermiyorum. Hunter'ın ölümü için bizi suçluyor.

Sanırım inkâr etmek suçluluk
duymaktan daha kolay. "İstenileni
yaptık," diyorum.

"Ve sen emirlerime karşı geldin, sadece bir değil iki kez!" Fallon bağılıyor, sert sesi sessiz fuayeyi öyle keskin bir şekilde kesiyor ki irkiliyorum.

"Yapmak istediğimiz şeyi başardık. Delilah'ın işbirliğine sahibiz ve-"

Geri adım atıyor, ellerini takım elbisesinin önünden aşağı indiriyor, kendini topluyor ve ben yumruklarımı açarak yavaşça nefes veriyorum. "Sana bir kez bile Julian'ın kızını almanı söylemedim. Sana bir kez bile Rune'un kızını *becermen*i söylemedim."

Midemi yatıştırmaya çalışarak dudaklarımı yalıyorum. Nasıl oluyor da babam bağırsaklarımı korkuyla çalkalayabiliyor, içimde yanlışı olmadığını bildiğim bir şey için bana bu mide bulandırıcı utancı hissettirebiliyor?

"Gavin'in kızı biliyor mu?" diye sorar soğuk bir şekilde. "Gerçeği mi?"

Suçluluk duygusu içime yerleşiyor ve uzuvlarımın ağırlaşmasına neden oluyor. Sallıyorum

Kafa.

Kahkahadan çok inançsızlığa benzeyen bir ses daha çıkarır.

Daha çok hayal kırıklığı gibiydi ve bir sonraki sözleri, kemerini çıplak tenime indirmiş olmasından çok daha fazla canımı yaktı. "Öğrendiğinde senden nefret edecek." Başımı tekrar sallıyorum, sanki bunu yapmak sözlerinin yerleşmesini

engellenecekmiş gibi. Ama bu doğru. Sanırım bunu biliyoruz.

Reaper kesinlikle biliyor. Bence ona bu kadar işkence edilmesinin bir nedeni de bu. Hepimiz onun nasıl olduğunu görüyoruz.

Ona. Ona dokunuyor. Sanki o yanıdayken kendini hiç kontrol edemiyormuş gibi.

Ama bu doğru. Delilah öğrendiğinde ondan nefret edecek.

Hepimizden nefret edecek.

Fallon'un çenesi bana bakarken patlıyor. "*Hepiniz* onun arkadaşlığından bu şekilde zevk aldınız mı?"

Dişlerimi sıkıp gözlerinin içine bakıyorum.

"Reaper?"

Sessizliğim yeterli bir cevap.

Fallon mizahtan yoksun bir kahkaha atar. "Julian'ın kızından bu tür davranışlar bekliyorum. O da annesi gibi bir fahişe ama-"

Öne fırladım, ceketini kavradım ve onu ayak parmaklarına kadar çektim. "Ona tek bir kötü söz söyleme, beni duyuyor musun?"

Kaşları tekrar kalkıyor ama eliyle beni uyarıyor. Bırakıyorum ve geri çekiliyorum.

Fallon takım elbisesini düzeltiyor, sonra ellerini kalçalarına koyuyor, ayaklarına bakıyor, göğsü bir iç çekişle iniyor. Kendimi yeniden çocuk gibi hissediyorum. Her şeyi berbat ediyor ve onun dersini ve kemerinden gelecek kırbaçları bekliyorum.

Bunun yerine başını sallayarak, "Bu benim hatam. Onları izlemesi için dört genç adam göndermemem gerektiğini bilmeliydim. Tabii ki bağlanacaktınız. Bunun olması kaçınılmazdı."

Adam haklı. İki kadını bu kadar uzun süre takip etmeleri için dört adam gönderip bizden söküp almaya çalıştığı o lanet duyguları yakalamalarını bekleyemezsiniz. Yine de yakaladık. Her ne kadar hiçbirimiz bunu istemesek ve bizi savunmasız bıraksa da, onlara bir söz verdik. Onları *bizim* yaptık. Şimdi içlerinden biri avuçlarımızdan koparıldı.

"Kırıcı." Fallon'un yumuşak sesi dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. Çenemi kavırıyor ve kalbim küt küt atıyor. Büyürken bana dokunduğunda babamı mı yoksa Fallon'u mu gördüğümü asla bilemezdim ama o gülümsediğinde omuzlarım gevşiyor. "Oğlum. Her zaman çok hassas oldun ve bu benim hatam. Ama Julian kızı-"

"Cora," dedim ona. "Onun adı Cora."

Elini indirirken yüz hatları sertleşiyor. "Onu kapmak mümkün değil." Fallon bir adım geri çekilir. Çenesini merdivene doğru kaldırır. "Yarattığınız bu karmaşanın icabına bakın ve Rune'un kızının hâlâ işbirliği yapmaya istekli olduğundan emin olun. Hiçbiriniz çükünüzü pantolonunuzda tutamadığınız için bu görevin tehlikeye girmesini istemiyorum."

Bir nefes çekiyorum, kapıya doğru yürürken arkasını izliyorum.

Tam adımını atarken bana doğru döndü. "Reaper'a takıntısının bir gün ona pahalıya mal olacağını ve bunu temizlemek için yanında olamayacağımı söyle.

Bir dahaki sefere."

CHAPTER 2

BREAKER

23 YEARS AGO, MAY, AGE 5

TBUGÜN NASIL ASKER OLUNACAĞINI ÖĞRENİYORUM. Beş yaşıma bastığımda, dadımla birlikte yaşadığım küçük evi terk edeceğimi söylemişti *otetlerim*.

köye ve kardeşlerimle okula gidiyorum. Ve bugün beş yaşıma giriyorum.

Köydeki diğer çocuklar gibi hediye almadım ama dadı bana krep yaptı ve saçlarımı tararken bana mutlu yıllar şarkısını söylerken ceplerime kırmızı, sert şekerler doldurdu.

Dadı üniformamın düzgün olduğundan emin olmak için bana doğru koşarken, "Az önce geldi, *gentil garcon*," diyor. Gri pantolonumu ve gömleğimi çoktan ütiledi ve siyah botlarımın parladığından emin oldu.

"Yeterince hazırım," diyorum ellerini iterek.

Kıçıma vuruyor ve ben gülüyorum. Dadı'yı seviyorum. O benim annem değil, bu yüzden babam sorduğumda onun güzel olduğunu düşünebileceğimi söyledi. Dadı güzel çünkü köydeki diğer kadınlar gibi değil. O konuşur

Tatlı, temiz elleri ve güzel elbiseleri var. *Otetlerim* ona hep gülümsüyor, bu da onun iyi olduğu anlamına geliyor. Öyle olduğunu biliyorum.

Hayatım boyunca benim dadılığım yaptı. Bazen ortalığı dağıttığımda ya da ev işlerimi yapmadığımda bana kızsada onu seviyorum. Ya da kilise kıyafetlerime leke bulaştırdığımda veya bir keresinde o kadar çok ağladım ki en sevdiği elbisesine kustum. Ama bunu sadece günah çıkarma kabininde sıkışıp kaldığımda kapı açılmadığı için korktuğum için yapmıştım.

Babam gibi değil. Kızıyor ama bu sadece büyük şeyler için oluyor. Kelimeleri doğru şekilde söylemediğimde, dinlemediğimde ya da yemeğimi bitirmediğimde olduğu gibi. Geçen ay bir keresinde beni gezdirmek için okula götürdüğünde büyük kütüphanesindeki vazoyu kırmıştım. O zaman kıcımı kırbaçlamıştı ama o dersi hak ettiğimi biliyorum.

Vazoyu bilerek kırdım ve kırdığımı biliyor gibiydi.

Bazen sinirlenip bir şeyleri kırıyorum. Nedenini bilmiyorum. Dadı, göğsümde yaşayan bir canavar olduğunu ve bana kuralları çiğnetip karşılık verdirdiğini, benim görevimin de onu evcilleştirmek olduğunu söylüyor. Komik çünkü baktım, baktım ve bir canavarın göğsüme nasıl girdiğini bilmiyorum. Ağzımdan başka bir yolla vücuduma girmesi mümkün değil. Boğazımdan aşağı süründüğünü hatırlayacağımı biliyorum. Ama belki de o haklıdır. Bazen içimde kötü hissediyorum ve nedenini bilmiyorum.

Bazen babamın beni kurtardığı sonsuz mavilik yüzünden göğsüme girdiğini düşünüyorum. *Otetlerimin* beni bulduğunu söylediği yer. Buz gibi soğuk olan o kötü oda. Çünkü ne zaman sonsuz maviyi düşünsem, göğsümün ortasında kötü bir his oluyor ve nefes alamıyorum. Sanki canavar içimi sıkıyor ve bu beni daha da korkutuyor. Sanki canavar bir gün beni öldürecekmiş gibi. Ve tek hayal edebildiğim, siyah pençeleri ve çürümüş keskin dişleri olan mavi bir canavarın içimde oturup dışarı çıkmaya ve kötü şeyler yapmaya çalıştığı.

Otetlerim bana gerçek babamın, beni yaratan adamın bir canavar olduğunu söyledi, belki de bu yüzden içimde kötülük var.

"Kıpırdamayı kes, *gentile garcon!*" Dadı fısıltıyla bağıyor. "Bay Byrns senden iyi bir çocuk gibi davranmanı bekliyor, bir canavar gibi değil."

Ellerimi iki yanımda birleştirerek, geçen ay okulda gördüğüm *askerler* gibi heykel gibi hareketsiz duruyorum. Babamın bana verdiği tur, ön bahçeden geçip ofisine girmemizden ibaretti. Komutan Maxim ile konuşurken kütüphanesindeki kitaplara bakmama izin verdi. İşte o zaman iğrenç hisler başladı. Yalnız kaldığımda, ortalık sessizdi ve tek duyabildiğim

Nefes alışım. Bundan hoşlanmadım. Babam beni almaya gelmeden önce mavi odada yaptığım gibi ses çıkarmaya çalışarak göğsüme defalarca vurdum ama işe yaramadı. Ben de vazoya vurdum. Göğsümün ihtiyacı olduğunu hissettiği şekilde kırılıp açılması fikri hoşuma gitti. Ben de onu ittim.

Ya da canavar yaptı.

İşte o zaman babam geldi ve kıcımlı kırbaçladı. İyi askerlerin benim yaptığım gibi günaha girmediğini söyledi. Ona daha iyi nefes almak için kırmam gerektiğini hissettiğimi söylediğinde, *satılmışların* bu duyguları kontrol ettiğini söyledi. O zaman kendimi kötü hissettim ama sonra babam bana çok çalışırsam ve daha da çok antrenman yaparsam iyi bir asker olacağımı söyledi. Hatta belki de en iyisi, çünkü kardeşlerimden daha uzun süredir benim *ağabeyim*.

Henüz kardeşlerimle tanışmadım ama bugün tanışacağım.

Dışarıda çarpan bir araba kapısının sesi dadıyı yerinden sıçratıyor. Yanağımı okşuyor ve mutfak lavabosunun üzerindeki küçük pencereye koşuyor, kahvaltıdan kalan kirli tava ve tabakların üzerine eğilerek dışarıya bakıyor.

Parmakları gerçekten heyecanlanmış gibi bir an için lavabonun kenarında geriliyor ve sonra saçlarını kabartıyor. Babam ziyarete geldiğinde dadı hep çok gergin olur. Saçlarını karıştırır ve yanaklarını sıkar. Ona güzel olduğunu ve yanaklarını pembeleştirmek için çimdiklemese bile babamın onu yine de seveceğini söylemek istiyorum ama bunu en son yaptığımda yüzü kıpkırmızı oldu ve bana anlamadığım şeyler hakkında sessiz olmamı söyledi.

"Bulaşıklarını lavaboya koy, *gentile garcon*," diyor bana, üzerinde mavi çiçekler olan sarı elbisesinin eteklerini düzeltirken. Dadı fuayeye doğru bakıyor. "Ve Bay Byrns'ün tüm sorularını saygıyla yanıtladığınızdan emin olun."

"Evet, dadı," diyorum kapı zili çaldığında. Sonra ön kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Dadı mutfaktan dışarı fırlıyor. Ona kaçmamasını söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımı kapatıyorum ve tabağıma dönüyorum.

Onu alıp lavaboya koyamadan, arkamdan *otetlerimi* duyuyorum

Ben.

"*Gentile garcon*," diye cilveleniyor. İçeride koşturamam gerektiğini unutarak,

Dönüp ona doğru koşuyorum, kollarımı beline doluyorum ama kızmıyor. Sadece beni soyuyor ve geri bırakıyor. Babam eğiliyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve gülümsüyor. "Okuldaki ilk günün için hazır mısın?"

"Evet efendim," diyorum, karnım sanki içimde mutlu tırtıllar dans ediyormuş gibi kıpır kıpır, başıyla onaylıyor ve görüyorum ki

Dadı arkasından gülümsedi. "İyi bir *asker* olmayı öğrenmeye hazırım."

Babam dik dururken saçlarıma dokunuyor, hâlâ gülümsüyor. "Sen iyi bir çocuksun," diyor. "Ve iyi bir asker olmak için geçmişini geride bırakmalısın. Anlıyor musun?"

Gülümsemiyorum. Ama başımı sallayıp sırtıtıyorum, çünkü babamın bana gülümsemesinden hoşlanıyorum. İlk ben gülümsersem hep gülümser. Gülümsememin bulaşıcı olduğunu söylüyor, ki bence bu gülümsememi mide mikrobi gibi kaptığı anlamına geliyor.

"Emilia, makası ve makası getir."

Dadı neden ağlamaya başladı bilmiyorum ama ağlıyor. "Buna mecbur musun?" diye soruyor gözlerini silerken. "Saçları çok güzel."

Babam ona, biri söz dinlemediğinde attığı o kötü bakışı atıyor, bu da onun da bir canavarı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. "Emilia, makası getir."

"Evet, efendim," diyor ve koşarak uzaklaşıyor.

Babam mutfağın ortasını işaret ediyor. "Orada dur, oğlum."

"Evet, efendim," diyorum ve Dadı dönüp makası ona uzattığında, sonra da makası masanın üzerine koyduğunda kıpırdamamak için elimden geleni yapıyorum. Babam buklelerimden birini kavırıyor ve düzleştiriyor. Kilidimi kesen metalin sesi midemi bulandırıyor. Tıpkı fazladan kurabiye aşırıldığında karnımın inlemesi ve çalkalanması gibi.

Babam bir kilit daha alır ve düz çeker, sonra tekrar keser.

O kötü his geri döndü, midemde değil ama göğsümde. Canavar. Saçlarımı kesmeyi bırakması için babamın bacağını tekmelemek istiyorum çünkü saçlarımı seviyorum. Köyde başka kimsenin saçı benimki gibi değil. Dadım saçlarımı temiz ve dağınık tutmak için geceleri tarakla birlikte badem ve dumanlı odun gibi kokan yağlar kullanıyor. Şimdi babam onları kesiyor ve bu göğsümün sıkışmasına ve öfkelenmeme neden oluyor. İçimdeki canavar serbest kalmak ve makası kırmak istiyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Makası tutup yere düşürüyorum, yeni botlarımla kırmaya çalışıyorum ama metal oldukları için kırılmıyorlar. Dadı nefes nefese kalıyor. Başımı kaldırdığımda babamın buzdan gözlerinin beni izlediğini görüyorum, öyle ki bacaklarımda kaçma, bende de saklanma hissi uyandırıyor.

Vazoyu kırdığımda yaptığı gibi kemeri popoma vurmak yerine, babam tek kelime etmeden makası alıyor ve saçımı tekrar kesiyor.

"Seni kurtardığım günün hikayesini hatırlıyor musun?"

Bir başka siyah kıvrım botlarımla yanındaki yeşil ve beyaz fayanslara çarparken dudağım titriyor. "Evet, *otets*."

"Anlat o zaman," dedi babam.

"Beni mavi bir odada gördün. Üşümüştüm ve açtım. Yanaklarım çökmüştü, gözyaşlarım ve sümüğüm vardı ve o kadar üzgün görünüyordum ki beni kurtarman gerektiğini biliyordun."

"Ve yaptım," diyor babam. "Kapıyı açtım ve oğlumun odadan çıkmasına izin verdim."

Bir kilit daha yere düşerken gözlerim onu takip ediyor. Karnım kıpırdıyor ama mutlu bir şekilde değil.

"Yeni oğluma asker olacağını söyledim. O benim en iyi oğlum olacaktı. Sana. Sen büyüyecek, okula gidecek ve benden bir şeyler öğrenecektin."

Başımı sallıyorum, o bir kilit daha çekerken parmağım göğsümde yeniden büyüyen sıkışma hissini durduracakmış gibi kalçama vuruyor. Koparma sesi göğsümü delip geçiyor ve daha fazla saç dökülüyor.

"Seni neden seçtiğimi hatırlıyor musun?" Babam makası masanın üzerine, boş kahvaltı tabağımın yanına bırakarak soruyor. Gözlerimin içine bakmak için ellerini kalçalarına dayayarak eğiliyor. "Seni neden kurtardığımı?"

Gözlerimi tabaktan ayırıyorum, keşke babam gelmeden önce ortalığı toplamak için yeterli zamanım olsaydı. Ziyarete geldiğinde dağınıklıktan hoşlanmaz. "Çünkü bana bakmak aynaya bakmak gibiydi."

Babası yanağına, tam gözünün altına dokunur. Ayağa kalkıyor ve Dadı bazen Fallon'un saçlarını tıraş etmek için kullandığı makası ona uzatıyor. Tıkırtının ardından gelen motor vızıltısı kalbimi hoplatıyor. Soğuk metal dişler kafa derimi kazıyor ve daha fazla saç kısa kümeler halinde dökülüyor. Babam başımın üzerinde gezdiriyor, saçlarının kenarları gibi tertemiz tıraş ediyor.

Makası kapattığında, vücudum ani sessizlikle sarsılıyor. "Neden gözyaşı?" Babam gri saçlarımdaki saç tutamlarını fırçalayarak üniforma. "Sadece saç, oğlum."

Başımı sallıyorum, ıslak yanaklarımı silkeliyorum. O anlamıyor. Köydeki herkes babam gibi görünüyor. Sadece benimki gibi saçları olan birkaç teslimat şoförü ya da gezici çingene minibüslerindeki kızları gördüm. Farklı saçlara sahip olmayı seviyorum. Kendimi özel hissettiriyor, babamın dediği gibi, ama artık yok, artık olmayacağım.

Babam omzumu sıkıyor ve beni küçük oturma odasına götürüyor. Şömineye ulaştığımızda, altın çerçeveli aynada yüzümü görebilmem için beni kaldırıyor. Gözlerimi kırıştırıp tıraşlı kafamın görüntüsüne bakıyorum. Bu

Açık perdelerin arasından gelen parlak sabah ışığı, kafa derimi pürüzsüz cilalı ahşap gibi gösteriyor.

Parmağımı kel kafamda gezdiriyorum ve babam gülümsüyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken ona "Kendim gibi görünmüyorum" diyorum.

"Tıpkı *otetlerine* benziyorsun," diyor babam. Elini kaldırıyor. "Gördün mü? Benim de senin gibi beş parmağım var."

Açık tenine ve uzun parmaklarına bakıyorum, sonra elimi onunkinin yanında, avuç içi aynaya bakacak şekilde tutuyorum.

"Gördün mü oğlum? Beş parmak, iki kol ve bacak, bir ağız, burun ve iki göz." Babam beni daha yukarı kaldırıyor. "Ve oğlumun tıpkı babasınıninkine benzeyen gözlerini görüyorum."

Açık mavi gözlerim aynada onunkilerle buluşuyor. Köyden birinin benim farklı görüldüğümle ilgili bir şey söylediğini anlattığımda babam bunu hep yapar. Beni altın aynanın önünde tutar ve aynı olduğumuzu söyler. Aynı sayıda el ve ayak parmağımız olduğunu. Kollarımız ve bacaklarımız olduğunu ve eğer bir yerimiz kesilirse kırmızı kan aktığını ve eğer biri bana aksini söylemeye kalkarsa, onun karnına yumruk atacağımı. Babam bunu söylerken her zaman karnıma vuruyormuş gibi yapar ve ben de her zaman gülerim, sanırım bu bulaşıcı da olabilir çünkü o da benimle birlikte güler. Aynı tene sahip olmadığımızdan hiç bahsetmez, sadece aynı gözlere sahip olduğumuzu söyler, gümüşü mavi, parlak bir kış sabahında gölün üzerindeki buz gibi.

Şimdi saçlarım olmadığı için, *otetlerime* benzediğimi görebiliyorum. Gözlerimiz aynı.

Aynada ona gülümsüyorum, o da benimkiler gibi beyaz dişlerini göstererek bana gülümsüyor.

Babam beni yere bıraktı. Elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekti. "Gel, benim yeni *askerim*. Kardeşlerinle tanışalım."

Kapıdan girerken dadı ağlıyor, ona sarılmak istiyorum ama babam izin vermiyor.

"Askerlerin kucaklanmaya ve öpülmeye ihtiyacı yoktur, oğlum."

Parlak siyah arabaya ulaştığımızda Komutan Maxim arka kapıyı açıyor ve ben de botlarımı deri koltuğa sürmemeye dikkat ederek içeri giriyorum.

Maxim bizi okula götürürken, kıpırdamadan oturmayı ve ayaklarımı koltuğunun arkasına vurmamayı unutmuyorum. Bunu yaptığımda Maxim sinirleniyor ve babam ona henüz bir *asker* olmadığımı ve nazik olmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyor. Bunu Maxim'e söylediği zamanlarda, Maxim bana baktığı için hep midem bulanıyor

ve bir kurt gibi kocaman gülümsüyorum. Ama bulaşıcı değil, her ne kadar midemde böcek varmış gibi hissettirse de.

Okulun önüne geldiğimizde, arabanın açık camından yüksek sesli bir bip sesi geliyor ve ben dik oturup görmeye çalışıyorum. Ön kapı gıcırdarak açılıyor ve biz geçtikten sonra kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kapanıyor. Sanki göğsümdeki canavar burada olduğumuz için heyecanlanmış gibi.

Okula sadece iki kez gittim. Geçen ay ve babam beni kurtardıktan hemen sonra, ama o günü neredeyse hiç hatırlamıyorum. Sadece mavi rengi hatırlıyorum. Rahibelerin bana babam gibi konuşmayı öğrettiği kilisedeki heykellerin üzerindeki yontulmuş boyalar gibi mavi ve bazen babam beni değil de onu ziyarete geldiğinde dadımın beni bıraktığı yer. Her zaman saçlarını kestirmek için olduğunu söyler, ama bazen hiç farklı görünmez, bu yüzden yatağının altında sakladığı kırmızı şekerleri gizlice yiyor olabileceklerini ve sadece bilmemi istemediğini düşünüyorum.

"Hazır mısınız, *syn'im*?"

Gözlerim iş kamyonları ve erzak kasalarıyla dolu geniş arazide geziniyor. "*Oui*," diyorum ama sonra yeni kardeşlerim gibi İngilizce konuşmamı istediğini hatırlıyorum, bu yüzden "Evet, efendim," diyorum.

Babam arabanın kapısını açıp toprak zemine adım atmamı beklerken gülümsemiyor. Bunu yaptığımda, babam eğiliyor ve şöyle diyor: "Burada, eğitimdeyken, ben senin *otetin* değilim. Ben Komutan Fallon'um. Anlıyor musun?"

Başımı sallayıp "Hayır, efendim." diyorum.

Ayağa kalktı ve önce bahçeye, sonra da bana baktı. "Artık bir asker olacaksın. Ben senin baban ve komutanın olamam. Eğitimde ya da derslerde bana Fallon diyeceksin."

Başımı sallıyorum ve yalan söylemek garip gelse de anladığımı söylüyorum. Babam, hayır, Fallon, başını sallıyor ve diyor ki, "Bize yeteneklerini gösterdiğinde, adınızı hak edeceksiniz."

Yine kaşlarımı çattım. "Ama benim adım Sin."

Bu babamı gülümsetiyor. "*Syn* oğul demektir. Bir babanın oğluna seslendiği bir şeydir. İsminiz hak edilmelidir. Zekanıza, güçlü yönlerinize ve kişiliğinize ne kadar uygun olduğuna göre seçilir."

Başımı sallıyorum ama söyledikleri kafamı karıştırıyor. Fa- Fallon Maxim'e döndü. "Onu sınıfa götür."

Maxim bana döndüğünde ipeksi siyah göz bandı güneş ışığındaki siyah su gibi parlıyor. Cildim iğrenç hissediyor ve bacaklarım

tekrar koşmak istiyorlar. Komutan Maxim bana baktığında hep öyle oluyor. Bana dadımın geceleri okuduğı kitaptaki korsanı hatırlatıyor.

Ama artık bana aptalca kitaplar okunmayacak. Ben bir asker olacağım.

Maxim'i avludaki ikinci kapıya kadar takip ederken botlarım yüksek sesler çıkarıyor. Fallon'a bakıp el sallıyorum ama o bana el sallamıyor. Sadece arkasını dönüyor ve avlunun karşısındaki diğer binaya doğru yürüyor. Midem bulanıyor.

"Dikkatinizi verin," diyor Maxim. "Bugünden sonra kimse size okulda rehberlik etmeyecek. Nereye gideceğinizi hatırlamak size kalmış."

"Evet efendim," diye mırıldanıyorum, titremesini engellemek için dudağımı ısırıyorum. *Ağlamayacağım*. Babam ağlamanın zayıf erkekler için olduğunu söyler ve eğer asker olacaksam zayıf olamam. Babamın veda etmemesi önemli değil, her zaman etse de.

Odaklanmak zor ama Maxim'i takip ederken yolu hatırlamak için elimden geleni yapıyorum. İkinci kapı gıcırtyla açılıyor ve başka bir avlunun ortasında durmadan önce bana bir kale kapısını hatırlatan karanlık, ıslak bir alandan geçiyoruz. Burası büyük bir meydan, kirli gri duvarlarında üst üste dizilmiş küçük karanlık pencereler var. Avlunun bir tarafında bir dizi paslı metal basamak var. Babamın bana bunlara tribün dendiğini söylediğini hatırlıyorum. Meydanın diğer tarafında, benden daha uzun, üst üste yığılmış bir sürü tahta sandık var, ki ben uzun olmadığım için aslında uzun da sayılmam. Henüz değilim. Babam uzun olacağımı söylüyor ve ben de ona inanıyorum.

Maxim, babamın bazen kullandığı ve benim anlamakta zorlandığım kaba sözcüklere geri dönerek, "İşte çukur bu," diyor. Avlunun ortasındaki daireyi işaret ediyor. Oraya çukur dendiğini biliyorum çünkü babam bana geçen ay söylemişti. "Büyüdüğünde orada dövüşmeyi öğreneceksin." Bütün pencerelerin olduğu duvarı gösteriyor. "Orası uyuduğun yer." Çenesini karşı taraftaki siyah açık kapıya doğru kaldırıyor. "Orası okul." Tek kapısı olan boş duvarı gösterdiğinde, "Orası diğer her şey" diyor.

"Evet efendim," diyorum ve beni sınıflara götürdüğünü söylediği kapıdan geçirirken onu takip ediyorum.

Binaya adımımızı atar atmaz mideme iğrenç bir his yerleşiyor. Bu okulun görünüşünü sevmiyorum. Babam geçen ay beni okulun bu bölümüne götürmediği için duvarların maviye boyandığını hiç görmedim. Mavi rengi sevmiyorum.

Kendimi çok kötü hissetmeye başlamadan önce Maxim bir kapı açıyor, elini sırtıma koyuyor ve beni içeri itiyor. Arkamdan kapattığında kapı gürültüyle tıkırdıyor. Odayı tarıyorum ve mavi değil de bir kaplumbağanın kabuğu gibi tozlu yeşil olduğunu görünce midem daha iyi hissediyor.

Babamdan daha genç, kızgın gözlü, iri yarı bir adam sınıfa her gün derslere katılacağımı ve teneffüslerde beni bahçeye çıkaracaklarını söylüyor.

Saçları kor renginde olan iri bir çocuk masasından fırlıyor. Oturduğu metal sandalye karo zemini çiziyor, neredeyse düşüyordu, herkesten önce bana ulaşmak için o kadar acele ediyordu ki.

Önümde duruyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. Benden daha yaşlı ve bana dadımı hatırlatacak kadar solgun bir teni var. Biraz göbeği ve yanaklarında birkaç çili var ama gözleri o kadar güzel ki bakmaktan kendimi alamıyorum. Gözleri mavi ve ilk defa bu rengi gerçekten sevdim. Dadı'nın baktığı dergilerdeki saten elbiselerin resimlerine benziyorlar. Bir gün Marie Antoinette'in renginde bir elbise alacak kadar parası olacağını söylemişti. Mavi.

Gülümsediğinde, omuzlarım gevşiyor.

"Ben Viper," diyor, tıpkı dadımın beni kilise için giydirirken yaptığı gibi beni tekrar tarıyor. Sanki konuşacak kadar düzgün biri olduğumdan emin olmak istiyor.

"Yılan gibi mi?" Onu da tarayarak soruyorum.

"Yılan gibi," diyor Engerek, ciddi bir şekilde başını sallayarak. "Çünkü hızlı ve acımasızım."

Babam bana burada bir isim alacağımı söyledi, Sin'den başka bir şey. Ne olacağını merak ediyorum. Mavi gözlerinden botlarına, sonra tekrar yüzüne bakıyorum. Yüzünü sevdim. "Engereklerin de Marie Antoinette gözleri var mı?"

Ağzı aşağı dönüyor. Dudakları bana dadımın kendi dudaklarını pembeye boyadığı zamanları hatırlatıyor, ama sonra gülümsüyor ve dudakları bana dadımın ceplerime tıktığı şekerleri hatırlatıyor. Bir tanesini çıkarıp ona uzatıyorum. Alıyor, inceliyor, sonra cebine koyuyor.

"Tuhafsın," diyor. Engerek yine sırtıyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. Biraz tökezliyorum ama beni diğer kardeşime götürmesine izin veriyorum. Benden çok da büyük olmayan bir çocuğun önünde duruyoruz.

Bir şeker daha çıkarıp ona veriyorum.

Kaşları çatılıyor ve elindeki şekerden bana bakıyor. Şimdi gözlerinin altın olduğunu görüyorum. Metal şeyler gibi parlak değil, ama altın gibi sert.

Dadı'nın kolyesindeki değerli taş. Sanki benden hoşlandığından emin
değilmiş gibi. "Aslan gibi gözlerin var," diyorum ona.
Başını yana doğru eğiyor. "Ve senin gözlerin Fallon'unkiler gibi."
"Çünkü ben de tıpkı onun gibiyim," diyorum yeni kardeşime ama
Sözlerime kaşlarını çatması gibi.

CHAPTER 3

CORA

BETRAYAL dilime acı acı oturuyor. Yalan, seks ve açgözlülükle yaşayan bir adamın ekşi dölleri gibi ve sahip olduğu tek tatlı şey benim masumiyetimi tüketti.

Rune gibi acı.

Zaman sanki biri ileri sarmış gibi akıp gidiyor, görüntüler gözümün önünden geçiyor ama hiç ses yok. Sadece helikopter bıçaklarının kalp atışı gibi kafamın içinde *güm, güm, güm atan nabzı var*. Karşımda oturan adam da tıpkı çocuklar gibi simsiyah bir üniforma giyiyor. Beni helikoptere iten, sonra da havalanırken kemerimi bağlayan oydu. Kollarımı kavuşturarak ona kaşlarımı çatıyorum. Her hareketimi izliyor, sanki tekmelemeye ve çığlık atmaya başlayacağımdan endişeleniyor. Helikopterin kapısını açıp atlamaya çalıştım.

Aptal. Ne zaman savaşağımı ve ne zaman yenilgiyi kabul edeceğimi bilirim.

"Neden veda etmeme izin vermedin?" Ona soruyorum ama uğultudan beni duyamıyor. Veda etmeme izin vermeliydi. Tek yapmak istediğim buydu. Kollarımı son bir kez ona dolamak.

Helikopter iniyor ve iri yarı bir adam tarafından kapıdan dışarı itiliyorum. Clyde'ın tatlı yüzü beliriyor ve beni gördüğünde kaşlarının nasıl kıvrıldığını fark ediyorum, ama sonra yüz hatları yumuşuyor ve maskesini yerine oturtuyor. Acaba canlandığı kadar soğuk ve sert olmadığını herkesin gördüğünü fark ediyor mu diye düşünüyorum ama kolumdan tutup beni Rune'un jetine doğru çekerken bu düşüncem yarıda kalıyor.

Bir koltuğa oturtulmadan önce Rune'un burada olmadığını fark edecek zamanım bile olmuyor. Sanırım oyncağını almaya zahmet edemiyor. Kemerimi bağladıktan sonra havalandık. Clyde tüm uçuş boyunca benimle konuşmadı. İyi olup olmadığını sormuyor ya da bana su ikram etmiyor. Jet eve doğru ilerlerken o küçük pencereden dışarı bakıyor, ben de aynısını yapıyorum.

Konuşmak istediğimden değil.

Kalbim kırılmakla çok meşgul.

İndiğimizde beni tekrar kolumdan tutuyor ve jetten çıkıyoruz. Bu kez Rune burada ve onun sert ifadesini, çelik gibi bakışlarla bana sabitlenmiş mavi gözlerini gördüğümde midem bulanıyor.

Güvensiz bir bakış.

Malikanesine giderken kimse tek kelime etmiyor. Trafiğin içinden geçiyoruz, sokak lambaları arabanın içinde flaş ışığı gibi yanıp sönüyor. Şoför Conner ara sıra dikiz aynasından bana bakıyor ve ne duyduğunu merak ediyorum.

Geri döndüğümü.

Rune'un düşmanları beni aldı ve üç hafta boyunca alıkoydu. Gece geç saatlerde kendi aralarında fısıldaşan personelin ne tür hikâyeler uydurduğunu Tanrı bilir. Tecavüze uğradığım konusunda hiç şüphe yok. Dövüldüğümünden. Kırıldım. Dikiz aynasından bana bakıp durmasına şaşmamalı.

Rune'un bunu bana uzun zaman önce yaptığını bilmiyor.

Conner'ın gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor ama sonra uzaklaşıp yola geri dönüyor.

Keşke onlara gerçeği söyleyebilseydim. Hayal edebileceği dehşetten çok daha sulu.

Beni becermelerine *izin verdim*. Can atıyordum. Onları bir uzvumu özler gibi özlüyorum ve gideli sadece birkaç saat oldu.

Birinin telefonu yüksek sesle çalıyor ve düşüncelerimden kopuyorum. Telefon tekrar çalıyor ama Clyde ve Rune'un sessiz konuşmalarının sesini engelliyorum. Ekranı vuran parmakların sürekli tıkırtısı sessiz arabayı dolduruyor, ardından gelen mesajların *pop* göstergesi. Clyde, Conner'a bana tekrar bakmasına neden olan bir şey söylüyor. Sonra içinde büyüdüğüm ev beliriyor, deniz kenarında modern bir ucube. Clyde kolumdan tutup beni araçtan sürüklüyor ve içeri giriyoruz.

Her şey bir bulanıklık içinde geçip gidiyor ve Rune "Sana dokundular mı?" dediği anda odaklanıyorum.

Gözlerimi kırıpıştırıp şimdiki zamana dönüyorum, itilip kakıldığımdan beri ilk kez birinin benimle konuştuğunu fark ettiğimde gerçeklik pusumu dağıtıyor

Helikoptere. Bu sadece bir işti, beni teslim etmek gibi basit bir işlemi, her nefes almaya çalıştığımda kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atması kimsenin umurunda değildi.

Burada olabilmek için en iyi arkadaşımı geride bırakmak zorunda kaldım. Tek başıma.

Bir yırtıcıyla.

Rune pelüş berjer koltuğunda öne doğru eğilmiş, çok düşündüğünde her zaman yaptığı gibi parmaklarını dikleştiriyor. Takım elbisesi biraz dökülüyor ve kravatı yamuk. Sert bakışlarının vücudumda kalın bir yağ gibi gezindiğini hissediyorum. Gözlerimi geniş ve zengin ofisinin ortasındaki kırmızı ve altın rengi oryantal halıdan ayırıp mavi gözleriyle buluşuyorum ve göğsüm sıkışıyor.

Delly onun gözlerini aldı, annesinin değil. Ama ondan başka bir şey alamadı. O güzel ve nazik ve-

"Cevap ver bana."

Dudaklarımı yalıyorum, ağzım bir anda konuşamayacak kadar kurudu ve başımı sallıyorum. "Hayır."

"Hayır mı?" Rune'un sesi çok sert. Çok soğuk. Çok *bilgili*.

Oturduğu yerden fırlayıp bana doğru geliyor ve çenemi kavrayarak beni ona bakmaya zorluyor. Gözlerinde tehlikeli bir şeyler dönüyor ve dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum.

"Hayır dedi, Rune," diyor Clyde arkamdan ve sandalyemin yanında durduğunu fark ediyorum.

Rune onu duymuyor ya da duymamayı tercih ediyor ve beni oturduğum yerden çekerken tutuşu sıklaşıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ayağa kalktığımda yüzümde gördüğü bir şey, o tehlikeli parıltıyı daha karanlık, daha uğursuz hale getiriyor.

"Hangisi?" diye soruyor ve midem bulanıyor.

Zihnim bunu nasıl bildiğini anlamaya çalışıyor ama sonra bizi götürdüklerinde Reaper'ın Delly'yi becerdiğini tüm lobiye duyurduğunu hatırlıyorum. Bizi götürdükten sonra, Rune şüphesiz birileri kulübünde olduğumuzu bildirdikten sonra güvenlik kayıtlarını izlemiştir. Hatta sonrasında bize çiçek bile gönderdiler, şüphesiz daha fazla dedikoduya neden oldular.

Bizi almadan önce ellerinde olduğumuzu bilmek Rune'un içini kemirmiş olmalıydı. Onlarla birlikte özel VIP odasına bu kadar istekli gitmemiz, memnun etmek ve memnun edilmek istememiz. Burada durup sonuçlarına katlanan ben olmasaydım, onların gaddarlığına neredeyse hayranlık duyacaktım.

Ve eğer dikkatli olmazsam acı çekmek üzereyim.

Çok iyi tanıdığım ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Hangisini siktin?"
Bir mi? Bu kadar korkmasaydım gülerdim.

"Baba," diye başlıyorum, Rune biraz daha yaklaşıyor, aramızda neredeyse bir nefes var. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmayan yoğun bakışı kalbimin teklemesine neden oluyor. "O gece kim olduklarını bilmiyorduk."

Çenesi açıldı, elleri yumruk oldu. Hâlâ çok yakınımda, yüzüme o kadar yakın ki, tanıdık dumanlı kolonyasının ve nefesindeki viski kokusunun kokusunu alabiliyorum. "Siz ikiniz dört yabancı adamla birlikte o odaya girdiniz. İsimlerini bile aldınız mı?"

Yardım için Clyde'a baktım. Aptal ben. Onun da yüz hatları sertleşti. Clyde da Delly ve benim dört adamla çıkıp gitmemize ve kimseye söylemememize çok kızdı.

Yanaklarım ısınıyor, sadece Rune ve Clyde'ın o gece o kadar çılgınca eğlendiğimizi bilmesinden utandığım için değil, aynı zamanda ekibinin de bildiğini düşündüğüm için. "Onlara sadece takma isimler verdik, hepsi bu."

"Tanrı aşkına, kızım," diye hırlıyor Clyde. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun? İkinize de bundan daha iyisini öğrettik."

Derin bir nefes alıyorum ve Rune'a dönüp bakmaya cesaret ediyorum.

Yutkunurken boğazı hareket ediyor, tuzlu ve biberli kirli sakalı loş ışıktaki parlıyor. O kadar gergin ki, Clyde burada olsa bile bir öfke nöbetine kapılmayacağına güvenemiyorum.

"Ve sana bir daha dokunmadılar mı?" diye soruyor. "O gecedен sonra mı?"

Tanrım, erkeklerin bize tecavüz ettiği düşüncesi bile aklını kaçırmamasına yetiyor. Belki de erkeklerin ne kadar aşağılık şeyler yapabileceğini bildiği için Delly için daha çok endişeleniyordur. Bunları bana hep yapıyor.

"O adamlar, onlar..." Mavi gözleri elbisemin ön kısmında geziniyor. Mavi düğmelere dokunuyor, elini karnıma ulaşana kadar her birinin üzerinde gezdiriyor. Sonra kazağın malzemesini kavırıyor, yumuşak kumaşı hissediyor, başparmağını sıkıca örülmüş ipliklerin üzerinde gezdiriyor. Gözleri çoraplı ayaklarıma düşüyor, sonra yavaşça vücuduma geri dönüyor, etekleri boyunca narin mavi çiçekler işlenmiş krem rengi elbiseyi inceliyor.

Gözlerindeki şiddetli çalkantı yoğunlaşıyor, içlerinde dönen gölgeler kanımı donduruyor. Sanki dokundukları her yeri görebiliyormuş gibi öfke saçıyor. Sanki elleri benimde bana yapılan tüm şehvetli şeyleri detaylandıran bir desen bırakmış gibi, vücudum parmak izleri ve öpücüklerle damgalanmış, bulundukları her yeri ortaya çıkarıyor. Nasıl bakıldığımı, bana ne verildiğini

Sevgi. Onlardan sadece birini değil, üçünü ve kızını da nasıl becerdiğimi.

Bakışları yüzüme yöneldiğinde, yemin ederim ki onların sözlerini görebiliyor. Yüzünün sertleşmesi bana kalp kırıklığını da görebildiğini söylüyor. Umarım bunun Delly'den ayrı kalmaktan kaynaklandığını düşünüyordur, beni Rune'dan çok daha fazla korkutan gümüş saçlı bir adama teslim edildiğinde kalbime saplanan acı parçacıklarını değil.

Ama gelip beni alacak.

Azrail beni asla bırakmayacağına söz verdi. Her zaman benim için geleceklermiş ve buna inanmak zorundayım, yoksa delireceğim. Çünkü beni ele geçirdiklerini düşünen Rune'un ne yapacağını bilmiyorum. Beni lekelediler. Bedenimi ve hatta belki de zihnimi ona karşı saptırdılar.

Eğiliyor, nefesi yüzüme asit gibi çarpıyor. "Kulübümde onlar için bacaklarını açarsan, yine yaparsın."

Sözleri o kadar sertti ki bana tokat bile atabilirdi.

"Rune," diye homurdanıyor Clyde, yaklaşıyor ama Rune ona ölümcül bir bakış fırlatınca duruyor. Clyde boğazını temizliyor ve "Travma geçirdi ve o-" diyor.

Rune kollarımdan tutup beni öyle bir ileri çekiyor ki göğsüne çarpıyorum. Gözlerinde ölümcül bir parıltıyla, "Büyük olan mıydı? Onu becerdin mi?"

Serbest bırakıldım ve bir saniye daha dokunulamayacak kadar kirlenmişim gibi itildim.

"Hayır baba," diyorum, Azrail'i kastettiğini bilerek. Onun gözünde, iş yerinde kızına tecavüz eden adam.

Rune geri çekiliyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor, köklerinden tutuyor, önümde kısa, sert adımlarla ilerliyor.

"Onu rahat bırak, Rune," diyor Clyde arkamdan. "Kiminle ve ne zaman yattığı seni ilgilendirmez."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Zavallı Clyde. Hiçbir fikri yok.

"Hastalar," diyor Rune, daha çok kendi kendine. "O adamlar hasta. Katiller. Ve kızıma tecavüz ettiler!"

Yutkunuyorum, acıyı tadıyorum. Kızım, kızım değil. Yine de ben onun kanı değilim. Ben onun fahişesiyim.

Rune başını ileri geri sallıyor, omuzlarını yuvarlıyor ve kendini kontrol altında tutmaya çalışıyor.

Clyde'in gerçekte ne olduğunu görmesini istemezsin sanırım.

"Bu adamlar iğrenç şeyler yapıyor," diye homurdanıyor Rune, volta atmaya devam ederek. "Katil olmak için eğitildiler."

"Onları tanıyor musun?" Rune'a bakarak soruyorum. Duraksıyor, yavaşça dönüp bana bakıyor. "Bizi kaçıran adamları tanıyor musun?"

Clyde'a bakıyor. Onları *tanıdığını* fark edince mideme bir huzursuzluk çöküyor. Rune adamları tanıyor, onlar da onu tanıyor. Haklıymışım. Rune'un kardeşlerini öldürmesine neden olan şey gurur ya da paradan fazlası. Kişisel bir şey.

Farkına varmak karnıma bir yumruk gibi indi. Bu yüzden bizim için hiç gelmediler. Nerede olduğumuzu bilmiyorlardı ama kimin elinde olduğumuzu biliyorlardı. Onlar hakkında benden daha çok şey biliyor mu diye düşünmeden edemiyorum. Beni kaçıran gümüş saçlı adamı tanıyorsa. Davranışlarına bakılırsa, biliyor olmalı.

"Orada mıydı?" Rune soruyor. "Babaları mı?"

Azrail'in beni teslim ettiği adamı düşününce kalbim güm güm atıyor. "Onu sadece bir kez gördüm. Kim o?"

Rune'un yüz hatları buza dönüşür. "Sana ne söyledi? Dokundu mu Sen?"

"Hiçbir şey yapmadı. Ve hayır, bana hiç dokunmadı."

Rune garip, boğuk bir ses çıkarır. Rahatlama mı? Bilemiyorum.

"Seni nerede tuttular?" Clyde sorar, Rune'u çizgisinden saptırarak sorgulama.

Tanrıya şükür artık yalan söylemek zorunda değilim. "Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Bizi bir odaya koydular. Onları zar zor gördük."

"Ne demek istiyorsun?" Clyde sorar. "Bize her şeyi anlat."

En iyi yalanlar gerçeğe en yakın olanlardır. Nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum, sanki çok korkmuşum, konuşamayacak kadar travmatize olmuşum gibi. Bunun bir kısmı doğru. Travma geçirmemiş olabilirim ama korktuğum kesin.

"Bizi ayrı tuttular," diyorum titreyerek gözlerimi açarken. Rune'un ki daralıyor ve korku karnıma doğru kayıyor. Onun ne bildiğini bilmiyorum. Belli ki bir tür iletişim kurmuşlar. En azından geri döneceğimi ve beni toplamak için nerede buluşacaklarını haber verecek kadar. "Sanırım bir haftadan fazla oldu. Bana günde üç kez yemek verdiler. Kaç kez saydım ve dokuz gün etti."

"Kim?" Rune havlıyor. "Büyük olan mı?"

Reaper'a gerçekten kafayı takmış.

Dudaklarımı yalıyorum ve başımı sallıyorum. "Diğer üçünü, diğerini zar zor gördüm. Büyük olanı." Tekrar Clyde'a bakıyor ve keşke yüz ifadesini çözebilseydim. Clyde'a hızlıca bir bakış atıyorum ama o beni izliyor.

Rune, ben değil. "Sonra beni ve Delly'yi birlikte bir odaya koydular ve bizi sadece beslediler ve onları nadiren gördük."

"Ne dediler?" Clyde soruyor. "Bir Şey söylediler mi?"

"Bizimle konuŖmadılar."

Rune'un yüzü tekrar sertleŖir. "Sana gerçekten hiçbir Şey söylemediler mi? Hiçbiri benim hakkımda bir Şey söylemedi mi?" diye soruyor, gözlerinin mavisini bulanıklaŖtıran karanlık bir parıltıyla.

"Hayır baba, hiçbir Şey." En azından bu tamamen yalan değil. Viper'ın bana Rune'un kardeŖlerini öldürdüğüne dair söyledikleri dıŖında gerçekten hiçbir Şey bilmiyorum. Rune'un birinin öldürülmesini emretmesi sürpriz değil. Bunu sık sık yapar. Delly bazı Şeyleri grmemiŖ gibi davranmakta iyidir ama ben her Şeyi anlıyorum. "Bizi götürdüklerinde intikam için olduğunu söylediler."

Sözlerim diŖlerini kenetlemiŖ gibi görünüyor ve hafifçe ne eğilerek bana dik dik bakıyor.

"Büyük olan." Rune bir adım ne çıkıyor, sanki alanımı iŖgal ederse istediği cevaplar dudaklarımdan dklecekmiŖ gibi. "Bunu büyük olan söyledi, değil mi?"

Onları tanıyor olabileceğini ama kim olduklarını bilmediğini fark ederek baŖımı sallıyorum. Sadece ne olduklarını.

Ama korkutucu bakıŖları olan adamı tanıyor. Babalarını. Rune onun kim olduğunu çok iyi biliyor. O gün lobide Rune onları *onun* gönderip göndermediğini sormuŖtu. Babalarından bahsediyor olmalıydı, Rune'un bizim için gelmesinden korktuğu adamdan. Ve yle de oldu, oğlunu öldürdüğümüz için bizi Rune'dan almak üzere dört adam gönderdi.

"Cevap ver bana Cora," diye homurdanıyor Rune.

"Bizi lobiden aldıklarımda," diye onaylıyorum.

Yutkunurken boğazı hareket ediyor. "nceki gece..." sesi kesiliyor, diŖleri öfkeyle birbirine çarpıyor. Azrail'in Delilah'ya dokunduğu dŖncesine bile katlanamıyor.

Reaper'ın da kendisi gibi bir tecavüzcü olduğunu dŖnmesi bir paramın hoŖuna gidiyor. Ama değiller. Onlar katil, evet. İntikam almak için Delilah'yı kullanıyorlar ve ben umutsuzca onlara geri dönmek istiyorum, bu yüzden Rune'u bana güvenmesi için ikna etmeliyim.

"Seni kaçıran büyük adam, Manuel'i öldüren adam. Seninle bir kez bile konuŖmadı mı?" Rune gözlerini yüzümden ayırmadan soruyor. "Diğerlerinden hiçbiri mi? Neden orada olduğun hakkında sana bir kez bile bir Şey söylemediler mi?"

Başımı sallıyorum, dudaklarını yalamasından ya da parmaklarını açıp topuklarının üzerinde geriye yaslanırken uzatmasından hoşlanmıyorum. Sanki şiddetini kontrol altında tutmaya çalışıyor. Bunun tek sebebinin Clyde'ın burada olması olduğunu biliyorum. Eğer o etrafta olmasaydı, Rune sorgulama tarzında daha az nazik olurdu.

Bu adamlarda, bu dört kişide onu deliliğin eşiğine getiren bir şey var. Rune kardeşlerini öldürmüş olabilir, ama onlardan korkuyor olabileceğini düşünüyorum. Acaba ne kadar zaman önce kardeşlerinin öldürülmesini emretti? Aylar mı?

"Tek bildiğim bu, baba."

Başını yana eğiyor ve kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Yalan söylediğimi biliyor.

Tartışmak ya da beni daha fazla soruyla delmek yerine Rune tekrar yaklaşıyor, bir eliyle yanaklarımı kavırıyor ve yüzümü iki yana çeviriyor, kazağımı aşağı çekiyor ve boynuma bakmak için saçlarımı geriye doğru tarıyor. İhlal edildiğime ya da incindiğime dair işaretler arıyor belki de.

Hayır, incinmedi. Kendisine ait olduğunu düşündüğü şeye dokunmuş olmalarını önemsiyor.

Ama daha önce tek kelime etmemişti. Randevulara gittiğimde değil. Birinin ona eve bir değil, iki erkekle gittiğimi söylediğini biliyorum.

Dudağımı ısıyorum, kıyafetlerimi çekiştirirken, kollarıma, parmaklarıma bakmak için kazağımı çıkarırken kıpırdamadan duruyorum. Başparmağını bileğimdeki mavi damarların üzerinde gezdiriyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve elbisemi kaldırıp klavyelerime bakıyor. Ayaklarımı kontrol etmek için çoraplarımı çıkardığında, onu görüyorum.

Yüzündeki mutlak acı umutla karıştı. Eğer ben zarar görmezsem, Delly'nin de görmeyeceği umudu. Göğsüm sıkışıyor ve gözyaşlarım başlıyor.

"Baba," diye fısıldıyorum, çenesine dokunarak.

Bana bakıyor ve mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Tanrım, beni de onu sevdiği gibi sevmesini ne kadar isterdim. Asla sevmeyeceği bilgisini yutuyorum, gerçekten değil. Ona sağladığım şeyi seviyor. Beni bir erkeğin bir kadını, hele de yetiştirdiği kızı asla sevmemesi gereken berbat bir şekilde seviyor. Bunu kabul etmek zorundayım, çünkü kabul etmezsem kalbim sonsuza dek kırılacak.

"Ona zarar vermediler," diyorum yanağına dokunarak. Bunu yapmamın tek nedeni, yüzünü buruşturduğunu gördüğüm deliliğin üzerime salınmasını engelleyeceğini bilmem. "Onları zar zor gördük."

Yüz hatları kırılmış gibi görünüyor, sanki sözlerim onun sert yüzüne saplanmış ve acıdan çatlaklar yaratmış gibi. Gözyaşlarımı geri kırıyorum. Oturduğu yerden

verde, önümde diz çökmüş, basit, zayıf bir adam.

Onu o kadar çok zayıf gördüm ki, bu beni rahatsız etmemeli. Çünkü beni incitmesine neden olan şey zayıflığı. Bu kadar nefret dolu olmasına izin vermesi zayıflık.

"O burada," diyor Clyde sessizce yanımdan.

Rune havayı içine çekiyor, sonra ayağa kalkıp elimi kavlıyor ve ağzına götürüyor. Bir baba ağzının asla dokunmaması gereken yumuşak, sıcak dudakları tenimi okşuyor. Zihnim bu hareketi sevgi dolu, hatta belki de babacan bir hareket olarak yorumlamak istiyor ama bu bir aşğın yapacağı bir şeyle karıştırılıyor ve içimden sürünge bir his geçiyor.

O beni sevmiyor. Hiç sevmemi, kendime tekrar söylüyorum.

Ben annemin kızığım.

Rune'un yüz hatları bir kez daha değişiyor ve tüm duygularını bastırarak hepsini katı bir küçümseme duvarının arkasına sıkıştırıyor. Elim tutuyor. "Gel," diyor Rune beni ofisinden çıkarırken. "Seni yukarı çıkaralım."

Beni özel bir yere götürdüğünde olduğu gibi göğsüm sıkışıyor. Clyde bizi fuayeye kadar takip ediyor, Rune beni ikinci kata çıkarırken merdivenlerin dibinde duruyor.

"Burada kalmak istemiyorum," diyorum. "Eve gitmek istiyorum."

Rune elimi tutuyor, "Evindesin Cora. Ait olduğun yerdesin."

CHAPTER 4

CORA

I Sanırım yine otomatik pilota geçtim. Beyaz duvarlar geçiyor. Koridorda yürürken devasa merdiven boyunca uzanan mermer korkuluklar ve duvar boyunca sıralanmış beyaz figürler sadece bir bulanıklık. Ayaklarımın altındaki mavi yolluk, Rune beni eski odama götürürken puslu bir desen sisinden başka bir şey değil.

Kapıya vardığımızda kapıyı açıyor ve beni iterek içeri sokuyor. Kapıyı kapattığında dişlerim birbirine çarpıyor, mandalın sessiz tıkırtısı sessizliği bozuyor.

"Kaç tanesinin sana dokunmasına izin verdin?" Rune, bir eli hâlâ kapı kolunda, diğer eli kırmızı kravatının üzerinde, nefretten nefesi kesilmiş bir halde konuşuyor.

Korku damarlarımda buz gibi kayıyor.

"Kaç tanesinin seni *becermesine* izin verdin?"

Geri adım atarken başımı sallıyorum, bana dokunmalarına izin verdiğim için kızgın olduğunun farkındayım. Sanırım bundan biraz fazla hoşlanmış olabileceğimden korkuyor. Kendimden ve onların her dokunuşundan zevk aldım. Rune sadece bana zarar vermesini engellemek için bacaklarımı açtığımı biliyor. Ve burada, nefret ettiği adamlarla isteyerek yattım.

Rune öne doğru adım atıyor. Bir adım geriye kayıyorum. Boğuk sesi ve zorlukla bastırıldığı öfkesi, korku ve dehşetin dikenli sarmaşıklar gibi ciğerlerime dolanmasına neden oluyor. "Kulübümdeki o *dört* adamı bir fahişe gibi siktin."

Son kelimeyi söylerkenki tıslama şekli, keşke helikopter düşseydi dedirtiyor.

"Annene çok benziyorsun."

Kelimeler olması gerekenden daha fazla acı veriyordu. Annemden nefret ederdim ama Rune ondan daha çok nefret ederdi. Onu ve babamı öldürdüğü noktaya kadar. Yine de bana tıpkı onun gibi olduğumu söylemesi canımı yakıyor. Bunu ima etti. Ona olan nefretinin içime işlemesine izin verdi ama bunu hiç söylemedi. Yüksek sesle söylemedi.

Caroline Julian'a ve erkeklere duyduğu nefret, yaptığı onca şeyin üzerine eklendiğinde beni mahvedecek.

Eğer izin verirsem.

"Beni bu yüzden mi bu kadar çok seviyorsun *baba*?" Sesim bala dönüşüyor, ama her kelime sivri geliyor, sonunda beni keseceklerini biliyorum. "Onun hain amını da benimkini siktiğin gibi siktin mi?"

Geri çekiliyor, elini yumruk yapıyor, ben de kendimi hazırlıyorum ama yumruk gelmiyor. Vuruşunun acısı yumruğunda sıkılı kalırken elini yanına bırakıyor.

"Hazır mı?"

Rune'un omzunun üzerinden Clyde'ın odaya girdiğini görüyorum, sonra da kapı aralığında tanıdık bir yüz. Başlıyorum, kafam o kadar karışıyor ki başımı sallıyorum.

"Dr. Morgan?" Kalbim hızlanarak soruyorum. "Jinekologum neden burada?"

Clyde yanıma gelip elini sırtımın alt kısmına koyuyor. Farkına vardığımda bu dokunuş omurgama inen bir tekme kadar sert geliyor.

Rune'a döndüm. "Şaka yapıyor olmalısın." Çenesi açıldı ama bir şey söylemedi.

Dr. Morgan'a dönüp baktığımda, en azından utanmış görünme nezaketini gösterdi.

Rune arkamdaki yatağı işaret ediyor. "Uzan."

Dönüyorum, bakışlarım yatağa iniyor. Dehşet damarlarımda dolaşıyor. Başımı sallıyorum, ellerimde hafif bir titreme başlıyor. "Hayır."

Beni çocukluk yatağında muayene ettirecek. Kaç geceyi bu yatakta Delly ile gülerek, sırlar anlatarak geçirdim? Kaç gece benimle birlikte yorganın altına girip beni geceleri uyanık tutan kâbuslardan koruyacağına söz verdi? Kafamın içindeki şeytanlardan?

Arkamı dönüp Clyde'a bakıyorum, çoraplarım kalın tüylü halıya takılıyor. "Ona hayır de."

Başka tarafa bakıyor.

Lanet olası korkak.

Rune'a dönüyorum. Neden? Hiçbir fikrim yok. İtirazlarım onun umurunda bile değil. Sadece vücudum tekrar kullanılmaya uygunsa. Tanrı korusun, cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanırsam ya da daha kötüsü hamile kalırsam. Beni tekrar becerebilmesi için antibiyotikten çok daha uzun süre geçmesi gerekecekti.

"Ben iyiyim," diyorum ama sesim titriyor. Bir adım daha geri atıyorum. Rune kolumu öyle sıkı tutuyor ki irkiliyorum.

"U z a n ,," diyor Rune. "Seni üç hafta boyunca ellerinde tuttular. Benim kulübümde sana tecavüz ettikten sonra."

Başımı sallıyorum, gözlerim yaşıyor. "Hayır. Muayeneye ihtiyacım yok.

Ben iyiyim." Elbisemi, vücudumu gösteriyorum. "Gördün mü? Yaralanmadım."

Clyde yanıma yaklaşıyor ve elimi tutarak beni yatağa doğru çekiyor. Elimde tuttuğum kazağım yere düşüyor ve onu almak için eğiliyor. Onu ve beni ilk kez görüyormuş gibi eğiliyor, hafifçe duraklıyor. Clyde ayağa kalktığında görünüşümü inceliyor. Kazağın ne kadar sıkı örülmüş ve sıcak tuttuğunu ve yanlışı yerlerimin hâlâ biraz tombul olduğunu. Korkak olmadığımı, çürükler ya da yara izleriyle kaplı olmadığımı.

Acaba Rune'un açıkça görebildiği her şeyi o da görebiliyor mu?

"Seni tutan dört adamı becermediğini mi söylüyorsun?" Rune gözlerini ağzımdan ayırmadan soruyor. Yüzümün ne işe yaradığını bilmiyorum ama beni ele verdiğini biliyorum çünkü boğazından bir ses çıkarıyor ve tekrar yatağı işaret ediyor.

İleriye doğru adım atarken vücudumda şiddetli bir ürperti dolaşıyor. Bana söyleneni yapmazsam, beni zorlayacaklarını biliyorum. Rune'un yaptığı şey bu. Zorlar. Alır.

Kenara otururken bacaklarım titriyor. Dönüp gitmesini bekliyorum ama Rune hareket etmiyor.

Kaşlarım çatıldı. Clyde'a bakıyorum, onun da gözleri yere düşüyor.

Morgan, "İç çamaşırını çıkarman gerek" diyor. "Sonra uzan geri."

Gözlerim önce ayaklarımın dibindeki Rune'a, sonra Clyde'a Odamın diğer tarafında, bakışları fırtınalı ama bana değil omzumun üzerinden bakıyor.

Gitmeyi planlamıyorlar. İzleyecekler. Rune sınavın bittiğinden emin olacak.

Çenem titriyor. Dr. Morgan makyaj masamdaki küçük ahşap tabureyi çekip arkamdaki yatağa vururken bana özür dileyen bir gülümseme atıyor. Soğuk, sert yorganı tutarak arkama yaslanıyorum ve Rune'un gözyaşlarının aktığını görmemesi için yüzümü başka tarafa çeviriyorum.

Parçalandığımı, yok olduğumu hissediyorum. Birisi, sanırım Dr. Morgan bir şeyler söylüyor ve sonra bana bacaklarımı bükmemi söylüyor. Elbisem kaldırılıyor, sonra dizlerimin üzerine bir battaniye örtülüyor. Buz gibi bir el kalçama dokunuyor ve iç çamaşırım kalçalarımın altına kayıyor. Çenemi sıkıp çılgılığımı bastırıyorum, gözlerimin arkasında biriken yaş seli kopmakla tehdit ediyor.

Soğuk eli uyluğumun iç kısmına doğru kayarken bacaklarım titriyor ve bacaklarımı nazikçe ayırıyor.

Hayatım boyunca o kadar çok şekilde, o kadar çok ihlal edildim ki, tamamen hoş karşılanmayan her dokunuş ruhumun istilasına gibi geliyor. Ve şu anda, Morgan bedenimi incelerken Rune'un delici bakışlarını üzerimde hissetmek, şimdiye kadarki en kötü ihlal gibi geliyor.

Aletin soğuk plastiği ve ardından gelen acı hissi nefesimi kesiyor. Zihnim karardı.

"Onu siktiler mi?" Rune sorar.

Morgan'ın hareket etmeyi bıraktığını hissediyorum ve onun yanındaki Rune'a döndüğünü görmekten çok hissediyorum. "Bu benim söyleyebileceğim bir şey değil. Ama travma belirtisi yok, eğer kastettiğiniz buysa."

Rune boğazından bir ses çıkarıyor. İğrenme gibi bir şey ya da belki de bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyalıyor. Dr. Morgan bana döngümle ilgili birkaç soru soruyor, Rune birkaç dakikada bir araya girip invaziv bir soru soruyor ve bana dokunup dokunmadıklarını tekrar soruyor. Bana kan örneği de alacağını söylüyor ve ben buna karşı çıkmıyorum. Bir anlamı yok. Örnek almayı bitirdiğinde Morgan bacağımı okşuyor ve rahatlamamı söylüyor.

"Emin misin?" Morgan sorar.

Nefes alıyorum, yeniden odaklanmaya çalışıyorum, elbisemi ve battaniyeyi kalçalarımın üzerinde ayarlarken bacaklarımı uzatıyorum, bacaklarımın arasındaki çukurluğu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Evet," diyor Rune.

"Bekleyebilir mi?" Clyde'ın sorduğunu duyuyorum ve sözlerinin onu nasıl kırık dökük ve hırpalanmış bir halde bıraktığını görünce başımı çevirip ona bakıyorum.

"Bu da anlaşmanın bir parçası." Rune adımlarını odanın içinde gezdirerek yatağın ucuna oturuyor.

"Ne anlaşması?" Doğrulamaya çalışarak soruyorum, ama Morgan'ın eli göğsüme iniyor ve bu sefer daha az nazik bir şekilde beni aşağı itiyor.

Morgan, Rune'a "Çıkarıldıktan sonra sisteminin düzene girmesi yaklaşık bir hafta sürecek," diyor. "Ancak yarın gibi erken bir tarihte bile bu mümkün."

Elimi salladım. "Merhaba. Neyi kaldırdıktan sonra?" Rune, Clyde'a bakıyor. "Onu aşağıda tutun."

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor, kalbim göğsümde tekmeliyor. Morgan'ın elindeki neşteri gördüğümde ne demek istediğini sormak için ağzımı açıyorum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Soruyorum ama soru odada tiz bir çığlık gibi çınlıyor.

Morgan, "Bunu çıkarmanın tek yolu ameliyat," diyor ve sol kolumu çekerek elimi kucağına koyuyor.

Anlamaya başladım.

"Sadece bir yaşında." Panik yanaklarımı iğneliyor, tenimi kızartıyor ve boncuk boncuk ter oluşmasına neden oluyor. Clyde bileğimi kavrayıp diğer eliyle omzumu tutarak kolumu yatağa sabitlerken ağzım aniden kuruyarak yutkunuyorum.

Böyle bir şey olmayacak.

"Yıllar sürer demiştin," diye haykırıyorum. "Beni hamile bırakamadılar. Gayet iyi çalışıyor."

"Oradayken sana dokunmadıklarını söylemiştin," diyor Rune o kadar soğuk bir sesle ki tüm bedenim kıpırdamıyor. Tehditkâr bakışları Morgan'a dönüyor. "Çıkar onu."

Clyde kolumu yatağa sabitleyip omzumu daha sert bir şekilde şilteye bastırırken kolumu çekme çabam işe yaramıyor. Morgan ince çubuğu kolumun iç kısmındaki derinin altına sıkıştırıyor, böylece etimin altında belirginleşiyor.

"Ama çıkmasını istemiyorum." Bisturiyi vücuduma bastırırken bile Cilt.

Kafamdaki kablolar kesişiyor, arızalanıyor. Sormak üzereyim Uyuşturucu iğneyi neden yapmadığını, doğum kontrol implantının neden çıkarılmasını istediklerini, ağrı kolumdan erimiş ateş gibi fırlayıp tüm düşüncelerimi kestiğinde.

Kelimeler.

Çığlık atıyorum. Kolum sarsılıyor. Ayaklarım çırpınıyor. Rune ayak bileklerimi kavrayıp yatağa sabitliyor. Clyde'ın karanlık gözleri benimkilerle çarpışıyor. Pişmanlık onları bulandırıyor ve

Kavrayışı sıkılaştıkça başka tarafa bakıyor.

Bıçak daha derin kesiyor, etin altını kazıyor. Açı. Aranıyor.

"Neredeyse," diyor Morgan ama sesi boğuk geliyor, sanki suyun altındaymışım gibi.

Acı içinde boğuluyorum. Sadece neşterin etimin altına girmesinden değil, ihanetten de.

"Clyde." Sesim iniltiye dönüştü.

Neşter bükülür. "Kıpırdama, kaydı. Kesiği daha uzun yapmalıyım."

Eğildim, kalçalarım yataktan ayrıldı.

"Anladım."

Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Gözyaşlarımın ötesini göremiyorum. Acının ötesini. Hayatım ya da bedenim üzerinde çok az kontrolüm olduğu bilgisini.

Ve beni buna geri gönderdiler.

Söz verdi. Söz verdiler, Morgan iğneyi etime batırıp küçük yarayı dikerek kapatırken tekrar tekrar söylüyorum.

CHAPTER 5

DELİLAH

SLEEP dün gece beni hiç ziyaret etmedi. Striker beni yatağıma yatırdıktan ve ben ona gitmesi için bağırdıktan ve bitkin düşene kadar ağladıktan sonra bile. Yatağıma uzanıp güneşin doğuşuyla birlikte odanın siyahtan griye dönüşmesini izledikten sonra bile, kendimi kemiklerden ve gözyaşlarından başka bir şeyden yapılmamış gibi hissetmeme rağmen uyku beni bu kabustan kurtaramadı. Zihnim çatlayacakmış gibi hissediyorum. Bedenim sanki onu almışlar, kullanmışlar, becermişler ve sonra da beni ateşe verdi.

Ve öfkeyle yanıyorum. Her şeyin adaletsizliğine öfke duyuyorum.

Mantiken, çok az seçenekleri olduğunu biliyorum. Bu şeyler pratikte kan paketleri. Onlarla ilgili fısıltılar duymuştum ama hiç birine maruz kalmadım. Rune bazı açılardan ilericidir, geleneklerden kopar. Dave ile evlenmeme izin verdi. Boşanma davası açtığımda çok az şey söyledi. Şirketi ve kurduğu her şey bana miras kalacak. Beni yıllarca bir oğlu varmış gibi eğitti, ölümünden sonra bile adını, şirketini devam ettirecek kadar acımasız olmam için.

Şimdi istediğimden pek emin değilim.

Şirketinin ne üzerine kurulduğunu bildiğim halde değil.

Gün doğumundan hemen sonra ve başım yorgunluktan dönüyor. Uçurumun kenarı boyunca uzanan uzun yolda ilerlerken küçük taşlar ve çamur parçaları botlarıma yapışıyor. Sabahla birlikte sert bir rüzgâr çıktı, okyanusu metalik bir griye ve dalgaları şiddete dönüştürdü. Kara bulutlar

Doğu, gün doğumunun sarı ışınlarını engelleyerek dünyanın kıyamete hazırlandığını hissettiriyor.

Neredeyse dört atlımın beni kovalamasını ve eve geri sürüklemesini bekliyorum, ama kimse peşimden gelmeye zahmet etmiyor. Belki de hala odamda olduğumu, yastığıma sarılıp ağladığımı düşünüyorlar. Belki de gitmeyi deneyemeyeceğimi ya da denemeyeceğimi düşünüyorlar.

İstediğimi elde etme azmimi nasıl da hafife aldılar.

Ve istediğim şey Cora. Benimle güvende. Kollarımda, tehlikeden uzakta.

Rune'dan uzakta.

Yıpranmış binanın önünde duruyorum, ellerimi örme kazağının ceplerine sokuyorum, pencereli kapıdan garajın büyük sallanan kapılarına bakıyorum. Garaj kapısının kolları yok ama boyası dökülmüş eski ahşabın üzerinde, vidalandıkları yerden kurumuş kan gibi akan pas lekeleri var.

Büyük kapıları a amayacağımı bildiğimden, dalgalı cam pencereli daha küçük olana yöneliyorum. Geçen hafta evin arka tarafındaki pencereden büyük araba evini görmüş ama pek dikkat etmemiştim. Neden dikkat etmedim, emin değilim. Yine de etrafta dolaşıp erkeklerin benimle konuşmasını dilemekle o kadar meşguldüm ki başka pek bir şey umurumda değildi.

Kesinlikle kaçmak değil. Taşıyıcı evin ne içerebileceğini hiç düşünmedim.

Bir araç gibi.

Adamlar bizi bir şekilde buraya getirdi. Bizi bir helikopterin bıraktığından şüpheliyim ve ev her zaman yiyecek ve erzakla dolu olduğundan, malzeme toplamak için koşmaya gittiklerini biliyorum.

Kapıyı açtığımda gıcırđıyor ve dumanlı odun ve erkek kokusuyla sarsılıyorum. Ter ve bana deri ve temizleyiciyi hatırlatan bir şey. Striker ve Viper gibi limonlu ve Reaper gibi dumanlı.

Midem sıkışıyor. Onu göndermeyi planladığında onu alacağına söz vermişti.

Yalan söylememiş olsa iyi olur.

Reaper bana Rune'un ne yaptığını gösterdiğinde, bir planları olduğunu söyledi ama ne olduğundan bahsetmedi. Sadece onlara yardım etmem için bana ihtiyaçları olduğunu söyledi. İşbirliğimi istiyorlarsa, değişiklik olsun diye beni dinleyecekler.

Bana ihtiyaçları var.

Artık kartlar benim elimde. Rune'u alaşağı etmek için yardımımı istiyorlarsa, ölen kardeşlerinin intikamını almak için yardımımı istiyorlarsa, Cora'nın güvende olduğundan emin olmamı engelleyemeyecekler.

Ve ona ulaşmam lazım, emin olmak için. Bana planlarını anlatmalarını beklemekten bıktım. Rune'un durdurulmasını istiyorum böylece bir daha kimseye zarar veremeyecek. Cevaplar istiyorum.

Cora'yı istiyorum.

Ev yapımı spor salonunun ortasında durup nefes alarak öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum. Babalarının üzerlerinde kurduğu bariz hakimiyeti görünce, bu adamların emirleri sorgusuz sualsiz yerine getirmeye alıştıkları anlaşılıyor. Ya emir almaya çok alışmışlar ya da emirlere karşı gelmeye çok korkuyorlar.

Rune bana karşı asla çok sert olmadı. Kendi eliyle değil. Derslerimi ondan başka yollarla öğrendim. Kuralları çiğnememeyi ya da onun isteklerine karşı gelmemeyi çünkü sonuçlarına katlanacak olan ben değildim. Kiminle birlikteysem o çekerdi. Erkek arkadaşlar. İş arkadaşlarım. İş arkadaşlarım.

İşe yaramaz düşünceleri bir kenara iterek odayı tarıyorum. Yan tarafta, küçük ağırlıkların dizili olduğu bir rafın yanında, garaja açılıyor olması gereken bir kapı daha görüyorum. Açmaya çalıştığımda sıkışıyor, ama omzumla vurduğumda. Açılıyor ve beni karanlık, küflü bir garaja bırakıyor. Ani düşüşle neredeyse bileğimi burkarak tökezliyorum ama kendimi kapıda yakalıyorum.

Garaj karanlık, kapıların altından neredeyse hiç ışık sızıyor ve arkamdan zayıf gün ışığı sızıyor, ama onu hemen görüyorum.

Büyük, siyah bir SUV.

"Biliyordum," diye mırıldanıyorum, daha önce bakmadığım için kendime duyduğum kızgınlık, nefesimin altında küfretmeme neden oluyor.

Yemin ederim, eğer anahtarlar oradaysa.

Öyle değiller ve kolu denediğimde SUV kilitleniyor.

Devasa aracın etrafında dolaşırken, şık siyah motosikleti gördüğümde Florida etiketini not ederek her kapıyı ve arka kapağı deniyorum. Anahtarları kontrol ettim ama yoktu. Motosiklet sürmeyi bilmediğimden değil ama yine de denerim.

Başka bir araba için yer olmasına rağmen, arka duvarda asılı bazı aletler dışında garaj boş. Etrafa bakınıp anahtarın saklanabileceği bir yer arıyorum ama anahtarları burada bırakacak kadar aptal olamazlar.

Nefesimi tutarak dönüp ağırlık odasına giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Tekrar dışarı çıkıp soğuk havaya adımımı atarken ve uzaktaki malikâneye bakarken içim huzursuzlukla çalkalanıyor. Anahtarların nerede olduğunu biliyorum. Ama en son aramaya gittiğimde, onlara karşı gelmenin bedelini çok ağır ödedim.

İçimi bir korku dalgası kaplıyor, kalbim göğsümde çarpıyor, dördüncü kata adım atma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Kıcıma şaplak atmaktan ya da kemer takmaktan çok daha kötü cezalar olduğunu öğreneli sadece birkaç gün oldu.

CHAPTER 6

DELİLAH

MEn üst basamağa çarptığında ayakkabım sürükleniyor ve günde birkaç kez merdiven çıkmayı nasıl başardığımı ve hala bu halde olduğumu merak ediyorum

bir şekil. İkinci merdivenden sonra kararlılığım azalmaya başladı, ama şimdi dördüncü kattayım, tekrar yükseliyor ve kalbimi hoplatıyor.

Daha iyi bir forma girmeliyim.

Ve o anahtarları bulmalıyım.

Anahtarların Azrail'in odasında olduğunu çoktan belirledim, bu yüzden doğru odaya geldiğimi umarak ilk kapıda duruyorum.

Düğmeyi çeviriyorum ama kilitli. Ayağımı kaldırıp küçük bıçağımı almak için elimi uzattığımda Viper'ın onu bana geri vermediğini bir kez daha hatırlıyorum.

Lanet olsun.

Zaman kaybetmeden ikinci kapıya doğru ilerliyorum, kendimi Goldilocks gibi hissediyorum, kapı koluna uzanırken ayıların beni bulacağından korkuyorum. Kolayca döndüğünde korkum birkaç kademe daha artıyor ama itiyorum ve kapı sessiz bir gıcırtyla açılıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, kalbim şimdiden o kadar hızlı çarpıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. Bir yanım Striker'ın elinde kemeri, hazır bir şekilde ortaya çıkmasını bekliyor ama ev ölümcül bir sessizlik içinde.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve odayı tarıyorum. Tıpkı Striker'ınki gibi, ama sıralanmış maskeler ve sergilenen kişisel eşyalar yok. Şifonyerin çekmecelerinde hiçbir şey yok, sadece birkaç siyah gömlek ve çorap. En alt çekmecede bir yığın maske var, bu da bana Breaker'ın odasında olduğumu söylüyor.

Bunun dışında, eski seyahat sandıklarından biri dışında oda tamamen boş. Yatağının ucundaki eski ayak dolabına doğru kayıyorum, kremsi, yastık gibi yorganı ve ucuna ustaca atılmış örme battaniyeyi inceliyorum. Deri dolabın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve paslı mandalı çevirerek açıyorum. Her ne kadar gözetlememem gerektiğini bilsem de kendimi durduramıyorum.

İçeride birkaç eski ve yıpranmış müzik kitabı ve iple bağlanmış kalın klasörler var. Zihnim acele etmem gerektiğini haykırsa da bir klasörü elime alıyorum ve ipini çözerek son sayfasına kadar açıyorum.

Ne gördüğümü anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırpıyorum. Saatler ve tarihler. Çoğunluğu kadın olan rastgele isimler ve garip bir tür kod. Birçoğunun üstü çizilmiş, bazıları o kadar agresif ki kalem kâğıdı yırtmış. Bir sonraki sayfada daha fazla isim var, bazıları erkek ama hepsinin üstü çizilmiş. Kitabın ortasında garip listelerle dolu sayfalar var, neredeyse bir günlük gibi, tarihler ve saatler ve yanında bir harf var.

C 11-12-20 12:00/12:30 w/D CICI İtalyanca

Odaklanın. Merkezde kal.

Annemin sözleri zihnimde canlanıyor ve kalbim acıyla çarpıyor. O günü düşünmeyeli o kadar uzun yıllar oldu ki kitabı kapatıp geri itiyorum, Breaker'ın bagajını kapatıp ayağa kalkıyorum.

Anahtarlar. O anahtarlara ihtiyacım var.

Yatağa, kabarık battaniyelere ve pahalı çarşaflara tekrar bakıyorum ve kısaca onların yanında uyumanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Hangisi, Delilah?

Bu düşünceden kurtuluyorum çünkü dört adamla ve en iyi arkadaşım la yatmanın lojistiğini araştırarak zihinsel ya da duygusal kapasiteye sahip değilim. Cora'yı cehennemin yedinci katına geri gönderdikten sonra verdikleri sözlerin ne anlama geldiğini irdelemek de cabası.

Etrafı son bir kez daha taradıktan sonra Kırıcı'nın odasından çıkıyorum ve Striker ile Kırıcılar arasındaki kapıya yöneliyorum. Kilitli olup olmadığını merak etmeme bile gerek yok çünkü kapı kısmen açık, sanki hiç tam olarak kilitlenmemiş gibi. Sadece parmaklarımın ucuyla dokunuyorum ve kapı açılıyor. Yatağın başucundaki lambanın parlak sarı ışığı yere yayılıyor ve etrafı tereyağımsı bir parıltıyla aydınlatıyor. İçeri adımımı attığımda, buranın Viper'in odası olduğunu hemen anlıyorum.

Onun gibi kokuyor.

Sabun, narenciye ve evcilleşmemiş erkek gibi.

Yatak toplanmamış ve yatağın ucunda siyah plastik bir çamaşır sepeti duruyor, siyah pantolonlar ve gömlekler yere dökülüyor. Sanki onu karıştırıyor ya da sepete girip girmediklerini umursamadan giysileri oraya doğru fırlatıyordu.

Şifonyerin üzerinde bir yığın kitap duruyor. Başparmağımı her birinin sırtında gezdirip başlıklarını okuyorum, hepsinin Tolkien romanı olduğunu görünce şaşırıyorum ama nedense şaşırmıyorum.

Biraz gülümseyerek, çünkü Viper elbette bir fantezi ineği olurdu, üst çekmeceyi yavaşça açıyorum. Boxer ve çoraptan başka bir şey yok. İkinci çekmeceyi açtığımda kaşlarım kalktı.

Halat, o gece yemek odasında gözlerimi kapatmak için kullandığı siyah malzemeye benzer ipek kumaş, birkaç kelepçe ve nasıl tanımlayacağımı bile bilmediğim bir dizi şey çekmeceyi aydınlatıyor. Bir şişe berrak sıvı alıp etiketini okudum ve kayganlaştırıcı olduğunu görünce sııttım.

Yaramaz ikinci çekmecesini dışında şifonyerde kıyafetler ve maskelerinden başka bir şey yok. Büyük gardırobu kontrol ediyorum ve içinde kıyafetler yerine çok sayıda bıçak olduğunu görünce irkiliyorum. Kapıda, bana verdiği benzeyen küçük bir tane görüyorum ve onu kapıp, çaldığım için hiç suçluluk hissetmeden botuma sokuyorum.

Ya da gözetleme.

Viper'in odası onun hakkında diğerlerinden daha fazla şey ortaya çıkardı ve son birkaç haftadır onun hakkında öğrendiklerime uyuyor.

Sadece bir oda kaldı. Gözlerim ilk kapıya geri dönüyor.

Kalbim küt küt atarken geri dönüp kapının önünde duruyorum, botumdan yeni bulduğum bıçağı çıkarıp mandalla çerçeve arasına sıkıştırıyorum. Biraz kıpırdandı ama sonunda açıldı ve kapı sallanarak açıldı. Nefesimi tutarak bekliyorum. Reaper odasına girdiğim için beni azarlamak için ortaya çıkmayınca, önce şifonyere doğru koşuyorum.

Duraklıyorum, en üst çekmecede ne olduğunu gördüğümde nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

Bir avuç dolusu küçük ahşap figür çekmecenin içinde dağınık bir şekilde duruyor ve ben çekmeceyi tamamen açtığımda etrafa saçılıyor. Uzanıp küçük bir ayı alıyorum. Striker'in odasında bulduğum kadar kabaca yapılmamış ama bir sonraki aldığım kadar da iyi işlenmemiş. Başka bir ayı, ama bunun yumuşak kahverengi ahşaba oyulmuş kürkü ve gözleri var.

Yavaşça yere bıraktım, oymaya baktım, oymacının yıllar içinde kaydettiği ilerlemeyi gördüm, her küçük heykelcik bir sonrakinden biraz daha iyiydi. İçinde

Arkada, oyması kaba ve yarısı tamamlanmış iki kurttan birini görüyorum.
Sanki kişi hiç bitirmemiş gibi.

Ya da hiç şansım olmadı.

Onları o yaptı.

Kardeşleri.

Yavaşça çekmeceyi kapatıyorum, Viper'ın odasındaki tüm eşyalardan çok daha kişisel bir şeyi işgal ediyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bunları hiç görmemeliymişim gibi.

Viper ya da Breaker gibi bir adamı düşündükçe kalbim sıkışıyor. Belki de Striker ya da Reaper gibiydi, bir yerlerde oturmuş bu küçük heykelcikleri oyuyordu.

Bana verdikleri bilgiye bir insan katıyor.

Babamın öldürdüğü sadece isimsiz biri değildi. O onların kardeşiydi. Sevdikleri biriydi. Küçük hayvanları oyup onlara hediye eden, sevgisini ve şefkatini gösteren biri. Muhtemelen bir sevgili bile.

Kalbim sıkışıyor ve geri çekiliyorum, aniden anahtarları umursamıyorum. Birdenbire neden ya da nasıl olduğunu önemsememeye başladım. Beni manipüle edip etmediklerini ya da Cora'nın gönderilmesinde kimin hatalı olduğunu umursamıyorum.

Sadece onun güvende olmasını istiyorum.

Rune'dan güvende. Tahta bloklardan hayvan oyan ve bunu kardeşlerine veren kişiyi öldüren adamdan uzakta.

Onu yakalamam lazım.

Bir sonraki çekmeceyi açıp bakıyorum ve Reaper'ın kıyafetlerini ve çoraplarını düzenli bir şekilde buluyorum. Birkaç kemer sıkıca sarılmıştı. Sinirlenerek son çekmeceyi kapattım ve yatağının yanındaki lambayı tutan küçük masaya yöneldim.

Bir dakikalığına duruyorum, beyaz yatak takımına, gıcır gıcır çarşafılara bakıyorum ve onu burada uyurken hayal etmeye çalışıyorum. Hayal edemiyorum. Onu devasa, heybetli bir formdan başka bir şey olarak hayal etmek zor. Ama daha iki gece önce bizimle birlikte olduğu halinden sonra bu artık ona pek uymuyor.

Tutkulu. Cora'ya karşı hassas. Bana karşı.

Çekmeceyi kaydırarak açtığımda, anahtarları görmeden önce metal şingirtilarını duyuyorum. Onları tutup kazağımın cebine sokuyorum.

"Aradığınız şeyi buldunuz mu?"

Çılgılık atıyorum, dönerken elim ağzıma gidiyor.

Reaper kapı aralığında duruyor, çerçeveye yaslanmış beni izliyor, maskesi emin olduğum gibi sırtıyor. Ne kadar zamandır orada olduğunu merak ediyorum. Anı koleksiyonuna baktığımı görüp görmediğini.

Çıplak eli kemerine gidiyor ve başparmağını deri kayışa geçiriyor. Tabii ki, gözlerim düşüyor. Yanaklarım ısınıyor, onu içimde hatırlıyorum. İçime giriyor, beni becerirken vahşi iniltiler çıkarıyordu. Gözlerimiz buluşuyor. Bakışlarının önce aşağı inip sonra tekrar yüzüme yönelmesi onun da hatırladığını gösteriyor.

Ama hiçbir şey söylemiyor.

Daha konuşmadık. Henüz konuşmadık. Onu elde edeceğine yemin etti ama o birkaç kelime dışında, bana sahip olmak için cinayet işlediğini söylediğinden beri konuşmadık. Sabahı Striker ve Cora ile geçirdim, sonra kütüphaneye adım atıp babalarıyla yüz yüze gelene kadar onu bir daha görmedim.

O kadar çok söz verdi ama işte buradayız. Cora gitti.

Kalbim paramparça.

Azrail kımıldamıyor. Zar zor nefes alıyor.

Tedirginlikten tüylerim diken diken oluyor. Her şeyden sonra ona ne söyleyeceğimden emin değilim. Sanki hâlâ tamamen yabancıymışız gibi geliyor. Sanki aşıkların yaptığı şeylerin hiçbirini söylememiş ya da yapmamışız gibi. Sanki geçen gece kim olursak olalım, bizi ele geçiren tutku geçici bir şeymiş ve biz yine birbirimize bakan iki insanmışız gibi.

Tutsak ve tutsak eden.

"Anahtarları yerine koy, Delilah."

Kahretsin. Adımı o şekilde söylediğinde, o hafif hırıltıyla bir uyarıyla bağlandığında, ona meydan okumak *istiyorum*.

Tekrar talepte bulunmak yerine, "Peki benim güzel kediciğimin arabanın anahtarlarına neden ihtiyacı olsun ki?" diyerek beni şaşırtıyor.

Tanrım. Vücudumdan nefret ediyorum.

Karnım dalgalanıyor, iltifatı içime arzu yayıyor, kalçalarımın arasını ısıtıyor. Dindirebileceğini bildiğim bir acı filizleniyor ve bu his hoşuma gitmiyor. Beni savunmasız hissettiriyor. Bu eksik bırakılma hissi.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yapıyorum.

"Yani, lanet olası manzaralı bir gezintiye çıkabilirim," diye çıkışıyorum. "Neden öyle düşünüyorsun?" Kapının pervazını iterek yaklaşıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

Tüm o samimi anlardan, verdiği sözlerden sonra bile onun ne olduğunu unutacak kadar aptal değilim.

Ayağım aramızda boşluk bırakmak için geri kayınca Azrail durakladı, tüm vücudu gerildi, sırtı dikleşti ve daha da

korkutucu. Sanırım maskesinin altında çenesi hareket ettiği için dişlerini sıkıyor olmalı.

Aramıza mesafe koymamdan hoşlanmıyor. Acaba beni hâlâ biraz korkuttuğunu bildiği için mi?

Belki de çok. Ne de olsa o bir katil.

Gözleri karardı, sertleşti, dölle ıslanmış parmaklarını ağzıma sokup bana onların olduğumu söylediğinde sahip oldukları tüm kıvılcımı kaybetti.

Onun.

Sanırım... Sanırım inşa ettiğimiz her şey, vaatler ve umutla bir arada tuttuğumuz o küçük yapı dağıldı.

Duruşu genişliyor. Kollarını kavuşturuyor, gözlerini bana diyor, sanki artık bir hedefmişim gibi. Arzuladığı bir şey değil. "Planın nedir? Geri dönüp babana mı gideceksin? Ve ona ne söyleyeceksin, Kedicik?"

İsmimi söyleyiş şekli tenimi kaşındırıyor, tek bir kelime binlerce iğneye dönüşüyor, sertliğiyle etimi sıyrıyor. Artık o şehvetli sıcaklığı barındırmıyor.

"Seni esir alanlarla yattığını mı? Artık bizim olduğunu? İçindeki tüm dölleri ne kadar sevdiğini ona söyleyecek misin? Bizimle olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini?" Reaper geriye doğru bir adım atıyor, benden daha da uzaklaşıyor. Şu anda aramıza mesafe koyan o ve bir an önce hissetmiş olması gereken acının bıçak gibi saplandığını hissediyorum. "Yoksa sadece içeri girip onu kurtarmayı mı planlıyordun?"

"Bilmiyorum," diye homurdanıyorum, içine girmeme izin verdiğim bu karmaşa için kendime kızıyorum. Beni bu duruma soktuğu için Azrail'e kızgınım. Kısa bir anlığına da olsa kendime inandığım için aptal gibi hissediyorum...

Biz ne?

Bir ilişkim olabilir miydi? Beni kaçıran, rehin alan, dizlerimin üstüne çökmeye zorlayan, bana kemer takan ve sonra en iyi arkadaşımı gönderen dört adamla? Artık deli olanın onlar olduğunu sanmıyorum. Belli ki benim.

Çok uzun zamandır buradayım, gerçeklikten uzaktayım ve aklımı kaybediyorum. Akli başında insanlar kendilerini tutsak eden adamlarla yatmazlar. Akli başında insanlar onlarla bir gece daha geçirmeyi arzulamaz. Ve akli başında insanlar, acı, özlem, korku geçene kadar yüzlerini önlerinde duran katilin göğsüne gömmek için bu kadar derin bir acı duymazlar.

"Henüz geri dönemezsin," diyor Reaper, henüz kelimesini kullanması kafama takılıyor ve beni aşağı doğru sarmalımdan kurtarıyor. "Zamanı değil."

Umut göğsümde çiçek açıyor, oraya koyduğu ağrıyı hafifletiyor. "Henüz mi?"

Beni görmezden gelerek, Reaper arkasını döndü. Anahtarları benden almaya bile çalışmıyor.

Yavru kedisini ne kadar çabuk eğitti.

"Bana ihtiyacı var," diyorum, sesim titreyerek. Cevap vermiyor.

Göz göre göre onu reddetmesine öfke duyuyorum. Ona söz vermişken nasıl bu kadar duygusuz olabiliyor? Bize söz mü verdi? Biz onunuz. Kız onun. Göğsüm kabarıyor, gözlerim yanıyor, ona söz verdiğini hatırlıyorum. Bize. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, onlara ait olmak, ona ait olmak, ama hiç bu kadar istendiğimi hissetmemiştim.

Bir araç olarak aranıyor, Delilah. Rune'dan intikam almanın bir yolu. Bunu unutmamalıyım. Ben bir amaç için bir aracım. Ben onların intikamıyım, hepsi bu.

Hepsi sözler verebilir, koruma yemini edebilir, beni bizden başka bir şey istemediklerine inandırabilirler ama onu geri gönderdiler.

Onu benden aldılar.

Tekrar.

"Ne zaman iyi bir zaman, Reaper?" Hırılıyorum. "Tekrar yaralandıktan sonra mı?"

Kapı aralığında duraklıyor, sırtı giderek sertleşiyor. Omzunun üzerinden, "Eğitilip göreve hazırlandığınızda" diyor.

"Ne görevi?" Tersliyorum. "Benden ne yapmamı istediğini henüz söylemedin."

Tabii ki cevap vermiyor.

"Ya ona zarar verirse?" Sesimin çatlaması beni daha da öfkeliyor. Omuzları düştüğünde, öfke içimde parçalanıyor.

Ne cüretle önemsiyormuş gibi davranır?

Bana bakmasını sağlamak için kolunu kavrayarak ilerlerken homurdanıyorum. Onu döndürmeme izin veriyor, sanki aklını başına getirebilmişim gibi kolunu sallamama izin veriyor. Beni hemen şimdi, şu anda geri göndermesi için onu ikna etmeme. Zehirle karşılık vermek yerine, akıllı gözleri yumuşuyor, tüm vücudu kavrayışımın altında yumuşuyor.

"Kendini savunabileceğini bildiğin zaman geri dönebilirsin-"

"Kimden?" Tersliyorum. "Gerçekten babamın bana zarar vereceğini mi düşünüyorsun?"

Tüm o yumuşaklık bir anda kayboluyor ve bir şekilde eskisinden daha iri görünüyor. Kızgın olduğunu anlamak için yüzünü görmeme gerek yok. Öfke her kontrollü nefeste ondan sızıyor. "Rune'un köşeye sıkıştığında neler yapabileceğini tahmin bile edemezsin. Kendini küçümsenmiş hissettiğinde. İntikam almak istediğinde."

"İntikam mı?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Senden mi? Beni aldığın için mi?" Elleri bükülüyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Rune'la başa çıkabilirim," diyorum kolunu bırakarak.

Mizahtan yoksun kahkahası öfkeme benzin dökmekten başka bir işe yaramıyor. Gürleyen nabzım yüzünden boynum zonkluyor. "Ona *yalan söyledin*."

Öfke gözlerini alevlendirir. "Hiçbir şey anlamıyorsun," diye tersliyor.

"Gerçekten benim -"

"Ona söz verdin," diyorum ve sonraki birkaç kelimesini kesiyorum. Ne oldukları umurumda değil. Sadece bahaneler üretiyor. "*Bana* söz verdin."

"Sana onu yakalayacağımızı

söyledim." "Neyden sonra?

Tecavüze uğradıktan sonra mı?"

Gözleri kapanıyor ve vücudu kaskatı kesiliyor. "Emin olmak için önlemler aldım-"

"Neyi temin etmek? Yıllardır ona zarar veriyor ve kimsenin haberi yok."

"Eğer onu geri göndermeseydim, yıllarca süren planlar mahvolacaktı."

Tüm bunlardan bıkmış bir halde başımı sallıyorum. "Hangisi daha kötü bilmiyorum. Babana karşı gelemeyecek kadar korkak olman mı, yoksa onu nefret ettiğin adam tarafından istismar edilmesi için geri göndermen mi?"

Ona tokat atmışım gibi geri çekiliyor, sonra o kadar hızlı ilerliyor ki, kolumu kavrayıp beni kendisine doğru sürüklemekten önce tepki verecek zamanım bile olmuyor. Diğer kolunu kaldırdı ve ben irkildim. Reaper hareketsiz, eli havada donmuş, gözleri hayal kırıklığına benzer bir şeyle parlıyor, sonra yavaşça bana doğru hareket ettirmeye devam ediyor, saç tellerimi kulağımın arkasına hafifçe sıkıştırıyor.

"Seni hafife almışım," diye fısıldıyor Azrail. Gözleri kararıyor, sanki beni görmekten iğreniyormuş gibi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor çünkü o karanlık bakışı haftalardır görmemiştim. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım. Ne de olsa sen Rune Gavin'in kızıydın. Zalim."

Beni o kadar şiddetli geri itiyor ki sendeliyorum, midem bulanıyor.

"Ve istediğinizi elde etmek için masum insanları manipüle edeceksiniz," diye hırlıyorum, incinmişlik ve öfke dilimi çözüyor. "Sana güvenmemiz için yalan söyledin ve sen-"

"Almak mı?" diye hırlıyor. "Bana *verdiğin* şeyi aldım, benim küçük tatlı kediciğim."

Yanaklarım kızarıyor, sesindeki sahiplenici hırıltı yüzünden ciğerlerimdeki hava çekiliyor.

Kolumu tekrar kavıyor ve beni geriye doğru itiyor. "Ve artık bizim. *Sen* benimsin."

Kıçım yatağın kenarına çarpıyor ve beni aşağı itiyor. O ileriye doğru sürünürken ben de şiltenin üzerinde geriye doğru çabalıyorum.

"Bana tekrar dokunacağını sanıyorsan, çok yanılıyorsun," diye tıslıyorum, cüretkârlığı karşısında öfkem görüşümü bulanıklaştırıyor. "En iyi arkadaşımı tacizcisine geri gönderdiğinde beni becerme ayrıcalığını kaybettin."

Cevap vermiyor, sadece hareket etmeye devam ediyor, beni yatakta daha yükseğe çıkmaya zorluyor. Sırtım yatak başlığına çarpıyor. Tıkırıyor ve duvara çarpıyor. Önümde duruyor, bana dokunmasını engellemek için nafile bir çabayla göğsüme doğru yükselen kalçalarımın arasında diz çöküyor. Ben daha da yukarı çıkmaya çalışırken metal raylar omuzlarıma batıyor, ta ki eli kemerine gidene kadar ve ben donakalıyorum. Uzun, mürekkep kaplı parmakları tokadan kurtuldu. Gözlerim tekrar onunkilere kaydı.

"Sakin buna cüret etme," diye homurdanıyorum. Öfke, tahrike yakın bir tatla karışıyor, başımı döndürüyordu.

Çekiyor, deriyi tokadan kurtarıyor. Siyah gözler beni yerime mıhlıyor. Kemer halkalarından kayan derinin ipeksi sesi bacaklarımın arasına çarpıyor.

"Reaper." Ne için olduğundan emin olmasam da, adının bir yalvarış gibi soluk soluğa söylenişini ben bile duyuyorum. Durmak için mi? Devam mı edeyim? Kendini serbest bırak ve çok uzun zamandır utanmadan düşündüğüm gibi seni ağzıma almama izin ver?

"Başlığı tut."

Klitorisimdeki donuk bir zonklama beni düşünmeden hareket ettiriyor, başımın iki yanındaki metal rayları tutuyorum.

"İşte benim iyi kızım," diye mırıldanıyor, sesi alçalıyor. "Sen bile bana ait olduğunu biliyorsun."

Dişlerim birbirine çarpıyor, parmaklarım açılıyor, utanç yanaklarımı ısıtıyor. Ben kıpırdayamadan bileklerimden birini kavıyor ve parmaklığa dayıyor. Diğer eliyle kemeri sarıyor, sarıyor ve parmaklığa bağlıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Bileğimi yatak başlığına bağlayan kemeri çekip kendi içine geçirirken boştaki elimle parmaklarını tırmalayarak çığlık atıyorum.

Yataktan kalkıp şifonyerine doğru ilerlerken cevap vermiyor. Deriyi kurtarmak için çabalıyorum ama daha önce hiç görmediğim garip bir düğümü var. Daha yeni çözmüştüm ki geri dönüp diğer elimi kavradı, hâlâ deriyle uğraşıyordu ve kemeri etrafına sararak korkuluğa çarptı.

Boğazımdan öfkeli bir çığlık kopuyor. "Seni lanet olası pislik!"

Hala bir şey yok. Karnına tekme atmaya çalıştığım da bile hiçbir şey söylemedi. Sadece ayak bileğimi kavırıyor ve bacağıma aşağı doğru çekerek yatağa sabitliyor. Tekrar tekmeliyorum, çılgınca çırpınıyorum ama bacaklarımın arasına tırmanmayı başarıyor, kalçalarımı öyle sıkı kavırıyor ki amım zonkluyor. Azrail beni kalçalarımın tutarak kendine doğru çekiyor, ta ki elbisem yukarı doğru çekilip bacaklarım ona tamamen açılana kadar. Sert uzunluğu klitorisime çarptığında, anında ağzımı kapatıyorum. "İyi kız. Çığlık atmak yok," diyor sakince. Sanki bu normalmiş gibi. O Aletini tekrar bana sürüyor, kendini üzerime sürüyor ve ne kadar ıslak olduğumu hissediyorum, iç çamaşırım sıırılsıklam. Başparmağını kumaşın üzerinde gezdirdiğinde gözlerimi kapatıyorum, iniltimi tutmak için dudağımı ısııyorum. "Bak benim için ne kadar ıslanıyorsun, Kedicik. Seni becermemi istemediğini sanıyordum."

Yutkunuyorum, gözlerimi açıp ona ters ters bakıyorum. "İstemiyorum."

Başını sallar. "Berbat bir yalancısın." Geri çekiliyor ama kalçalarımı kavramaya devam ediyor. "Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek."

Reaper bacaklarımı daha da açarak göğsüme doğru itiyor ve eğilerek maskeli yüzünü iç çamaşıma bastırıyor. Derin derin nefes alıyor, boğuk, neredeyse vahşi bir inilti çıkarıyor ve kokumun tadını çıkarıyor. Bacaklarımı serbest bırakarak burnunu önce karnıma, sonra göğüslerimin arasına götürüyor ve elbisemin kumaşına gömüyor. Elleri yukarı kayıyor, kumaşın altında hareket ediyor, parmakları çıplak tenimde alev gibi. Korkulukları kavırıyorum, vücudumun ihtiyaçtan ağrmasından nefret ediyorum. Bacaklarım nasıl daha da ayrılıyor. Burnunu boynuma bastırdığında, tüm vücudu benimkini kaplıyor ve elleri daha da yukarılara çıkıyor, ince sutyenimden meme uçlarımı sıkıştırıyor, böylece onu karşılamak için eğiliyor, bir bacağıma onunkine sarıyor, vücutlarımızı her şekilde birbirine bağlamaya çalışıyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor. "Seni böyle seviyorum. Utanmazca çaresizce." Maskeli ağzı benimkinin üzerinde geziniyor ve nefesini hissediyorum. Kokla onu. Baharat ve

özlem. "Sikimin içine gömülmesini istediğinde çok tatlı, iyi bir kıza dönüşüyorsun."

Öfke yanaklarımı ısıtıyor. Ona karşı direniyorum ama bu onu daha da içime soktuğu için pişman oluyorum.

"Beni ancak tekmeleyip bağırırsam tekrar elde edeceksin," diye hırlıyorum. "Sözler, sözler," diye homurdanıyor ve fısıldamak için eğiliyor, "Tekmelesen bile

Bir daha asla kalçalarının arasına girmeyeceğim, bu güzel amcık bize ait. Sen bize aitsin. Aklın, bedeninin, lanet ruhun. Aldığın her nefes *bana* ait."

Oturuyor ve yataktan kalkıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, herhangi bir karşılık vermeyi reddediyorum çünkü bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Kendini ayarlayıp cebimden anahtarları çıkardığında, oluşmakta olan tüm sıcaklık soğuyor ve karnımda huzursuzluk dalgalanıyor.

"Azrail."

Beni görmezden geliyor ve kapıya doğru yürüyor.

"Reaper. Beni burada bağlı tutamazsın," diye bağıriyorum.

Kapıda duraklıyor. "Hayır mı? Kaçmaya çalıştın. Kaçmaya çalıştığında ne olduğunu biliyorsun, Kedicik."

Kahretsin. Ağzımı kapatıyorum, çünkü evet. evet.

CHAPTER 7

BREAKER

15 YEARS AGO, SEPTEMBER, AGE 13

T Gözlerimi örten siyah kumaşın arasından İNCE IŞIK PINARLARI süzülüyor. Nesnelerin gölgeli hatları ışığı engelleyerek geçip gidiyor. Kısa bir süreliğine, sonra ışık tekrar parlayarak beni irkiliyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, odaklanmaya çalışıyorum, kafa karışıklığı başımı döndürüyor. Başım bulanıklaşıyor ve sanki biri ağzıma çorap sokmuş gibi hissediyorum ve tadı o kadar kuru ki. Dudaklarımı yalıyorum. Kolum acıyor. Yan yatıyorum, başım garip bir açıyla eğilmiş, boynumda ağrıya neden oluyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama ellerimin arkadan kaba bir şeyle bağlandığını fark ediyorum.

Halat.

Hay sikeyim. İşemem lazım.

Metal gıcırıyor. Bir şey gıcırıyor. Üzerinde yattığım şey yalpalıyor. Bedenim sarsılıyor, hafifçe yükseliyor. Sonra bir milisaniye boyunca karanlık bir uçurumun içinde süzülüyorum ve acı verici bir şaplakla yere çakılıyorum.

Bir inilti ve solumda yüksek bir gümbürtü.

Gırtlaktan gelen iniltiyi
tanıyorum. Engerek.

Bir gıcırta daha ve ardından metalin metale sürtünme sesi. Bir
kamyonun içindeyiz.

Burnumdan derin nefes alıp verirken, nemli toprak, egzoz ve amonyak
kokusunu içime çekerken başımın üzerindeki kumaş yüzüme yapışıyor.

"Bir kamyon kasasındayız," diyorum.

"Yok artık." Striker'ın hırıltılı sesi arkamdan geliyor. Başımın
üstüne sert bir şey çarpıyor.

"Üzgünüm," diye homurdanıyor Engerek. "Umarım bu senin taşakların
değildir."

"Neredeyiz biz?" Sisi dağıtmak için alınımı ovmak isteyerek soruyorum.
Bir şeyler içme, dilimde serin bir ıslaklık hissetme ihtiyacı bir an için
düşünebildiğim tek şey.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Viper sesinde hafif bir gıcırtila. Sanki
bağırıyormuş ya da uzun zamandır sesini kullanmıyormuş gibi. Ya da o da
benim kadar otuz yaşında. "Hatırladığım son şey Maxy'nin odama gelip bana
çenemi kapatmamı söylediği." "

"Sanırım bir helikopter ya da onun gibi bir şey hatırlıyorum," diyor
Striker. "Tekrar bayılmadan önce gürültülü bir motor sesi duyduğumu hayal
meyal hatırlıyorum."

Kaşlarım örülüyor, nefes aldıkça kumaş ağzıma doğru çekiliyor.
Göğsümün ortasında sıkı bir düğüm oluşuyor. Panik gibi hissettiriyor.
Yutkunuyorum, korkuyu da onunla birlikte yutmaya çalışıyorum.

Bu bir eğitim görevi için ilk kez götürülüştümüz değil, ama ilk kez
gözlerimiz bağlı ve ellerimiz bağlıydı, Maxim'in bizi o gün nereye eğitime
götürdüğünü göremiyorduk. Bazen sadece okulun yakınındaki geniş arazide,
bazen de kasabanın çok ötesinde, bize tuzak kurmayı öğrettiği karanlık, sık
ormanlarda.

Ne kadar denesem de Fallon ya da Maxim'in herhangi bir eğitimden
bahsettiğini hatırlamıyorum. Reaper ve Hunter'ın ilk görevine ve sonrasında
patlak veren kaosa o kadar odaklanmışlardı ki, son birkaç gündür bize pek
dikkat etmediler. Komutan Maxim'in parıldayan göz bandını hatırlıyorum,
etrafımı sarmış, yüzüme bakıyordu ama her şey bir anda karardı.

"Bize ilaç verdi," diyor Striker. Arkamdan bagaj kapağını tekmelemiş
gibi bir gümbürtü geliyor. "Ve nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok ama
gerçekten işemem gerekiyor."

Engerek oflama sesi çıkarır. "Yaptım bile."

Striker'ın ağzı sulanır. "İğrenç."

Kamyon sert bir fren yaparak aniden durdu. Savruluyorum, tüm vücudum yalpallıyor ve sonra geriye kayarak arkamdaki Striker'a çarpıyorum. Homurdanıyor. Soğuk ıslaklık omzuma sızıyor.

"Sikeyim adamım," dedim. "Viper."

"Ben baygınken doğa aradı. Benim hatam değildi."

Sert ve çakıllı bir erkek sesi havayı yarıyor. Tanımıyorum, demek ki okuldan biri değil.

"Çıkarın onları. Olaylar başlamadan önce buradan siktir olup gitmeliyiz."

"Ne başlıyor?" Viper bağılıyor. Rusçayı Striker'dan ya da benden daha iyi anlıyor. "Hey!" diye sesleniyor sese. "Bize söylemek ister misin-"

Bir elin metale çarpması gibi gürültülü bir gümbürtü havada çınlıyor ve bedenimi geriyor. Bizi her kim tutuyorsa az önce bagaj kapağını tokatladı. Bu sesi bilirim. Cook bizi büyük kamyonunun arkasına yüklediğinde ve hepimiz öğleden sonra için köye gittiğimizde bunu çok kez duydum.

"Lanet olası çocuk altına işedi," diyor başka biri, zar zor seçebildiğim dilde başka bir meçhul ses. *"Ona dokunmayacağım."*

"Belki de siz lanet herifler olmasaydınız-" Viper homurdanıyor, sonra da karnına darbe almış gibi öksürüyor. "Çekin lan ellerinizi üzerimden," diye bağılıyor ama sözleri kısa kesiliyor, ardından bir gümbürtünün ardından çakıllı bir inilti geliyor.

Striker'ın öfkeli sesi havayı dolduruyor. "Siktir git," diye bağılıyor ve sonra bir gümbürtü daha. Biri kolumu ve bacağımı tutuyor ve havalanıyorum. Sert zemine acı veren bir şaplakla çarpıyorum, başımı yumuşak bir bedene vuruyorum.

Engerek bir boğulma sesi daha çıkarır.

"Kahretsin dostum," diye homurdanıyor. "O benim taşaklarımdı."

Tüm bunların normal eğitimimizin dışında olduğu düşüncesini tamamlayamadan, adamlardan biri ellerimi tutuyor, kalp atış hızımı yükseltiyor ve ip kesilirken bileğimde soğuk metal hissediyorum. Anında doğrulmak için hamle yapıyorum ama yan tarafıma gelen sert bir tekme beni geriye düşürüyor, göğüs kafesimden keskin bir acı fişkırıyor.

"Göt herif," diye mırıldanıyorum ama hareketsiz kalıyorum. Çabuk öğrenirim ve kaburgalarıma bir tekme daha yemek istemediğimi biliyorum.

Arkamda, kamyonun kapıları çarpıyor ve lastikler gıcırıyor, kamyonun ileriye doğru yalpalama sesi Viper'ın bağırışlarını bastırırken toprak ve kayalar sıcıyor ve sırtıma çarpıyor.

Motorun sesi azaldığında doğrulup kaputumu yırtıyorum. Y a n ı m d a , Viper yan yatmış, bağlı ve gözleri bağlı. A r k a m d a ,

Striker top gibi kıvrılmış, omuzları hareket ediyor...

Ağlıyor mu?

"Bu lanet düğümleri çözemiyorum," diye tıslıyor.

Omuzlarım gevşiyor, kendini çözmeye çalıştığını fark ediyorum. Ağrıyan kaslarımı ve göğüs kafesimdeki acıyı görmezden gelerek dizlerimin üzerine çöküyorum ve önce Striker'ın sonra da Viper'ın başlıklarını çıkarıyorum. İkisi de gözlerini kırıştırıyor, gözleri alışırken parlak ışıktaki bana bakıyorlar.

"Nasıl kurtuldun? Engerek sorar. "Boş ver. Sadece bizi çöz."

Kemerime takılı bıçağıma uzanıyorum ama orada değil.

"Sol bot," diyor Viper. "Her ihtimale karşı her zaman bir tane saklarım."

Botunu çözüyorum ve küçük bıçağı bulup çekiyorum. Onları serbest bıraktıktan sonra oturuyorlar, bileklerini ovuşturuyorlar ve etrafa bakıyorlar.

Şimdi nerede olduğumuzu fark ettim.

Her şey yeşil ve koyu kahverengi, ağaçların yapraklarında turuncu ve kırmızı patlamalar var. Birkaç parlak sarı nokta, sonbahar yavaş yavaş içeri giriyormuş gibi yaprakları dağıtıyor. Yılın bu zamanında geceleri dondurucu soğukların yaşandığı, kışın bastırdığı, ağaçların çıplak kaldığı ve hatta bazen kar yağdığı okuldaki gibi değil. Burası, burası her neresiyse, benzer ama çok farklı görünüyor.

Küçük bir açıklıktayız, etrafımızdaki orman uğursuzca gıcırıyor. Küçük kuşlar cıvıldıyor. Sanki uzun çamlar uzuvlarını birbirine sürtüymüş gibi bir ses geliyor, burada olduğumuz için heyecanlıyız. Köyden ve okuldan başka bir yer görmedim ama menzilin ötesindeki ormanı hatırlıyorum. Burada yapraklı ağaçların bir karışımı var ama burası uzun, kalın gövdeli çamlardan yoksun. Birkaç tane dağınık çam ağacı var ama onlar da cılız ve iğneleri farklı görünüyor.

Elimi toprağa koydum. Zemin hala nemli, donmamış, manzara kurudan çok ıslak. Açıklığı çevreleyen orman çalılıklar, yosunlu kayalar ve gür yeşilliklerle dolu. Tepeler uzaktaki alçak dağlara doğru yuvarlanıyor, yamaçtan yığınlar halinde sivri kayalar dökülüyor.

"Neredeyiz biz?" Striker titrek bacaklarının üzerinde durarak söylüyor. Arkasını dönüp yakındaki bir ağaca doğru birkaç adım atıyor ve fermuarını açıp budaklı köklere işiyor.

Gömleğime bakıyorum ve hâlâ normal üniformamı giydiğimi, kolumun ve kalçamın Viper'ın sidiğiyle ıslandığını fark ediyorum. Bir inilti ile

Ayağa kalktım ve idrarıma bulanmadan önce tuvaletimi yapmak için arkamı döndüm.

"Emin değilim," diyor Viper arkamdan, "ama daha önce hiç görmediğim bir yer."

"Okula yakın bir yerde olduğumuzu sanmıyorum," diyor Striker, ben pantolonumu ayarlarken arkamdan geliyor, uyluğumdaki ıslaklığı görmezden gelmeye çalışıyorum, bacaklarım rahatlamaktan güçsüz düşüyor.

Engerek, "Okulun yakınında olsaydık altına işemezdim," diye belirtiyor. Başparmağını omzunun üzerinden ağaçlara ve çalılara doğru salladı. "Bunlar yerel bitki örtüsü bile değil. Çamlar farklı." Yosunlu kayaları ve yer boyunca uzanan ince yapraklı sarmaşıkları işaret ediyor. "Ve bu aynı ülkeye benzeyen bir şey bile değil."

Striker'ın kaşları çevredeki ormanı incelerken kalkıyor, içim huzursuzlukla yağlanıyor.

"Sence..." Sesimin kesilmesine izin verdim, korku kollarımdan aşağı fare gibi sıçradı ve bana sidikle ıslanmış kıyafetlerimi unutturdu. Tek odaklanabildiğim Viper'ın sözleri ve hepimizin bıçaklarının alınmış olduğu gerçeği. Striker'ın okul dışında eğitime gittiğimizde genellikle yaptığı gibi tüfeği yok ve gün boyunca bizi idare edecek erzak dolu sırt çantalarımız da yok.

Hiçbir şeyimiz yok.

Tıpkı duyduğumuz

hikayelerdeki gibi. Üçü dışarı çıkıyor.

Sadece ikisi geri geldi.

Bir seçim yapılmalıdır.

"Kahretsin," diye tıslıyor Engerek, ayağa kalkmak için çabılıyor, kaşları düşerken gözleri panik içinde parlıyor. Etrafına bakıyor, göğsü kabarıyor. "İkiniz de eğitimden geçmediniz. İkiniz de çok gençsiniz. Hatta *ben* bile çok gencim."

"İmkânı yok." Striker bana yaklaşıyor ve omuzlarımdan tutarak beni kendisine doğru çeviriyor. "Ne hatırlıyorsun?"

Başımı sallıyorum, bakışlarım onun altın gözlerine takılıyor. Bana yansıyan bariz korku karşısında midem bulanıyor. "Bir şey yok. Sadece Maxim. Belki odamdadır?" Başımı sallıyorum, hatırlamaya çalışıyorum. Kitaplar, uzun ahşap bir masa, kirli pencereden içeri süzülen tozlu ay ışığı. "Hayır, sanırım Maxim hoparlörlerden erken paydos anonsu yaptıktan sonra hâlâ kütüphanedeydim."

"Neden kütüphanedeydin?" Striker soruyor.

Gözlerim Viper'a kayıyor. "Viper'ı arıyordum."

Engerek'in çenesi titriyor, kasıtlı olarak Striker'a bakmıyor ve dudaklarını yalıyor. "Başka ne hatırlıyorsun?"

"Maxim." Gözlerimi kapatırken yüzüm ısınıyor ve her şey kararmadan önceki son anları hayal ediyorum. Striker'a söylemek istemiyorum çünkü Viper'ı onunla neden bulduğum konusunda utandırmak istemiyorum ama Maxim çoktan öğrenmiş. "Beni korkutarak omzumu tuttu ve ne yaptığımı sordu. Ona Viper'ın kelime konusunda yardıma ihtiyacı olduğunu söyledim ve o da güldü."

"Pislik," diye hırlıyor Engerek, yüzü kızarıyor. "Fransızca'da berbat olduğumu biliyor."

"Devam et," diyor Striker, Viper'a ters ters bakarak. "Başka ne var, evlat?"

Çocuk.

Bazen, çoğu zaman, her zaman, en genç olmaktan nefret ediyorum. Gerçek eğitim için çok gencim, Striker gibi henüz on beş yaşında değilim. Henüz avluya çıkamıyorum ya da çukurda dövüşemiyorum. Kilitler ve diller konusunda iyi olabilirim ama hâlâ çok küçüğüm, çok gencim ve herkes bana öyleymişim gibi davranıyor.

Strike'ın bana çocuk demesinden *nefret ediyorum*. O sadece iki yaş büyük. Viper'ın demesinden de nefret ediyorum.

En kötüsü de kendimi çocuk gibi hissetmem. Özellikle de şu anda.

"Odaklan, Break," diyor Viper, kolumdan tutup yüzümü ona çevirerek. "Her şeyi kafana takıyorsun."

Nefesimi üflüyorum, yanaklarım şişiyor ve beynimi toparlayıp onun mavi gözlerine odaklanmak için gözlerimi kırıştırıyorum. "Maxim 'Her zaman en sevilen' gibi bir şey söyledi. Seni bulduğunda yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

"Kim?" Engerek kolumu daha sıkı kavradı, aynı anda Striker "Siktir" dedi.

Karşılıklı bakışıyorlar ve safra boğazımı yakıyor.

"Buradayız, değil mi?" Fısıldayarak Viper'ın elinden kurtuluyorum ve yavaş daireler çizerek etrafıma bakıyorum. Tıpkı Hunter'ın dediği gibi. Hafif nemli. İnce ağaçlar ve sık ormanlar. Birdenbire ortaya çıkan açıklıklar. Sarp görünümlü kayalar.

Kayalar bana hemen söylemeliydi.

Hunter bize bir hafta boyunca orada uyuduklarını söyledi. Karar verilene kadar.

Seçimi Arayıcı yaptı, dedi. Ve Azrail onu geride bırakmayı reddetti, Hunter kardeşimizin boğazını kestikten sonra cesedini ayıları ve vahşi kedileri riske atarak yanlarında sürükleyebilsinler diye kızak yapmak için yere düşen uzuvları bağcıklarıyla bağladı.

Çünkü vahşi doğada hayatta kalmanın tek yolu budur.

Sadakat. Cesaret. Görev. Disiplin. Onur. Saygı.

Bize öğretilen buydu ve eğitimimizin sonunda, nihai fedakârlıkla onun askerleri olmaya hazır olduğumuzu kanıtlamalıyız. Babamıza layık olduğumuzu kanıtlamalıyız.

Bize işkence eden ve bizi teker teker öldüren babamız.

"Böyle bir şey olmayacak," diyor Viper ama onu zar zor duyuyorum.

Bacaklarım ağırlaşıyor, omuzlarım farkına vardığım şeyin ağırlığıyla çöküyor. Hunter'ın Azrail ve onun döndüğü gece bana fısıldadığı sözler geri geliyor ve midemi bulandırıyor.

Gözlerim Viper'a kaydı. Acı göğsüme saplanıyor.

Babamız bizi buraya, vahşi doğaya, eğitimsiz, hazırlıksız ve çok genç olarak gönderdi ve bizi bir seçim yapmaya zorladı.

Üç kişi giriyor ama sadece iki kişi

çıkıyor. Son testimiz için buradayız.

Bir seçim yapmalıyız.

Bizler ya katiliz ya da öldürülen.

CHAPTER 8

BREAKER

I D n gece geç saatlerde yağan yağmur dünyayı donuk bir griye boyadı. D n gecenin çirkinliğini yıkamak ve t o p r a ė ı temizlemek yerine, zemin çamurlu, dönen siyah suyla doymuğ, koyu çamur sıçramaları arabanın ötesindeki bahçedeki beyaz mermer parçalarını bozuyor. Denize bakan kayalıklara doğru uzanan imenlik alandaki karanlık su birikintilerinde ıslak yapraklar yüzüyor. Gece boyunca sert r zg rlar esmiğ, okyanusu alkalamığ, dalgalar kayalıkların üzerinden.

Kütüphane penceresinin dığı hissettiklerime uyuyor. Gri. Kızgın. Sanki g neğ d n batmığ ve bir daha hiç parlamayacakmığ ve dalgalar, o gittiğinden beri öfke içinde, kızgın nöbetler gibi hep sivri kayalara arpacakmığ gibi.

Parlak ve mutlu bir ėeyi hak ettiğimizden değil. Delilah hak ediyor ama. Cora kesinlikle.

Sadece biz değil.

"Kaçmaya alığtı."

Viper içeri girerken pencereden dönmeye zahmet etmiyorum. Kaslarım yorgunluktan ağrıyor, bağım ağrıyor ve suçluluk duygusuyla öylesine doluyum ki, onun hiçbir ėeyini görmeye dayanamıyorum.

Babam dün gece gitti ama uyumak imkansızdı. Hiçbirimizin uyuduğunu sanmıyorum. Evimize girdikten, kalplerimizi çamura buladıktan, sonra kendimizi temizlememizi ve yolumuza devam etmemizi söyledikten sonra gitti.

Çünkü biliyordu, yapacağımızı biliyordu. İsteddiği her şeyi yapacağız, her zaman yaptığımız gibi.

Sanki bizi eğitmiş, içimize işlemiş gibi. Biz de onun kurallarını omurgasız takipçileri gibi kabul ediyoruz çünkü kabul etmezsek bize yapacaklarından çok korkuyoruz.

Onun emirlerine uymaktan yoruldum. Dinlemezsek birimiz acı çekecek diye endişelenmekten yoruldum.

Şimdi acı çeken Cora ve onun bizim üzerimizdeki hastalıklı kontrolünün Cora'yı da etkilediği düşüncesi çılgılık atmak istememe neden oluyor. Öfke.

Eğilip pencere pervazını kavırıyorum, göğsüm öfkeyle sıkışıyor. Kendimi toparlayıp daha önce hissettiğim öfkeye kapılmamak için elimden geleni yaparken parmağım tahtaya vuruyor.

Bunun hiçbirimize faydası yok.

"Beni duydun mu?" Engerek soruyor, botları sert ahşap zeminde sürtünerek arkamda duruyor. "Delilah anahtarları aramaya gitti ve denedi-"

"Onu suçluyor musun?" Dik durarak soruyorum. Başımı sallıyorum. Ona kızgın değilim. Bekle. Evet, kızgınım. Kendime olduğu kadar ona da kızgınım. Strike ve Reap kadar. "Cora'yı gönderdik."

Boğazından bir ses çıkarıyor ve yüzüne bakmak için omzumun üzerinden baktığımda gözlerimle buluşmuyor. Bu kadar dengesiz ve huysuz biri için Engerek berbat bir yalancı.

Hayır. O başarılı bir yalancı. Ben sadece onun saçmalıklarını görebiliyorum.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, ama bakışları düşüyor. Daha da yaklaşıyorum, boyumu kullanarak onu sıkıştırıyorum ve gözlerimle buluşmaya zorluyorum. "Bu surat ne için?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor, büyük bir omzunu kaldırıyor.

"Engerek," diyorum sesimi eşit tutarak.

Bir omuz silkme daha. "Kendimi bok gibi hissediyorum," diyor uzaklaşırken, gözleri hâlâ kapalı, berjer koltuğa yerleşiyor. Elleri bakıyorum, parmakları maskesinin kumaşını büküp geriyor ve beynimin uzak bir kısmı Delilah'ın odaya gireceğinden endişeleniyor, ama artık ne önemi var?

Onu esir tutuyoruz. Biz söyleyene kadar gitmesine izin yok.

Yani.

Ve ilerlemeye hazır değiliz, bu yüzden gitmesine izin verilmiyor. Delilah hazır değil. Bırakın bizi, Reaper'ın bile bir sonraki adıma hazır olduğunu sanmıyorum. Daha ilk görevi yeni tamamladık.

Delilah'ı bizim tarafımıza çektik, onu eğittik ve her şey boka sardı.

İkinci bölüm, onunla tüm detayları gözden geçirmeden başlayamaz. Ve o dinlemeyi öğrenene kadar bunu yapamayız. Bizi takip etmeli. Sonra onu oturtabilir ve ne yapmasını istediğimize dair adım adım talimatlar verebiliriz.

Ondan ne yapmasını isteyeceğimizi düşününce midemde kaygan sarmaşıklar gibi iğrenç bir his düğümleniyor.

Bu planı kabul ettiğimize inanamıyorum. Ama onu *tanımadan* önce kabul etmiştik.

Gözlerim kapı aralığına kayıyor. "Nerede o?" diye soruyorum.

Viper alay ediyor, sonunda gözlerimle buluşuyor. "Çılgınlıkları takip edersen onu Azrail'in odasında bulacaksın."

Kaşlarım kalktı.

"Tekrar kaçmaya çalışmasın diye onu yatağına bağladı."

Omuzlarım çöktü. İşleri daha da kötüleştirmeye devam ediyoruz.

"Bizi asla affetmeyecek," diye mırıldanıyor Viper, başını geriye atıp tavana bakarak.

Koltuğunun yanındaki kanepeye çöküp bacaklarımı uzatıyorum. Evet. Sanırım onunla kaydettiğimiz tüm ilerlemenin içine ettik.

"Ona söylememiz gerek," diyor Engerek, maskesini yuvarlayıp açarak. "Delilah'ya Cora'yı neden gönderdiğimizi söylemeliyiz. Onu geri almamızın tek yolu bu. O anlayacaktır."

Derin bir nefes alıyorum. Belki de haklıdır. Belki de ona gerçeği söylememiz gerekiyordur.

Yemek odasında onunla yaptığım konuşma aklıma geldi. Ondan bazı şeyleri sakladığımız için o kadar üzgündü ki, hazır olana ve babasının ne olduğunu anlayana kadar beklemeye çalışmıştık ama bu bir hataydı. Onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğimizi varsaymak. Oysa hep yaptığımız şey buydu. Her şeyi yapmanın doğru yolunu bildiğimizi varsaymak.

Viper'a dönüp baktığımda gözlerinin karşımızdaki kanepeye sabitlenmiş olduğunu görüyorum. Bakışlarım o tarafa kayıyor ve koltuk minderlerinin arasına sıkışmış bir şeye takılıyor. Öne doğru eğilip pembe bir kumaş parçası olduğunu görüyorum.

Cora'nın iç çamaşırları. Sanki onun en mahrem yerlerini tutmuyormuş, onları örtüyor ve bizden saklıyormuş gibi bir kenara fırlatılıp atıldılar. Ama

Sonra onları soyduk ve hiçbir şey olmamış gibi bir kenara attık.

Sanki hiçbir şey değilmiş gibi.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, omuzlarım çöküyor.

Onu incitmemek için çok uğraşıyordum. Hepimiz öyleydik. Küçük Kırmızımızın korkmuş ve kafası karışmış olduğu düşüncesi o kadar dayanılmazdı ki hiçbirimiz Azrail'in emirlerini yerine getiremedik. O bile yapamadı, çıkarıcı pislik.

Cora sert ama birçok yönden çok narin ve Delilah'dan çok farklı. Çelik kemikleri kaplayan parşömen kağıdı derisi. Ama sanırım onu korkutmamaya ya da ona daha fazla zarar vermemeye çalışırken, nasıl yapılacağını bildiğimiz tek şeyin bu olduğunu unuttum. Alıyoruz. Tüketiriz. Parçalıyoruz, koparıyoruz ve hayatları mahvediyoruz. Biz korumayız. Bize insanları kurtarmamız için iş verilmedi. Fallon bizi küçük yaştan itibaren her şekilde acımasız olmamız için eğitti. Her emir yok etmek içindir.

Onlarla yaptığımız tek şey bu. Delilah ve Cora ile. Onları çırlıçıplak soyduk, bizi kabul etmeye, bize güvenmeye zorladık, sonra da kelimenin tam anlamıyla onları becerdik. Ve o çok sevdiğim güzel pembe külotlar onlara yaptıklarımızı simgeliyor.

İhtiyacım, onları tüketme arzum yüzünden, onları belki de tamir edilemeyecek şekilde kırmaktan bile çekinmedim. Tek istediğim onlara sahip olmaktı. Tadına bakmak. Onlara sahip olmak. Ve en kötüsü de, bize izin verdiler.

Ve şimdi de bu.

Cora gitti. Delilah harap oldu.

Ve düşünsenize, daha dün sabah olduğum kişiden çok memnundum.

Kırıcı.

Eşyaların, insanların.

İstediğimi elde edeceksem, güzel ve masum kadınlardan. "Kırıcı mı?"

Gözlerim onunkilere kayıyor, odadaki donuk griye karşı turkuaz mavisi o kadar canlı ki. Sanki yıldızlarla öpülmüş bir hayatla parlıyor.

Kaşları çatıldı. "Zihninin az önce nereye gittiğini benimle paylaşmak ister misin?"

Yaşadığımız onca şeyden sonra, Viper beni çok net okuyabiliyor. Ben de onu. Hepimiz okuyabiliyoruz. Cehennemden birlikte kurtulduğunuzda, oluşan bağ bir kardeşlikten daha fazlasıdır. Bizi birbirimize bağlayan metal bir zincirdir,

Hayatta kaldığımız iğrenç şeylerle ve başkalarının kanıyla iliklerimize kadar işledik.

Viper'ın pelüş dudakları aşağıya dönüyor. Eğilip o üst dudağı ağzıma alma, yüzümü yelpazeleyen nefesini tatma dürtüsü gözlerimi kaçırmama neden oluyor.

O kadar sarsıldım, o kadar üzüldüm ki bedenimin ve zihnimin kontrolünü kaybettiğimi hissediyorum. Böyle hissettiğimde, göğüs kafesimin altındaki o sıkı, boğucu gerilme, sınıra çok yakın olduğumu ve biraz alana ihtiyacım olduğunu biliyorum.

"Strike nerede?" Karmakarışık düşüncelerimin konusundan kaçınarak soruyorum.

Midem bulanıyor. *Kahretsin*. Hala onu kontrol etmeye gitmedim. Muhtemelen berbat durumdadır. Striker bir söz verdiğinde, karşılığında alacağından daha pahalıya mal olsa bile sözünü tutar. Ve bizim Küçük Kırmızı'ya geri dönmeyeceğine dair söz vermiş olması onu parçalıyor olmalı.

Üstelik Hunter'ı öldüren adama geri döndük. Striker'ın kendisine, Hunter'a ya da herhangi birine tamamen aşık olduğunu itiraf etmeyi reddettiği adama. Bir parçam, Delilah ve Cora'yla bu kadar derine inmesinin nedeninin bu olup olmadığını merak ediyor. Bir şeyi senin yapamadan kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor.

Belki de hepimiz bir şans vermeli ve dalmalıyız. Kızlarımızı ve bizim için olabilecekleri her şeyi gerçekten kabul etmeliyiz. Sadece bir araç değil, sadece bir görev değil, sadece beslediğimiz, beslediğimiz ve beslediğimiz bir saplantı değil.

Ama onlara gerçekten *sahip olmak*. Kendimizi de onlara gerçekten teslim edelim.

Nasıl görünürse görünsün.

Engerek inliyor, elini çenesine götürüyor. "Onu son gördüğümde kızla konuşmaya çalışıyordu ama kız öyle yüksek sesle bağıırıyordu ki odaya girmeye cesaret edemedim."

Gözlerini ovuşturuyor ve geriniyor. Gözlerinin altındaki torbalar ve gergin yüzüyle o da en az benim kadar bitkin ve üzgün görünüyor. Ellerim ona uzanmak için kaşınıyor. Ama uzanmıyorum. Yapmıyorum çünkü ona dokunmama, yüzümü boynuna gömmeme izin vereceğini düşünüyorum. Ve orada duracağımdan emin değilim.

Şu anda ikimiz de rahatlık lüksünü hak etmiyoruz. Cora Tanrı bilir nelere katlanırken olmaz.

Kanepeden kalkıp Cora'nın iç çamaşırlarını minderlerin arasından aldım ve kapıya doğru yürümeden önce cebime attım.

"Nereye gidiyorsun?" Engerek sorar.

"Strike'ı kontrol etmem gerek." Kapı aralığında duraksayıp omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Reap'i gördün mü?"

Başını sallıyor, yüz ifadesi asık. "Kaçmaya çalıştığını ve dersini alana kadar onu bırakmamı söylediğinden beri hayır."

Ne karmaşa ama.

Bir şeyleri kırmaktan bıktım. Bir kez olsun bir şeyi düzeltmek isterdim. Bir hatayı. Bir kalbi. Şiddet ya da kan olmadan bir yanlış düzeltmek. Hayatım boyunca içimde sadece karanlık, canavarca şeyler olduğu söylendi. Tıpkı babam gibi olduğum. Ben o değilim. Beni onun gibi olmam için eğitmiş olsa da ne aklım ne de ruhum ona benziyor. Fallon zalim ve kontrolcü. Sevgiyi bir araç olarak kullanıyor. Kardeşimin güvenliğini, söyleneni yapmadığımda ceza olarak kullanıyor.

Babamın gözlerine sahip olabilirim ama onun kalbine sahip değilim. Onlarda var.

Bunu düzeltmek zorundayım.

CHAPTER 9

STRIKER

M Kalp atışımla aynı anda görüyorum. Siyahlık zihnimi işgal ediyor, sonra kayboluyor ve tek görebildiğim Hunter'ın yüzü oluyor. onu ölüme terk etti.

Hepsi benim yüzümden.

Hepsi benim hatammış gibi geliyor. Tekrar.

Başım öne düşüyor ve dizlerimin üzerine koyduğum ön koluma yaslayarak görüntüyü zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Başımı kaldırıp bacaklarımı uzatırken yanımdaki kapıya bakıyorum, Reaper'ın odasına geri dönmeyi düşünüyorum ama bunun duruma yardımcı mı yoksa zarar mı vereceğinden emin değilim.

Delilah beni ilk gördüğünde bağırmayı kesti ama bu sadece iki saniye sürdü. Onu çözmek istememe neden olan şey gözyaşlarıydı ama Azrail kafamı koparırdı. Hâlâ öğreniyor. Ve şu anda göremese bile yaptığımız her şeyin bir nedeni olduğunu anlaması gerekiyor.

Hay sikeyim. Fallon gibi konuşuyorum. Haklısın. Ama bu doğru. İtaat etmeyi öğrenmeli, her emre uymalı, yoksa bu asla yürümez. Dinlemediği anda dağılacak.

Her ne kadar Cora'yı alıp gitmek istesem de hazır değiliz. Cora akıllı. Kurnaz. Pek çok açıdan kırılgan ama biz ona ulaşana kadar fırtınada hayatta kalabilecek kadar güçlü.

Yapmak zorunda.

Yapmazsa kendimi asla affetmeyeceğim.

Azrail. Nasıl çözüleceğini düşünmek bile içimde kaygan bir his uyandırıyor. Eğer ona bir şey olursa, tamamen çılgına dönecek. Tüm bu görev kısmen onun planıydı. Fallon bunu kabul etti çünkü Reaper'ın bir şey istediğinde ne kadar acımasız olabileceğini biliyor. Ve Rune'un bunu ödemesini istiyor.

"Elinin kolunun bağlı olduğunu ve onunla oynayamadığımızı düşününce."

Yerden başımı kaldırıp baktığımda Breaker'ın Viper'ın odasının kapısını kapattığını gördüm, yüzünde acımasız bir ifade vardı. Beni geçip odasına girdiğini fark etmemiştim bile. Gerçekten uyumam gerek.

Kafamı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum ve hareketten dolayı başım biraz dönüyor. Uyumadım, belki birkaç dakika uyuyup uyandım. Uykusuzluktan gözlerim yanıyor ve odaklanmaya çalışarak onları ovuyorum. Kafamın içinde sıkışıp kalmıştım. Anıların içinde kaybolmuşum, hiçbir şey umurunda değil. Cora'nın sürüklenip götürülmesini izlerken Fallon'un emirlerine uymak zorunda olduğumuzu umursamayacak kadar mutsuzdum.

Mecburduk. Sanki bu konuda söz hakkımız yokmuş gibi. Sanki *başka seçeneğimiz* yokmuş gibi.

"Onu göndermek zorundaydık, biliyorsun," diyor Breaker sanki aklımı okuyormuş gibi. Ya da belki o da benim kadar suçluluk hissediyor ve gitmesine neden izin verdiğimizizi haklı çıkarmaya çalışıyor.

Duvardan aşağı kayıyor, yanıma oturuyor, kalça kalçaya, uyluk benimkine bastırıyor. Bazı yönlerden Viper'a çok benziyor. Kendini bunalmış hissettiğinde bizden biriyle temas kurmaya ihtiyaç duyuyor. Reaper bizi her zaman kol mesafesinde tuttu ve üçümüz bunca yıldır birbirimize sarıldık. Belki de bu yüzden içimde hep bir istek vardı. Birlikte cehennemden geçtik ve Viper ve Breaker canlı çıkmanın nasıl bir his olduğunu bilen tek kişiler.

Botunun yan tarafı benimkine değişiyor ve ona bakıyorum. Kimsenin bakmadığını düşündüğü zamanlarda Engerekleri izlediği gibi ağzımı izliyor.

Dizlerimi göğsüme çekip yüzümü tekrar ovuşturuyorum. "Yaptık mı?" diye soruyorum. Soluk mavi gözleri uzaklara dalıyor. O da kendini suçlu hissediyor. Güzel. Hissetmeli. Hepimiz hissetmeliyiz.

Ama babamın emirleri hâlâ geçerli ve onlara uymamız bekleniyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum, sanki kemiklerimde dinlenen bu derin yorgunluğu ovuşturarak giderebilirmişim gibi. Onun emirlerine körü körüne uymaktan bıktım. Bu hayattan bıktım. Son birkaç yıldır sadece bir avuç görevimiz oldu, bu da bize bir mola verdi, ama yapabiliyorum

Her görevin asidik vahşetinin tadını hala dilimde hissediyorum. Koordinatlar ve şifreli bir sözcükten başka bir şey içermeyen bir mesaj almanın verdiği o acı korkuyu hissediyorum. Kırmızı: Gördüğün yerde vur, benim uzmanlık alanım. Sarı: Çıkar ve tut. Mavi: Hedefi ve istihbaratı topla. Oraya vardıktan sonra hedefimizin adını ve resmini içeren bir mesaj daha. Sonra harekete geçer ve emredileni yaparız.

Delilah basitti. Rune'un çöküşünü sağlayacak bir plan yapmıştık.

Onu alacağız ve bizim yapacağız. Ve yaptık da.

Ona karşı çevir. Bunu biz de yaptık.

Ama şimdi mahvoldu çünkü sevişiyoruz-

"Onu alıkoyarak paçayı kurtarabileceğimizi düşündüğümüz için aptalız." Breakers'ın sinirli sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Yer değiştiriyor ve başının arkası duvara *çarptıyor*. Tavana bakarken yüz hatlarına yorgunluk kazınmış. "İkisini de sevimli evcil hayvanlar gibi elimizde tutabileceğimizi düşünecek kadar aptalız."

Bunun öyle olmadığını biliyorsun. Bunu söylemiyorum. Buna gerek yok. Birini bu kadar uzun süre gözlemleyemez, izleyemez, öğrenemez ve onu sadece evcil hayvan olarak düşünemezsiniz.

Hayır.

Evcil hayvan değil.

Takıntımız. Çatılarda, arabalarda oturur, sokaklarda onları takip ederdik - biz yokken ya da sadece birimiz görevdeyken bile nerede olduklarını izlerdik. Çoğu zaman, işler arasında, hepimiz oturur ve izlerdik. Sonra Rune'un bize ne yaptığına dair ipucu verecek bir şey yapma ihtimaline karşı, gece için yerleştiklerini bildiğimizde vardiyalara ara verirdik.

Eğer biliyorlarsa. Eğer

o biliyorsa.

Rune'u alt etmenin anahtarı oydu.

Daha sonra Delilah'ın itaatine ihtiyacımız olduğunda kullanmak üzere her hareketlerini not aldık. Ne yediklerini, hangi parfümü kullandıklarını, kiminle çıktıklarını ve ne sıklıkla doktora gittiklerini. Her şeyin merkezi haline geldiler.

Bizim olurlar. Lanet olası *bizim*. Her şeyimiz. Bizim hatalarımız. Umutlarımız. Bu iki kadın her zaman istediğimiz her şeyi temsil ediyor.

İntikam, yıkım, lanet olası *barış* ve şimdi hiçbirine sahip değiliz, Her şey bencil arzularımız yüzünden parçalanıyor.

Fallon her zaman Rune'un kayacağından ve işleri çok ileri götüreceğinden korkmuştu. İttifaklarını parçalayacağını bildiği halde o görevi almasının bir nedeni de buydu. Rune'un deliliğe sürüklenmesine neden olacak şeyin kendi eylemleri olduğunu çok az biliyordu.

Ancak yıllar sonra, içeriden bir kaynağımız olduktan ve hareketleri hakkında istihbarat toplayabildikten sonra eylemlerinin ayrıntılarını öğrenebildik. Parayı nasıl aktardığını ve kimlerle çalıştığını. Üyelerin kimler olduğunu ve nerede yaşadıklarını. Kaç kez ziyaret ettiklerini. Bir yıl içinde kaç av düzenlediğini. Eğer içerideki kaynağımız olmasaydı, içeriden asla bilgi ya da görüntü alamazdık.

Şimdi her şey elimizde, peki ya plan?

Elde etmek için çok çalıştığımız tek şeyi tehlikeye atmak.

Yatak odasının kapısının altından yumuşak bir hıçkırık süzülüyor ve kalbim biraz daha kırılıyor. Keşke bu kadar bencil piçler olmasaydık. Ama hep öyleydik. Şimdiye kadar hepimizden daha azını beklemem gerektiğini bilmeliydim.

"Reap'i gördün mü?" Breaker beni gerçekliğe geri çekerek soruyor.

Başımı sallıyorum, odaklanmak için nefesimi içime çekiyorum. Ciğerlerim onun kokusuyla doluyor, duyularım farkındalıkla dolup taşıyor. Topraksı ve taze, işte böyle kokuyor. Bir bahar günü gibi, hafif tatlı badem tadında, meşe kokulu ve tamamen tüketen bir koku... Tadının nasıl olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

"Onu burada bıraktığından beri mi?" Breaker'ın kaşları bana bakarken çatılıyor, neden bu kadar garip davrandığımı anlayamamış gibi. Muhtemelen iyi bir şey, onun sikini düşündüğümü düşünürsek.

"Yaklaşık bir saat önce," diyorum, Viper'ın onu emerkenki görüntüsünü kafamdan uzaklaştırmaya çalışarak. "Ama bana kızın yatağına bağlı olduğunu ve kapıdan çıkarken onu bırakmamı söylediğinden beri değil."

Dolgun dudakları titriyor. "Viper kaçmaya çalıştığını söyledi." "Cipi ve anahtarları buldum," diyorum ona.

"Becerikli ve kararlı olduğunu biliyoruz." "Ve

Cora için her şeyi yapacağını biliyoruz."

Breaker iç geçirir. "Umalım da bu doğru olsun ve yakında işbirliği yapsın."

"Evet. Cora'nın Rune'un ellerinde ne kadar dayanacağından emin değilim.

Zane."

Breaker başının arkasını duvara vurarak "Siktir," diye mırıldanıyor, sonra homurdanarak ayağa kalkıyor. Kapıya doğru uzanıyor ama baldırından tutup onu durduruyorum.

"Maske," diyorum, içgüdüsel olarak benimkini başımın üzerine geçiriyorum, sonra buna mecbur olmadığımı hatırlıyorum.

Beni tanıyor.

Hayır. Beni tanımıyor. Beni gördü. Arada bir fark var. Breaker beni görmezden geliyor ve kapıyı iterek açıyor.

Zehirli küfürler savurduğunu duyuyorum ama sözleri aniden kesiliyor. Arkasından odaya girdiğimde yüzündeki ifadeye neredeyse gülecektim. Ağzı açık, gözleri yüz hatlarında geziniyor, sanki her sert çizgiyi ve yumuşak kıvrımı aynı anda görmeye çalışıyor. Onu görmeye o kadar alışmışım ki unutuyorum. Breaker muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam, mükemmelliğiyle neredeyse kedi gibi. Reaper'dan bile çok daha güzel ve bu zor bir görev.

Eğilir ve onu ensesinden yakalar. Delilah'nın gözleri şokla irileşiyor. "Gitmiyorsun," diye hırlıyor. "Sen bizimsin, Minik Şey. Hatırladın mı?"

Ağzı tekrar açılıyor ama bu sefer nefesini veriyor, göğsü yenilgiyle çöküyor. "Ciddi misin?"

Breaker bana doğru bakıyor.

"Böyle mi görünüyorsun?" Prenseseğimiz kıpırdanıyor, kalçalarını birbirine bastırıyor. "Bunca zamandır o yüzünü saklıyor muydun?"

Kahkahalarım Breaker'ın sırtımasına neden oluyor. Sonra eğilip alnına bir öpücük konduruyor ama sesi hâlâ baskın bir tonda, "Söyle. Bana bir daha gitmeye çalışmayacağını söyle."

Delilah başını sallıyor, bakışları açlıkla her özelliğini inceliyor. "Söyle," diye talep ediyor.

"Tamam," diye nefes alıyor. "Tanrım, gitmeye çalışmayacağım."

Verdiği yanıt omuzlarındaki gerginliği azaltıyor ama bir hedefe yönelmeden hemen önce yaptığı gibi omuzlarını yuvarlıyor ve bedenim kaskatı kesiliyor.

"Bir anlaşma yüzünden onu geri göndermek zorunda kaldık," diyor Breaker, "Başka seçeneğimiz yoktu."

"Ne anlaşması?" "İyi bir zaman değil, Breaker." dediğim anda Delilah da soruyor.

Kasıyor, kasları sıkı bağlara karşı geriliyor, dik oturmaya çalışıyor ama Reaper onu o kadar sıkı bağlamış ki bir santim bile kıpırdamıyor. Biz

kan dolaşımını kaybetmeden önce onu bırakmak zorunda kalacağız. "Ne için iyi bir zaman? Bana ne demek istediğini söyle."

Omuzları derin bir nefesle yükselip alçalıyor.

"Ara..." Elimi omzuna koyarak nazikçe söylemeye çalışıyorum ama bunun bir uyarı gibi geldiğini biliyorum. Zaten üzgün, bize kızgın ve bu onu daha da sinirlendirecek. Ona söylemek suçluluk duygusunu hafifletmeyecek. Bu onu daha da kızdıracak.

Beni omuz silkti. "Rune, Devin'le bir anlaşma yaptı." Kızın kaşları çatılınca devam etti, "Aileleri birleştirmek için."

"Onu evlendiriyor," diyor Delilah, daha çok kendi kendine. Her şeyin ona çarptığı anı görüyorum. Muhteşem yüz hatları buruşuyor, ağzı kaşlarını çatıyor, kaşları çatılıyor. "Devin ailesi. Rune aileleri birbirine bağı tutmak için onu Zane'le evlendiriyor."

Breaker hiçbir şey söylemiyor ve ben de bir şey söylememenin daha iyi olduğunu biliyorum.

"Cora'mı lanet olası Zane Devin'le evlenmesi için geri mi gönderdin?" Çığlığı neredeyse kulaklarımı kanatacaktı. Kendini kurtarmaya çalışarak kıvrılırken Breaker'ın yüzünü görünce tüm şaşkınlığım geçiyor. "Seni piç," diye feryat ediyor, öfke yanaklarını kıpkırmızı yapıyor. Prenses bağlara karşı sarsılıyor ve çırpınıyor, ayakları vahşi bir hayvan gibi çaresizce tekmeliyor ve kendine zarar vereceğinden endişeleniyorum. "Hepiniz piçsiniz!"

Öyleyiz. Cora'yı korumaya yemin edip yirmi dört saat geçmeden yeminini bozan piçler.

Prenses çığlık atıyor, bu vahşi, tanrısal olmayan ses yoğunluğuyla içimi parçalıyor, ama aniden duruyor ve sakinleşiyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve bu mutlak kalp kırıklığına tanık olmanın Fallon'un kemerinden ya da tek kişilik hücreden çok daha kötü bir ceza olduğunu düşünüyorum. Şimdiye kadar bana verilen her şeyden daha kötü.

Breaker yatağın yanında diz çöküyor ve kadının gözyaşlarını nazikçe siliyor. Kendini geri çeker ama sadece gönülsüzce, vücudu ıstırapla gevşemiştir.

"Neden?" Sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor, tuz ve kederden bir iz bırakıyor. "Neden onu göndermek zorundaydın? Senin üzerinde nasıl bir gücü var?"

Baba demek istiyor. Nasıl bir güce sahip? Komik. Fallon'u neden dinlediğimizi hiç sorgulamadım. Bizim üzerimizde gücü var çünkü ona bu gücü biz verdik.

Tıpkı bizi eğittiği gibi.

Breaker'ın gözleri kapanıyor ve tekrar açıldığında, aptalca bir şey yapmadan hemen önce takındığı o tanıdık kararlılık ifadesini görüyorum.

Ya da cesur.

Bileklerindeki deri bağları çözüyor ve şefkatle ovarak oturmasına yardım ediyor, sonra da onu kucağına çekiyor. Hâlâ kontrolsüzce hıçkırıyor, Breaker'ın kollarında bir uzuvlar ve acı karmaşası. Ellerim kanayana ve morarana kadar bir şeylere saldırmak, yumruklamak istiyorum.

Kendimi. Tam suratıma.

Bunu biz yaptık. Bu acıya sebep olduk.

Kesinlikle yıkılmış durumda ve Cora'nın şu anda neler hissettiğini hayal bile edemiyorum. Fallon onu kaçırılı saatler oldu ve şu anda Rune'un pençelerine geri dönmüş durumda. Tanrı bilir ona ne yapıyordur.

Ona zarar mı veriyor?

Sadece bu düşünce bile gördüğüm her şeyi yok etme isteği uyandırıyor. Tanrı bilir Küçük Çiçeğimiz nelere katlanırken ben oturmuş kendime acıyordum.

Bir plan yapmalıyız.

"Minik Şey," Breaker'ın nazik fısıltısı içimde oluşan kaotik paniği kesiyor. Görüşüm netleşiyor ve kızın ona sarılmış olduğunu görüyorum, hafif bedeni hıçkırıklarla titriyor. Kaslı kollarını ona sıkıca sarıyor ve burnunu saçlarına gömüyor. Kadın ona bir can simidi gibi yapışıyor. Bir dakika sonra Breaker geri çekiliyor ve kızın yanaklarını avuçlayarak gözlerine bakıyor. "Sana ne söylemiştim?"

Delilah duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve tekrar dağılıyor.

Breaker'ın kocaman bir kalbi var. Son derece sadıktır. Hepimizi vahşice seviyor, ama biz bunu anlamıyoruz. Bu kibarlığı. Biz sadece Breaker'ı ve onun iğneleyici sözlerini ve sessiz kahkahalarını anlıyoruz.

Burnunu ona yaklaştırıyor ve kulak memesine yumuşak öpücükler konduruyor. Sertleşmemeliyim ama elimde değil. Onu böyle gördüğüm tek an geçen geceydi ve daha fazlasını görmek istiyorum. Ne kadar bencilce olsa da, birazını kendim için istiyorum.

Kulağına fısıldar ve tüm vücudu hareketsiz kalır. Kadın başını sallıyor. Adamın dudakları onunkilere değdiğinde, kadın doğruluyor, öpücüğünü karşılıyor ve dilini daha derine sokması için dudaklarını ayırıyor. Özel bir şeye izinsiz giriyormuşum gibi hissediyorum ve bir adım geri çekiliyorum ama eli kemerime yapışıyor, beni yerimde tutuyor, bu şefkatin bir parçası olmama izin veriyor, beni istiyor.

Öpüşmeyi kestiğinde beni bırakıyor, sonra elini onun uzun siyah saçlarında gezdiriyor. "İyi bir kız ol, Tiny Thing."

Başını sallıyor, daha fazla gözyaşı süzülüyor, ama onları siliyor, güzel yüz hatları yumuşuyor.

"Söz mü?"

Başını sallayarak dudaklarını yalıyor. "Söz veriyorum."

Onu tekrar yatağa yatırıyor ve ayağa kalkıp arkasına uzanıyor. Metal halkalar ışıktaki parlıyor. Şimdi neden Viper'ın odasında olduğunu biliyorum.

Kahretsin. Az önce onu sakinleştirdi ve şimdi daha da sinirlenecek. Breaker onun bileğini tutuyor ve kelepçeyi bileğine geçiriyor. Kadın boş boş bakar, sonra da kolunu yatak başlığına doğru çekip diğer ucunu yerine oturtmadan hemen önce ona bakar ve onu yatağa kelepçeler.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sanki ona yardım edecekmişim gibi bana bakıyor.

Yüzündeki şok ifadesi beni bir kıkırdamaya itiyor. Başımı sallıyorum. "Kaçmaya çalışan yaramaz kızların başına ne geleceği konusunda seni uyarmadım mı?"

O bulutlu, tatlı, hafif şaşkın bakış kayboluyor ve ağzı düz bir çizgi halinde inceliyor, yüzü öfkeyle buruşuyor. "Pislikler."

Sert, kış gözleri benimkilerle buluşuyor ve Cora'nın sürüklenip götürülüşünü izlediğimden beri ilk kez küçük bir umut kıvılcımı hissediyorum. Breaker adını boşuna almamış. Aramızdaki en genç kişi olabilir ama aynı zamanda pek çok açıdan çok daha cesur, Reaper bile yapamazken Fallon'a karşı koyuyor.

CHAPTER 10

DELİLAH

T PENCERENİN DIŞINDAKİ GÖKYÜZÜ aydınlanır, kara bulutlar uzaklaşır ve parlak mavi bir gökyüzü ortaya çıkar. Güneş ışığı panjurlu camdan süzülüyor, toz parlak ışığın çizgileri arasında yüzüyor. Kendimi yeniden konumlandırıyorum, metal manşet benimle birlikte aşağıya doğru kayıyor.

Reaper'ın yatağı, Breaker'ın sözleri kafamda çınlıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve sinirli bir şekilde iç çekiyorum. İkisi yaklaşık yirmi dakika önce beni terk etti, ama yeterince uzun süredir buradayım, anlıyorum. Buradan ayrılamam. Beni burada istiyorlar, planları her neyse onu gerçekleştirmem için bana ihtiyaçları var. Reaper ve Striker işbirliğime ihtiyaç duyduklarını itiraf ettiler. Emirlerle uymam için. Bunu bana kaç kere söylediler? Sadece üç hafta sürdü ama başından beri benimle yaptıkları şeyin bu olduğunu anladım.

Beni eğitiyorsun.

Ben onlarınım. Kelimenin tam anlamıyla, babamdan intikam almaya kararlı dört kontrolcü adama aitim. Ya dediklerini yaparım ya da bedelini öderim.

Şu anki gibi. Gitmeye çalışırsam beni bağlayacakları konusunda uyardılar. İtaatsizlik edersen ceza alacağım konusunda beni uyardılar. Ve işte buradayım, Cora başkalarının yüzünden acı çekerken ben kendi eylemlerimin sonuçlarına katlanıyorum.

Gözlerim yaşıyor. Bir kez daha ortaya çıkmalarından rahatsız olarak dişlerimi gıcırdatıyorum. Ağlamak işe yaramayacak ama kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Çok işe yaramaz. Buradaki haftalarda bile, onları tanımadan önce, sadece bu kadar tamamen

Tam olarak iki kez güçsüz kaldım ve bu da vücudum üzerindeki kontrol eksikliğimden kaynaklanıyordu.

Bu sefer Cora'ya yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorum ve bu da kalbimin acıyla sıkışmasına neden oluyor. Ve zihnimin arkasında, her düşüncemi lekeleyen o hafif korku var. Ya onu asla geri almayı planlamıyorlarsa?

Tanrım. Yalan söylemiyor
olsalar iyi olur. Hiçbiri.

Azrail'in uğursuz sözleri kafamın içinde yankılanıyor ve bana benim için bir planları olduğunu hatırlatıyor. *Henüz*. Azrail de böyle demişti. *Henüz* geri dönemem. Bu da beni Rune'a bilgiyle donanmış olarak geri göndermeyi planladığı anlamına geliyor.

Bilmiyorum. Ama tek bir kelimeye odaklanıyorum. *Henüz*. İşbirliği yaparsam, onlara istediklerini verirsem, geri gönderileceğim. O zaman Cora'ya ulaşabilir, güvende olduğundan emin olabilir, Rune'u evliliği iptal etmeye zorlayabilir ve sonra da locayla ilgilenebilirim.

Ya da belki geri döner, onu kapar ve kaçırım. Buraya mı? Aklıma hemen bu malikane geliyor ve belki de bizi sahiplenene dört adamla güvende olacağımızı bildiğim içindir. Kaburgalarımı saran, onlar yakınımdayken tüm duyularımı kontrol altına alan bu derin özlemin burada olmak istediğim anlamına geldiğini kabul etmeye hazır mıyım bilmiyorum.

Bu düşünceyi daha fazla derinleştirmeden kapı açılıyor ve Viper'ın heybetli figürü alanı dolduruyor, karanlık ve ölümcül bir enerji yayılıyor. Breaker ya da Reaper kadar uzun değil, hatta belki Striker'dan bir ya da iki santim daha kısa, ama en az onlar kadar yer kaplıyor. Muhtemelen daha da fazla.

Bakışlarını onu yutuyor, her ayrıntıyı yakalıyor. Şimdi çok uygun görünen dişleriyle kafatası maskesi. Dar siyah gömleği ve sanki üzerine dökülmüş gibi duran, her bir yontulmuş kasını ortaya çıkaran görüntüsü. Gözlerim uylukları boyunca uzanan ve kalın baldırlarını saran siyah botlarına takılıyor. Her adımında büyük bir kibirle ilerlerken, ona kızgın olduğumu hatırlıyorum.

Hepsi. Breaker
hariç.

"Hâlâ kaçmayı mı düşünüyorsun tatlım?" diye soruyor, yatağın yanında duruyor ve her duygusuyla yer değiştiren gözleriyle bana bakıyor. Başparmaklarını kemer halkalarına geçiriyor ve gözlerim dar pantolonunun altında sıkışmış, kalçasına sabitlenmiş ereksiyonuna takılıyor.

Bu manzara karşısında bacaklarımın arası zonkluyor ve zihnimi ve bedenimi ele geçirdiklerini biliyorum. Bir yatağa bağıyım ve tek düşüncem Viper'ın elbisemi yukarı kaydırıp bir elini bacaklarımın arasına sokmasının nasıl bir his olacağı. O beni parmaklarken kalın, lezzetli aletini ağızma sokmak.

Viper baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanarak parmağını karnımda gezdiriyor ve "Ah tatlım, o bakışa sahipsin," diyor.

Viper ile en son yalnız kaldığımda.

Kahretsin. Bıçak. Ondan çaldığım bıçak.

"Ah, işte burada," diyor Engerek kıkırdayarak. "Küçük hırsızımız yakalandığını yeni fark etti."

Boğazımı kavrayıp üzerime eğildiğinde nefesim kesiliyor. Zonklama durmuyor. Şiddetleniyor.

"Hırsızlara ne yaptığınızı biliyor musun?" diye soruyor, ağzı benimkine o kadar yakın ki keşke maskesi olmasaydı da dudaklarımız birbirine değseydi diyorum.

"Onları bağlamak mı?" Tahmin ediyorum. Engerek'in boğazımı sıkıca kavramasıyla kalbim hızla çarpıyor, sıcak nefesi yüzüme değişiyor. Narenciye kokulu ve temiz, yine de ateşle kaplı.

Gözlerinde tehlikeli, tamamen evcilleşmemiş bir şey parıldıyor. "Ellerini kestik."

Yüzümdeki rengin aktığını hissediyorum.

"Ama güzel kızımızın iki eline de ihtiyacı var," diye devam ediyor, dik duruyor ve avucunu karnımdan aşağı kaydırıyor, tümseğimin üzerinden uyluğuma, sonra dizime ve botuma kadar inmesine izin veriyor. "İlgilenmesi gereken dört sik var."

Yanaklarım alev alev yanıyor, ki bu çok saçma ama elimde değil, tam olarak utanmıyorum ama sanki tam olarak ben değilmişim gibi hissediyorum. Onlarla birlikte olan benim başka bir versiyonumdu. Onların sözlerine ve duygularına kendini kaptırmış, onlara ait olduğumu düşünen ve daha da önemlisi onların olmak isteyen o vahşi kadın.

Kendini güvende ve emniyette hissetmek ister.

Arzularının nesnesi olmanın o karanlık, baş döndürücü hissini istiyor.

"Bıçağımı bana geri vermedin," diyorum ona, ses tonum hırçın, savunmacı, sanki bu tek başına hırsızlığımı mazur göstermiş gibi.

Cevap vermiyor, sadece derin bir nefes alıyor ve cebinden bir anahtar çıkarıyor. Kilidi açarken metal şingirdiyor ve ben dik oturup bileğimi ovuşturarak ona dikkatle bakıyorum.

"Gel," diyor, elimi tutuyor ve beni kapıya doğru götürüyor. Yatak odasına yaklaşırken kalbim belirsizlikle çarpıyor, ama yaramaz çekmecesini hatırladığımda neden yatak odasına gittiğimizi yarı merak yarı korkuyla takip ediyorum.

"Neden senin odana gidiyoruz?" Beni neden odasında istediğini düşünürken sesim soluğum kesilerek soruyorum, ama yatak odasının kapısındaız ve kapıyı iterek açıyor ve beni tüm bıçakları sakladığı gardırobuna götürüyor.

Viper kapıları açıp beni koleksiyonun önüne yerleştiriyor, sonra arkama geçip ellerini sahiplenici bir şekilde kalçalarımın koyuyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Bir kolu ortama dolanıyor, sert boyu belime baskı yapıyor. Maskeli yüzü eğilip boynumdaki saçlarımı okşuyor ve alçak sesle anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak tüylerimi diken diken ediyor.

Ayağa kalktığında elini belime koyuyorum, ona karşı kendimi küçük hissediyorum. "Ne yapıyoruz biz?"

"İlk olarak, eğer bir bıçak istiyorsanız, onu seçin" diyor. Bıçak dizisini işaret ediyor. "Hangisini istiyorsun, *mo leannan*?"

"Birini seçeyim mi?" Bana verdiği küçük bıçağa benzer bir bıçak aramak için her bir bıçağı incelerken bile soruyorum. Botumdakinden başka, ona yakın bir şey göremiyorum. Bakışlarım, kabzası küçük ellerim için yeterince kısa olan, yaklaşık üç inç uzunluğunda küçük bir av bıçağına takılıyor. Bıçağı gösteriyorum. "İşte bu."

Gırtlaktan bir ses çıkarıyor. "Kalbimden sonra." Beni bırakıyor ve bıçağı kılıfından çıkararak vitrinden alıyor. "İyi seçim."

Çıkartıyor ve bana bıçağı gösteriyor. Şık ve ölümcül, loş ışık metalin üzerinde parıldıyor. Kenarına dokunuyorum ve acı parmağımın ucunu kesiyor. Elimi geri çekip keskin bir nefes alıyorum. Parmağımın ucunda bir dilim kan oluşuyor.

"Bıçağın ucuna uzanmak tam sana göre," diye kıkırdıyor Viper, bıçağı yeniden kılıfına sokup arkamdaki yatağa fırlatıyor. Bir eliyle bileğimi kavıyor ve parmağımı dudaklarına götürürken maskesini ağzını gösterecek şekilde kaldırıyor. Dilini kesiğin üzerinde gezdirip hafifçe emerken dudaklarını tenimde görünce midem bulanıyor.

Çıkardığı inilti, bariz şehvetiyle neredeyse vahşice. Bacaklarımın arası zonkluyor, kanımı tatmasını izlerken ilkel bir şey uyanıyor, tüm öfke, tüm *düşünceler* eriyip gidiyor.

"Kullanmayı öğrendiğinde bu bıçak senindir," diye homurdanıyor, parmağını kaygan bir patlamayla bırakıyor ve maskesinin tekrar düşmesine izin veriyor.

Bu adam tam bir tehditkâr; baştan çıkarıcı, günahkâr ve dizginlenemez bir arzu. Sanki bu istek, bu çaresiz ihtiyaç içime sızıyor ve ağzını başka yerlerimde de hissetme dürtüsü beni ona doğru eğilmeye, vücudumu yumuşak kıvrımlarımın onun sert düzlemlerine değeceği şekilde açmaya itiyor.

"Birinci demiştin," diye fısıldıyorum, gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğiyorum, nefeslerim her nefes verişimde kesik kesik geliyor. "İkinci ne?"

Engerek başımı eğiyor, sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Hırsızlara ne olduğunu söylemiştim?"

Dudağımı ısııyorum, şimdi zor nefes alıyorum. Gözlerim onun ereksiyonuna kayıyor, vücudumdaki her hücre tekrar sahiplenilmek için derin bir açlıkla aydınlanıyor.

"Yaramaz kız. Seni sikmemi ne kadar istediğini gözlerinden anlayabiliyorum," diye homurdanıyor. Bir eli boğazıma dolanırken, diğeri saçlarımın arasına girip başımı sertçe geriye çekerken kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor. "Seni yatağıma yatırıp o güzel kıcını pembeleşene ve külotun o kadar ıslak ki amının yumuşak, tatlı yapraklarına yapışana kadar nasıl şaplak atmamı istediğini düşünüyorsun."

Nefesim kesiliyor, ellerim sanki tüm kontrolümü kaybetmişim gibi karın kaslarının üzerinde geziniyor. Ve sanırım kaybettim. Bedenimin, zihnimin kontrolünü. Önemli olan tek şey o.

"O zaman sırlısklam külotunu kenara çekmemi, amınla oynamamı ve sikimi ne kadar çok istediğini tatmamı istiyorsun, değil mi?"

Önceden değildim ama artık öyleyim.

"Söyle bana tatlım, yaramaz küçük hırsızlar amlarının okşanmasını hak ediyor mu? İyi hissettirilmeyi?"

Evet, bedenim onun ellerini üzerimde görmek için çığlık atıyor ama başımı sallıyorum çünkü hayır, öyle bir şey yok.

"Hayır, güzel kız, yapmazlar. Cezalandırılırlar."

Viper sert bir çekişle beni yatağına doğru çekiyor ve yüzüstü yatağa itiliyorum, kollarım şok içinde sallanıyor. Kalçaları beni yerimde sabitlerken saçlarımı kavrayan eli yanağımı yatağa bastırıyor ve diğeri boğazımdan ayrılıp yavaşça sırtımdan aşağı inerek kıcımın çatlağına bastırıyor. İnliyorum, vücudum aydınlanmış ve çaresiz, geçen gecenin tekrarını istiyor. Ona karşı geri itiyorum, kalın aletin arkama bastırıldığını hissediyorum.

"Siktir," diye homurdanarak beni serbest bıraktı. "Başı bu kadar dertte olan biri için çok heveslisin. İyi bir kız ol ve ellerini

baş. Avuçlar düz."

Bu oyunu biliyorum, bu yüzden tereddüt ediyorum, ama bu onun vahşi enerjisini artırıyor gibi görünüyor.

Göğsünden gürleyen bir hırıltı geliyor. "Yap şunu tatlım, beni kızdırmadan önce."

Söyleneni yapıyorum, bir yanım ona karşı çıkmak istese de kalbim yatağa çarpan bir davul gibi atıyor. Elbisem kalktığında, atışlar gürlemeye dönüşüyor, kalçalarım birbirine bastırıyor, bacaklarımın arasında utanmaz bir açlık zonkluyor. Vücudum hazır, hazır. Dinlemediğim için cezalandırıldığımı ama aynı zamanda ödüllendirildiğimi de biliyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve vücuduma elektrik akımı gönderiyor. Parmakları külotumun bel bandının altına giriyor ve çekiyor. Ağgözlülükle şilteden kalkıp iç çamaşırlarımdan çıkarak ona yardım ediyorum. "Şimdi benim için say, tatlım."

Arkama inen ilk tokat o kadar sert ki etim sızlıyor, acı kalçama doğru yayılıyor. Parmaklarım yatağın içine kıvrılıyor, sonra uzun bir nefes alıp sıkılmış dişlerimin arasından "Bir" diyorum.

"Ne kadar iyi bir kız," diye fısıldıyor, ipek gibi bir sesle. Bir diğeri diğer kış yanağıma daha da sert iniyor.

"Kahretsin!" Çığlık atıyorum, ileri atıyorum, sonra dudaklarımı yalıyorum, dumanlı arzuyla karıncalanan, amımı sıkan, farklı türde bir acıyı hafifletmeye ihtiyaç duyan hafif ağrının farkındayım. "İki."

Bir sonraki daha da sert ve tekrar bağıyorum, sonra sayıyı mırıldanıyorum, o karıncalanma hissi büyüyor, bir boşluğa dönüşüyor. Sonraki birkaç tanesi de aynı sertlikte ve ona ulaştığımızda gözlerim yaşıyor ve alnımı yatağa bastırıyorum, yavaşça nefes alıp veriyorum, hareketsiz kalmaya çalışıyorum ama Viper'ın yarattığı yeni, *arzulu* acıdan başka bir şeye odaklanmak zor.

Çaldım. Odalarına girdim. Bana ne olacağını söylediler.

Eğer dinlersem,
ödüllendirileceğim. Eğer
dinlersem, Cora'yı alırım.

Engerek inliyor, her iki kış yanağımlı kavlıyor, acıyı yatıştırıcı bir donukluğa kadar ovalayabiliyormuş gibi acıyan eti ovuyor. Altında kıvraniyorum, iç uyluklarımı ıslatan ıslaklığı hissediyorum. Şaplak ne kadar sert olursa olsun, hâlâ içim kıpır kıpır, arzular içindeyim. O kadar muhtacım ki, sırılsıklamım. O kadar çaresizim ki

Bacaklarımın arasındaki o kesici acıya dokunması için. Beni o kadar sert tokatladıktan sonra bu kadar tahrik olduğum düşüncesi kaba geliyor, bu da damarlarımda yanan ateşi daha da artırıyor.

Becerilmek istiyorum. Acımasızca. Tamamen harap olmak. Geçen gece yaptığımız gibi değil. Daha kirli. Sert ve kaba olsun. Parmakları kıcımda olsun, siki içime öyle sert girsin ki canım yansın istiyorum. Zevkle karışan zar zor fark edilen bir sancı değil, kesmenin çevresinde dans eden gerçek, zonklayan bir azap. Gözyaşlarımın oluşmasına ve korkunun omurgamda sıçramasına neden olacak bir acı.

Parmağı ıslaklığımın üzerinde gezinirken "Çok iyi yaptın," diye mırıldanıyor. "Ah, tatlım," diye homurdanıyor, parmağı kıcımın çatlağına kadar uyarılmışlığımın kanıtını sürüklüyor. Onun için eğiliyorum, alnımı yatağa bastırıyorum, ıslaklığımı deliğime sürterken dudaklarımdan boğuk bir ses çıkıyor. Parmaklarım yatağın içine kıvrılıyor, kık yanaklarımı onun için açmak için arkama uzanmaya direniyorum. "Kıvranan, beni isteyen, kıkı kıpkırmızı ve sikilebilir bir kızsın."

Başımı sallıyorum, sızlanıyorum. Öyleyim. Pisim ve belli ki kafadan kontağım. Ve umurumda değil. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen sik beni. Hangi deliğimi siktığın umurumda değil."

"Tanrım," diye tısladı. "Beni kışkırtma, *Mo Leannan*. O kıkı o kadar çok istiyorum ki canım acıyor."

"Al onu," diye fısıldıyorum, kendimi bile zar zor tanıyarak. Tüketilme ihtiyacı, sahiplenilme arzusu beni içten içe yiyip bitiriyor. *Bana bir şey ver*. Birkaç dakikalığına bile olsa bu acıyı dindirecek her şeye ihtiyacım var. Beni mahvetse bile. İçimdeki bu krateri dolduracak bir şeye umutsuzca ihtiyacım var.

Onsuz kendimi çok boş hissediyorum.

"Viper, lütfen, sik beni." Onun için sırtımı eğiyorum. Ellerini arkama dokundurmak için arkama uzanıyor. "Al beni."

"Siktir," diye homurdanıyor. Kıcımı daha sert yoğururken başını kürek kemiklerime bastırıldığını hissediyorum. Viper geri çekilirken ellerini vücudumda gezdiriyor, siki sanki çıkarıp beni sikmeyi hayal ediyormuş gibi kıcımda sallanıyor. "Çok tatlı yalvarıyorsun."

Duruşumu genişletiyorum, omzumun üzerinden ona bakmak için dirseklerimin üzerinde yükseliyorum. Geri adım atıyor, ellerini pantolonunun üzerinden sertliğini sıkmak için indiriyor. Bir adım daha geri çekildiğinde, o ağrı daha da artıyor ve kaburgalarım çatlayana kadar göğsümü yırtıyor.

"Sikimi mi istiyorsun, tatlım?" Engerek homurdanıyor, o şehvetli mırıltı gidiyor, yerini taş gibi bir hırıltı alıyor. "Kıçına mı? Ağzına mı? O güzel kaygan amına?"

Ellerini indiriyor. Göğsüm acıyla sıkışıyor, çünkü ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Ve acıtıyor. Viper tarafından reddedilmek acıtıyor.

"Emirlere uyana kadar sikimi bir daha alamazsın," diyor kapıya doğru geri geri yürüyerek. "Bize söyleneni yapabildiğini göster ve bizi her dar deliğe sokabilirsin."

CHAPTER 11

CORA

S Mutfağın parlak mavi okyanusa bakan büyük pencerelerinden ışık sızıyor. Göğsüm acıyla sızlıyor.

Engerek'in mavi gözleri ve köşkün ötesinde çalkalanan karanlık, sıkıntılı deniz.

Dün gece uyku kolay gelmedi. Dehşetin tanıdık dalları dün gece beni terk ettikleri anda tekrar içime doğru süzıldüler. Bir zamanlar beni kavrayan o yağlı, boğucu his şimdi daha sıkı sarılıyor. Clyde'ın koridorun karşısındaki odada olduğunu bilmeme rağmen yine de uykuya dalmaktan korkuyordum. Rune'un gelip beni daha fazla sorgulamasından ya da daha kötüsünden korkuyordum. Beni yere yatırıp çocukluk yatağında becermesi işten bile değildi.

Geçmişte, kaçma umudu olmadan Rune'un oyuncacı olmaya kendimi teslim etmişim. Kapana kısılmışım. Kullanıldım. İstismar edildim.

Onun.

Ama şimdi yumuşak bir dokunuşun ve beni kızgınlıkla kavurmayan aç bir ihtiyacın ne olduğunu biliyorum. Özenle ve şefkatle dokunulmanın nasıl bir his olduğunu. İyi davranılmanın nasıl bir his olduğunu. İhtiyaçlarımla ilgilenildi ve akşam için seçtiğim rastgele adam aletini içime sokmadan ve çok hızlı bir şekilde boşalmadan hemen önce ön sevişme olarak değil. Gerçekten arzulanıyormuşum gibi öpülmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yumuşak, tatlı ve umut dolu.

Sözlerini tutsalar iyi olur.

Azrail beni yakalayacak. Söz verdi.

Kelimeleri zihnimde her tekrarladığımda, derin bir boşluk göğsümde bir delik açıyor ve yalanların eğilim gösterdiği şekilde yankılanıyor.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, Clyde'a karşı süregelen öfke içimi kemiriyor. Rune'a karşı öfke. Hayata karşı. Üstüne üstlük, başım ağrıyor. Kolum ağrıyor. Aslında bu sabah her yerim ağrıyor, en çok da kalbim.

"Bir haber var mı?" Rune mutfağa giriyor, misk kokulu kolonyasının kokusu demlenen kahvenin aromasına karışıyor. Parmakları takım elbise ceketinin düğmelerini karıştırırken, sanki beni tutmamış ve doktoruma iznim olmadan muayene ettirmemiş gibi başımın üstüne bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

Tam ona göre. Dün gece olmamış gibi davranıyor. Tıpkı beni becerdikten sonra hep yaptığı gibi. Başkalarının iğrenç eylemlerini taşımak ağırdır. İnsanın içinde kalan tüm iyi şeyleri boğar, ta ki hastalık içinde boğulana kadar.

"Hayır," diyor Clyde ona, dolaptan bir kahve fincanı çıkarıp Rune için tezgaha koyarken.

Clyde'a aç olmadığımı söyledim ama suçluluk duygusu onu bir şefe dönüştürmüş olmalı, çünkü şu anda bana istemediğim yumurtaları yapıyor. Yumurtaları tavadan tabağa alırken kolları esniyor. Blazer ceketinin altındaki sade tişört, bugün her zamanki özel dikim takım elbisesinin yerini alıyor, kumaş sırtına yapışıyor. Solmuş kot pantolon güçlü bacaklarını sarıyor. Clyde'ı nadiren bu kadar rahat giyinmiş görüyorum, bu da bugün ofiste Rune'a katılmayı planlamadığı anlamına geliyor.

Şanslıyım. Günümü Clyde ile geçiriyorum.

"Snyder'dan hiç haber aldın mı?" Rune kahve makinesine doğru yürümeden önce başımı okşayarak soruyor. Saçlarımı karıştırmaya direniyorum.

Çılgılık

atıyor.

Ağlıyor.

Onun yerine, "Snyder anlaşmasını hallettik sanıyordum?" diyorum.

Ben de rol yapabilirim. Bu konuda iyiyim. Kötü şeyleri halının altına süpürmek ve yokmuş gibi davranmak.

Ama hatırlıyorum.

Sonrası için dosyalıyorum.

Clyde omzunun üzerinden bakar. "Rune başka bir anlaşma sundu ve onlar da bunun üzerine oturuyorlar."

"Anlaştık mı?" Kızgın olduğumu unutarak sordum. Delly ve ben Rune'un gerçekte ne satın aldığını örtbas etmek için o kadar çok çalıştık ki, her ayrıntı

zihnimde canlandı. "Onların tüm otel zincirini satın aldık. Başka neleri var?"

Rune Clyde'a bakar ama bir şey söylemez.

Rune kendine bir fincan kahve doldururken gözlerimi kocaman açıyorum, sonra sürahiyi yerine koymak için dönüyorum.

"Eee?" diye sordum. Bunun tartışmak istedikleri bir şey olmadığı açık, ama devam ediyorum, "Kimse yok mu? Günlerimi yasadışı işleri örtbas etmekle geçireceksem, en azından hangi suçları işlediğimi bilmeliyim."

Rune o kadar hızlı dönüyor ki kahvesi fincandan eline sığıyor. Keskin bir tıslama çıkarıyor ve bardağı tezgâhın üzerine bırakıp peçeteye uzanıyor. Mavi gözleri bana lazer tutuyor. "Üç hafta boyunca rehin tutulan bir kız için oldukça cesur olmuşsun."

Bakışlarını tutuyorum, Clyde'ın önünde acımasız olması için onu cesaretlendiriyorum. Hayat boyu arkadaş olabilirler ama Clyde, Rune'un gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyor.

"Cora," diye uyarıyor Clyde, bana ters ters bakarak.

Rune yanından geçerken omzunun üzerinden Clyde'a, "Bana etkinlik için LCV listesini getir. Adamlarından birinin katılacağından emin olmak istiyorum."

"Etkinlik mi?" Ben soruyorum.

"Zane'in yıllık bağış toplama etkinliği" diyor Clyde. "Ve evet, katılmanız bekleniyor."

Meydan okuyan bir çocuk gibi kollarımı kavuşturarak, "Gitmiyorum lan," diyorum. Zane'in aptal bağış gecesinde bir akşam geçirme düşüncesi, bilincimi kaybedene kadar yüzümü masaya çarpma isteği uyandırıyor.

Zane her yıl rastgele bir amaç için bağış toplama etkinliği düzenler ve tüm arkadaşlarını ve iş ortaklarını davet eder. Delly ve ben Rune için çekleri imzalarız ve çoğu zaman birkaç el sıkışacak ve kameralara poz verecek kadar uzun süre etkinliğe katılırız. Ona katlanamadığım kadar bağış toplama etkinliklerinden de nefret ediyorum.

Clyde yanıma gelip önüme bir tabak çırpılmış yumurta koydu.

Akan yumurtalarını işaret ediyor. "Kapa çeneni ve ye."

Onunla göz göze geldiğimde dişlerim birbirine çarpıyor. Yoğun, delici bakışları beni dikkatli davranmam konusunda uyarıyor. Böyle davrandığında, zorlamamam gerektiğini biliyorum.

Sönerek kollarımı açıyorum ve öfkeyle peçetemi kapıyorum. "Yumurtalarınız berbat," diye mırıldanıyorum. "Claudia nerede?"

Ön kapı kapandıktan sonra Clyde çatalı alıp bana uzatıyor ve Rune'un gittiğini söylüyor. Çenesini evin önüne doğru kaldırıyor.

"Conner hariç tüm personelini kovdu."

"Şoförü mü?" Şok olmuş bir şekilde sordum. "Neden herkesin gitmesine izin verdi?"

Clyde tek kaşını kaldırdı ve sessizce bana sordu: "*Sence neden?*"
"Elinden gelse beni kovardı."

"Seni kovamaz. Sen onun en yakın arkadaşısın."

"Kesinlikle," diyor Clyde, "ama paranoyası tavan yapmış durumda."

Koltuğumda geriye yaslanıp büyük pencerelerden dışarı bakıyorum. Bu, Rune'un bu sabah neden kendi kahvesini aldığını açıklıyor. Tüm personelinin gitmesine izin vermiş. Bu aynı zamanda neden hiç güvenlik görevlisi görmediğimi de açıklıyor. Rune etrafındaki herkes için o kadar endişeli olmalı ki kime güveneceğinden emin değil. Belli ki bir geçmişi olan adamlar kulübüne girdi ve bizi becerdi. Kulübün güvenlik görevlilerinden biri hepimizi VIP salonuna *aldıktan sonra*. Bu adamlar insanları tanıyor ve belli ki bunu planlamışlar.

Onlarla geçirdiğimiz son gece gözümün önünden geçiyor. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirerek anı selini durdurmaya çalışıyorum. Hayatımda hiç bu kadar sahiplenilmiş hissetmemiştim. Bu kadar sahiplenilmiş.

Çok güvenli.

Kulüpte onlarla geçirdiğimiz o geceye dönüp baktığımda, Reaper'ın Delly'ye nasıl davrandığını düşünmeden edemiyorum. Neredeyse zalimce, biraz da dengesiz bir şekilde sahiplenici. Viper ve Breaker'ın ikimize karşı nasıl aç ve sahiplenici olduklarını.

Viper'ın yıllardır istediği, planladığı, arzuladığı, uğruna servet ödediği bir yemeği yer gibi bizi nasıl öptüğünü ve tükettiğini. Striker'ın beni sikilirken izlerken ihtiyacını nasıl zar zor bastırdığını. Delly'ye nasıl değer verdiğini.

Breaker'ın beni zaten tanıyormuş gibi bana dokunması. Sanki yıllardır sevgiliymişiz gibi.

Öngörü 20-20'dir ama onlarla geçirdiğimiz o saatlerde ne kadar çok şeyi açığa çıkardıklarını fark ettiklerini sanmıyorum. Şimdi onlardan uzakta, tek başıma oturup beklerken, bizi ne kadar süre izlediklerini merak ediyorum.

Delly ve ben bu konuyu hiç konuşmadık ve sanırım ikimiz de ne anlama geldiği yüzünden bu konudan kaçındık ama bu adamlar bizi tanıyordu. Erkeklerin aşıkları tanıdığı gibi. Saplantılı bir insanın arzularının nesnesi hakkındaki her ayrıntıyı nasıl derinlemesine anladığını.

Ve şu anda, öfkeli gözyaşları arasında yumurtalarımın bakarken, onlar tarafından tekrar ele geçirilmekten başka bir şey istemiyorum.

Belki de çok uzun süre uzak kaldık ve erkeklerin bizi arzuladıkları için aldıkları gibi çarpık bir romantik fikre kapıldık. Seviştığımız erkekler tarafından tutsak edildiğimiz için kafamız karışmış olabilir. Kim istemez ki? Her yönden tüketiyorlar, her duyuyu ele geçiriyorlar. Onlar baskın bir erkek formunda seks ve duygusallıktır. Şefkatli ve koruyucu. Gizemli ve erotik açıdan çok güçlüler, onları düşündükçe yanaklarım ısınıyor.

O gece onlarla tanışmamış olsaydık, Delly ve ben asla bir araya gelemezdik. Eğer kaçırılmasaydık hiç sevişmeyecektik. O gece kulüpte olmasaydık kesinlikle öpüşmezdik. Neyin gerçek neyin yalan olduğunu bilemeyecek kadar kafamı karıştıran o dört adam olmasaydı, yaptıklarımızın hiçbirini asla yapamazdık.

Hayır. Bu doğru değil. Neyin gerçek olduğunu biliyorum.

Clyde ile çocukluğumun mutfağında olmak, Rune'un sır saklayıcısı, para aklayıcısı ve gizli fahişesi olarak rolümü sürdürmemin beklendiğini bilmek çok gerçek.

Ve benim yeni bir rolüm var. Karım.

Delly yerine Rune'a geri gönderilmemin sebebi bu olmalı. Ve implantımın çıkarılmasının tek nedeni de bu. Dün gece, Rune implantın çıkarılmasının anlaşmanın bir parçası olduğunu söyledi, bu da sadece gebe kalmamın beklendiği anlamına gelebilir.

Son birkaç yıl bir film gibi gözümün önünden geçiyor. Tüm akşam yemekleri, tüm partiler, Rune'un Zane'i Delly'den uzaklaştırdığı her sefer. Zane'e sinirli bakışlar. Zane'in niyetinden korktuğu için değildi. Delly'nin ona karşı güvende olduğunu biliyordu.

Biliyordu çünkü beni şeytana satmayı çoktan planlamıştı.

Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum ama kalbim biraz daha açıldı.

Azrail, hepsi beni geri gönderdi çünkü başka birine söz vermiştim.

Bir parçam beni bu yüzden kaçırdıklarından korkuyor. Tüm bunlar planın bir parçasıysa. Beni düşürmek, asla tutmayacakları sözler vermek için. Böylece zamanı geldiğinde ellerinde bir pazarlık kozu olacaktı ve ben de onlara gerçekten inandığım için fazla karşı koymayacaktım.

Ben onlarınım ve her zaman benim için gelirlerdi.

Ama işte buradayım, hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi katlediliyorum, kullanılacak bir fahişe, çocuk taşıyacak bir rahim, rafa yerleştirilecek bir kupa olarak sunuluyorum. Delly'yi istedikleri için bir hiçmişim gibi. Bir pazarlık kozundan başka bir şey değildim.

Harcanabilirdim.

Çünkü geri gönderilmem gerekiyordu ve Rune bunu biliyordu. Bu yüzden bizim için hiç gelmedi. Bunu herkes biliyordu. Aileler arasında böyle bir anlaşma yapıp sonra da bozamazsın. Ve o gümüş saçlı adam... O da biliyordu.

Bu yüzden buradayım.

Rune'un benim karşılığında Delly'nin onlarda kalmasına izin vermekten başka çaresi yoktu. Hangisi daha berbat bilmiyorum. Kanının gitmesine izin vermesi mi, kurduğu krallığın varisi olması mı, yoksa her şeyi kaybetmekten çok korkması mı? Parasını. Gücünü. Kontrolünü.

İmparatorluğunu kızına tercih etti.

Seramiğin masaya çarparken çıkardığı takırtı sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Şöyle bir bakıyorum ve dumanı tüten bir yiğın kabarık krep görüyorum.

Gözlerim Clyde'ın yüzüne kayıyor. "Krep mi yaptın?"

Kaşları çatıldı ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. "Neden bu krepler seni ağlatacakmış gibi görünüyorsun?"

Yanağımdan bir damla gözyaşı siliyorum. *Çünkü tanıdığım en acımasız adam, onun olduğuma söz verdikten sonra bana krep yaptı ve sonra beni gönderdi.*

Çenem sallanıyor ve kendime harcanabilir olmadığımı hatırlatıyorum ama bu yalanın içi boş gelmeye başlıyor. "Artık krep sevip sevmediğimi bilmiyorum."

"Ama sen krepleri seviyorsun." Clyde en üstteki iki taneyi çatalla deliyor ve tabağıma, el değmemiş yumurtalarımın yanına koyuyor. Üstlerine tereyağı sürüyor ve bana şurubu uzatıyor. "Yaban mersinli krepleri ve çikolata parçacıklı krepleri seviyorsun. Sade krep." Çatalımı tutup tekrar bana uzatıyor. Zayıfça alıyorum, yanağıma tekrar vuruyorum. *"Bütün krepleri seviyorsun."*

Ağlarken başımı sallıyorum, çünkü biliyorum. Krep severim. Babam benim için yapardı. Onunla ilgili hatırladığım tek iyi şey bu.

Güzel. Hiçbir şey iyi değildir. Paranın satın alabileceği dayanıksız, önemsiz şeyler dışında bir gram bile iyiliğim olmadı. Sahip olduğum tek iyi, önemli, kalıcı şey Delly ve o da bende değil.

Ne yaptığımı anlayamadan elim masanın üzerinden geçiyor ve tabak yere düşüyor. Kırıklar duvara çarptı ve gürültüyle etrafa saçıldı.

beyaz karo zemin.

"Hangisi?" Dik dururken sandalyem neredeyse devriliyordu. "Hangi adamla evlenmem gerekiyor?"

Clyde'in nefes alırken göğsünün genişlemesi ve gözlerinin düşmesi bana haklı olduğumu söylüyor.

"Hangi aile?" İçimdeki öfkeyi boşaltmak için elimi masaya vurarak soruyorum. Kontrol edilmekten bıktım usandım. "Yoksa evlenmem gereken kişi Rune mu?"

Clyde geri çekiliyor, ifadesi tiksintiye dönüşüyor. "Neden Rune'la evlendin?"

Gülüşüm o kadar acı ki boğazımı yakıyor.

"Cora," diye bağılıyor Clyde, kolumu tutarak. "Tanrı aşkına, Rune neden seninle evlenmek istesin ki?"

"*Sence* neden?" Sesim çatlıyor, acım dışarı taşıyor. Clyde beni seviyor. Sevdiğini biliyorum. Ama aynı zamanda kör bir aptal. Onu iterek boğazımdaki öfkeli acıyı temizliyorum. "Ben zenginim ve onun şirketinin bir parçasıyım."

Omuzları gevşiyor. "Hayır, Rune değil."

"Zane?" İnançsızlığım dilimde ekşi bir gerçek gibi tıslıyor. Sandalyeme geri gömüldüm. "Lanet olsun."

Clyde cevap vermiyor. Cevap vermek zorunda da değil. Bunun yerine çömeliyor ve dağınıklığımı temizliyor, kırık tabağı topluyor ve tek kelime etmeden mükemmel kreplerinin yanına masaya yığıyor.

"Dur tahmin edeyim," diyorum. "Rune, Zane'e ailemden miras kalan Rune'un şirketinin hisselerini bana devretmesi halinde paramı alabileceğine söz verdi."

Hala bir şey yok.

"Clyde," diye bağıyorum. Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor, öylesine keder dolu ki, öfkem daha da zayıflıyor. "Zane'in gözden düşmüş Julian'la evlenmenin bedeli olarak ne beklediğini bilmeyi hak ediyorum."

"Bütün bunlardan daha fazlasını hak ediyorsun Cora," diyor Clyde.

CHAPTER 12

DELİLAH

HYEMEK OMURGAMDA YOLCULUK EDER.

Karnımın alt kısmında bir ağrı var.

Dudağıma acı saplanıyor, keskin dişleri yumuşak eti kesiyor.

"Sen bizimsin."

Kalçalarım onun kalçalarını kavriyor, dizlerim altındaki kanepenin kumaşına gömülüyor. Teninin benimkine değen sıcaklığı beni inletiyor. Nefesi yüzümde dolaşıyor. Süet, erkek ve dumanlı bir tatlılık. İçime doğru hareket ettiğini hissediyorum, sıcak parmakları kıcımlı kavriyor, beni yukarı ve aşağı yönlendiriyor, kalçaları benimle buluşmak için yukarı doğru çıkıyor. Önce yavaşça, sonra daha hızlı, daha derine sokuyor. Ayarladığı hıza uymak için kalçalarımı sallıyorum, derinlere daldıkça inliyorum.

Gözünün üzerinde bir yara izi parlıyor ama kayboluyor ve sadece odadaki ışığı yansıtan koyu siyah mürekkep havuzlarının etrafındaki siyah kirpikler kalıyor.

Diş yerine sivri dişler, köpek dişleri uzamış ve zehir taşıyormuş gibi kıvrılmış.

Soluk mavi gözler öyle bir istekle üzerimde dolaşıyor ki duvarlarım sıkılıyor.

Onu.

Peluş dudakların üzerinde iki derin çizgi, ama sonra etrafındaki dikişi fark ediyorum

kare, erkeksi çene. Sanki biri etini tekrar dikmiş gibiydi. "Acıyor mu?" İçime derinlemesine kayarken ona soruyorum.

"Başta öyle oldu. Ama acıya alıştım," diye fısıldıyor. "Şimdi hoşuma gidiyor. Bana seni hatırlatıyor."

Dövmelerle kaplı uzun parmakları çenesinin etrafındaki dikişleri pençeliyor.

Derisi patlıyor, boynunun kalın sütunundan aşağı kan sızıyor.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Kendine zarar vereceksin."

"Merak etme, Kedicik. Bu surata ihtiyacım yok." Beni daha derinden sikerken parmakları yanaklarıma saplanıyor. Daha sert. "Ben sadece seninkini alacağım. Ne de olsa benim."

Nefes nefese doğruluyorum ve gözlerim ona takılıyor. İçimden bir çığlık kopuyor ama çabucak kayboluyor.

Sandalyeye uzanmış, bacaklarını kendinden emin bir şekilde açmış, parmakları kalçasında sessiz bir ritim tutuyor ve odayı baskın havasıyla doyuruyor. Parlak güneş ışığı üzerine uzun gölgeler düşürüyor, pencere camlarının ince kareleri siyah gömleği ve maskesi üzerinde geometrik ışık ve gölge desenleri yaratıyor.

Koltuğunda hafifçe kayarak bir süredir orada olduğunu belli ediyor. "Yine mi kabuslar?"

Bir nefes çekiyorum, göz kırpiyorum, rüyanın son kırıntıları da kayboluyor.

Siyah gözleri yüzümden bedenime kayıyor. Aşağıya baktım. Geceliğim uykumda yukarı kalkmış, göbeğime yapışmış, beyaz iç çamaşırımı ve uyurken elimin kalçalarımın arasından kaydığı yeri gösteriyordu.

"Yoksa bizi mi hayal ediyorsun?"

Dişlerimi sıkarak elimi iç çamaşırdan çıkarıp odaya bakıyorum. Burası cehennem gibi sıcak ve fırının hafif patlamasını ve ocakta yanan ateşi fark ediyorum. Ben uyurken nasıl yakmışlar? Ve ne kadar uyudum?

Viper dün gece beni odasında bıraktı ve ben de odama geri dönüp yatağıma saklandım ve ağlayarak uyudum. Beni yatağına bağlı bıraktığından beri Azrail'i ilk kez görüyorum. Engerek'in onlara sikilmek için nasıl yalvardığını anlatmış olabileceği fikri yanaklarımı ısıtıyor.

Bu düşüncüyü bir kenara bırakıp geceliğimi yapış yapış olmuş kalçalarımın üzerine çekiyorum, battaniyenin geri kalanını tekmeleyip atıyorum, sonra bir ayağımı serin zemine koyuyorum.

"Burası çok sıcak," diyorum, güneşin eğimine bakarak öğleden sonra olduğunu ve günün çoğunu uyuyarak geçirdiğimi fark ediyorum.

"Önce çok soğuktü. Şimdi de çok sıcak," diyor Azrail. "Kararını ver, Kedicik."

Ona ters ters bakarak fırına doğru yürüdüm ve sonuna **k a d a r** açılmış olduğunu gördüm. Ayarı düşürüyorum, sonra yüzümü ona dönüyorum, karnım çırpınıyor. Önemli değil.

Üniforması sade siyah, onu inanılmaz derecede seksi kılan giyme şekli ve ben onu görmeden edemiyorum. Kıyafetler onu kucaklıyor gibi görünüyor, her kumaş lifi yontulmuş kaslarına sahiplenici bir şekilde yapışıyor, her şişkinliği ve kıvrımı vurguluyor. Dişlerimi ona geçirmek istiyorum. Şu anda içimde yaşayan bu sürekli arzunun intikamı olarak onu biraz incitmek.

Ama sanırım onu çoktan incittim.

Bir yanım dünkü yorumum için özür dilemek istiyor ama sonra dizinin üzerinde, iri elinin altında duran silahı görüyorum ve tüm düşünceler kayboluyor. Eldivenlerini giydiği de gözden kaçmıyor. Viper ve Breaker'ın kemerlerine bağlı bir bıçak dışında, adamların hiçbiri silah taşımıyordu. Ne kadar stratejik davrandıklarını şimdi anlıyorum. Reaper bir kez bile silah taşımadı ve Striker'ın da taşıdığını hatırlamıyorum, bu da bana onların gerçek bir tehlike olduğunu hissetmemizi hiç istemediklerini düşündürüyor.

Yine de büyüklükleri ve içlerinden yayılan güç, herhangi bir silaha ihtiyaç duymadıkları anlamına geliyor. Onlar tektir.

Tabancayı gösteriyorum. "Beni öldürecek kadar seni kızdırdığımı fark etmemiştim."

"Bu çok kolay olurdu, Kedicik." O lanet sırtış maskesinin altında ağzını oynatıyor. "Ve israf olur," diye ekliyor, gözleri üzerimde geziniyor. "Bu görevi tamamlamak için sana ihtiyacım var, bu yüzden seni öldürmek bana hiçbir fayda sağlamayacak."

Ona alaycı bir gülümseme fırlatıyorum. "Canım istediğinde sevişmekten başka bir işe yaradığımı bilmek güzel."

Dik duruyor, silahı hâlâ elinde, ama her adımı kesin ve sert bir şekilde ilerlerken yan tarafına düşüyor. Geri çekiliyorum ama ayaklıkların soğuk metal korkuluklarına çarpıyorum. Azrail benden birkaç santim ötede duruyor, duman, sedir ağacı ve güçle tüm duyularımı istila ederek rüyanın yeniden canlanmasını sağlıyor. Ellerini iki yanımdaki korkuluklara dayayıp beni olduğum yere hapsederken bakışlarımı korumak için başını yana doğru eğiyor.

Oniks gözleri dudaklarımdan boynuma iniyor ve köprücük kemiğimin üzerinden geceliğimin ince askılarına öyle bir sıcaklıkla kayıyor ki, sanki sıcak parmaklarını etimin üzerinde gezdiriyormuş gibi hissediyorum. Sıcak bir nefes kulağımı okşuyor. "Senden tek istediğim sert bir sikiş olsaydı, şu anda yatağıma bağlı, bacakların kartal gibi açılmış, amın sergileniyor ve benim için hazır olurdun."

Vücudumun verdiği tepki, onu arzuladığım kadar ondan nefret etmeme de neden oluyor.

Göğsünden hırıltılı bir ses yükseliyor ve bu ses kızgınlığa çok benziyor. "Kendimin ve kardeşimin hayatını bir oyuncak için riske atmadım."

"Sadece bir ikramiye," diyorum, çünkü bu adam söz konusu olduğunda kendimi kontrol edemiyorum.

Reaper biraz geriye yaslandı. Silah metale çarpıyor, çıkan ses kalbimin tuhaf bir şekilde çarpmasına neden oluyor. Onun kim olduğunu hatırlamak muhtemelen bana iyi gelecektir. İyi bir adam olmadığı konusunda beni defalarca uyardı.

Ama Rune'a hiç benzemiyor.

"Düşüncelerin için Penny, benim güzel kediciğim."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve az önce korkulukta dengede duran silahı tutan eline baktığımı fark ediyorum. Maskeli yüzüne bakıyorum ve içimi bir öfke kaplıyor. Hayatımda bir kez olsun bir erkeği yüzüne değil de aletine bakarak tanıyabileceğimi düşünmemiştim.

"Maskeyi çıkaracak mısın?" Soruyorum, sesim kırılğan.

Maske beni o kadar da rahatsız etmiyor, arkasındaki sebep de öyle.

Bana güvenmiyor.

Striker ve şimdi de Breaker gibi değil.

Ve tüm güvenimi ona vermemem gerektiğini hatırlamam gerekiyor.

Reaper uzaklaşıyor ve tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum. "Silahlar seni korkutuyor mu?"

Tabii ki sorumu görmezden gelecek. Yaptığı şey bu.

Ona bakıyorum, sonra elindeki silahı gösteriyorum. "O silahtan korkmalı mıyım?"

"Onu tutan adamdan korkuyor musun?"

Onu incittiğimi *biliyordum*. Sonunda onun derisinin altına girmenin bir yolunu bulduğumu fark etmek bana hastalıklı bir haz veriyor. O kadar soğuk davranıyordu ki, bana sadece kendinden parçalar veriyordu ve şimdi onun üzerinde biraz gücüm var.

Cevap vermem o kadar uzun sürdü ki nefes aldı, göğsü kabardı ve kısa bir süre eline, sonra tekrar bana baktı.

"Temkinli," diyorum sonunda. "Senden değil, yapabileceklerinden korkuyorum."

Vücudu gerginleşiyor, gözleri hayal kırıklığına benzer bir şeyle parlıyor. Onu yeterince inceledim, vücut dilinden bu cevaptan hoşlanmadığını, ondan korktuğumu söylememden daha fazla hoşlanmadığını anlayabiliyorum.

Reaper geri çekilir ve silahı havaya kaldırır. Filmlerde gördüğünüz standart bir silaha benziyor. Tamamen siyah metal, ama ellerinde küçük görünüyor. "Hiç silah kullandın mı?"

Başımı yavaşça sallıyorum, silah tutma düşüncesi bile kalbimi hoplatıyor. "Hayır."

"Hiç istedin mi?"

Bizi götürdükleri günü hatırlıyorum. Clyde silahına uzandığında, onu kapıp onları vurmayı düşündüm. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum ve ne kadar savunmasız olduğumu bildiğim için içimi kemiren çaresiz öfkeyi hatırlıyorum.

"Evet," diyorum ve yemin ederim ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi sırtıyor. Bilmeli de. Ne de olsa Reaper hem çaresiz hem de korkmuş olmamın sebebiydi.

"Güzel. Bugün öğreneceksin."

"Pardon?"

Reaper döner ve kapıya doğru yürür.

"Bu ne anlama geliyor?" Peşinden koşarak soruyorum.

"Tam olarak kulağa geldiği gibi." Kapıya doğru ilerlerken bir dizi soruma cevap vermiyor. Mesela, neden silah kullanmayı öğrenmem gerekiyor? Kimi vurmamı planlıyor? Yürümeyi bırakıp bana doğru dönüyor ve neredeyse ona çarpıyordum.

Parmağını çenemin altından geçirerek başımı ona bakacak şekilde geriye yatırıyor ve aptal kalbimin çırpınmasına neden oluyor. "Kız bebeğimizi eve istiyor musun?"

Nefesim kesiliyor. Evim. Bizim evimiz. Gözlerim yaşıyor. Dudağımı ısıyorum ve başımı sallıyorum.

Reaper'ın başparmağı elini indirmeden önce alt dudağımın üzerinden geçiyor. "Giyin ve on beş dakika içinde aşağıda buluşalım." Makyaj masasının üzerinde duran bir yığın siyah ve gri giysiyi işaret ediyor. "Sakin geç kalma yoksa sonuçlarına katlanırsın."

Bu tehdit kalçalarımın arasındaki açgözlü yere garip şeyler yapıyor. Kapıyı kapattığında, kıyafet yığınınına koşup giyiniyorum, artık tayt, spor sutyeni ve kapüşonlu bir tişörtüm olduğuna pek dikkat etmiyorum.

Kız bebeğimiz.

Evet. Bizimkini. Cora'mızı geri istiyorum. Eve.

Hava dışarıda olmak için çok soğuk ama bu adamların umurunda değil gibi görünüyor. Benim için bırakılan kalın siyah tayt kuzeyden esen soğuğu kesmek için hiçbir şey yapmıyor, gri kapüşonlu da, ellerimi ön cebe gömdüğümde bile.

Ön kapıyı çekip kapatıyorum ve kilitlediğimden emin oluyorum. Merdivenlerden inerken botlarım neredeyse kalbim kadar gümbürdüyor ve Reaper ile Striker'ın elinde spor çantaları ve sırtışlarıyla durdukları yerde duruyorum. En azından Striker sırtıyor, Reaper'ın sırttığından eminim ama aptal maskesini taktığı için bunu anlayamıyorum.

O sırtış muzip bir gülümsemeye dönüşüyor. Striker beni işaret ederek "Güzel kapüşonlu," diyor.

Bakışlarım tişörtümün önündeki büyük blok harflerle yazılmış TEAMPLAYER yazısına takılıyor. Giyinmek ve botlarımı bağlamak için o kadar acele ediyordum ki, kıyafetlerime neredeyse hiç dikkat etmemiştim. Önümdeki adamlara bakarken Striker'ın Reaper'ı yandan dürttüğünü fark ettim. Reaper topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, çenesini bir sırtış saklıyormuş gibi düşürüyordu.

Yapmak zorunda değil. Zaten yüzünü göremiyorum.

"Gerçekten olgun," diyorum.

Striker'ın sırtışı genişliyor, karnım dönüyor. O kadar güzel ki. Muhteşem altın rengi gözleri ve yalanmak için yalvaran bronz teni. Bembeyaz dişler ve dolgun dudaklar. Benim vücudumda, bacaklarımın arasında olmasını dilediğim dudaklar. Zihnimin bu adamların yanında ne kadar çabuk bozulduğuna kızarak bir of çekiyorum.

Erkekler. İki kişi hariç... Biri kayıp.

"Viper nerede?" diye sordum.

Azrail tamamen kibirli, tamamen umursamaz bir şekilde omuz silkiyor ve bende çılgılık atma isteği uyandırıyor. Üst kattaki davranışlarıyla bunu aştığımızı sanmıştım. Umursamaz tavrını. Geçen gece yeni bir şeye geçtiğimizi ve sürekli yaptığımız bu itme ve çekme yerine bunu kucaklayacağımızı düşünmüştüm. Ama sanki bana nezaketinin bir parçasını her verdiğinde, keskinliğiyle beni kesmek zorunda kalıyor ve bana onun olduğumu söylese de benim olmadığını hatırlatıyor.

Bu düşünce içime işliyor ve omuzlarımın düşmesine neden oluyor. Duygularım utangaç ve güvensiz hissediyor, uzun süre sağlam bir zemin bulamıyorum

hepsini sıralamak için yeterli. Cora'nın güvenliği ön planda ve merkezde yer alıyor, ancak hepsi içimde kıvrılan bu huzursuz hisle karmakarışık. İhtiyacım olan şey sadece Cora'yı geri alacağımız konusunda değil, aynı zamanda beni sahiplenmelerine, bizi sahiplenmelerine izin verdiğimde hata yapmadığım konusunda da güvence.

Beni istediklerini. Yalan söylemiyorlar. Ama hiçbiri bana bunu vermiyor. Ve ne zaman onlarla yalnız kalsam, işler kontrolden çıkmaya meyilli oluyor, en çok da kendim. Cora onların bazılarının ilgisini başka yöne çevirdi ve bana kendimi...

Daha az odaklanmış.

Gözlerim onlara kayıyor, tüm dikkatim birkaç adım ötedeki Reaper ve Striker'a dönüyor. İlk defa onlarla yalnız olduğumu fark ediyorum.

Gerçekten, gerçekten yalnız.

Ve onları nasıl idare etmem gerektiğinden emin değilim.

Birkaç gün önce hepsini gayet iyi idare ettiniz.

Burnumun kenarını çimdikliyorum, şimdiden başımın ağrımaya başladığını hissediyorum. "Sanırım bize hâlâ kızgın," diyor Striker.

"Beni suçluyor musun?" Elimi kapüşonumun cebine geri sokarak soruyorum. "En iyi arkadaşımı Zane-Devin'le evlenmesi için geri gönderdin."

Reaper başını yavaşça Striker'a doğru çevirir.

"Breaker ona söyledi," diyor Striker.

"Neden?" Soruyorum, Reaper. "Zane sarhoş bir pislik."

"Nedenini biliyorsun," diyor Azrail. "Her şey mahvolurdu."

"Ah, evet. Senin planın," diyorum, her kelimesinden alaycılık damlıyor. "Değerli planlarını bozmamak için onu geri gönderdin."

"Rune'un devam etmesine izin vermeli miyiz?" Reaper onu kızdırdığımda yaptığı gibi yaklaşıyor. Sanki yakınlığı beni korkutacakmış gibi. Aptal adam. Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum.

Ben de bir adım öne çıktım. "Ona bir söz verdin."

"Yapacağız," diyorlar ikisi birden, sanki tek bir sesmiş gibi. "Ve sana söz verdik," diye ekliyor Striker.

Bana verdikleri sözler umurumda değil. Ama Cora'nın şu anda ne hissettiğini önemsiyorum. Yalnız. Reddedilmiş. Rune'un onu tekrar incitmesinden korkuyor. Ve henüz en kötü kısmını bile bilmiyor. Rune'un neler yapabileceğini yüzeysel olarak biliyor olabilir ama o dosyalardaki resimleri hiç görmedi.

Striker, "Ancak bu zaman alacaktır," diyor.

Parmaklarım cebimde yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Zamanı yok," diye tıslıyorum, bakışlarımı Azrail'in üzerine dikerek. "Hemen harekete geçmeliyiz."

"Cora'yı geri aldığımızda bir savaş başlatacağız," diyor Reaper. "Daha iyi bir şeyle değiştirilmedikleri sürece bu anlaşmalar bozulamaz."

Öfke yüzümü ısıtıyor, hayal kırıklığı midemi çalkalıyor çünkü o haklı ve ben bunu biliyorum. Rune'un evine öylece saldırıp onu kaçıramayız. Zane müttefikleriyle birlikte bu işe karışacaktır. Bu anlaşmayı bozmanın ve işleri barışçıl bir şekilde halletmenin bir yolunu bulmalıyız ki adamlar görevlerini tamamlayabilsinler.

"Ve Rune, Zane'in seni ele geçirmesine asla izin vermeyeceğine göre-" Azrail daha da yaklaşır- "Kimsenin sana el sürmesine izin vermeyeceğime göre, kan dökmeye hazır olsak iyi olur. Ve işler kötüye giderse çok fazla. Ama önce eğitilmen gerek."

Ve kazanmaya hazır olsak iyi olur, Runes'in sözleri kafamı dolduruyor. Şu anda babama o kadar çok benziyor ki, belki de ondan biraz daha fazla korkmam akıllıca olur. Hatta dehşete düşmek.

Striker'a bakıyorum, yakışıklı yüzü o kadar sert ki ciddi olduklarını anlıyorum. Onu alacaklar. İkimize de söz verdiler ve bunu yapmak için öldürmeye hazırlar.

Seni bizim yapmak için öldürdüğümüzü unutma. Reaper'ın sözlerini hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Henüz. Henüz geri dönemem. Ve bu savaştaki rolüm için hazırlanmalıyım, her ne ise. Görünüşe göre buna silah kullanmayı öğrenmek de dahil.

Nefes alıyorum. "Ne yapmam gerekiyor?"

Azrail rahatlar, gözlerindeki çalkantı yatışır.

Striker çantasını omzuna atıp uzaklaşırken, "Bizi takip edin," diyor. Reaper onu takip ediyor ve benim de aynısını yapmaktan başka seçeneğim yok.

Uzun toprak yol boyunca yürüyoruz, at arabası evini geçiyoruz ve ormanın hafifçe bataklığa dönüştüğü arazinin güney ucuna doğru dolanıyoruz. İki adamın çantalardan birinden uzun, ince bir tüfek çıkarmasını ve ardından bir hedef açmasını izliyorum. Striker ağaç hattına doğru yürüyor ve büyük hedefi kalın bir gövdeye tutturuyor, sonra bir dakika sonra geri dönüyor, tüfeği Reaper'dan alıyor ve beni ileri doğru hareket ettiriyor.

"Sizi .22'lik bir uzun tüfekle başlatacağız," diyor. "Daha az teper."

Kalbim boğazımda düğümleniyor. "Daha önce hiç silah tutmadım, hele bu kadar büyüğünü hiç."

Striker, "Elbette öyle," diyor, o şakacı sırtışı geri dönüyor. "Breaker'la gayet iyi başa çıktığını gördüm."

Striker tüfeğini uzatmış bana doğru yürürken yüzüm ısınıyor ve göz temasından kaçınıyorum.

"Dolu mu?" Tam önümdeyken sordum.

Striker, "Nasıl kullanılacağını göstermeden önce bir muhasebecinin eline dolu bir silah vereceğimizi mi sanıyorsun?" derken Azrail kıkırdar.

Başımı sallıyorum, hem bir silah tutma fikriyle hem de kurduğumuz bu yeni dinamikle kendimi alışılmışın dışında hissediyorum. İtme, çekme. Flörtöz, ciddi. Seksi, tehlikeli.

Tüfeği tutmama izin vermeden önce Striker bana her bir parçayı anlatıyor, ardından doğru tutuş şeklini, parmağımı tetiğin üzerine değil yanına nasıl yerleştireceğimi gösteriyor.

"Al," diyor. "Sen dene."

Sinirlerim yıpranmış, o gün aklımın bir köşesinde titreşirken, tedirginliğimi bastırarak silahı alıp inceliyorum.

Bu Cora için. Onu geri getireceğim.

Striker'ın bana gösterdiklerini taklit ediyorum ve düzgün tutabildiğimden emin olunca silahı geri alıp dolduruyor ve kulaklıkları kulaklarına yerleştiriyor. Striker silahı kaldırıp hedefe nişan alırken, Reaper bana bir çift kulaklık uzatıyor. Kulaklıkları ayarlarken Striker'ın kaslarının gerildiğini ve hissettiğim tüm o tedirginliğin eridiğini görüyorum. Kalbim başka bir nedenle çarpıyor, vücuduna odaklanıyorum, duruşunu nasıl hafifçe genişlettiğine, tüfeği omzuna düzgün ve sıkı bir şekilde sıkıştırdığına, neredeyse onun bir uzantısı gibi. Striker'ın tüfeği tutuşunda o kadar ilkel, o kadar doğuştan gelen bir cinsellik var ki kaslı kollarını, sıkı kıçını, güçlü sırtını ve iri ellerini gördükçe gergin olduğumu unutuyorum.

Yanımda, Reaper boğazını temizliyor. Gözlerimi kırpıştırıp ona doğru bakıyorum. Kollarını kavuşturup çenesini kaldırıyor - dikkatini Striker'ın kıçına değil derse vermesi için sessiz bir hatırlatma.

Striker bana kısa bir süre bakıyor ve hedefe nişan alarak kendini yeniden konumlandırmadan önce göz kırpmıyor.

Derin bir nefes alıp odağımı değiştiriyorum.

"Hazır mısın?" Reaper soruyor.

Ona doğru bakmaktan kaçınarak hafifçe başımı sallıyorum.

Sesin geldiğini biliyorum. Mermi yatağından çıkan merminin patlayıcı sesine aşınayım. Beni götürdükleri gün duymuştum. Havada nasıl yankılandığını. Kulaklarda bir çukurluk yaratır. Manuel'in alnının ortasına isabet eden bir kurşunun ardından düşüşünü izlediğimi hatırlıyorum ama yine de korkunun uzuvlarımdan geçip parmaklarımı uyuşturmasına neden olan şey bu değil.

İnsanların bilmediği şey, profesyonel bir katil tarafından uzaktan ateşlendiğinde kurşunun sesini duymadığınızdır. Tek duyduğunuz eti delip geçen hafif bir fısıltı, metalin kaslara gömülürken ve kemiğe çarparken çıkardığı kaygan sestir.

Sonra, mutlak sessizlik. Sanki zaman donuyor, kurşunun düştüğü yer dışında her şey yok oluyor, o iğne ucu kadar kırmızı dışında. Ve nasıl büyüdüğünü.

Tek bir görüntü beni
tokatlıyor. Yüzü bir
gülümsemeyle donmuş.

Bir saniye sonra gözlerinde parlayan hayat. Canlı. Sonra,
gitti.

Sonra kafasının yan tarafından lavanta rengi elbiseme kan sıçradı.

"Denemeye hazır mısın?"

Göz kırpıyorum. Striker'ın silahı bana uzattığını görünce nefesimi tuttum. Reaper'ın delici bakışlarının yüzümde gezindiğini hissediyorum ve ona doğru bakıyorum.

Hareket etmiyor.

Silaha uzandım. Öne doğru yürüyor, tüfeği kapmak istercesine kolunu uzatıyor. "Yapmak zorunda değilsin."

Gözlerimiz çarpışırken elimi bırakıyorum. "Eğer Cora'yı istiyorsam, yapmalıyım."

Omuzları bükülüyor ama başını sallıyor, devam etmemi işaret ederken Striker'a bakıyor. Striker silahı ellerime yerleştiriyor, ben nişan alana kadar beni ve silahı tutuyor ve ellerimi istediği yere konumlandırıyor.

Striker bana alan açmak için biraz geri çekilerek, "Baskı yapma," diyor ve ben onun yakınlığının fazlasıyla farkındayım. Elimde ölümcül bir silah tuttuğumu bildiğim için kalbimin ne kadar hızlı attığını. Sırtımda ve yanımda birer tane daha olduğunu biliyorum.

Hedefe nişan alırken ellerim titriyor, parmaklarım terden kayganlaşıyor. "Yavaşça geri çek," diyor Striker. "Parçalamayın.

Çekiyorsun, sanki

mermiyi namludan çıkarmak yerine onu ateşlemeye ikna ediyorsunuz."

Soğuk bir rüzgâr yüzümün üzerinden geçerek saç tutamlarını gözlerimin üzerine savuruyor. Reaper bana doğru adım atıyor ve öne doğru eğilerek uçan saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve tüm vücudum sıcaklıkla doluyor, dokunduğu yerde havai fişekler patlıyor. Eldivenlerini giymiş olması önemli değil. Bedenim onun sıcaklığını hatırlıyor ve tekrar istiyor.

"Hazır mısın?" Striker diğer tarafımdan sessizce soruyor. "Çok fazla tekmesi yok ama küçük bir tane var, o yüzden şaşırma."

Tekrar başımı sallıyorum, tüm odağımı yanımdaki iki adama değil, hazır olmadan önce kazara ateş etmemeye veriyorum. Son kısım ilkinden daha zor geliyor ve şu anda bile onlara karşı böyle bir arzu hissetmem gerektiği düşüncesini geri itiyorum.

Başımı sallıyorum, gözlerini üzerimde hissediyorum. Botumdaki küçük bıçağı hissetmek için bileğimi eğiyorum. Dudaklarımı yalıyorum.

Dövüşebilirim.

Cora'yı alabilirim ve alacağım, Rune'u durdurabilirim ve durduracağım. Ama geri dönmeden önce bunu yapmak zorundayım.

Nefes alıyorum ve çekiyorum.

Hedeyten en az bir adım ötedeki ağaç hizasında toprak patlıyor. Sırada kalbim var, adrenalın damarlarımda cıva gibi akıyor.

"Aferin kızım," diyor Striker. "Tekrar."

Geri çekilip hedefin yanındaki ağacı vuruyorum ve sırtıyorum. "Daha iyi," diyor Striker. "Tekrar."

Nişanımı hafifçe ayarlıyorum ve tekrar ateş ediyorum, gümüşü heyecanın içimde daha hızlı aktığını hissediyorum. Hedefin alt köşesi dalgalanıyor.

"Güzel," diyor Reaper, Striker koluma dokunup sessizce tüfeği sola kaydırmamı söylerken sırtışım daha da büyüyor.

Bunu yapıyorum ve tetiği çektiğimde, hedef dışarı doğru dalgalanıyor. Ortaya.

Nefes nefese kaldım, silahı o kadar hızlı indirdim ki Striker onu elimden kaptı ve onu çeker. "Siyah kısma mı vurdum?"

Benim gözlerim hedefi incelerken, Azrail hedefi incelemek için ilerliyor. Onu.

Striker'ın eli belime geliyor ve beni kendine çekiyor. "Bu iyiydi," diye fısıldıyor, sıcak nefesi kulağımı okşuyor.

Ellerim göğsüne iniyor, parmaklarım altındaki sert kası hissetmek için kıvrılıyor.

"İşte orada," diyor Reaper arkamdan. Kayalıklara doğru eliyle işaret ettiğini görmek için dönüyorum. Striker'ın kucağından sıyrılıp Viper'ın yürüdüğünü görüyorum, güçlü bacakları aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Onu görmek bile bacaklarımın arasını ısıtıyor.

Tanrım, boku yedim.

Bağırma mesafesine geldiğinde Viper, "Hey, Breaker'ı gördünüz mü?" diye seslenir.

Striker gözlerimle buluşuyor. Kalbim hopluyor, zıplıyor, *şarkı söylüyor* ve gülümsememi saklamak için dudağımı ısıtıyorum.

CHAPTER 13

CORA

BÖNCE KAÇIRILDIM ve beni sürekli becermekle tehdit eden dört seksi maskeli adam tarafından تنها bir köhne malikaneye götürüldüm, sonra beni garip bir şekilde ilkel bir şekilde sahiplendiler, sonra ikisi gerçekten yaptı Lanet olsun, çalışmaktan zevk alıyorum.

Uyanmayı, kendimi güne hazırlamayı, özel dikim takım elbiseler ve ince topuklu ayakkabılar seçmeyi, bunları bir zırh gibi giyip kendimi savaşa hazırlamayı severdim. Çünkü günler genellikle böyle geçerdi. Büyük bir şirkette baş muhasebeci olmak kolay bir iş değil. Bu sadece rakamlar ve harcamaların kaydını tutmak değil, anlaşmaları incelemek ve boşluklar bulmaktır. Birini sikmek yerine sikilenin biz olduğumuzdan emin olmaktır.

Ve sonra defterler vardı. Milyonları saklamak. Birleşmeler ve saçma satın almalarla yüzbinleri aklamak. Delly ve ben bu işte iyiydik. Delly her zaman bir anlaşmadaki kusuru fark eder ve rakamları yeniden düzenlerdi. Para saklamakta iyiydim.

Rune'un servetini büyüttük. Ne sakladığımızı bilmesek de onun faaliyetlerini gizledik. İkimiz bu işi kolaymış gibi gösterdik.

Bugün bundan korkuyorum. Bugün kendimi bir piyon, tahtada hareket ettirilecek bir taş gibi hissediyorum. Zırhımı giymeme rağmen kendimi hazır hissetmiyorum. Güzel çiçekli elbiselerimi ve savaş botlarımı özledim. Sıcak tutan kazaklarımı ve kalın çoraplarımı özledim.

Onları özlüyorum.

Burada olmak istemiyorum, Clyde ile yan kapı arasında sıkışmış, işime devam etmek için ofise gidiyor, Rune'un muhasebecisi olarak rolüme geri dönüyorum. Zane'in karısı olana kadar yani. Belki bir işim olması ya da Rune'un beni kullanması umurunda olmaz. Zane benimle b e n d e n hoşlandığı için evlenmiyor. Bunu para, açgözlülük ve Rune'a daha da bağlı olmak için yapıyor.

Tüm bunlar, Rune'dan bu kadar uzun süre uzak kalmak istedikten sonra sonunda dileğime kavuştuğumun acımasız bir hatırlatıcısı. Ama şimdi özgürlük yerine Zane'i alıyorum ve onun karanlığı da bir o kadar kötü.

Ofis kompleksinin önüne geldiğimizde kalbim küt küt atıyor. Bu binaya en son geldiğimde Rune'un askerlerinin vuruluşunu izliyordum ve bildiğim tek hayattan koparılıp bir rüyanın içine itilmiştim.

Şimdi uyandığımı hissediyorum ama gerçeklik rahatlatmak yerine bir kâbusa dönüşüyor. Sanki saatler geçtikçe gazlı bezin katmanları sıyrılıyor ve yaşadığım her şey, kafa karışıklığı, korku, şehvet ve kabullenme sadece bir rüyaymış ve ben buradan hiç ayrılmamışım gibi. Sanki bedenim kaldı ve zihnim istendiğim, arzulandığım ve söylemeye cüret edersem sevildiğim bir yere gitti.

Conner atlayıp kapımı açmak için koştururken deri koltuğa yaslanıyorum. Dışarı adımımı atarken topuklarım beton kaldırıma çarpıyor.

Gürültü bana bir tren gibi çarpıyor. Arabalar korna çalıyor, insanlar konuşuyor. Yakınlardan gelen yarış arabası ya da motosiklet gibi bir motorun devir sesi irkilmeme neden oluyor. Derin bir nefes alıp ılık, egzoz kokulu havayı içime çekerek eteğimi düzeltiyorum, sonra güneş gözlüklerimi ayarlayarak uzun

bina, nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

İnsanlar etrafta dolanıyor, telefonla konuşuyor ve mesajlaşıyor. Arabalar korna çalıyor ve bir motor tekrar kükrüyor. Şöyle bir bakıyorum ve kaldırımın birkaç araba aşağısına park etmiş siyah bir motosiklet görüyorum; sürücüsü tamamen siyah giyinmiş, kaskının parlak siperliği parlak sabah güneşini yansıtıyor. Bizimkilerin giydiğine benzer siyah deri bir çizme kaldırımda duruyor. Kalın siyah eldivenler gidonu kavırıyor. Clyde elimi tutuyor ve beni öne doğru çekerek dikkatimi tekrar ona veriyor.

"Cora!"

Kalbim göğsüme çarpıyor ve içimde yağ birikiyor. Tam zamanında döndüm ve Zane'in bana doğru geldiğini gördüm, kollarını sanki-

Kolları beni sardığında irkiliyorum ve onun adi göğsüne bastırılıyorum. Oğlanlar kadar uzun boylu değil, onlar kadar yapılı değil ve sanki bir yılanın sürünen bedenine sarılmışım gibi hissediyorum, soğuk bedeni beni çok sıkıyor. Kolonyası burun deliklerimi istila ediyor ve midemi bulandırıyor. Zane misk gibi kokuyor ama odunsu bir şehvetle kaplı değil, nemli ve zehirli. Bu sürünge tarafından kucaklanmak sadece duyularıma değil, Delly'ye ve adamlara da ihanet etmek demek.

Ve onunla evlenmem bekleniyor. Bacaklarımı onun için ayırmam. Bebeklerini doğurmam.

Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Tanrıya şükür iyisin," diyor Zane geri çekilip beni omuzlarımdan tutarak gözlerini vücudumda gezdirirken.

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Sağlığımın senin için bir endişe kaynağı olduğunun farkında değildim." Arkamda, Clyde'ın kapının yanında beklemek için uzaklaştığını fark ediyorum. Zane'e katlanamıyor ama korkak gibi beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakıyor. "Ya da kendin dışında herhangi bir şey ya da herhangi biri için endişe duyduğunu."

Ellerini omuzlarımdan indirirken o sinsi gülümseme karanlık bir şeye dönüşüyor. Midem bulanıyor. Onun kim olduğunu hatırlamam gerekiyor.

Rune onu iyi olduğu için ikinci adam olarak seçmedi. Onu seçti çünkü o viskoz. Kurnaz. Ve kendini öne çıkarmak için her şeye dönüşebilir.

Ve kalıp yaptı.

Zane oyunu nasıl oynayacağını biliyor ve bu sümsük herif bir anda birine sırtını dönebiliyor. Ken bebek görünümünün altında gerçekte nasıl biri olduğunu saklamakta ne kadar iyi olduğuna ilk elden tanık oldum.

Başını sallıyor, sırtışı sinsilikten bilmişliğe dönüşüyor. "Annene çok benziyorsun."

Ağzımı kapalı tutmak için dişlerim birbirine çarpıyor ama kelimeler yine de dökülüyor. "Komik. Annemi tanıdığınızı bilmiyordum."

Çenesi titriyor. "Geçerken söyleyeyim. Rune için benim kadar uzun süre çalışıp da meşhur Caroline Julian'la tanışmamış olamazsınız."

"Kötü şöhretli mi?" Omzumdan sarkan postacı çantamı ayarlayarak tatlı tatlı soruyorum. "Nasıl yani?"

Bakışları vücudumu tarıyor ve keşke başka bir kıyafet seçseydim dedirtiyor. Ela gözlerinin beni nasıl içine çektiğini görünce

topuklu ayakkabılar ve etek. Keşke pantolon tercih etseydim de bacaklarımın şeklini, ayak bileklerimin inceliğini görmeseydi.

Dudaklarımı yalayarak geri çekiliyorum, vücudumu açıkça incelemesiyle nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Zane her zaman Delly'ye takıntılı olmuştur, nadiren bana bakar. Onun tüm dikkatinin üzerimde olması son derece rahatsız edici, kendimi mikroskop altındaki bir böcek gibi hissetmeme neden oluyor. Delly'nin sürekli ondan kaçmaya çalışmasına şaşmamalı. Ama sanırım artık Zane'e karısı olacağım söylendiğine göre, istediği gibi davranabileceğini düşünüyor.

Göreceğiz bakalım. Rune'la başa çıkabiliyorsam, Zane ve seri katil hisleriyle de başa çıkabilirim. Pislik herif muhtemelen çocukken kedi yavrularını öldürmüş ya da kızların pencerelerinden içeriye gözetlemiştir.

Ya da yaşlı kadınların iç çamaşırlarını koklama fetişi vardı.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor, bedenimi tedirginlikle ürpertiyor, dudaklarında hâlâ o bilmiş sırıtış oynuyor. "Bir kadın ne şekilde kötü şöhretli olur Cora?"

Bu sefer ağzımın açılmasını engellemeye çalışmıyorum. "Dolandırıcılık, gasp." Fısıldamak için eğildim, "Cinayet."

Gözleri parlıyor. Beklediğim bu değildi. "Bu eğlenceli olacak," diyor.

İçim çığlık atarken, etkilenmemiş görünmek için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. Rune dışında kimse annemin karısını öldürttüğünü bildiğimi bilmiyor. Rune da bildiğimi biliyor çünkü beni yanına aldığı ve yatak odam olacak yere yerleştirdiği gün bana açıkça söyledi.

Bana sarılıp hain olduğumu söylediği zamanki parfümünün kokusunu hâlâ alabiliyorum. Nazik ve merhametli olduğu için şanslı olduğumu ve beni öldürmemesinin tek sebebinin Delilah'ın beni sevmesi ve kalbinin yeterince kırık olması olduğunu söyledi.

Yerimi bildiğimden ve hayatımın sadece kızı beni sevdiği sürece değerli olduğundan emin oldu. Rune beni yanına almadan önce ne kadar değersiz olduğumun farkındaydım. Ve ne kadar alçaldığımın da farkındaydım. Ama onun bunu söylemesi, sadece kendim için değil, Delly için de ağlamak istememe neden oldu. Belki de bu yüzden onu hep koruma ihtiyacı hissettim.

Babasının kötü biri olduğunu bilmiyordu.

Ama ben biliyordum. Ve on yaşındayken alçak adamları nasıl tespit edeceğimi biliyordum ve karşımdaki de Rune kadar kötü çünkü o da annem gibi bir hain.

"İyi günler, Zane." Etrafından dolanıyorum, gözlerim binanın önüne kilitlenmiş. Pazumu sıkıca kavrayan biri beni adımlarımın ortasında durdurdu ve ona ters ters baktım.

omzumun üzerinden son üç haftadır aklını kaybetmiş gibi görünen Zane'e bakıyorum.

Eli yanına düşüyor ama parmaklarının Rune'un saldırmadan hemen önce yaptığı gibi nasıl büküldüğünü fark ediyorum. "Rune sana detayları anlattı mı?" Zane soruyor.

Bir gülümseme iması yakalıyorum ve midem bulanıyor. "Aynı eski bok, farklı gün, değil mi? Anlaşmalar yapıyoruz, kötülüğü saklıyoruz ve daha da fazla para kazanıyoruz. Cennette başka bir gün," diye tersliyorum, "Mürekkep kurduğunda aletini görmek zorunda kalmanın dezavantajını yaşıyorum."

Zanes'in gözleri daralıyor, hakaretimden, varlığımdan ve konuştuğumuz gerçeğinden biraz rahatsız, ki bu ona sahte endişeden daha çok uyuyor. İyi olup olmadığının umurunda olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Ve sinirlenmesine şaşmamalı. Geri döndüm ve ben Delly değilim. Onun karısı olmaya hazırım. Delly değil.

İç çekiyor. "Anlaşma anlaşmadır, bu yüzden ilerlemeliyiz. Ayrıca, Cora bu olmayacak..."

Dalgınca başımı sallıyorum, benimle konuştuğunu sadece yarı dinliyor-yarı umursuyorum. "Evet. Sanırım kaçırılmış olmak bana bir geçiş hakkı vermiyor. Görevler ve her şey."

Tekrar kapıya doğru ilerlediğimde, yoldan geçen biri bana çarpıyor. İçgüdüsel olarak, bir özür mırıldanırken onu geri itiyorum ve gözlerim motorcuya takılıyor. Adımlarım titriyor. Onda bir şeyler var.

"Seninle konuşurken bana bak."

Gözlerim Zane'e takılıyor. Yanımda, yüz hatları dağınık bir şekilde buruşmuş, sanki maskesi düşmüş ve içinde yaşayan tüm o çirkinlik dışarı sızmış gibi.

Yüz ifadesinden ve ses tonundan irkiliyorum. "Affedersiniz?"

"Seninle konuşurken bana bak dedim." Çenemi sertçe kavrayışı irkilmeme neden oluyor, ağzıma acı bir korku doluyor. Gözlerindeki sahiplenici, öfkeli parıltı irkilmeme neden oluyor ama tutuşu sıkılaşıyor, parmakları sertçe tenime batıyor. Kalbim yanlış yerlere çarpıyor, öfkeli tutuş ve şiddetli ses tonu bana Rune'u o kadar çok hatırlatıyor ki olduğum yerde donup kalıyorum, Zane eğilip "Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum" derken aptalca göz kırpiyorum. Sana bir emir verdiğimde-"

Bir motor sesi sözlerinin geri kalanını bastırıyor ve beni donduruyor. Geriye doğru sarsılıyorum, Zane'in parmakları kayıp gidiyor, aynı anda Conner uzaklaşıyor ve siyah motosiklet kayarak kaldırımında duruyor.

Zane bisiklete bakacak kadar arkasını dönüyor ve kolumdan tutarak beni ileri doğru çekiyor. Sürücünün uzun bacağını bisikletin üzerinde sallamasını ve yavaş, kasıtlı adımlarla bize doğru ilerlemesini izlerken kolumu geri çekip kendimi onun elinden kurtarıyorum.

Arkasında fırtına gibi esen karanlık varlığı hisseder gibi olan Zane arkasını dönüyor ve buna fırsat bile bulamadan atlı onu yüzünden yakalayıp öne doğru çekerek tehditkâr bir şekilde üzerine geliyor. Siyah eldivenli parmaklar Zane'in yanaklarına sertçe saplanıyor, tıpkı Zane'in beni tuttuğu gibi, ama dudaklarını ayıracak kadar sert.

Zane'in ağzından tükürükler saçılıyor, homurdanıp konuşmaya çalışırken gözleri kıpkırmızı oluyor ama binici sadece yanaklarını daha da sıkıyor.

"Geri çekilin!" Clyde bağırır ve aniden bir şeyler hareket eder. İnsanlar soluk soluğa kalır, bir kadın binanın önüne doğru koşar.

Biri çığlık atıyor.

Clyde yanıma yaklaşıyor, kolunu uzatmış, bir elindeki silahı doğrudan sürücünün kafasına doğrultmuş.

"Sana geri çekil dedim dostum," diye homurdanıyor Clyde. "Tüm şarjörü kaskına yerleştirdikten sonra babanın vücudunu teşhis etmekte zorlanmasını istemiyorsan, onu bırakmanı öneririm."

Sürücü acımasız bir itiş kakışla Zane'i uzaklaştırıyor ve bir adım geri çekiliyor. Kapalı yüzü bana dönüyor ve bize sırtını dönüp uzaklaşmadan önce başını sallıyor. Motosiklet kükreyerek canlanırken motor kulakları sağır ediyor ve o da uzaklaşıyor.

Kıkırdamam havayı yararak herkesi donduruyor.

"Bu da neydi böyle?" Zane çığlık atarak beni çabucak ayılttı. "Adam gibi bir güvenlik bul Harlow! O orospu çocuğunun izinin sürülmesini istiyorum."

Clyde başını sallayarak izleyicileri uzaklaştırır ve silahını sırtındaki kılıfına yerleştirir. "Güvenlik kamerası görüntülerini alacağım ve plakaları okuyup okuyamayacağımıza bakacağım."

Zane cevap vermiyor, sadece boynunu kırıyor ve çenesini ovuşturarak girişe doğru ilerliyor. "Onun bulunmasını istiyorum Harlow," diye omzunun üzerinden fırlatıyor. "Ve yeni bir güvenlik ekibi istiyorum."

Clyde başını sallıyor, elimi tutmadan önce sokağa bakıyor. "Yemin ederim kızım, gittiğin her yere bela çekiyorsun."

CHAPTER 14

BREAKER

I DÜRÜST BİR ADAM DEĞİLİM. Annemin uğruna canını vermekten gurur duyacağı biri değilim. Ben öldürdüm. Sakatlanmış. İnsanlara zarar verdim. insan zihninin hayal edebileceği şeylerin kapsamı.

Çünkü bana öyle olduğum söylendi. Yıkım. Ve ben sadece bunun için iyiydim.

Şu anda yapmak istediğim tek şey bu.

Motor kükrüyor. Kanım kulaklarıma hücum ediyor. Öne doğru eğilip kendimi gidona yaklaşıtıyorum, trafik ışıklarına aldırmadan arabaların arasından geçerek trafikte hızla ilerlerken motosikletle birlikte hareket ediyorum. Fren sesleri ve öfkeli bağırışlar kafamın içinde kaynayan öfkenin arasından zar zor duyuluyor.

Lanet Zane Devin.

O piç kurusu hala elleri olduğu için şanslı.

Keskin bir dönüş yaptığımda lastikler gıcırıyor ve kayarak metal kapının önünde duruyorum. Eğilerek kodu kontrol paneline giriyorum. Kapı açılırken zincir halkası takırıyor ve bisikleti boş otoparka doğru itiyorum. Bina önümde beliriyor, yaşlılıktan çatlamış metal ve beton bloklar güneş ışığının sarı parıltısıyla parlıyor. Parlak grafitiler binanın dışını, hatta ikinci kata kadar her yeri kaplıyor.

Devasa bölme kapılarına doğru ilerliyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki dişlerim kenetleniyor. Tutamakları kavrayarak başımı eğiyorum ve Cora'nın o bok çuvalı tarafından yakalanmış yüzünden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

O tanıdık mahvetme dürtüsü göğsümü gıcırdatıyor. Zanes'in lanet suratını mahvetmek. Onu betona çarpmamak ve canına okumamak için gösterdiğim itidal bana madalya kazandırmalı.

Özdenetim gerçek gücün işaretidir. Babam bize bunu söyledi. Duygularınızı kontrol edersiniz. Nasıl hissettiğinizi başkalarının kontrol etmesine izin verdiğiniz anda, onlar size sahip olur.

Her gün nasıl hissettiğimizi ve davrandığımızı sürekli manipüle eden bir adamdan bunu duymak komikti.

Sakinleştiğimi hissettiğimde bisikletten inip telefonumu çıkarıyorum ve bölme kapılarının kilidini açmak için uygulamayı açıyorum. Büyük, metal bölme yukarı doğru kayıyor, gülümseyen bir kafatasının canlı grafitisi gözden kayboluyor. Buraya son gelişimden bu yana binaya birkaç kelime ve resim daha eklenmiş. Bu çocukların arazinin etrafındaki tel örgülerden nereye kaçtıklarını öğrenmek için kameraları kontrol etmem gerekecek.

Bisikletimi içeri sokarken odanın içinde içi boş bir su damlası yankılanıyor. Bölme kapısı vızıldıyor ve tıkırdıyor, beton zemine çarptığında metal bir gümbürtüyle yerine çarpıyor.

Ayağı yerine oturtuktan sonra kaskımı çıkarıp derin bir nefes alıyorum, kaslarım hâlâ gergin, vücudum gergin ve çok sıkı sarılmış. Buraya geleli sadece üç hafta oldu ve Viper'ın gidermek için çok uğraştığı küf kokusu şimdiden geri yerleşiyor. Duvarı kaplayan düğmelere basıyorum ve geniş, açık alan soluk bir sodyum ışıyla doluyor.

Eski fabrikayı yıllar önce konumu nedeniyle satın aldık. Bu bölgede fark edilmemek çok kolaydı. Bize dikkat eden tek insanlar etrafta dolaşan evsizler ve şehrin bu kısmına girmeye cesaret eden uyuşturucu satıcılarıydı.

Herkes bu mahalleyi kimin yönettiğini biliyor ve çok az kişi o şişko, eşofmanlı piçin gazabını göze almak istiyor.

Botlarım sert beton zemine çarpıyor, o lanet olası ısrarlı su damlaması kafamı deliyor. Ceketimi silkerek çıkarıp mekânın ortasındaki yıpranmış kanepenin üzerine atıyorum ve ikinci kata çıkan metal merdivenlere doğru ilerliyorum.

Viper burayı bir merkez olarak kullanmamız gerektiğini söylediğinde, bu iyi bir fikir gibi göründü. Kızlara göz kulak olabileceğimiz kadar şehre yakındı ve istihbarat toplarken bir yer kiralamak konusunda endişelenmemize gerek yoktu.

Bu yıkık dökük, rutubetli ve harap binanın uzun bir süre evimiz olacağını bilmiyorduk. İkinci katın sahanlığında durdum ve her şeyin bıraktığımız gibi olduğundan emin olmak için etrafıma bakındım. Tüm kat açık fabrika katının etrafını bir manzara gibi sarıyor, dış duvarlar odalara dönüştürdüğümüz ofislerle kaplı. Strike ve Reaper ön tarafta birer oda tutarken, Viper ve ben arkadaki diğer ikisini kaptık.

Vücudum ağrıyor, başım ağrıyor. Buraya gelmek için bütün gece at sürdükten sonra uyumam gerekiyor. Odama doğru yöneliyorum, yatağım beni çağırıyor ama duruyorum ve merdivenlerden üçüncü kata çıkıyorum. Tüm ekipmanlarımızı depoladığımız büyük, açık bir çatı katına çıkıyorum.

İhtiyacım olan şey dikkat dağıtmak. Ve bir plan.

Minik Şey'imize Cora'yı güvende tutacağıma dair söz vererek ayrıldığımda herhangi bir planım yoktu. Bu bir tepkiydi, benim uzmanlık alanım. Sadece onun burada, yalnız, korkmuş ve alaşağı etmeye çalıştığımız insanların elinde olduğunu bilerek yaşayamayacağımı biliyordum.

Şimdi buradayım ve şükürler olsun ki buradayım. Zane'in ellerini onun üzerinde görmek beni neredeyse bayıltacaktı. Kız onunla yalnız kalırsa ne yapacak? Clyde Harlow küçük bir güvenlik sağlıyor, adam deli ve Zane'in kafasına sıkacağına şüphe yok, ama o etrafta olmadığına ne olacak?

Peki ya kendimizi yeterince hızlı organize edemezsek ve Cora o hıyarla evlenirse ne olacak?

Ona dokunduğunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor, içimdeki öfke öylesine körüklüyor ki kendimi sabitlemek için parmaklıklara tutunuyorum. Ne cüretle kızın parmağına bir yüzük takıp, sanki kız bize değil de ona aitmiş gibi onu kendisine bağlayabileceğini düşünür?

Onu öldüreceğim.

Lanet olası gözlerini oy.

Derin bir nefes çekerek acımasız görüntüleri uzaklaştırıyorum, düşüncelerimi toparladıkça öfkem biraz azalıyor. Metal korkuluklara dokunuyorum, sonra bakışlarımı uzak duvara kilitleyerek ilerliyorum.

Bir plana ihtiyacım var.

Kendi başıma yapabileceğim bir şey.

Tanrım, ne düşünüyordum ki? Tek başıma mı gidecektim? Onlardan hiç uzak kalmadım. O okula adım attığımdan beri, Striker, Viper ve ben

birkaç günden fazla ayrı kalmadılar. Azrail sadece o hafta vahşi doğaya gitmişti.

Dışarıdayken bile birbirimize kenetlendik. Her zaman öyleydik. Ne pahasına olursa olsun, birbirimizi güvende tuttuk.

Şimdi bize ihtiyacı var ve burada ne yapacağımı bilmeyen bir tek ben varım.

Bilgisayarlarımın ve diğer çeşitli ekipmanların bulunduğu büyük ahşap masanın etrafındaki metal sandalyelerden birine çöküyorum. Eğer bir işe yarayacaksam, ona göz kulak olmak için bir yol bulmalıyım. Yirmi dört-yedi saat yanında olamam ama gölgesi olabilirim.

Rune dün gece onu kendi evinde kalmaya zorladı ve içimden bir ses Zane'in eline geçene kadar onu yanında tutmaya devam edeceğini söylüyor.

Bu da demek oluyor ki kamera yok, içeride böcek yok ve benim onun evine girmemin hiçbir yolu yok. Daha önce onları izlerken karşılaştığımız sorunun bir parçası da buydu. Rune'un malikanesi bir kale ve sürekli cihazları kontrol ediyor.

Onun evinde saklanırken onu nasıl güvende tutacağım, hiçbir fikrim yok. Dört kişi vardiyalı çalışırken gözetim altında tutmak çok daha kolaydı.

Sandalyede arkama yaslanıyorum, cebimden telefonumu çıkarırken bacaklarımı açıyorum. İletişim kurmak için kullandığımız şifreli mesajlaşma uygulamasını açıyorum ve onun kod adını buluyorum. Mesajımı yazıyorum ve gönder tuşuna basıyorum.

Telefonumu masanın üzerine koyuyorum ve Delilah hazır olana ve Rune'a bir son verene kadar onu nasıl zarar görmekten koruyacağımı bulmaya çalışarak çeşitli teknolojik cihazlara bakıyorum.

CHAPTER 15

BREAKER

15 years ago, June, Age 13

TFALLON'UN köye gitmemize izin verdiği son zaman biz eğitime başlamadan önceki ilkbahardı. Bunun son kez olduğunu bilmiyorduk.

Oraya gitmemize izin verdi, bu yüzden seyahatten yararlanamadık.

Tabii ki Fallon, Cook'un her hafta birkaçımızı şehre yiyecek almaya giderken ona eşlik etmemiz için yüklediğini bilmiyor. Şimdiye kadar Fallon ya bu gizli gezintileri tahmin etmedi ya da umursamadı.

Ben ikincisini tahmin edeceğim çünkü Fallon okulda olan her şeyi biliyor.

Viper yanımdan, "Fırındaki kızın yaptığı o küçük keklerden yemek için sabırsızlanıyorum," diyor. Taksiye yaslanmış, pencerenin yanında oturuyor ve yol boyunca Cook'la konuşup duruyor. Ben de onun yanıdayım, ikimizin de bacakları açık. Kamyon her yalpaladığında ona doğru kayıyorum, kalçalarımız birbirine çarpıyor ve botlarımız çarpışıyor. Aldırmıyor gibi görünüyor, bu yüzden son kez yoluna çıktığımda kaçmadım. Striker's at

ayaklarımızın dibinde, sırtı direksiyona dönük, yüzü sıcak güneşe dönük. Hiçbirimiz üniformalarımızı giymiyoruz ve ben Striker'ın göğsünü saran siyah tişörtlere bakmaktan kendimi alamıyorum.

O kadar ki dikkatimi tekrar Viper'a veriyorum ama bu da bana beyaz tişörtünün ve dar gri pantolonunun Marlon Brando'nun Cook'un çok sevdiği filmde giydiği kıyafete ne kadar benzediğini düşündürüyor. Tramvayla ilgili bir şey. Dudaklarını büzüştürüşüyle bile ona benziyor.

Viper sıkı çalışıyor ve vücudu bunu gösteriyor. Striker da öyle ama Viper'ın büyük pazu kasları karşısında hiçbir şey yapamıyor.

Acaba ben de onun kadar uzun ve iri olabilecek miyim? Geçtiğimiz bahar beş santim uzadım ama hâlâ Striker'dan kısayım. Neredeyse Viper kadar uzunum ama Reaper'ın boyuna yaklaşmama daha birkaç santim var. Geçtiğimiz yıl yaptığım tüm antrenmanlar bana biraz kas kazandırdı ama hâlâ cılızım.

Bu kelimededen nefret ediyorum. Hunter benim cılız bir çocuk olduğumu söylüyor ve bunu söylerken gülümsemesi içimi kemiriyor. Sanki ona vurmam için beni kışkırtmaya çalışıyor.

Fallon öfkemin sonum olacağını söylüyor ama kendimi kontrol altında tuttuğumu bilmeli. Onu serbest bırakan oydu. Eğer içimde gerçekten yaşayan şeyi serbest bırakırsam, kardeşlerimin bana aynı gözle bakacağını sanmıyorum. Hunter da beni kışkırtmak için iki kere düşünür.

"En sevdiğin kıızı görmeye gidecek misin?" Striker söylüyor. Yüzündeki o bilmiş sırıtış, parmaklarımın onu yumruklamak için kaşınmasına neden oluyor.

"Siyah saçlı kızdan mı bahsediyorsun?" Viper soruyor. "Her zaman ağzının suyu akan ve aşk hastası bir köpek yavrusu gibi etrafında dans ettiği kız, kahretsin!"

Ona kaşlarımı çatıyorum, yumruğumun indiği pazusunu ovarken yumruğumu geri çekiyorum. "Ben onun etrafında dans etmem."

"Dikkat ettiysen ona ağzının suyunu akıttığını inkâr etmiyor," diyor Striker, çizimelerimden kaçınmak için bacaklarını göğsüne doğru çekerek. "Üstelik o kadar da güzel değil. Ondan neden bu kadar hoşlandığını anlamıyorum."

"Kimse Breaker kadar güzel değil," diyor Viper gülerek. Yanaklarımı sıkıya çalışan elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Hiçbir kız bu güzel yüzle boy ölçüşemez."

"O da öyle," diye çıkışıyorum, ona ters ters bakarken yüzüm daha da kızarıyor. Bu kadar güzel olduğum için benimle dalga geçmesinden nefret ediyorum. Fallon erkeklerin güzel olmaması gerektiğini söylüyor, ama kardeşlerim bana sürekli gördükleri en güzel yüze sahip olduğumu söylüyorlar. "Çok güzel obsidyen saçları, gece yarısı gökyüzü gibi gözleri ve saten gibi yumuşak bir teni var."

Taksiden Cook'un kıkırdaması duyulur. "Vay anasını. Bu çocuğu duyuyor musun? Lanet olası bir şair gibi."

Göğsüm sıkışıyor, tam ortasında bir düğüm oluşuyor. Öfke yüzümü daha da yakıyor ve Striker Viper'ın önünde bana çocuk dediğinde hissettiğim o kaygan, iğrenç duygu içimde kayıyor ve kıvrılıyor.

"Çocuk aşık olduğunu sanıyor," diye bağıyor Cook. Bir çukura çarptığımızda kamyon sarsılıyor ve yatak yüksek sesle gıcırıyor, sonraki birkaç kelimeyi karıştırıyor. Tek duyduğum, "Bütün zamanını arka odada onunla geçirdiği için."

Cook'un bir pislik olduğunu kendime hatırlatıyorum. Muhtemelen kızın bana ilgi göstermesini kıskanıyor ve ona doğru bakmıyor bile. Yakışıklı değil, Reaper gibi değil, Viper ve Striker gibi de değil. Sade, Amerikalı sanırım, aksanı sevdiği o eski siyah beyaz filmlerdeki gibi. Hâlâ genç olmasına rağmen gözlerinin ve ağzının etrafında kırışıklıklar var. Ve çirkin bir burnu var. Çok fazla kırılmış gibi görünüyor, bu yüzden yüzüne biraz ezilmiş.

Viper bir keresinde bana gerçek adının George olduğunu söylemişti ama Fallon George'a ve okuldaki diğer personele isimleriyle değil unvanlarıyla hitap etmelerini söylemişti. Pişirdikleri yemekleri yemek ya da Öğretmen'den ders almak için isimlerini bilmemize gerek yokmuş. Engerek'e tüm bunları nereden bildiğini sorduğumda sustu ve Aşçı'nın bir keresinde fazladan bir dilim ekmek yediği için ceza olarak mutfağı temizlemesine yardım ederken kendisine söylediğini anlattı.

"Ona Fransızca öğretiyorum," diye bağıyorum taksinin camından, kendimi savunmama gerek olmadığını bildiğim halde.

"Elbette, Break." Cook gülüyor. "Eminim sana ödeme olarak 'küçük ölüm' hakkında her şeyi öğretiyordur."

Engerek göğüs kafesimi dürtüyor. "Sadece seninle dalga geçiyoruz. Adı Sasha mıydı neydi, değil mi? Gerçekten çok güzel ve her zaman üzerinde çiçekler olan o küçük elbiselerden giyiyor."

Göğsüm daralıyor, onun bu elbiseler içinde ne kadar güzel göründüğünü fark etmesinden hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim. Dadı gibi giyiyor.

"Vi'ye bakış tarzınla kızlara karşı bir şeyler hissettiğini bilmiyordum. -" Botum Striker'ın dizine çarpıyor ve bir çığlık atıyor ama gülmeye başlıyor. "İyi, Breaker için kızlar ve elbiseler," diyor, bu sefer tekmemden kaçınarak. "Fark etmez zaten. O senin için çok yaşlı."

Onlara çok yaşlı olmadığını söylemek istiyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum, Cook'un bana verdiği küçük paraları hissetmek için elimi kotumun içine sokuyorum.

en sevdiğim şekeri al. Onun da benden hoşlandığını bilmiyorlar. Dört yıl önce onu ilk gördüğümünden beri.

Çalıştığı mağazadan kırmızı şekerleri ilk kez aldığımda, bana sadece onu öpersem alabileceğimi söyledi. Sadece yanağına bir öpücük kondurdum. Kızların filmlerde yaptığı gibi kıkırdadı ve gülümsemesi kara gözlerini aydınlattı. Fransızca konuştuğumu öğrenince öğrenmek istedi, şimdi ne zaman köye gelsem dükkânın arka odasında oturuyoruz ve ona kelimeleri öğretiyorum.

Sasha ve ben bunu bütün yaz yaptık. Benden hoşlanmasaydı, benimle yalnız oturmak istemezdi. Ve o kara gözleriyle ağzımın tadını merak ediyormuş gibi bana bakmazdı.

O kara gözleri, yumuşak tenini ve dudaklarının tadını düşünmeye devam ediyorum, ta ki ince ağaçlar solup açık tarlalar manzarayı ele geçirene kadar. Patates ve lahana sıraları hızla çiftlik hayvanları ve ahırlarla dolu çamurlu bölgelere dönüşüyor ve toprak yol betonla yamalanmış Arnavut kaldırımli sokaklara dönüşüyor. Her nefes alışımında ciğerlerime nemli toprak kokusu doluyor ama köye girdiğimizde egzoz ve motor yağının hafif kokusu lağım kokusuyla karışıyor. Binalar yıpranmış ahşap çıtalardan taşla dönüşüyor ve bazılarının çatıları paslanmış metalden.

Cook kamyonu bakkalın önünde durdururken frenler gıcırdıyor. Kabin kapısı kapandıktan sonra hepimiz dışarı fırlıyoruz, botlarımız ıslak sokağa çarpıyor. Viper tek kelime etmeden Striker'la birlikte fırına doğru ilerliyor.

Cook arkalarından, "İki saat içinde burada ol," diye sesleniyor. Engerek, onlar köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden el sallıyor.

"Haftalık erzakların parasını ödeyeceğim." Cook cüzdanından kâğıt paraları çıkarırken çenesini kaldırıp erzaklarımızı aldığımız büyük depoya doğru uzatıyor. "Şu beyaz sabun kalıplarını ve Viper'ın sevdiği büyük deterjan kutusunu al." Sokağın diğer tarafından geçen birine el sallıyor. "Bir de botlarınız için deri temizleyicisi."

Elimi uzattım ve o da açık avucuma paraları sıkıştırdı. "Başka bir şey var mı?" Krep yaparken kullanmak için odasında sakladığı akçaağaç şurubundan almamı söylemesini umarak soruyorum. O şeyi özlüyorum.

Dadı'nın bana verdiği birçok şeyi özlüyorum. Dadı'yı özlüyorum ama artık buralarda değil. Onu sormaya cesaret ettiğim tek seferde Fallon bana, hakkında konuşmadığımız o şey olduktan sonra taşındığını söyledi. Çok fazla

hayaletler, diye düşündüm. Bir yanımda hayaletli olmayan bir yerde yaşadığına seviniyor ama diğer yanımda çok boş hissediyor. Onun yakınlarda olduğunu, onunla paylaştığım küçük evde oturduğunu, benim onu özlediğim kadar onun da beni özlediğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

Ama bu benim bencilliğimdi, özellikle de hayaletler tarafından rahatsız edilmenin ne kadar korkunç bir his olduğunu biliyorken.

Benim de kendime ait bir sürü var.

"Hayır," diyor Cook, gözleri penceresinde titreyen neon tabelası olan eski yıkık binaya kayıyor. "Hepimiz burada buluşalım. Ben bırakırım."

"Evet, evet," diyorum, arkamı dönerek. "Kıçımı arkada bırakacaksın ve ben de yürüyerek geri dönmek zorunda kalacağım."

"Yapmayacağımı sanma," diye sesleniyor Cook ama o çoktan uzaklaşmış, depoya doğru yürüyor.

Köye her geldiğimizde gidip verdiği siparişin parasını ödedikten sonra bara gideceğini bilmek için izlememe gerek yok. Sanırım bizi de yanında getirmesinin tek nedeni bu. Onun için yiyecekleri yüklüyoruz, sonra gözlerini açık tutamayacak kadar sarhoş olduğunda birimiz her zaman geri dönebilir.

Dükkâna adımımı attığımda kapının üstündeki zil çalıyor, gözlerim hemen onun genellikle çizik camlı, yıpranmış tezgâhın arkasında oturduğu yere kayıyor.

"Buraya!" diye sesleniyor, tatlı sesi stok odasından ön tarafa taşınıyor. Kapının yanındaki plastik sepeti kapıyorum ve yeni ürünleri not ederek reyonları dolaşıyorum. Buraya son geldiğimizde büyük bir kamyon şehirden malzeme getirmişti ve Cook nadiren aldığımız bir sürü şeyi stoklamıştı.

Gözlerim akçaağaç şurubuna kilitlendi. Düşünmeye fırsat bulamadan sepetime koyuyorum ve Cook'un istediği diğer malzemeleri alıp arka tarafa yöneliyorum. Sallanan kapıları iterek açıyorum ve sepetimi, içinde malzeme bulunan eski kasaların yanına, yere koyuyorum. Sonra odanın ortasında durup ona bakıyorum.

Bugün giydiği elbise mavi. Mavi rengi sevmiyorum, ama bana doğru dönüp yüzünü gördüğümde, anılardan dolayı içimde oluşan tüm çalkantılar buza dönüşüyor.

"Neden ağlıyorsun?" İlerleyerek soruyorum. Uzanıp gözyaşlarını silme dürtüsü çok güçlü ama bunu yapmıyorum çünkü ona gerçekten dokunmadım

daha önce. Yanağına kondurulan bir öpücük, oturup mektup yazarken kolların birbirine sürtünmesi, güldüğünde dizlerin birbirine çarpması ona gerçekten dokunmak değildir.

Ama şimdi ağlıyor. Dadı ve kilisedeki rahibeler dışında yanına gittiğim tek kız o. Bu yüzden ne yapacağımı bilemiyorum. Okulda ne zaman birimiz ağlasa ya küfür işitiyoruz ya da Fallon bize sertleşmemizi söylüyor.

Askerler ağlamaz diyor.

Ama kızlar yapar ve o gerçekten çok üzgün.

Kafasını sallıyor.

"Sasha, ne oldu?" Kelimeleri berbat ederken yüzümü buruşturarak söylüyorum. Rusça'da berbatım. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Son kelimeyi yanlış söylediğimde gülüyor ve yanaklarını siliyor. "Sadece üzgün hissediyorum. Annemi düşünüyordum."

Ona yaklaşıp dokunmak için elimi kaldırıyorum ama tereddüt ediyorum. Dadım çocukken ağladığımda sırtımı ovardı, ben de elimi kürek kemiklerinin arasına koyup daireler çizerek ovuyorum.

Bana sulu bir gülümseme veriyor ve yaklaşıyor. "Annemi özlüyor musun?"

Sertleşiyorum ve elimi bırakıyorum. Okul hakkında konuşmuyoruz. Kimse konuşmaz. Köye geliyoruz, erzak topluyoruz, herkes gülümsüyor ve bize iyi davranıyor, sonra gidiyoruz. Kimse soru sormuyor.

Reaper'ın Hunter'a Fallon'un eski yolları ve büyük binaların metal çatılarını tamir ettirmek için para ödediğini ve bu yüzden kimsenin eski hapishanede bizimle ne yaptığını sormaya zahmet etmediğini söylediğini duydum. Sus payı dedi. Öğretmenin okuduğu casus kitaplarındaki gibi.

"Özür dilerim," diyor Sasha ve geri çekiliyor. "Sormaktan daha iyisini biliyorum." "Sorun değil." Elim artık boş geliyor. Ona dokunmayı seviyordum. Hem de çok.

Tekrar yapıyorum. Bu sefer elimi sırtının ortasına kadar indirip küçük daireler çiziyorum. Dudağını ısırıyor ve içim ısınıyor ve Cook'un içtiği o iğrenç sade kahveyi yutmuşum gibi gerginleşiyorum.

"Buradaki kimseye benzemiyorsun," diye fısıldıyor. "Gözlerini gerçekten seviyorum."

İçim elektrikleniyor, ısı sarsıntıları bedenimi kıvılcımlandırıyor. Ben ondan daha uzunum ve o da bir şekilde hareket ederek bedenlerimizi birbirine bastırıyor. Onun önü benim önüme. Elim sırtında. Elleri şimdi göğsümde.

Şimdi, narin parmaklı küçük bir el ağzıma doğru ilerliyor.

"Ve bunlar." Başparmağı alt dudağıma bastırıyor ve birden kolumun onun etrafında olduğunu ve hala sırtını ovduğumu fark ediyorum. Topraksı ve temiz bir şey burnumu istila ediyor. Yağmur yağdıktan hemen sonraki gibi, ama narin ve biraz da tatlı.

Nanny dışında hiçbir kıza bu kadar yakın olmamıştım. Ve nedenini merak etmeye başladım.

"Saçların koyu mu?" diye soruyor daha da yaklaşarak ve sonra bir elini kafa derimde gezdiriyor.

Kahretsin.

Sasha'nın gözleri benimkilere kaydı. Onu bu kadar yakından sevdiğimi hissetmemesi için geri çekilmeye çalışıyorum ama o beni durduruyor.

"Sorun değil," diye fısıldıyor, pembe dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Bir kelimeyi yanlış söylediğinde bana verdiği o güzel gülümseme, sanki biraz utanmış gibi. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Dudaklarımı yalıyorum, çünkü evet, ondan çok hoşlanıyorum ve o da bana yaslandığından beri ne kadar hoşlandığını anlıyor.

"Hiç birini öptün mü?" diye soruyor.

Ona onun ve dadısının yanaklarını öptüğümü söyleyeceğim ama bu kulağa acınası geliyor. Hiç kimseyi öpmediğimi itiraf etmek kulağa daha kötü geliyor, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Cevap vermediğimde ayak parmaklarının ucuna kadar yükseliyor ve dudakları

Benim.

Bir noktada onu öpmeye karar vermiş olmalıyım, çünkü Şimdi öyleyiz. Hunter'ın Cook'un odasında bulduğu müstehcen filmleri yeterince izledim ve Hunter'ın benzin aldığımız o köhne dükkândan çaldığı dergileri yeterince karıştırdım, öpüşmenin neye benzemesi gerektiğini biliyorum.

Hissettirdikleri farklı. Yumuşak ve tadı limon ve nane şekeri gibi. Şimdi ağzının tadına baktım, durmak istemiyorum. Tatlı ve keskin. Ve vücudu benimkine doğru hareket ediyor, elleri her tarafımda ve sonra aşağı doğru-

"Kahretsin," diye nefes nefese kalıyorum. Suçlu bir bakışla deponun açık kapısına dönüyorum ama dokunuşu fazla gelince gözlerimi kapatıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor usulca. Nefes almak birden gerçekten zorlaştı. Başımı sallıyorum. "Bir bakayım."

Omzumun üzerinden bir kez daha baktım, vücudum birkaç farklı nedenden dolayı uğulduyordu. "Tam burada mı? Şimdi mi?"

Kıkırdıyor. Sonra serin saçlar tenime çarpıyor.

"Vay canına," diyor aramızda aşağıya bakarak.

Boğazım sıkılmaya başladı. Beklerken olduğu gibi değil ama sanki taş yutuyormuşum gibi bir his.

"Kızların nelerden hoşlandığını biliyor musun?" diye soruyor, uzaklaşarak. Oturuşunu ve elbisesini kaldırışını izlerken elim düşüyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor ama olduğum yerde donup kalıyorum, midemdeki garip bir şey düşünmek bir yana hareket etmemi ya da nefes almamı bile zorlaştırıyor.

"Zamanımız var," diye fısıldıyor. "Buraya gel."

Aynı anda birkaç şey olur.

Arkamdan vahşi bir hayvan odaya dalmış gibi bir kükreme sesi geliyor. Bir şekilde hem geriye hem de yana doğru itiliyorum ve Sasha çığlık atıyor, ayakta durmaya çalışıyor ama adam onu saçlarından tutmuş, kolunu tokat atacakmış gibi geriye çekmiş ve sonra bağıriyorum, "Engerek dur!"

Kadın yere yığılıyor ve adam bana dönüyor, göğsü kabarıyor. Gözleri fermuarıma takıldı. Onu düzeltiyorum, kalbim küt küt atıyor, tam "Kamyona git!" demeden önce boğazından ilkel bir hırıltı kopuyor. Hemen!"

"Bırak onu," diye bağıriyorum ve Viper ona gerçekten vurmadan önce kolundan tutmak için ilerliyorum. İçimden bir ses onun asla bir kıza zarar vermeyeceğini söylüyor ama gözlerini karanlık ve nefret dolu hale getiren ölümcül öfke yüzünden bu hislerimden şüphe etmeye başlıyorum. "Biz yanlış bir şey yapmıyorduk."

Bana dönüyor, gözleri şiddetle parlıyor. "*Sen* yanlış bir şey yapmıyordun ama o yapıyordu." Geri dönüp Sasha'ya bakıyor ama sonra bana doğru yürüyüp kolumu tutuyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun ayağa kalkmaya çalıştığını görüyorum ama peşimizden gelmiyor.

"Siktir git," diye bağıriyorum ona, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum, yüzüm o kadar sıcak ki yanıyormuş gibi hissediyorum.

Viper beni dükkana doğru itti, sonra da kapıdan dışarı çıkardı. Girişte tökezledim ve beni kolumdan yakaladı. Kamyonetin yolcu kapısını öyle bir açıyor ki menteşelerinden kopmadığına şaşıriyorum. "Kamyona bin," diye homurdandı.

Onu tanıdığım onca zaman boyunca, onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Utanç yanaklarımı dolduruyor, kalbimi hoplatıyor. Yanlış bir şey yapmıyordum, onun zaten yapmadığı, Azrail ya da Avcı'nın yapmadığı bir şey yapmıyordum.

"Sadece kıskanıyorsun," diye hırıliyorum.

Beni iterken sırtım kamyonun kasasına çarpıyor, sonra yakamdan çekip beni daha da yakına sürüklüyor. "Onu kıskanmıyorum."

"Evet ylesin," diye ıkıştım. "Onun sen olmasını istedin."

Kaşları atılıyor, gözleri garip bir şekilde kararıyor ama ne demek istediğimi çok iyi anlıyor.

"O benden hoşlanıyor, ben de ondan hoşlanıyorum ve sen buna dayanamıyorsun."

"Sen lanet olası bir çocuksun," diye homurdanıyor Engerek. Dükkânı işaret ediyor. "O bir kadın ve sana asla dokunmamalıydı."

"Seninle aynı yaşıta," diyorum ona.

Engerek ellerini saçlarında gezdirerek geri çekiliyor. Yanakları kıpkırmızı, ağızı acımasız bir çizgiye oturmuş. "Ve senin için çok yaşıyım."

"Dört yaşı o kadar da büyük değıl," diyorum ona.

"Sen on üç yaşında bir çocukken, o neredeyse bir yetişkin olduğunda öyle oluyor." Gömleğimin yakasından tutup beni kamyonetin kabinine itti. "Ben Cook ve Striker'ı getirirken burada kal."

Dönüp dükkâna şeytani bir bakış fırlatıyor, içeri girip onu tokatlamayı düşünüyormuş gibi derin derin nefes alıp veriyor. Kapıyı çarparak kapatıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum, onu izlerken dişlerimi gıcırdatıyorum. Arkasını döndüğünde biraz daha sakindi ama kaşlarının arasında bir çizgi vardı ve çenesi sıkılmıştı.

Engerek kamyonun kapısına yaslanıp ellerini açık pencereye dayıyor. Gözlerindeki fırtınalı deniz sakinleşiyor ve midem yatışıyor.

"Kıskanmıyorum, Breaker," diye fısıldıyor. "Kızgınım. Sana bu şekilde dokunacak kişi senin yaşına yakın biri olmalı. Seni seven biri, masum çocuklardan bir şeyler almaktan zevk alan biri değıl."

"Sen aşk hakkında ne bilirsin ki?" Homurdanıyorum. "Sen hiç aşık olmadın bile."

"Bu doğıru değıl. Seni seviyorum."

"Sen benim kardeşimsin," diyorum. "Beni sevmek zorundasın."

Glmsediğimde şaşıyorum. "O kadar masumsun ki incindim."

"Ben masum değılim," diye ıkışıyorum. Viper'ın, bu cezayı hak etmek için ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yok.

İsim. Yaptığım şeyler yüzünden kirlenmiş durumdayım. Fallon'un bana yapmamda sakınca olmadığını söylediğı şeyler ruhumda kalıcı olarak lekелendi.

"Aptal, güzel ocuk," diye fısıldıyor ve geri çekiliyor. "Ne demek istediğimi anlamadığın için çok mutluyum."

CHAPTER 16

STRIKER

VİPER ORTADAN KAYBOLDU. Onu üç gündür görmedim. Hem de hiç. Breaker'ın onu geride bırakıp gittiğini fark ettiğinde, tek kelime etmeden çekip gitti ve biz de ona izin verdik.

Ne söylemem gerekiyordu?

Hiçbir şey.

Üçümüz cehennemın ortasında hayatta kalmaya çalışırken birbirimize asla ayrılmayacağımıza dair bir söz verdik. Her zaman birbirimizi koruyacaktık. Ve son on beş yıldır da öyle yaptık. Her seferinde sadece birkaç günlüğüne ayrıldık.

Ne kadar zor olsa da onu kendi haline bıraktım, Azrail'i de. Ama bu sabah Azrail onu bulmamı emretti ve onu bu karanlık dönemden çıkarabilecek tek kişinin ben olduğumu söyledi. Sonunda onu bulduğumda, Engerek odasında yatağının kenarında oturmuş pencereye bakıyordu.

Güneş ışığı açık perdelerin arasından loş odaya süzülüyor ve siyah gömleğinin üzerinde parlak beyaz uzun çizgiler oluşturuyor. Sırtı bana dönük ama duruşundan kaşlarının çatık olduğunu anlayabiliyorum. Omuzları çökmüş, elleri kucağında göremediğim bir şey tutuyor. Kapıyı kapattığımı duyuyor ve başını çevirip yüzünü profilden gösteriyor. Dolgun dudaklarını ve yüz hatlarını karanlığa boyayan mutsuzluğu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Üzgün olmasından nefret ediyorum. Ya sessizleşiyor ya da sinirleniyor. Ve onu görmediğimiz gerçeği, kendi içine çekildiği anlamına geliyor.

Onun yanında durduğumda Viper telefonunu kaldırıyor. "Okula adım attığından beri üç günden fazla ayrı kalmadığımızı ve şimdiden üçüncü günde olduğumuzu biliyor musun?"

Telefonu alıp parmak izimle kilidini açıyorum. Breaker'ın yarattığı şifreli mesajlaşma uygulamasında ayrıldığı gün gelen mesajı okurken kalbim sızlıyor.

Özür dilerim. Bize ihtiyacı var.

"Biliyorum," diyorum. Hiçbirimiz ayrılmadık. Reaper'ın vahşi doğaya gitmesi dışında, dördümüz bir seferde birkaç günden fazla ayrı kalmadık ve bu bile son birkaç yıldır çok az oldu. Çoğu görevi birlikte yaparız ya da ikimiz bir veya iki günlüğüne ayrılır ve iş bittiğinde geri döneriz.

Telefonu bırakıp yanına oturduğumda ağır ağır iç çekmesi, kolumu omzuna dolamak istememe neden oluyor ama kollarımı kavuşturup pencereden dışarıya, ağaçların sırasına bakıyorum ve bir daha bütün olup olamayacağımızı merak ediyorum.

Hiç de öyle olmadık. Fallon bizi aldı, parçaladı ve sonra bizi acımasızlıkla bir araya getirdi, hiç beklemediğimiz bir anda avuç avuç sevgi dağıttı. Ve hepimiz zehirli olduğunu bilsek de, bize verdiği sevgi, birbirimizle kurduğumuz bağların dışında hissettiğimiz tek şeydi.

Ama onlarla geçirdiğim o son gece, umudu hissettim. Olasılığı hissettim. Ya olursa, ya olursa diye tatlı bir his.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye soruyor. Ona bakıyorum ve çatık kaşlarını ve perişan ifadesini yakalıyorum. Cora'yı kastettiğini biliyorum.

"Bir yolunu buluruz," diyorum ona, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Breaker'ın gideceği konusunda onu uyarmalıydım ama onu durdurmaya çalışacağını ya da onunla gitmeye çalışacağını biliyordum. Breaker'ın Fallon'a meydan okuması yeter. Geri kalanımız bir kez daha ona karşı gelmeye kalkışırsa ne yapacağını Tanrı bilir. "Ayrıca, o orada, bu yüzden ona zarar vermeye çalışan herkesi gerçekten öldüreceğini biliyoruz."

Engerek başını sallar. "Ben de bundan endişeleniyorum. Bazen çok pervasız oluyor."

Gülüşüm kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Pervasızsın, Engerek. Breaker düşüncesizdir."

"Birinin ona dokunmasını nasıl engellemeyi planlıyor?" Viper soruyor. "Bunu hiç düşünmemiş."

Kaşlarımı çattım. "Bunu hiçbir şeyi enine boyuna düşünmeyen bir adam mı söylüyor?"

Alay ediyor ama omzunu benimkiyle dürttüğümde sırtıyor.

"Bir yolunu bulacaktır. Bu arada biz de Delilah'yı hazırlayalım." Cevap vermeyince, "O silah konusunda tam bir bok." dedim.

"Sana göre herkes bir bok değil." Viper sırtıyor, avuçlarının üzerine yaslanıyor, bakışları kalçalarımızın birleştiği yere düşüyor. Hangimizin yer değiştirdiğinden emin değilim. Muhtemelen o. Her zaman eli açık ve dokunmaya aç biri olmuştur. Bana bakıyor. "Kızımız ateş etmek için yaratılmadı. Boğaz kesmek için yaratılmış."

Onu son iki gün içinde denediği çeşitli silahlarla hayal ediyorum ve sanırım haklı olabilir. Korkunç değil ve şimdiden geliyor, ancak Delilah'ın silahla ilgili her şeyi doğal görünmüyor ve hissettirmiyor. Hareketlerinde ve tüm tavırlarında hafif bir kedisellik var. Yumuşak kenarlı ve biraz vahşi. Eline verdiğim tüm silahlar ona uymadı.

Viper dik oturarak, "Bıçak konusunda potansiyeli var," diyor. "Delilah onlara çekiliyor. Sanırım ince şiddeti ve keskin kenarı seviyor." Bana doğru bakıyor ve gözlerindeki ışıltının geri geldiğini görüyorum. "Onu eğiteceğim."

Sırtışım orantısız geliyor ve saklamak için çenemi sıkıştırıyorum. Reaper'ın haklı çıkmasından nefret ediyorum. "Güzel. Üzerine fazla gitme," diyorum, gitmeyeceğini bilsem de.

Antrenman yaparken kesinlikle acımasızdır. Ben bilirim. Viper okula döndükten sonra beni eğitmek için ısrar etti.

Sırtıyor, tekrar ellerine yaslanıyor, yüz hatları yumuşuyor ve o üzgün bakışın gittiğine seviniyorum. Onu üzgün görmekten nefret ediyorum. Böyle olduğunda onu ayağa kaldırmak çok zor oluyor. Breaker onun karanlık ruh halini kırabilen tek kişi gibi görünüyor, bu yüzden bunu yapabildiğim için mutluyum.

Viper'ın buna ihtiyacı var. Prenses'in sadece özgüvenini değil kararlılığını da artırmak için başarılı olabileceği bir konuda eğitime ihtiyacı var. Engerek her ikisi için de mükemmel olacak.

"Ona söyledi mi?" diye soruyor, gözleri dudaklarıma kayıyor ve ben hâlâ sırttığımı fark ediyorum, Delilah'yı elinde bir bıçakla Viper'ın boğazını kesmeye çalışırken hayal ediyorum. O derslere katılmam gerekecek. Sanırım o haklı. Prensesimiz kesinlikle bunun için yaratılmış.

Bakışları önce boğazıma, sonra tekrar ağzıma yöneldiğinde dudaklarımı yalıyorum, vücudunun yanımda bir anda nasıl gerildiğini ve gevşediğini hissediyorum.

Delilah'yla ilgili tüm düşünceler uçup gidiyor ve ben birden onun farkına varıyorum. Onun temiz narenciye kokusu. Kalçasının sıcaklığı benimkine değiyor.

Tabii ki, kafamda onun önümde diz çöktüğü görüntüler canlanıyor, ama bunu bir kenara itiyorum.

"Henüz değil," diyorum sesim biraz kısık. "Reaper planlarımızı anlatmadan önce onun odaklanmasını istiyor."

Viper başını sallıyor, gözleri hâlâ ağzımda. "Kızımız bize hâlâ kızgın mı?"

Aletim kıpırıyor, her yanıma ateşle doluyor ve ağzının aletimde olduğu anı hatırlıyorum. Vücut dilinin nasıl değiştiği, değiştiği ile tüketildi. Yanımda ısınıyor. Yutkunuyorum ve gözleri tekrar boğazıma dalıyor.

"Sanırım her şeye üzülüyor," diyorum kalın bir sesle, bakışlarım onun göğsüne doğru kayıyor. Daha aşağıya. Aleti dar kıyafetinin içinde geriliyor.

Kahretsin. Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama bileğimi tuttu.

"Kaçmayı bırak," diyor sessizce. "Sadece kal." Bakışlarım tekrar aletine kayınca elimi bırakıyor. "Biraz benimle oturur musun? Eskiden yaptığımız gibi?"

Nefes alıyorum, anılar zihnime hücum ederken ciğerlerimi dolduruyorum. Okul sertti ve Fallon, çevre, bizi yıkmak için her şeyi yaptı. Çevremiz kadar soğuk ve kabaca yontulmuş olun. Çoğunlukla da öyle oldu. Ama Fallon'un insanları acımasız bir yerde bir araya getirdiğinizde birbirlerine nasıl bağlandıklarını düşündüğünü sanmıyorum. Verilmeyen teselli ararlar.

Kardeşim ve ben duygusuz ve soğuk olabilirdik ama yine de birbirimize yer açardık. Breaker çok gençti, pek çok açıdan çok naifti ve şefkate olan ihtiyacı hepimizi yumuşamaya zorladı.

Birlikte büyüdük. Hayatlarımız için birlikte savaştık. Hunter'ın ölümünden sonra kendimizi toparlamaya çalışarak son birkaç yılımızı geçirdik. Aynı kadınları becerdik, gözlerimiz açık ve kalplerimiz kanayarak birbirimizin gelişini izledik.

Aynı şeyleri umut ettik. Aynı bedenleri arzuladık. Kendi ailemizi kurduk.

Hafifçe başımı sallayarak oturuyorum ve arkama yaslanıyorum, bir kolumu başımın altına sokuyorum, botlarım hâlâ yerde duruyor. Viper yanıma uzanıyor, bir topuğunu yatağının kenarına dayıyor. Omzunu sıkıca omzuma bastırıyor ama bu temastan hoşlandığımı fark ediyorum. Bir dakika sonra gerginlik buharlaşıyor ve hem onun hem de kendimin rahatladığını hissediyorum.

Gözlerimi tavandan ayırmadan, sıvadaki çatlakları, süslü kartonpiyerlere ve soyulan mavi duvar kağıdına kadar izliyorlar. Marie Antoinette mavisi. Breaker öyle diyor. Çok tuhaf bir çocuktur.

Yine de Fallon onu soğuk odadan aldıktan sonra nelere katlandığı konusunda hiçbirimizin bir fikri yok. Üç yaşındaki Breaker'ın üç gün boyunca o odada aç ve soğuk bırakıldığını düşününce içimden bir ürperti geçiyor.

Bize okuldan önce nerede olduğunu hiç söylemedi, sadece hatırlamadığını söyledi ve öylece bıraktı. Bunun yalan olduğuna dair içimde bir his var ama onu hiç zorlamadım. Tıpkı adını nasıl kazandığını söylemesi için onu hiç zorlamadığımız gibi.

Sonunda hepimiz öğrendik.

Kahretsin. Ben de Breaker'ı özledim.

Viper'ın profiline bakmak için başımı çeviriyorum. O kadar aptalca seksi ki, duyularıma saldırıyor. "Neden Marie Antoniette mavisi dediğini sana hiç söyledi mi?"

Başını sallayarak sırtıyor. "Hayır. Ama bana onun portresindeki elbiseyi hatırlatıyor."

Ellerimizin arkası sürtünüyor. Ne ben geri çekiliyorum ne de o. Öylece kalmalarına izin veriyoruz, ten tene, soğuk odada birbirimizi hafifçe ısıtıyoruz.

CHAPTER 17

CORA

I Geri getirileli SADECE ÜÇ gün oldu ve ben şimdiden tükendim. Buna nasıl dayanacağım, hiçbir fikrim yok.

Her gün bir bulanıklık içinde geçip gidiyor. İşe gidiyorum ve masamdaki kağıt yığınlarına bakıyorum. İşten çıktım ve Rune'un evine döndüm. Clyde bana yemek hazırlıyor, yiyorum ve uyuyorum. Sıradan ve olaysız bir gündü ve bir şekilde Zane'in ofisinin dışında kim bilir neyi tartışmak için bir toplantıya girmiştik.

Gittikçe daha da uzaklaşıyorum, sanki hayatın içinde süzülüyormuşum da hiçbir şey hissetmiyormuş ya da görmüyormuşum gibi. Odaklanmaya devam etmem gerekiyor ama üzüntümün büyüklüğü beni aşağı çekiyor.

Clyde kapıyı çaldıktan sonra kolumu dürtüyor ve Zane'in asistanının bizi içeri almasını bekliyoruz. "Yaklaşan bağış kampanyası için bir elbise seçmen için seni alışverişe götürmemi ister misin?"

Hay sikeyim. Bu olayı neden unutup duruyorum, bilmiyorum. Belki de Zane'in kol şekeri ve müstakbel karısı olarak kamusal bir alanda sıkışıp kalma düşüncesi ofisimin penceresinden atlama isteği uyandırdığı içindir.

Ofis binasının dışındaki karşılaşmamızdan sonra Zane'den uzak durmayı başardım. Çoğunlukla ofisimde kaldım, her gün daha da biriken dosyalara baktım ve Delly'nin yanına dönmeyi diledim.

Hayatımın farklı olmasını dilerdim.

Ki bu benim aptallığım. Dilemek kimseyi bir yere götürmez. Değişimi yaratan eylemdir. Her ne kadar bir şeyler yapmam gerektiğini bilsem de

Zane'le olan evliliğimi durdurmak için hiç enerji toplayamıyorum. Bir plan yaptığımdan değil, ki tam da ihtiyacım olan şey bu.

Bu evliliği durdurmak için tek seçeneğim o kadar uzak ki, bunun bir seçenek olduğundan bile emin değilim. Sonunda ölüm fermanımı imzalayabilirim.

"Beni duydun mu kızım?" Clyde omuzlarımdan tutup yüzümü ona dönmem için beni çevirerek soruyor. "Dinliyor musun ki?"

Hayır.

"Yine kiminle buluşuyoruz?" Kırışıklıkları gidermek için kalem eteğimi ellerimle düzeltirken soruyorum. Bana daha önce söylemişti ama umursamayacak kadar mutsuz olmakla meşguldüm.

Clyde cevap vermek için ağzını açar ama kapı açılır ve Zane oflayarak görünür.

"Geç kaldın," diyor, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı kayıyor ve gözlerinin gezindiği her yerde yağlı bir tedirginlik bırakıyor.

Tüm duyularım çığlık çığlığa uyanıyor, Zane'in yakınlığı kafamda alarm zilleri çaldırıyor. Yıllardır onunla aynı ofiste çalışıyorum ve belki de Delly'ye o kadar takıntılı olduğum için beni daha önce hiç rahatsız etmemişti.

Artık beni rahatsız ediyor. Şu anda takındığı kızgın ve rahatsız ifade de öyle.

"Sadece on beş dakika geciktik," diyorum, ofisine girmek için onu iterek yolundan çekiliyorum. "Bir grup yaşlı adamla toplantıya katılmadan önce kendime çeki düzen vermek ve bir şeyler yemek istedim."

Zane beni ofisinin dışındaki lüks oturma odasından, muhtemelen hiç okumadığı kitaplarla dolu rafları geçip karanlık ofisine kadar takip ediyor. Karanlık çünkü her şey koyu bir orman yeşiline boyanmış. Duvarlar, daha fazla kitapla dolu raflar, modern pencerelerin üzerindeki perdeler. Modern ve şık mobilyaların arasında, adamlarıyla birlikte döndüğü malikaneyi hatırlatan ağır ve süslü antikalar da var.

Bu oda bana Azrail'i hatırlatıyor. Karanlık, düşünceli. Yoğun. Çok güzel. "Otur." Zane, Clyde'a pelüş deri koltuklardan birine oturmasını işaret ederek

ama Rune arkamızdan giriyor ve koltuğa oturuyor. Dave'i o zaman fark ettim.

Delly'nin adı eski kocası.

Dave'in işlerin doğru yapıldığından ya da en azından Rune'un yakalanmayacağı şekilde yapıldığından emin olmak için bazı toplantılara katılması alışılmadık bir durum değil. Alışılmadık olan şey ise, Rune'un üzerinde bulunan iki siyah

Gözleri, etrafındaki deri yaşlıymış gibi hafif yeşil. Ve... Burnu biraz eğri mi?

İçten içe gülümsüyorum. Rune onu sorgulamış olmalı, biz kaçırıldıktan sonra Rune'un yaptığı gibi. Ya da Clyde'ı. Ya da ikisi birden. Hâlâ hayatta olduğuna ve hâlâ Rune'un avukatı olduğuna göre, kaçırılmamızla bir ilgisi olmadığına inanmışlar demektir.

Bunu elbette biliyordum ama Clyde'ın onu defalarca yumrukladığını düşündükçe içimde bir tatmin duygusu oluşuyor. Dave'in Delly'yi aldattığını düşünürsek, muhtemelen her saniyesinden zevk almıştır.

"Döndüğüne sevindim," diyor ayakta ama elimle onu kovuyorum. Ağzını açıyor ve bana Delly'yi sormak üzere olduğunu tüm benliğimle hissediyorum ama sonra vazgeçip yerine oturuyor.

"Sanırım Rune seni bilgilendirdi," diyor Zane, büfeye doğru ilerleyip bir bardağa iki parmak viski doldurarak.

"Bugünün ne hakkında olduğuna dair hiçbir fikrim yok," diyorum ona, bardağını kapıp geri çarparak.

Boğazımdan aşağı inen yanıkla tıslıyorum, Zane'in kısılmış ifadesinden zevk alıyorum, mükemmel bir koyu sarı kaş hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor. Eğer bu kadar sapık, ürkütücü bir pislik olmasaydı, şaşırtıcı derecede yakışıklı olurdu, ama bunun yerine sanki gözeneklerinden sızan karanlık bir kötülük onu biraz plastik ve sahte hale getiriyor.

"Ona söylemedin mi?" Zane soruyor ama Rune ile konuşuyor.

Rune'a bakma zahmetine girmiyorum ama kayıtsızlıkla omuz silkişini hayal edebiliyorum.

"Ama sana beklentilerimi söyledim," diye hırlıyor Zane ve sahipmiş gibi davrandığı tüm nezaket bir anda yok oluyor, midem sıkışıyor

İşte orada. Tanıdığım Zane Devin. Rune'un ikinci adamı. Emirlerini yerine getirmeyi reddeden adamları tehdit eden kişi. Gözünü kırpmadan bir rakibinden yüz binlerce dolar çalan kişi. Rune'un kimi elden çıkarıp kimi tutacağına karar vermesine yardım eden kişi.

"Fark eder mi?" Rune diyor ki. "Bitti, o yüzden ilerleyelim."

Zane başını sallıyor ve sürahiyi yere bırakırken beni izliyor. Gözlerinin yüzümü süzdükten sonra göğüslerime kayması farklı türde bir ihlal gibi geliyor. Ela gözleri dudaklarıma kaydığında ona ölümcül bir gülümseme veriyorum.

Bana başka seçenek bırakmıyor.

Ya o olacak ya da ben. Erkeklerle geçirdiğim zamandan bir şey öğrendiysem, o da kendim için savaşıcağımdır. Bu beni öldürse bile.

Zane bakışlarını sırtışımdan ayırıp geri çekiliyor. Nefesimi tutuyorum, yakınlığını fark etmiyorum, istilacı parmaklar gibi üzerimde gezinen kaygan gözleri nefesimi tutmama neden oluyor. Pencereilerin önündeki süslü masasına doğru ilerleyip büyük bir manilla zarf almasını izlerken sinirlerim omurgam boyunca titriyor. Birkaç kâğıt çıkarıp üzerlerine göz gezdirdi.

"Çıkarıldı mı?" diye soruyor, kısa bir süre başını kaldırıp Rune'a bakarak. "Anlaşmanın bir parçasıydı."

"Evet," diyor Rune. "Ve gördüğünüz gibi her şey yolunda, ama her şeyin normale dönmesi birkaç hafta, belki de aylar alabilir."

Zane başını sallayıp bana doğru bakıyor, sonra dikkatini elindeki kâğıtlara veriyor. "Endişelenecek bir şey yok mu? Her şey yolunda mı?"

Rune kâğıtları işaret ediyor. "Rapordan da görebileceğiniz gibi, her şey yolunda."

"İlgilenilmesi gereken bir şey yok mu?" Zane soruyor, gözleri bir kalp atışı kadar karnımda. "Yoksa söylemek için çok mu erken?"

"Test negatif çıktı," diyor Rune ve midem bulanıyor.

"Ne testi?" Zane'in açgözlü ellerindeki kâğıtlara uzanarak soruyorum, zihnimde çeşitli raporları evirip çevirerek ne tür bir testten bahsettiklerini anlamaya çalışıyorum. Parmaklarım kâğıtları kavırıyor, onları avucundan koparıırken ona ters ters bakıyorum. Kelimeleri algılamam bir saniye sürüyor ama algıladığımda nefesim duyuluyor.

"Sınavımın sonuçlarını ona sen mi verdin?" Neredeyse çığlık atarak Rune'a doğru yürüyorum. Öfke yanaklarımı yakıyor, aşağılanma avuçlarımı terletiyor. Bu ne cüret? Bana tecavüz etmeye devam ediyor ve ben buna şaşırarak kadar aptalım.

Rune'un arkasında, kapının yanında duran Clyde kayıyor, ellerini arkasında kenetliyor, çenesi düşerek ayaklarına bakıyor. Bakışlarımı ona dikiyorum. Ne cüretle üzgün görünmeye cüret eder?

Zane'e dönüp elimdeki kâğıtları yüzüne doğru salladım. "Bu lanet sınavı isteyen sen miydin? Ödülünün lekelenmediğinden emin olmak için mi?"

"Sen bir ödül değilsin ve zaten lekelenmişsin," diyor o kaygan klasik Zane gülümsemesi geri dönerek. Biraz kendini beğenmiş ve neşeli. "İçinde o kadar çok penis var ki testlerinin temiz çıkmasına şaşırdım."

Bir adım öne çıkıp kâğıtları suratına fırlatıyorum ama kâğıtları ağzına tıkamadan önce elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor.

Bu saldırı çok kötü hissettiriyor, bedenim utançla dolup taşıyor, içim şiddetle çalkalanıyor. Tecavüze uğramaktan bıktım. Kullanılmaktan. Kontrol edilmekten. Kadın olduğum için aşağılandım.

"Siktir git Zane," diye öfkelen dim ve ona tokat atmamak için bir adım uzaklaştım.

"Bunu planlıyorum," diyor, kâğıtları yere bırakıp masasına yaslanıyor, ellerini arkasında kenara dayıyor. "Ama karımın sikilebilir olduğundan emin olmak istiyorum."

Karım. Bu kelime beni kesiyor.

Neden burada olduğumu düşünmek bir şey. Bunu bilmek başka bir şey. Onlara söyletmek. Sanki tek değerim bacaklarımın arasındaymış gibi bedenimden bahsettiklerini duymak.

Zane'in bana dokunduğunu düşünmek bile beni Rune'dan daha çok hasta ediyor. Nerede olduğunu biliyorum. Onun hakkında o kadar çok iğrenç şey biliyorum ki, Zane'in bana yaklaşma düşüncesi, hatta beni becermek *istediği* düşüncesi boğazımda safra birikmesine neden oluyor.

Bunu ve öfkemi yutuyorum, gözlerimi onunkilere kilitlerken titreyen ellerimi yumruk haline getiriyorum. "Bu kadar genç birini istemene şaşırdım, Zane."

Gözleri donuyor, omuzları sertleşiyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Onu görmezden gelerek kapıya yöneldim. "Bu toplantı bitmiştir."

Clyde canlanıyor, vücudu gergin bir şekilde kapıya uzanıp benim için açıyor. Çıkmam için eliyle işaret ediyor, ben içeri girerken Zane'e ölümcül bir bakış fırlatıyor.

Adam günlerdir peşimde ve nedenini biliyorum. İçimden bir ses Zane'in aniden Rune'dan daha büyük bir tehdit haline geldiğini söylüyor.

Dışarıda cırcır böcekleri cıvıldıyor ve uzaktan bir motor sesi duyuyorum, bu da Rune'un masasının arkasındaki koltuğumdan başımı kaldırmama neden oluyor. Kalbim küt küt atarken avuçlarımı ahşap masanın üzerine koyup bekliyorum.

Bu öğleden sonra, Zane'e teslim edilmemek için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini biliyorum. Bu yüzden Rune'un ofisinde

Onunla. Onunla yalnız kalma riskini almamın tek nedeni Clyde'ın evde olması ve Rune'un Clyde'ın içeri girebileceği korkusuyla bana hiçbir şekilde dokunmaya cesaret edememesi.

Sanırı

m.

Umarı

m.

Ben odadan odaya dolaşıp tek başıma somurtmaya çalışırken Clyde'ın beni takip etmesi her ne kadar can sıkıcı olsa da, burada olmasından memnunum. Umarım bir süre daha kalır ya da Rune yakında daireme dönmeme izin verir. Clyde Rune'un en yakın ve en eski arkadaşı olabilir ama onun misafir odasında uyumasından her an bıkabileceğini biliyorum.

Fazla zamanım yok.

Rune eve geldiğinde hava bir süredir karanlık ve sinirlerim yıpranmış durumda. Ön kapı kapandığında kalbim aşırı hızlanıyor, nabzım kulaklarımda çarpıyor.

O odaya girdiğinde boğazımı temizliyorum. Rune ofisinin ortasında duruyor, masasının arkasındaki deri koltuğunda oturduğumu görünce mavi gözlerini bana diyor. Sanki Clyde hemen arkasındaymış ve beni bu ofiste defalarca becerdiği için ona suçlayıcı bir parmak sallıyormuş gibi gergin bir şekilde omzunun üzerinden bakıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Rune yüz hatlarının şoktan kızgınlığa dönüştüğünü söyler.

"Zane'le evlenmeyeceğim," diyorum.

"Reddediyorum." Rune'un çenesi patlıyor ve şimdi o kızgınlık öfkeye dönüşüyor.

"Gerçekten bunu kabul edeceğimi mi düşünüyorsun?" Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki sanki tüm vücudum onunla birlikte titriyor. "Yoksa beni evlilik cüzdanını imzalamaya ve mal varlığımı iyi bir eş gibi Zane'e devretmeye zorlamayı mı planlıyordun?"

Evrak çantasını geçen gece oturduğum berjer koltuğun üzerine bıraktı ve öne doğru bir adım atarak ellerini masaya dayadı ve şöyle dedi: "Söylediklerimi aynen yapacaksın ve hayatın boyunca seni koruduğum için bana teşekkür edeceksin."

Gülüşüm onu sertleştiriyor ve beynimin uzak bir kısmı korkmam gerektiğini biliyor, ama istismar edilmekten çok sıkıldım. İstemediğim şeyleri yapmaya zorlanmaktan. Dans okuluna gitmek istedim ama hayır, Rune keman dersi alacağımı söyledi. Başka bir eyaletteki üniversiteye gitmek istediğimde izin verilmedi. Milyonlarını saklamak için bizi kullanabilsin diye Delly ile aynı okula gönderildim.

Şimdi Zane'le evlenmem gerekiyor ki paramın ve ailemden miras kalan şirketin hisselerinin kontrolünü ele geçirebilsin. Bu evliliği ayarlamasının başka bir nedeni olamaz. Rune'un para, seks ve güce önem verdiğini uzun zaman önce öğrendim. Ve bunların üçünü de benden aldı. Viper gücün yaratıldığını söyledi. Rune benim üzerimdeki gücünü

Korku.

Artık değil.

"Paramı çalmak için başka bir yol bulman gerekecek.

Paylaş, Rune," diyorum ayağa kalkarak. "Ben bir kukla değilim. Sen bir ipi çekmiyorsun ve ben de bana söylediğin her yöne doğru hareket ediyorum."

"Nankör velet," diye homurdanıyor, öfkesi daha da sertleşiyor. Daha acımasız. Yakışıklı yüzünü acımasızca buruşturuyor. "Sana her şeyi verdim. Seni yanıma aldım, sana baktım. Ve senin bana borcunu ödeme zamanın geldiğinde, reddediyor musun?"

"Geri ödeme mi?" Bir şekilde çılgılık atmamayı başarıyorum. "Ne için baba? Beni ailemin parasıyla büyüttüğün için mi? Mirasımın bir kısmını çalabilmek için avukatları tehdit ettiğin için mi?"

"O para benim," diyor sesi ölümcül derecede kısık. "Ailen-" "Hainler ve ölümler," diye çıkışıyorum. Ne zaman bu kadar cesur oldum?

"Seni yanıma aldım ve kendi çocuğum gibi büyüttüm," diyor ve ifadesini vurgulamak için bir parmağını masasına vuruyor. "Seni özel okullara gönderdim, özel öğretmenler tuttum, benim sayemde çok iyi bir hayatın oldu."

"Kendininki gibi mi?" Alay ediyorum. "Delly'yi masana yatırıp onu da beceriyor musun?"

Rune'un tüm vücudu sanki taşa dönmüş gibi hareketsiz kalır. "Dikkatli ol, kızım."

Uyarısı tenimi gıcırdatıyor. Midem bulanıyor ve vücudum kaskatı kesilir, bekler. Çünkü Rune öfkeli olduğunda ondan ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum. Saldırganlaşabilir. Çekip gidebilir ve bunu sonraya saklayabilir. Beni sözlü olarak parçalayabilir. Beni fiziksel olarak incitebilir.

Gözlerimi onunkilere sabitliyorum ve değişimi görüyorum. Kalbim korkuyla çarpıyor ama hareket edemiyorum. Her seferinde böyle oluyor. Beni ya yaltaklanmam ya da donup kalmam konusunda eğitti ve şu anda Rune'un yavaşça masanın etrafından dolaşıp yanıma gelmesini izlerken olduğum yerde donup kalmış, ayaklarım yere yapışmış durumdayım. Kolumu tam bandajın üzerinden kavırıyor ve sıkıyor. Acıyla inliyorum, ama bir elini ağızma kapatıyor, beni kendine çekiyor, böylece vücudu

Benimkini. Aletinin kalçamda sertleştiğini hissediyorum, zaten kaynayan midemi korkuyla ekşitiyor. Nefretle.

Ondan uzaklaşmaya çalışarak yana doğru sarsıldığımda, kolumu daha da sert sıkıyor ve acı içinde nefes alıyorum.

Eğiliyor, boynuma doğru nefes alıyor. "Ateşle oynuyorsun," diye fısıldıyor. "Babanın sana bir ders vermesine izin verme."

Kolumu kavrayışını serbest bırakıyor ama o tehlikeli parıltı gözlerini terk etmiyor. Rune'un eli sırtımın alt kısmına iniyor. Eli kığımın kıvrımını takip edip aşağı doğru yılan gibi kıvrılırken, sadece bir avuç içi sıyrığı olmasına rağmen dokunuş bir yumruk gibi hissettiriyor. Daha da aşağıya.

Hiç düşünmeden elimi kaldırıyorum ve sertçe kafasının yan tarafına iniyor. O kadar sersemlemiş olmalı ki elini bırakıyor ve ben de onu geri itip aramıza sağlam bir şey koymak için masanın etrafında koştururken zihnim defalarca bunun bedelini ödeyeceğimi haykırıyor.

Aptal kız.

Masanın etrafında döndüğümde yüzümü ona dönüyorum, öfkесinin bir kaplan gibi sırtımı tırmaladığını hissediyorum. Hâlâ sandalyesinin önünde duruyor, vücudu öfkeden kaskatı kesilmiş, gözleri içimde delikler açıyor.

Öne doğru eğilir, parmak eklemlerini masasına dayar. "Zane ile evleneceksin," diyor soğuk bir şekilde.

"Yani senin küçük güzel kızını becerebilecek mi?" diye soruyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Sanki özgürlüğü tatmışım, meydan okumanın tadını çıkarmışım ve şimdi duramıyorum. "Paylaşmakla bir sorunun olmadığını bilmiyordum."

Çenesini bu kadar sıkarken dişleri nasıl kırılmıyor anlamıyorum.

"Zane'le evlenmeyeceğim," diyorum kapıya doğru geri çekilerek. Gülmeye cüret ediyor.

"İptal et, yoksa Clyde'a her şeyi anlatırım."

Eğer öfkenin bir rengi olsaydı, dişlerini gösterip yüz hatlarını öfkeyle buruşturarak ileri atılırken Rune'un yüzünde yanan kırmızının tonu olurdu. "Beni tehdit etme kızım," diye hırlıyor.

Arkamdaki kapı koluna uzanırken ellerimin titremesini engellemeye çalışarak havayı içime çekiyorum. Korkudan kayganlaşmış avuçlarım soğuk metalin üzerinde kayıyor. Dehşet göğsümü kaplıyor ve o yaklaştıkça kalbim neredeyse patlayacak gibi oluyor.

"Kimse sana inanmayacak. Sen iğrenç bir fahişesin ve bunu herkes biliyor."

Kapı kolunu kavradım ama o üzerimdeydi. Eli boğazıma dolanırken sırtım kapıya çarpıyor, parmakları çenemin altındaki yumuşak yeri acıyla kazıyor. Karşı koymadım. Daha iyi biliyorum.

Vücudunu beni tuzağa düşürmek için kullanan Rune, panik ve korkunun boğazımda düğümlenmesine neden olarak beni kapıya sıkıştırıyor. Bizim adamlarımız gibi iri yarı bir adam değil. Yaşına göre fit, bir koşucu gibi yağsız kasları var ama fazla cüssesi yok. Ona güç veren acımasızlığı ve şimdi bu acımasızlığın her zerresini bana karşı kullanıyor.

Aptal, aptal kız.

"Herkes senin siki olan her şeyi sikeceğini biliyor," diye fısıldıyor, tükürüğü yüzüme çarpıyor. Sesindeki zehirden irkiliyorum ama kendiminkini kusmak için nefesimi topluyorum. Ona kızını siktiğimi söylemek için ağzımı açıyorum, yani artık sadece sikler değil. Onun amını yaladığımı ve onun da benimkini yaladığını söylemek için ağzımı açtığımda eli ağzıma çarparak kelimelerimi yerinde hapsediyor. "Annen karımı, en yakın arkadaşını para için öldürdükten sonra seni yanına alan benim, sana elimi bile süreceğime kimse inanmaz." Nefes nefese kalıyor, öfke ve nefret göğsünün kabarmasına neden oluyor. "Kimse seni kızı gibi yetiştiren adamın -" kalçaları yumruklanıyor ve aleti karnıma çarpıyor, "- küçük kızını incitebileceğine inanmaz."

Eli burnuma çarpıyor, başımı yana doğru itiyor, kaygan avucu yanağımın üzerinden kayıyor. Bir damla gözyaşı serbest kalıyor.

O haklı.

İtiraf ettiğimde tüm o acının gitmesine izin verdim. Güvende olduğuma dair tüm o umut. Delly ve adamlara Rune'un bana yaptıklarını anlattıktan sonra hissettiğim tüm o aptalca cesaret yok oldu.

Annem haklıydı. Ben aptal bir kızım. Ve

Rune da haklı.

Kimse bana inanmaz.

Bir şey yapabilecek gücü olan kimse yok.

Clyde, Rune'un danışmanı olabilir ama sadece o kadar. Hiçbir gücü yok. Rune gibi bir adam için değil.

Elini ağzımın üzerine daha sert indiriyor ve dudaklarını yanağımda gezdirmek için eğiliyor. "Cora, küçük kızım, ağlama."

Daha fazla gözyaşı sızıyor, yanaklarımdan aşağı kayıyor ve elinin ağzımı kapattığı yerde birikiyor. Rune sertliğini belime bastırıyor ve ben avucunun altında hıçkırarak ağlıyorum, gözyaşlarım serbestçe akıyor. Eli ağzımdan çekiliyor ama boğazımdaki eli daha sıkı sıkıyor. Boğazımda safra yükseliyor,

İğrenç ağzı çenemde gezinirken neredeyse boğuluyordum, dudakları boynumun yanından köprücük kemiğime, oradan da göğsüme doğru süzülürken derimin üzerinde kirli dumanlar gibi düzensiz nefesler. Parmaklarım sırtımdaki ahşap kapıya kıvrılıyor, korku uzuvlarımı güçsüzleştiriyor. Yumuşak bir öpücük göğüslerimin tepesine konduğunda, bedenim hareketsiz kalıyor.

"Baba," diye fısıldıyorum, panik kollarımdan yukarı doğru çıkıyor. Sırtımdan aşağı. Ellerimi yumruk haline getiriyor. Onu uzaklaştırmak istiyorum ama geçmişte bunu denediğim her seferinde sonuçları çok daha kötü oldu.

"Şşşt," diye fısıldıyor, gömleğimden sızan ve içimi yakan sıcaklık Cilt.

O yapmadan önce ne olacağını zaten biliyorum. Ona karşı koymaya çalıştığım son seferden biliyorum.

Rune nefes boruma bastırıyor, o kadar sert ki nefesim kesiliyor. dişleri gömleğimin içinden etime batıyor. Çılgılığım boğazımda düğümleniyor, o daha sert ısırıkça acı içimde bir delik açıyor. Daha da sert.

Sonunda beni bıraktığında, acı göğsüme saplanıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, hıçkırıklarım arasında nefes nefese kalıyorum.

Sessiz olun. Sessiz ol. Clyde duyamaz.

"Ayağa kalk," diyor Rune. "O d a n a git ve yemin ederim Cora, beni bir daha asla tehdit etme."

Beni yolundan çekmek için ayakkabısının ucunu kullanıyor ve kapı arkasından sessizce kapanıyor.

CHAPTER 18

CORA

T Sessiz banyoda yankılanan musluk sesi. *Plink, Plink, Plink*. Ses kafamı delip geçiyor ama düğmeyi ayarlayıp susturmak için hareket edemiyorum.

Altımdaki soğuk fayans zemin gerçekliğe tek tutunma noktam, zihnim çok hızlı hareket ediyor, Rune'un, Zane'in, adamlarla geçirdiğim zamanın, Delly'nin görüntülerini sıralıyor, hepsi o kadar hızlı ki odaklanmak zor tek bir şey üzerinde.

Üzülecek çok şey var.

Elim göğsümün üzerinde geziniyor, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Çok fazla acıyor. Sadece derim değil, kemiklerimin derinlikleri de. Ruhumun derinliklerinde. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve Azrail'in her zaman benim için geleceğine söz verdiğini hayal ediyorum. Onun bebek kızıydım. Onların. Ve sahiplendikleri şeylerin gitmesine asla izin vermezler. Ama sonra Rune'un dişlerinin etime battığını hissediyorum ve kusmuk boğazımı yakıyor.

"Cora," Clyde'in boğuk fısıltısı kapalı kapıdan sızıyor.

Son bir saat içinde üçüncü kez kapıya gelip bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor.

Onlara. Onlara ihtiyacım var.

"Git buradan," diyorum, öfkeyle akan bir başka gözyaşını siliyorum.

Kapıda bir gumbürtü duyulur, sonra diğer taraf sessizleşir. Birkaç dakika sonra dayanıksız kilit patlar ve kapı açılır. Clyde elinde bir bardak suyla içeri girer. Tek kelime etmeden dolabı açar ve alkolü çıkarır. Uyku pantolonunu beline göre ayarlayan Clyde

yanıma çömeliyor ve kolumdaki bandajı kontrol etmek için gömleğimin kolunu yukarı itiyor.

"Seni yanımda istemiyorum," diyorum. Kimseyi yanımda istemiyorum demiyorum çünkü biri bana her yaklaştığında eskisinden daha fazla inciniyorum.

"Yalancı," diyor gözlerimi kaçırarak. "Beni seviyorsun ve bensiz yaşayamazsın."

Haksız değil. Ayrıca bugün Zane'in ofisindeki toplantı yüzünden üzgün olduğumu düşünüyor. Tanrım, ne kadar da inkarcı.

"Neden?" Ben soruyorum. "Neden Zane? Bunu istemesinin bir nedeni olmalı.

Ben."

"Haklısın," diyor Clyde, koluma yeni bir bandaj yerleştirirken ve Yanımda yere otururken eskileri dışarı atıyor. Şu anda çok yaşlı görünüyor, yıpranmış. Yorgun. Acaba ben de aynı mı görünüyorum? "Sen bir sonraki en iyi şeysin.

"Vay canına, cazibeni nasıl kullanacağını gerçekten biliyorsun."

"Tıpkı tahmin ettiğiniz gibi, ailenizin parası ve Rune Corp'ta hisseleriniz var. Birkaç eviniz ve araziniz var ve bir Julian'sınız." Clyde yanımdaki banyoda bacaklarını uzatmış, sakat dizini ovuşturuyor. Spor sakatlığı ya da onun gibi bir şey. Belki de gençken antrenman yaparken. Bir keresinde bana anlatmıştı ama hatırlamıyorum. Keşke şimdi daha dikkatli olsaydım.

"Mirasım bir lanet," diyorum ona. "Ve adımın bana yaptığı bir ton iyilik."

Clyde çenesini indirip kucağındaki ellerine bakıyor. "Ailen saygıdeğer insanlardı."

Ta ki öyle olmayana kadar.

"Bana bu gece neler olduğunu anlat," diyor Clyde, tekrar gözlerime bakarak.

Bakışlarımı kaçırıyorum. Elbette öyle yapıyorum. Birinin yüzüne bakıp ona yalan söylemek kolay değil. Bunu sadece onları ve kendimi gerçeklerden ve bunun sevdiğim herkese yapacaklarından korumak için yaptım.

"Bana ofisinde ne olduğunu anlat."

Gözlerim yanıyor, bu yüzden bakışlarımı beyaz fayans zeminde sabit tutuyorum. Bir yanımda ona söylemek istiyor. Bana inanacaktır. Ayrıca aklını kaybedecek ve Rune'u öldürecek.

Sonra ne olacak? Zane, Clyde'ın kellesini alacak. Sonra da benim. Sonra Delly'ye ne olacak?

Diğer her şeye ne olacak?

"Ona Zane'le evlenmeyi reddettiğimi söyledim," diyorum bağırma isteğimi bastırarak. "Bundan hoşlanmadı."

Clyde oflama sesi çıkarır. "Öyle olduğunu sanmıyorum. O zaman ne oldu Cora?"

Gözlerim onunkilerle buluştu. Orada bir şey var, bir onaylama, sanki *biliyor* gibi. Belki Rune'un tam olarak ne yaptığını değil ama neler yapabileceğini. Clyde'ın yıllardır Rune'un yanında olduğunu hatırlamam gerekiyor. Onun yanında durdu, öldürmek ve uygulamak için emir aldı. Clyde, Rune'un özellikle bana neler yapabileceğini yüksek sesle itiraf etmek istemeyebilir.

Belki ben de inkar ediyordumdur. Clyde tehlikeli bir adam. O bir Rune danışmanı, bu da onun bir infazcı olduğunu söylemenin süslü bir yolu. Bir katil. O Rune'un silahı. Adamın kardeşini öldüren ya da Rune'un askerlerinden hangisini gönderip onu ortadan kaldıracığını seçen kişi Clyde olabilir.

"Cora," diyor Clyde, koluma dokunarak. "Ne oldu?"

"Bana başka seçeneğim olmadığını söyledi," diyorum, gözlerimizi kilitleyerek, gözlerimdeki sızının beni ele vermemesi için dua ediyorum. "Ve hepsi bu kadar."

Başını sallaması anladığını gösteriyor. Sonraki birkaç kelimesi zaten bildiğim şeyi doğruluyor. Beni yetiştiren adamın canımı yaktığına dair hiçbir fikri yok. "Rune annenden nefret ederdi. Ama seni seviyor."

"Bunu göstermek için komik bir yolu var," diye mırıldanıyorum.

Kaşlarını çatması beni iğnelememe pişman ediyor. Mantıken bunların hiçbirinin Clyde'ın suçu olmadığını biliyorum. Elinden geldiğince beni korudu. Ona Rune'dan hiç bahsetmemem onun suçu değil. Annemin olduğu kişi olması da onun suçu değil. Ben de kimseye ondan bahsetmedim.

Ondan nefret etsem de annemin cesaretine hayrandım. Caroline Julian çok kötü bir insan olabilirdi ama çok zeki bir iş kadınıydı. Zekiydi ve emirlerini yerine getirmeleri için insanları nasıl zorlayacağını biliyordu.

Babam sadece onun kuklasıydı. Küçük yaşta bunu biliyordum. Tatlı tatlı gülümser, onu öpücüklere boğar ve överdi ve bir de bakardım ki, hayal meyal hatırladığım bir ülkede geziye çıkmışız ya da yanında erkek yoga eğitmeni olduğu halde yeni bir yata binmişiz.

Bazen babamın onu sevmekten çok ondan korkup korkmadığını ve bu yüzden her zaman istediğini elde edip edemediğini merak ediyorum. Ve annemin

istediği şey güçtü. İblislerin kanı arzuladığı gibi arzuluyordu. Kendisine yaklaşan herkesten gücü emiyor, sahip oldukları gücü emiyor ve kendi gücü olarak kullanıyordu.

Rune'un yaptığı hata buydu. Ortağının karısına kendi ailesine güvendiği gibi güvendi. Aklında onun iyiliği olduğuna inandı.

Annemin tek endişesi kendisiydi. Beni o dolapta neredeyse öldürdüğünde nasıl hissettiğini çok iyi hatırlıyorum ve tek endişesi biri öğrenirse ona ne olacağıydı.

Bu bir insanı ikiye böler. O iç burkan his, sizi sevmesi ve koruması gereken tek kişinin sizi hiç umursamadığını bilmek zihninizi paramparça eder.

Bu kalp kırıklığını çok iyi hatırlıyorum çünkü Rune ile bunu defalarca yaşadım.

Hatırlamanın en kötü yanı, kötü yanların sizi asla terk etmemesi ve iyi yanların çok çabuk kaybolmasıdır.

Bazı insanlar çocukluklarından sadece gölgeli parçalar hatırlar. Fotoğraf gibi çekilmiş, kenarları yırtılmış, yüzleri kesilmiş ya da bazı kısımları kazanmış zaman parçaları.

Hafızam gayet iyi. Çünkü her detayı hatırlıyorum. Tırnaklarıma değen ahşap kapıyı. Kurumuş sidiğimin kokusunu. Uzak odalardaki insanların gırtlaktan gelen iniltilerini. Yüzlerini de hatırlıyorum. Erkekleri. Anneme gülümsediklerinde dişlerinin kuduz hayvanlar gibi nasıl görüldüğünü.

"Prissy, gel kucağıma otur."

"İyi misin?"

Clyde önümde çömelirken görüşüm odaklanıyor, oda parlak bir berraklığa kavuşuyor.

"Beni endişelendirmeye başlıyorsun." Kaşlarını çatarken ağzının etrafındaki deri kırışıyor. Yanaklarında tuzlu ve biberli sakallar var ve ilk kez Clyde'a gerçekten bakıyorum.

Koyu renk kirpiklerle çerçevelenmiş kara gözleri. Ellili yaşlarındaki bir adamın kırışıklıklarıyla kaplı derin teni şimdi kaşlarının arasında çatılmış, beni o kadar endişeyle izliyor ki, Clyde'ın sevgisine sahip olduğum ortadayken Rune'un sevgisini neden bu kadar istediğimi bilmiyorum.

Sanki ruhsal durumumu anlamaya çalışıyormuş gibi gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Rune seni incitti mi, Cora?"

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum.

"Ayağa kalk." Ona söyledim. "Dizin kötü."

Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyormuş gibi uzun uzun bakarak ayağa kalkıyor ve kaşlarını çatarak üzerime geliyor.

Kurşun yarası. Dizindeki yaranın sebebi bu. Kaza değil.

"Kendini savunmayı öğrenmeni istiyorum." Clyde diyor ki. "Tanıdığım biri var."

Dalgınca başımı sallıyorum. Kendimi savunabilmem bir önemi yok. Beni kırmaya kararlı adamlara karşı ne işe yarar ki? Güçlü erkeklere karşı hâlâ güçsüzüm.

Alan ve tüketen adamlar. Açgözlülükleri insanlıklarını aştığı için her şeyi ve her şeyi yiyorlar. Tabii başlangıçta bir tane bile varsa. En iyi olduğunuz söylenerek büyüdüğünüzde, öyle olduğunuzu düşünürsünüz. Hiçbir şeyin size dokunamayacağını bilerek büyüdüğünüzde, eylemlerinizin hiçbir sonucu olmadığında, sadece yasaların üstünde yaşamayı değil, sıradan insanların yasalarının sizin için geçerli olmadığını da öğrenirsiniz.

Ve insanlar, eşler, çocuklar, hiçbir şeye dönüşmezler. Onlar birer ganimet ya da zahmettir. Size nasıl hizmet edebileceklerinin ötesinde çok az önem taşırlar. Ve erkeklerin, hiçbir değeri olmadığını düşündükleri bir kadının yanındayken söyledikleri şaşırtıcıdır.

Ya da insanların, rahatsızlık vermekten başka bir işe yaramayan küçük bir kızın önünde neler söyleyeceğini

Ayağa kalkıp aynada kendime bakıyorum.

Tıpkı ona benziyorum.

Annem.

Aynı yeşil gözler. Aynı kızıl saçlar. Annemin şu anki yaşında çekilmiş bir fotoğrafını elinize alsanız, eski fotoğraf uygulamalarından birini kullanan ben olduğumu düşünürsünüz.

Cora. Caroline. Tek fark içimizde ne taşıdığımız.

Damarlarımda zehir akıyormuş gibi sürekli onun kanı olduğumun hatırlatılması ne kadar da komik. Onun kızı olmanın beni nasıl iğrençleştirdiği defalarca söylendi. Ama annemin zeki olduğunu unutuyorlar. Kurnaz.

Çok acımasız.

Belki de sandığımdan daha çok anneme benziyorum. Belki de Rune benden nefret etmekte ve beni yıkmaya çalışmakta haklıydı.

Ama ben annemin kızıyım.

Beni günlerce karanlık ve soğuk bir cehennemde unutmuş olabilir ama beni eğitti ve bunu asla bilmedi. Onun her hareketini izledim, içindeki canavarın bana ne zaman saldıracağını tam olarak öğrendim ve bunu yaparken ihtiyacım olanı nasıl elde edeceğimi de öğrendim. Bu Rune'dan kurtulmama yardım etti.

Zane'den kaçmama yardım etmek üzere.

"Hadi ihtiyar, gidiyoruz," diyorum Clyde'a, boynumdaki hafif çürüğü incelemek için eğilerek. Zar zor görünüyor ama orada olduğunu biliyorum. Isırığının acısı zonkluyor, nefretini hatırlatan izler tenime işliyor. Tıpkı vücudumun hayatım boyunca şiddet gördüğüm ya da istismara uğradığım her yeri hala hissetmesi gibi. Her an bir anı olarak kemiklerime kazınıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Clyde koridorda yürürken beni takip ederek soruyor.

Yüzümü ona dönüyorum, hayatımda ilk kez kendimi kontrol ettiğimi hissediyorum.

"Malikâneye gidiyoruz," dedim ona.

"Şimdi mi?" Ekose uyku pantolonuna bakıyor, sonra başını yana eğiyor, gözlerini bana dikerken kaşları çatılıyor. "Neden?"

"Birkaç şey toplamam gerekiyor," diyorum ona, Rune'un artık ofisinde olmadığından emin olmak için parmaklıkların üzerinden eğilerek.

Kapının altından ışık sızıyor.

"Emin misin?" Merdivenlerden inmeye devam ederken Clyde arkamdan soruyor.

Oh. Eminim.

Malikâne adını konumundan değil büyüklüğünden almıştır. Geniş bir aile mülkü düşünüldüğünde akla yemyeşil açık araziler üzerinde yer alan devasa bir eski dünya malikanesi gelir.

Burası değil. Annem en iyisini isterdi ve yirmi yıl önce en iyisi, geniş bir çimenlik ve devasa bir havuzla sahilden geriye çekilmiş, üç katlı, İspanyol tarzı devasa bir malikaneydi. Ben gençken boynu açık tişörtler giyen güvenlik görevlilerimiz ve telsizlerimiz vardı. Okyanusa bakan verandada devasa saksılar içinde palmiye ağaçları sıralanırdı.

Eğer 90'lı yıllarda Miami'de bir uyuşturucu baronunun malikanesini hayal ederseniz, benim yaşadığım ev o malikaneydi.

Bunların hiçbiri artık burada değil elbette. Annem on beş yıl önce öldü ve onunla ilgili her şey unutuldu. Kim olduğu. Babamla birlikte Rune'un yaratmasına yardım ettikleri imparatorluk.

Artık hepsi benim, Rune yasal vasım olduğunda avukatları ona imza atmaya zorlayamadı. Ne gibi?

Rune Şirketleri'ndeki hisselerimin yarısı olmalıydı. Yardımla bunu sadece dörtte birine indirdi ve ölümünden sonra Delly servetini miras alana kadar üzerinde sıfır kontrol sahibi olmamı sağladı.

Aslında, mirasımın çoğuna dokunamıyorum. Bana kalan azıcık mirası da Rune her yıl bana dağıtıyor ve beni mümkün olan her şekilde kontrol ediyor. Rune iki sevgili mücevherini parasından sorumlu tutarak akıllıca davrandığını düşünüyordu ama çeklerinizi imzalayan kıza kazık attığınızda, onun yaptığınız her şeyi görebileceğini göremedi.

Ve makbuzları var.

"Burada olmak istediğine emin misin?" Clyde soruyor, ön kapıya doğru yürürken beni dikkatle izliyor, anahtarlar elimde, annemin ünlü partilerini verdiği eve girmeye hazırlanıyorum, çeşitli erkekler arzularını gidermek için ona hizmet ediyor. Ya da belki de annemin sikilmesini seyretmeyi seven babamdı.

Yargılamak için yerim olduğundan değil. Onu hiç yargılamadım. Bunun için değil.

Küfürbaz, boktan bir insan olduğun için.

"Evet, Clyde, burada olmak istiyorum," diye yalan söylüyorum çünkü istemiyorum. Tabii ki burada olmak istemiyorum ama burası benim bölgem ve bu evin içindekilere ihtiyacım var.

Caddenin ilerisinde bir motorun çıkardığı hafif ses kalbimin sinirle çarpmasına yol açıyor. Her santimim gergin, endişeyle uğulduyor. Kapının önünde duraklıyorum, tırnaklarım o hayali acıyla batıyor, içim titriyor. Ama neden burada olduğuma dair bir korku değil, bu kapının ardında yatan anılar nefeslerimizi titretiyor.

Derin bir nefes alarak anahtarı sokuyorum ve Clyde'ın ellerimin nasıl titrediğini fark etmemesini umuyorum. Fark ettiyse de bir şey söylemiyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve bir ayağımı eşikten hafifçe kaldırarak donup kalıyorum.

Bir anı seli yüzüme tokat gibi çarpıyor. Gözlerim yatak odamın ve oyun odamın bulunduğu ikinci kata çıkan merdivenlere dalıyor. Sonra annemin beni koyduğu dolabın dış hatlarında gördüğüm gibi, ailemin büyük ofisine giden karanlık koridora kayıyor.

Ahşap kapının iç tarafında hâlâ pençe izleri var.

Biliyorum çünkü öldüğünü öğrendiğim gün beni baş belası olarak gören bir kadının ardından ağlamamak için ona baktım.

Clyde ite kaka geçip elektrik düğmesine yöneliyor ve ışığı y a k ı y o r .
Hiçbir şey olmuyor.

"Ampul patlamış olmalı," diyor.

On sekiz yaşına geldiğimde, Rune mirasımın bir kısmıyla benim için bir hesap açtı. Bu hesapla malikanenin elektriğini açtırdım ve birkaç ayda bir biri gelip temizlik yapıyor ve gereken onarımları kontrol ediyordu.

Bugüne kadar bu yeri neden ayakta tuttuğumu bilmiyorum. Burayı satıp epey para kazanabilirdim, ama ne zaman bir teklif alsam, hiçbir zaman kağıtları imzalamayı başaramadım.

Sanırım onun hayaletinin burada sıkışıp kalması hoşuma gidiyor. Belki benimkinin de burada sıkışıp kalması hoşuma gidiyordur.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Havanın tadı bayat. Toz ve kuru toprak gibi ama sanki annem az önce yanımdan geçmiş gibi havada hafif bir gül kokusu dolaşıyor.

Clyde giriş masasının üzerinde duran büyük lambaları dener ve sarı ışık mekânı doldurur.

Görüntüleri bastırmaya çalışarak etrafıma bakıyorum.

Belki de buraya gelmek bir hataydı. Bu düşünce yüzeye çıksa bile, bunun doğru olmadığını biliyorum. Eğer bunu yaparsam. Buradaki şeye ihtiyacım var.

"Şimdi ne olacak?" Clyde soruyor. "Neden buradayız?"

Sanırım Clyde'ın bağlılığı hakkında hiç düşünmedim çünkü her zaman bağlılığımız vardı. Hiç onsuz yaşamak zorunda kalmadım, bu yüzden bunun şükredilecek bir şey olduğunu hiç bilmiyordum.

Omuzlarını kavrayarak parmak uçlarımda durup yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra da ailemin ofisine giden koridoru işaret ediyorum. Ayağım karanlık koridora kaydığı anda panik ciğerlerimi bir mengene gibi sıkıyor. Eski korkulara göz kırpacak kadar duraksıyorum ve anılar tarafından kontrol edilmeyi reddederek ilerliyorum. Eğer beklersem, bir an daha tereddüt etmeme izin verirsem, o kapıyı açamayacağım ve bu planı uygulayamayacağım.

Ama yapmak zorundayım.

Erkeklerin hayatımı, paramı ve bedenimi kontrol ettiklerini düşünmelerinden bıktım. Geleceğime karar verebileceklerini sanmalarından.

Artık yok.

Zane'in sessiz kalmamı isteyeceği küçük bir şey biliyorum. Ve eğer sessiz olmamı istiyorsa, istediğim her şeyi yapacaktır.

Fikrimi değiştirmeden kapıyı iterek açtım ve ailemin ofisine girdim.

Karanlık zihnime sızmaya çalışıyor ve evin sessizliği beni cehenneme, tüm anılarımın beklediği yere geri sürüklemeye çalışıyor, ama kendime bunun şimdi olduğunu hatırlatıyorum. O zaman değil. Burada, kafamın içinde yaşayan karanlık şeylerden bile olsa beni koruyacak olan Clyde'ın yanındayım ve o kadar kararlı bir şekilde ilerliyorum ki annemle babamın masasından başka bir şey görmüyorum. Ne ařırđ dekoratif mobilyalar, ne de annemin misafirlerini ağırladığı art deco tarzđ uzun kaneye.

Masanın arkasındaki duvardan büyük resmi alıp yere koyarken Clyde'ın sessiz varlığı bana sürekli bir güvence veriyor.

"Lanet olsun," diyor. "şimdi orada bir kasa sakladıklarđnđ bilmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."

Kasanın kilidini açarken "Bazen en bariz şeyler görmesi en zor olanlardır," diyorum. Bugün benim doğum gnm ve bu o kadar ironik ki ağlamak istiyorum. Kimse annemin doğum günümü kullanacağını düşünmezdi, o yüzden tabii ki bunu seçti.

Kalın metal kapđ gıcırtıyla açıldı. Annemin en değerli mücevherlerini sakladığđ kutuların altındaki dosyaları çıkartıyorum. Düzenleme konusunda harikaydı ve her şeyi renklerle kodlamasına, tarihleri ve isimleri eklemesine hayranlık duyuyorum.

İstediğim ismi bulup yığından çıkartıyorum. Resimler dökülüyor ve Clyde görmeden onları toplayıp masanın çekmecesinde bulduğum bir zarfa koyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Clyde dosyaları yerine koyup kapđyı kapatırken soruyor
Güvenli.

Geleceğimi güvence altına alıyorum, sanırım ama söylemiyorum.

Sorularını duymazdan gelerek yanından geçip yukarı çıkartıyorum. merdivenlerden annemin odasına ıktım. Babamdan ayrı bir yatak odası vardı. Personelimiz ona kraliçe odası derdi. Byyene kadar nedenini anlamamıştım.

Annem kalesinin kraliesiydi ve hepimiz onun piyonlarıydık.

Odasına girdiğimde, cibinlikli yatağın, hâlâ eski yüz kremleri ve makyaj malzemeleriyle dolu makyaj masasının yanından geçiyorum. Cam parfüm şişeleri ve büyük fırçalar. Gömme dolabının önünde durup kapđyı açıyorum.

Işık bir dakikalığđna titriyor ve sonra bir müzedeki sergi gibi geçmiş vurgulayan bir vızılıyla yerleşiyor. Sanki az önce buradaymış gibi. Ayakkabılar köşeye fırlatılmış, giysiler etrafa saçılmış, kemerler ve cüzdanlar savrulmuş

etrafta gelişigüzel dolaşıyordu. O gün yatağında oturup giyinmesini izlediğimi, elbiselerini ve neden bu kadar çok elbiseye ihtiyacı olduğunu sorduğumu hatırlıyorum.

Annemin o gün keyfi yerindeydi ve soru sormama izin veriyordu. Ben de bunu yedim çünkü bana kızgın değildi.

Heyecanlı görünüyordu.

Sonra onu bir daha görmedim.

Elimi asılı giysilerin üzerinde gezdirirken o günü ve onu görecekim son gün olduğunu nasıl bilmediğimi düşünüyorum. Bir yanım, küçük benim onunla ilgili o anıyı hatırlamasına seviniyor. O gün bana gösterdiği tatlılığı hayatım boyunca taşıyabildiğim için. Bir yanım ise annesinin kendisine iyi davranmasını çok isteyen o küçük kızın, Coraline Julian'ın iyi bir anne olabilecekken bunu yapmamayı seçtiğini bilerek büyümek zorunda kalmasına üzülüyor.

Dolabın arkasında, elbiselerine ulaşıyorum ve doğru olanı bulana kadar onları sıralıyorum. Clyde'a fırlatarak, "Bunu temizlet. Zane'in töreninde giyecekim."

Clyde yine başını yana eğip kaşlarını çatıyor ve tam "*Neden bu elbise Cora?*" diye soracağını düşündüğüm anda, "Bu annenin en sevdiği *elbiseydi*," diyor.

Günlerdir midemde oturan cızırtılı korku, sapkın bir heyecana dönüştü. "Biliyorum," diyorum yanından geçip dolaptan çıkarken.

Zane de öyle.

Aptal herif. Neyin geldiğini bilmiyor. Umarım başına ne geldiğini anladığında beni öldürtmeye çalışmaz.

CHAPTER 19

BREAKER

15 Years Ago, September, Age 13

A ÜŞÜTEN RÜZGÂR ağaçların arasından geçerek yaprakları titretiyor. Birkaç saat önce gece çöktü ve sıcaklık da onunla birlikte düştü. Soğuğa alışkınız ama bu soğuk farklı hissettiriyor. Biraz ıslak, sanki bize yapışıyor, derimizin altına sızıyor.

Birbirimize yakın yürüyoruz, ince bir açıklığa ulaşana kadar gözlerimiz etrafta geziniyor. Hayvanlar geceleri ortaya çıkar ve biz silahsızız. İhtiyacımız olan son şey bir ayı ya da kurtla karşılaşmak.

Striker, "Burası kamp kurmak için çok iyi bir yer," diyor.

Küçük bir uçağın vızıltısını duyduktan sonra ağaçların arasından batıya doğru uçtuğunu gördük ve o yöne doğru ilerlemeye başladık, kaybolana kadar topraktaki lastik izlerini takip ettik ve bir daha iz bulamadık. Viper, izler kaybolduğuna göre buraya yeterince sık gelmiyor ya da her seferinde farklı bir rota kullanıyor olmaları dedi.

"Uçak demek iniş pisti demek, bu da kamyonun bırakıldığı anlamına geliyor," diyor, elleri kalçalarında, gece gökyüzüne bakarak.

En azından biraz eğitim aldığı için bizden daha çok şey biliyordur. Ayrıca Cook onu okula gelmeden önceki avcılık günleriyle ilgili sohbete hapsetme eğiliminde. Her ne kadar Viper'dan kaçmayı başardığımızda ve onu bıraktığımızda sıkılmış ve sinirlenmiş görünse de, orada sıkışıp kalmasına sevindim çünkü en azından bir şeyler biliyor.

Striker dizlerini göğsüne çekerek önümde yere çöküyor. "Ateş yakmalıyız," diyor, "hayvanları uzak tutmak için."

"Ateş hayvanları çekmez mi?" diye soruyorum. "Hiçbir fikrim yok," diyor omuz silkerek.

Tanrım. Boku yedik.

"Nasıl tuzak kurulacağını biliyor musun?" Şu anda yere yayılmış, dirseklerine yaslanmış, o kadar rahat ve umursamaz olan Viper'a soruyorum ki, vahşi doğaya hazırlıksız ve yıllar önce gönderildiğimizi asla bilemezsiniz.

"Evet," diyor Engerek. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "İyi olacağız."

"Yapacağız amına koyayım," diyorum otururken. "Reap ve Hunter'ın buna hazırlanmak için ayları var. Bizimse sıfır. Aramızda avlanmayı bilen var mı?"

"Nasıl tuzak kuracağımızı biliyoruz," diye öneriyor Engerek. "Ve Strike hareket eden bir hedefi birkaç metre öteden vurabilir."

"Tüfeği olsaydı," diye tersliyorum, parmaklarımı göğsümü sıkan gerginliğe dalgınca sokuyorum. "Sadece bir bıçağımız var."

Striker çenesini dizlerinin üzerinde kavuşturduğu kollarına dayarken omuzları dikleşiyor. Umutsuzluğu bir pelerin gibi giymiş, boş gözlerle ayaklarına bakıyor. Endişeli olduğunu biliyorum, yiyecek ya da onu nasıl elde edeceğimiz konusunda değil. Su ya da onu nasıl bulacağımız hakkında bile değil.

Hangimizin vahşi doğadan sağ çıkamayacağı konusunda endişeli.

Hunter'ın sözleri kafamın içinde çınlıyor. Midemi bulandırıyorlar, bu yüzden onları bir kenara itiyorum ve bakışlarım Viper'a geri dönüyor.

"Sence bizi neden erken gönderdi?" Ona sordum. Bizden dört yaş büyük, o yüzden daha çok şey biliyor olmalı. Strike sadece on beş yaşında. O da benim kadar çok şey biliyor, ki benim hiçbir şey bilmediğimi düşünürsek bu pek de yardımcı olmuyor. Sadece sekiz yıldır eğitimdeyim ve ilk beş yılı dil, matematik ve tarih öğrenerek geçirdim. Son üç yılda ise bıçak tutmayı öğrendim.

ve bir silah ateşlemek. Reaper ve Hunter gibi savaş eğitiminden geçmeden ve Viper gibi hayatta kalma eğitiminde en azından hızlandırılmış bir kurs almadan burada olmamam gerekiyor.

Şükürler olsun ki ona sahibiz. Boku yerdik. Buradan kimin canlı çıkacağına biz karar vermek zorunda kalmazdık, doğa bunu bizim için yapardı. Doğal seleksiyon beni seçerdi ve ben de bunun farkındayım. Fallon'un beni herkesten daha büyük yapacağına yemin ettiği büyüme hamlemi bile bitirmedim. Sanki gizli bir erkeklik dalgası üzerime çökecek ve beni sihirli bir şekilde daha güçlü yapacak. Viper gibi daha güçlü. Strike gibi kaslarım ve boyum uzayacak. Reaper gibi güçlü ve acımasız ve Hunter gibi zeki.

Viper tekrar "İyi olacağız," diyor ve yalanlarına gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyorum.

Nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Bir şeyleri yumruklamaya, kırmaya, aklımı kaybetmeye başlamak üzereyim.

Beni buraya ölmem için gönderdi.

Bu düşünce zihnimi asit gibi kavuruyor, tüm mantığımı yiyip bitiriyor. Fallon'un beni buraya göndermesinden endişeleniyorum çünkü artık beni sır olarak saklamakla uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Babam kardeşlerime Dadi'dan asla bahsetmemem konusunda beni uyarmıştı. Şimdi benden kurtulacak çünkü beni okula getirdiğine bile pişman olmalı.

Tam bir baş belası olduğumu söylüyor. Söz dinlemiyormuşum. Her zaman kuralları çiğniyorum.

Ve benim adımın verildiği gün.

Buna pişman olmalı. İçimde olduğum kişi olmama izin vermek. Dadımın her zaman göğsümde yaşadığını söylediği parçamı serbest bırakmak. Kalbimde.

Viper dik oturup dizlerini göğsüne çekerek, "Panik yapmanın faydası olmaz," diyor. Konuşmayı seven biri. Hantal, hızlı ve acımasız. Burada hiçbir şey ona saldıracak kadar aptal olamaz. "Sakin olursak bir hafta boyunca hayatta kalır, kulübeyi bulur ve eve döneriz."

Striker neredeyse kahkahaya benzeyen bir ses çıkarır. "Hepimizin yapmayacağını biliyorsun."

"Evet, yapacağız," diye bağılıyor Engerek, sesinde öylesine büyük bir öfke var ki Striker kaskatı kesiliyor. "İkinize de bir şey olmasına izin vermeyi reddediyorum."

"İçimizden biri olacağını kim söyledi?" Striker soruyor.

Viper'ın bakışları Striker'a kayıyor, karanlık gece mavi gözlerini gölgelerle dolduruyor ve onu dengesiz gösteriyor. Sonra tekrar, belki de öyle olduğunu düşünüyorum.

Biraz. Üçümüzden okuldan önce kim olduğunu hatırlayan tek kişi o.

"Gecenin bir yarısı boğazımı mı keseceksin?" diye soruyor, çenesindeki tik de en az ses tonu kadar korkutucu. "Endişelenmeme gerek var mı kardeşim?"

Striker gözlerini devirir. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun."

"Sadece iki kişinin geri döndüğünü biliyorsun," diye ekliyorum, bu da bana Engerek'ten ölümcül bir bakış kazandırıyor. Bu konuda neredeyse Azrail kadar iyi.

"Ben de *hepimiz* eve gidiyoruz dedim," diye hırlıyor Engerek. "Bu bir sınav değil." Striker öne doğru eğilir. "Ben de aynı şeyi merak ettim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. "Buradayız. Vahşi doğadayız."

Viper, "Maxy bizi buraya gönderdi," derken Striker başını sallıyor. Babam değil."

Bir elimi yüzümde gezdirerek sözlerinin içime işlemesini sağlıyorum. "Neden? Maxim bizi neden buraya göndersin ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Engerek arkasına yaslanıp başını kollarının arasına alarak gece gökyüzüne bakıyor.

Ben de derin bir nefes alarak yukarı bakıyorum. Yıldızlar, etrafımızdaki dünyayı parıldayan bir maviye dönüştüren binlerce küçük mücevher gibi parlıyor.

"Neden burada olduğumuzu hiç merak ettin mi?" Ellerimin üzerine yaslanarak soruyorum, sonra bacaklarımı çaprazlayıp dik oturuyorum, hareketsiz kalamayacak kadar huzursuzum.

"Çünkü Tanrı zalim ve acımasızdır," diyor Engerek. "Çünkü biz bu dünyaya yanlış zamanda, yanlış yerde ve yanlış adam tarafından seçilerek gelme talihsizliğine uğradık."

Striker'ın beni izlediğini görmek için ona bakıyorum, ağzı kaşlarını çatmış. "Her zaman merak ederim."

Başımı sallıyorum ve ellerime bakıyorum. Viper'ınkiler kadar sert ya da nasırlı değil ama neredeyse onlar kadar büyükler. Reaper büyük bir anasını sikici olacağımı söylüyor ama sanırım sadece bu kadar genç olduğum için kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyor.

"Neden olduğu önemli mi?" Viper soruyor. "Buradayız ve ya hayatta kalırız ya da kalmayız. Ve yapacağımız şey de hayatta kalmak."

Striker başını sallıyor ama emin olmadığını söyleyebilirim. Belki benden bile fazla. "Birbirimizden ayrılmayız," diyor Viper. "Ne olursa olsun."

Geceyi bölen bir çığlık tenimi donduruyor.

Bakışlarım açıklığın etrafında beliren karanlık ağaçlara kayıyor. "Bu da neydi böyle?"

"Fox?" Striker söylüyor ve hepimiz panik içinde sözlerinin hafifçe takıldığını duyuyoruz. "Bu bir tilki olabilir, değil mi?"

Bir çığlık daha ve kemiklerim buza dönüşüyor.

"Bu tilki değil," diyor Engerek, ölümcül bir şekilde hareketsizleşerek. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "O çığlık bir kadından geldi."

CHAPTER 20

BREAKER

I Hayaletlerim beni ziyarete geldiğinde sekiz yaşındaydım. Rüyamda tül gibi bir sis gibi belirdiler. Rüyamda parmaklarım soğuktan ağrıyordu ve her nefes verdiğimde hayaletlerin göğsümden çıktığını görebiliyordum. Rüyamda tamamen mavi bir odada olduğumu gördüm, duvarlar dalgalar gibi dalgalanıyordu. Babamın beni kurtardığı odayla aynı mavi renkteydi. Ben daha çocukken.

Rüyamda göğsümdeki canavarın kötü şeylerin yaptığı gibi nasıl ateş püskürttüğünü düşünmüştüm ama çok üşüdüğüm için bana hiçbir faydası olmamıştı. Canavarımın rüyalarımda bana hiçbir faydası yoktu çünkü hayaletlerin soğuk nefeslerini ciğerlerime üflemesini engelleyemiyordu.

Sonra sis pençelere dönüşerek boğazımı kavradı ve çığlık attım.

Engerek yatağıma attığı bir tekmeyle beni uyandırdı. Bana uykumda neden çığlık attığımı ve ağladığımı sordu. Ona rüyamda babamın beni kurtardığı soğuk, mavi odayı gördüğümü söyledim.

Yüzünün nasıl buruştuğunu görmek çok tuhaftı. Yatağımın üstündeki küçük pencereden içeri süzülen ay ışığı solgun yüzünü bembeyaz yapıyordu ve gözlerinin o mavi odaya çok benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum, ama Engerek'in gözleri soğuk yerine sıcaktı, deniz resimleri gibiydi.

"Seni o kurtarmadı," demişti. "Seni oraya koydu ve üç gün sonra dışarı çıkardı."

Tartışmak için ağzımı açtım ama Engerek bana daha önce hiç yalan söylememişti.

"Okula geldiğimizde hepimizi oraya koydu." Engerek yatağımın yanına çömeldi ve omzunun üzerinden arkasındaki açık kapıya baktı. "Ama sen," diye fısıldadı, "seni oraya koydu ve sonra seni çıkarıp başka bir yere gönderdi."

Dadı benim sırrımdı. Okuldaki ilk günümde kardeşlerimin hepsinin farklı yerlerden geldiğini, bazılarının büyük grup evlerinde yaşadığını, bazılarının ise sokaklarda zar zor hayatta kaldığını öğrendim. Nereden geldikleri hakkında konuşmayı reddedenler sadece Reaper ve Hunter'dı. Acaba onların da bir dadısı vardı da, kendilerini bu kadar yerinden edilmiş ve istenmeyen hissetmesinler diye mi diğerlerine söylemek istemiyorlardı?

Okuldan önceki anılarım sevgi, sıcaklık, sarılmalar ve öpücüklerle dolu. Pazar günleri krepler ve oynadığım oyuncak bir araba vardı. Okula geldiğimde bu anılara tutundum ve onları aklımı başımda tutmak için kullandım. Fallon'un sertleştirmeye çalıştığı yerlerde beni yumuşak tuttu. Adımı kazandığımda bile o parlak geçmişe tutundum, tıpkı köyde yürürken dadımın en sevdiği sarı elbisesine tutunduğum gibi.

Şu anda olduğu gibi, akıl sağlığıma tutunmaya çalışıyorum çünkü Küçük Kırmızım sadece birkaç metre ötede ve ona ulaşamıyorum. Onu ne kadar kapmak ve bisikletimin arkasına atıp eve götürmek istesem de yapamıyorum.

Evde. Onu yanımızda o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Kollarımı ona sarmak için. Tatlı dudaklarını öpmek. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek ve o hafif tatlı, tamamen onun kokusunu almak. Çiçekler, meyveler ve karanlık.

Onu bu kadere terk etmediğimizi anladığında gözlerini görmek istiyorum. O gece verdiğimiz her sözün doğru olduğunu.

Onu bırakmadan önce öldürürdüm.

O kimsenin olmadan önce her şeyi mahvedeceğim.

Beni

m. Bizimkiler.

Viper şu anda kendini kaybetmiş olmalı. Ben orada değilim. O ulaşamaz

Ben. Onun peşinden gelemez. Planımıza ve intikam ihtiyacına bağlı.

İntikam. Bizi buraya getiren şey bu.

İroni gözümden kaçmıyor.

Arkama yaslanıyorum, kaskımı ayarlıyorum, botlarım asfalt yolda, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, gözlerim sokağın karşısındaki evde. Omzumun üzerinden bir bakışla arkadaki evin pencerelerini kontrol ediyorum.

ışıkların yanmadığından emin olmak için. Boş olduğunu düşünüyorum ama herhangi bir personel ya da güvenliğin araziye göz kulak olup olmadığı konusunda bir fikrim yok.

Caddenin karşısında yanıp sönen bir ışık dikkatimi çekiyor. Gidonu kavrayarak öne doğru eğildim. İçeriye göremesem de perdelerdeki çatlaklardan hareketleri görebiliyorum. Birinci katta ışıklar birbiri ardına yanıyor. Birkaç dakika sonra ışıklar ikinci katı, sonra da üçüncü katı aydınlatıyor.

İki kadın da eve hiç gelmediği için evin krokisini alma zahmetine girmedik, bu yüzden şu anda hangi odada olduğunu bilmiyorum. Cora mülkü korudu ama onu izlediğimizden beri ailesinin eski evine ilk kez adım atıyor.

Derim kaşınıyor, göğsüm daralıyor. Harlow'un kızımızı korumaya olan bağlılığına minnettar olsam da, ona ulaşmamı da zorlaştırıyor. Ve lanet olsun, ellerimi onun üzerinde tutmak istiyorum. Güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Rune ile o evde üç gece geçirdikten sonra zarar görmediğinden.

Telefonum çalıyor. Cebimden çıkarıyorum ve yıllar önce Rune'un mülkünün çevresine yerleştirdiğimiz kameraları kontrol ediyorum. Hiçbir zaman içeriye giremedik ama yerleştirdiğimiz birçok kamera sayesinde artık kimin gelip gittiğini takip edebiliyorum.

Eve dönüyor.

Güvenlik ekibi kalmadı, bunu avantajımıza kullanabileceğimizi umuyorum ama yine de herkesi takip etmek için eski sistemimize başvurmak zorunda kalıyorum. Ön kapıya bakan kameram sayesinde, şoförünün SUV'u dairesel sürücüye çektiğini ve dik merdivenlerin yanına park ettiğini görüyorum. Aracına bir takip cihazı yerleştirmeyi başardım, şoförü arabayı tararsa fark edilmeyeceğini düşünüyorum ama yine de bir riskti. Rune rutinini pek değiştirmemiş olsa da almaya hazır olduğum bir risk.

Onları dört yıl boyunca izlemek, herkesin programını ezberlediğim anlamına geliyor.

Son birkaç gün hariç, kimse her zaman yaptığı şeyi yapmıyor. Rune evine geç döndü ve yaklaşık bir saat sonra ayrıldı. Gideli çok olmamıştı ve geri döndüğüne göre ofise uğrayıp hemen eve geldiğini varsayabilirim.

Cora evden sadece ofise gitmek için ayrılıyor ve her akşam Rune'un evine dönüyor. Bu gece ilk kez gün batımından sonra bir yere gitti.

Ve bu beni öldürüyor. Çocukluğunda ne yaptığını bilmek istiyorum.

Eve.

Orada ne istiyor olabilir ki? Annesinin yaptıklarını duyduktan sonra, bunca yıl evden uzak durması anlaşılabilir bir şey ama buraya gelmesine neden olan bir şey oldu.

Rune'la ilgili bir şey.

Rune olmalı.

Göğsümdeki düğümü ovuşturarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. İçimdeki her şey kapıya doğru yürümek, kapıyı kırmak ve onu bu kabustan uzaklaştırmak için çılgılık atıyor.

En azından Harlow'u neden bu korku evine sürüklediğini öğrenebilecek kadar yaklaşabilmek için zorla girmeyi düşündüm ama evin ne tür bir güvenlik sistemi olduğu, hatta silahlı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve dizüstü bilgisayarım olmadığı için onu hacklemenin hiçbir yolu yok. Girebilsem bile. Yazılım konusunda iyiyimdir ama insanlardan bilgi alma konusunda daha iyiyimdir.

Tam bisikletimi bırakıp duvardan atlamak üzereyken ön kapı açılıyor ve Cora dışarı çıkıyor. Sanki bir şeye karar vermiş ve onu öldürse bile sonuna kadar götürecekmış gibi kararlı adımlar atıyor.

Evet. Kararlı yürüyüşün ne olduğunu biliyorum. Onu bir şeylerin peşinde olduğunu bilecek kadar uzun süre izledim. Clyde bir dakika sonra dışarı çıktı, kapıyı kilitlemek için durdu, koluna bir giysi çantası asmıştı. Cipun içine tırmanıyor. Cebinden telefonunu çıkarıyor, bir şeyler yazıyor, sonra arabaya binmeden önce tekrar cebine koyuyor.

Farlar caddeyi süpürürken, gölgelerin içine geri çekiliyorum. Arka lambalar küçük noktalar haline geldiğinde. Bisikletimi garaj yolundan çıkarıyorum. Telefonum çalışıyor ve ekranı okumak için çıkarıyorum.

Korku, öfke, saf kırmızı öfke kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Siktir

Reaper beni öldürecek. Fallon beni gerçekten vurabilir.

Viper hazır değil. Striker.

Sikeyim.

Metni tekrar okurken derin bir nefes alıyorum. İçim umutsuz bir korkuyla dolup taşıyor. Yapmak üzere olduğum şey her şeyi harekete geçirecek ve bunun geri dönüşü yok.

Metne son bir kez bakınca ne yapmam gerektiğini anladım.

CHAPTER 21

DELİLAH

D CORA'SIZ ALTI AY ve çaresizlik damarlarımda dolaşıyor. Beni ona geri götüreceğini söyledikleri eğitim ve atış talimleri İyi.

Ve hedefi vuramamaktan gerçekten bıktım. Ayrıca Striker'ın beni sabahın köründe uyandırıp yeni yıkanmış siyah taytımı ve TEAMPLAYER kapüşonlu tişörtümü bana vermesinden ve ısınma hareketleri yapabilmemiz için giyinmemi söylemesinden de bıktım. Isınma hareketleri, o gitmeden önce bacaklarımızı esnetmekten ibaret ve beni sabahın köründe bunun neden gerekli olduğunu merak ederek arabada bırakıyor.

Sonra arabadan küçük kayalıklar boyunca kıvrılan yolun sonuna kadar koşuyoruz, okyanustan esen buz gibi rüzgârdan önce titriyorum, sonra araba yoluna geri döndüğümüzde alnımdaki teri siliyorum. Striker'ın önde koşarken kışının sıkı olması fena bir değiş tokuş değil, bu yüzden sabahın soğuk havasını ciğerlerime çekerken ve bacaklarımdaki yanmayı görmezden gelirken buna odaklanıyorum. Ama günler sonra, onun mükemmel vücudu bile yeterince iyi bir dikkat dağıtıcı değil.

Canım yanıyor. Her yerim ağrıyor. Bu aptal botlarla koşmaktan ayaklarımdaki kaslar ağrıyor. Kollarım ağırlık kaldırmaktan ağrıyor, ki bunu bana tam iki kez yaptırdılar. Ve gariplikten bahsediyorum. Hepsi de içime girmiş olan üç iri kaslı adamın beni otuz kiloyla boğuşurken izlemesi aşağılayıcı.

Ayrıca koşudan sonra Striker beni derme çatma poligona götürmeden önce ağzıma yemek tıkıştırarak kadar süre verilmesinden de bıktım.

Çeşitli silahlarla ateş ediyorum, yakışıklı yüzü gittikçe gerginleşiyor çünkü berbat bir nişancıyım. Yani kötü. Mermilerim hedef dışında her yere düşüyor. Acemi şanslı olmalı çünkü berbatım ve zar zor geliyorum. Striker sadece zamana ihtiyacım olduğunu söylüyor ama ben şüpheliyim.

Bariz beceri eksikliğimden dolayı neredeyse gözyaşlarına boğulduktan sonra, Engerek bana bıçak tutmayı öğretmek için solmuş doğu halısı ve yontulmuş sıva duvarları olan büyük boş odaya götürdü. Bana nasıl fırlatılacağını göstereceğini söylediği ilk gün gülmüştüm ama göstermedi, ben de hemen çenemi kapattım. Sonra bana seçtiğim bıçağı verdi, nasıl tutacağımı gösterdi, o sabah atışta başarısız olduğum hedefi işaret etti ve atmamı söyledi.

Ben yaptım. Sonra gerçekten siyah halkaların içine düştüğünde heyecandan çığlık attım.

İkinci denemem başarısız oldu ve ağacı sıyırdı, ancak üçüncü ve ardından dördüncü denemelerim başarılı oldu ve şimdi çoğunlukla bıçakla eğitime odaklandık.

Bu dört gün önceydi ve şimdi günde birkaç saatimi Viper ile geçiriyorum.

"İyi gidiyorsun tatlım," diyor, hiç de nefes nefese değil, nefes nefese kaldığımı, zaten terlediğimi ve sadece spor sutyenim ile taytımı çıkardığımı düşünürsek bu gerçekten sinir bozucu.

Bulunduğumuz oda ısıtılmamış olsa da tenim hâlâ kızarmış durumda ama bunun egzersizden değil, Engerek tarafından tartaklanmaktan kaynaklandığını düşünmeye başlıyorum. Bu odayı, bana küçük bıçağı ilk verdiği odayı seçmiş olması da yardımcı olmuyor. Gözlerimiz her karşılaştığında o günün anısı içimde alevleniyor. Aramızdaki gerginlik de öyle, geriliyor, inceliyor, ta ki kendimi kopup dizlerimin üzerine çökecekmişim gibi hissedene kadar, dilim dışarıda ve onun için hazırım.

Onunla hissettiğim o sıcaklık gitmedi. Dayanılmaz bir boyuta ulaştı.

Boğazının yan tarafına dokunuyor. Taktığı maske her zaman taktıklarından biraz farklı. Kafatası ve dişleri hâlâ siyah, ama boynunun yarısına kadar iniyor ve kirli sakallı açık tenini ortaya çıkarıyor. "Her zaman arterlerin peşinden gitmeyi unutma."

Havayı içime çekerek onunla aynı duruşu alıyorum, dizler gevşek, kollar yukarıda ve hazır ama vücuduma yakın. İlk seansımızda bana gösterdiği gibi, eğitim bıçağım havada ve hazır bir şekilde soluna doğru dönüyorum. Şu anda bıçağımı ona sararak onu yakalamamı gerektiren bir hareket üzerinde çalışıyoruz.

Kolumu göğsüne doluyorum, sonra arkasına geçiyorum, böylece onu ya boynundan ya da kürek kemiğinin altından bıçaklayabiliyorum. Neden gerçek bıçak kullanmadığınızı sorduğumda Viper sadece otuz iki yaşında olduğunu ve henüz ölmeye hazır olmadığını söyledi.

Benden altı yaş büyük olduğunu fark etmemiştim. Bu küçük itiraftan sonra, Reaper'ın kaç yaşında olduğunu merak ederek çok fazla zaman geçirdim. Striker da sanırım otuzlu yaşlarında ve Breaker da benim yaşlarımda görünüyor ama Reaper hâlâ bir muamma.

Hepsi öyle.

"Odaklan," diyor Viper. "Odaklanmıyorsun."

Beni suçluyor mu? Arzu ondan erimiş lav gibi akıyor. Etkilenen tek kişi ben değilim. Bakışları beni okşuyor, açıkta kalan tenimde rahatsız edici bir samimiyetle oyalanıyor.

"Hadi Prenses, onu alabilirsin."

Striker içeri girdiğinde oda sessizliğe gömülüyor ve omuzlarım onun varlığının ağırlığı altında çöküyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde, içimde bir ateş tutuşuyor.

Striker bu sabah burada olmadığına, üzerime çöken rahatlama sinirlerimi biraz yatıştırmaya yetti. Şu anda kapının yanındaki duvara yaslanmış, kollarını mükemmel göğsünün üzerinde kavuşturmuş, gür dudaklarını kıvrıran bir sırıtışla durduğuna göre, şu anda onlardan başka bir şeye odaklanmamın imkânı yok.

Bundan üç gün.

Üç gün tam bir işkence.

"Adımlarını hafif tut ve vücudunu sertleştirme." Striker duvarı itiyor ve arkama geçiyor. Arkama vuruyor. "Esnek ol. Her şey hareket halinde ve dövüşe hazır olsun."

Nefesimi tutarak önümdeki Engerek'i işaret ediyorum. "Onu alamam. O çok büyük."

Tek bir göz kırpma yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. "Onu gayet iyi karşıladığınızı gördüm, Prenses."

Engerek tekrar boynuna vurur. "Hadi tatlım. İçinde olduğunu biliyorum."

Başımı sallayarak duruşuma devam ediyorum, onun çok güçlü, çok kaslı, çok her şey olduğunu biliyorum ve en kötüsü de vücudumun tüm bunların farkında olması.

Viper gerçekten seksi.

Son üç günümü onun tarafından oradan oraya savrulmakla geçirdim, iri elleri üzerimdeydi, bedenime öğretici, yardımcı ama tenimi alevler içinde bırakan ve kanımı kaynatan şekillerde dokunuyordu. Kalçamdaki büyük eliyle duruşumu düzeltmeye çalıştığı her seferinde karnım düşüyor ve gözlerimiz kilitleniyor. Kollarımın yerini değiştirdiğinde, tek hayal edebildiğim yatağının üzerine eğildiğim ve onun beni arkadan aldığı.

Günler önce ona yalvardığım ve onun reddettiği gibi.

Reddedilmenin ve aşağılanmanın acısının geçmesi iki gün sürdü. Bu konuyu açmamasının faydası oldu ve her şeyi o kadar planlı tuttular ki günün her dakikası eğitim, koşu, yemek, boğuşma ve bıçak dövüşü ile dolu olduğu için bana dokunmadıkları gerçeğini düşünecek zamanım olmadı.

Ya da benimle hiç konuşmuyor.

Ve şu ana kadar bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim.

Şu ana kadar, sert ahşap zeminli bu boş odanın ortasında dururken, onlarla bir gece daha geçirmeyi ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Dokunuşları kadar ilgilerini de ne kadar arzuladığımı. Bana sözler verdiler, beni sahiplendiler, istedikleri gibi kullanabileceklerini söylediler ama hiçbiri yanıma yaklaşmadı. Striker bile, ki bu acı veriyor.

Canım *yanıyor* ve ne düşüneceğimi bilemiyorum. Kafam çok karışık. Göğsümdeki bu acıyı istek olarak adlandırmak Cora'ya ihanet etmek gibi geliyor. Onun geri dönmesinden başka bir şey istememeliyim. Yatağımda. Kollarımda.

"Tatlım," diyor Viper, beni düşüncelerimden kopararak. "Gözler yukarı burada."

Bakışlarımı kasıklarından kaldırıp maskeli yüzüne odaklıyorum.

Yanımda Striker'ın geri adım attığını hissediyorum ve ona doğru bir bakış atıyorum. Altın rengi gözlerinin Viper'ın dar gömleğinin üzerinden takdirle kaydığını gördüğümde, bir çığlık kopmakla tehdit ediyor.

O bile kendini kontrol edemiyorsa, ben nasıl edeceğim? Odada o kadar çok cinsel gerilim var ki, nefes almak bir yana düşünmek bile zor.

Cora ile yatağımda neredeyse iki hafta geçirdim, günde birkaç kez orgazm oldum ya da oldum. Sonra erkeklerle harika bir gece geçirdik ve şimdi vücudum istekle kükrüyor. Ve hiçbiri talep ettiklerine dokunmuyor. Viper ve Striker ile yaptığım her seanstan sonra kalçalarımın arasına uzanarak rahatlama arayışına girdim, amım bu sürekli arzuyu hafifletecek bir tür uyarıma aç. Saklanıyorum

Kameraları izleyip izlemediklerini bilmediğimden mahremiyet için banyo yapıyorum ve parmaklarımı kullanarak hızlı, sert bir orgazm yaşıyorum, bu da beni bir şekilde aşırı seksi ama az uyarılmış hissettiriyor.

Çok sinirliyim. "Hazır mısın?"

Bir nefes veriyorum, duruşumu ve eğitim bıçağını tutuşumu ayarlarken at kuyruğumu omzumun üzerinden geçiriyorum, elimde ağırlığını hissediyorum.

"Şimdi."

İleri atılıyorum. Engerek yana doğru adım atıyor. Kolumu göğsünün etrafına dolayarak, sıkıştıramayacağım kadar güçlü ve büyük olan pazusunu sıkıştırmak yerine, alçalıyorum, uzanmış kolunun altından kayarak sırtına doğru ilerliyorum. Bacağının arkasına tekme atıyorum, botumun ucu dizinin arkasına çarpıyor. Engerek homurdanıyor, ben kolumu kavislendirip aşağı doğru sapladığımda bacağını bırakıyor. Lastik bıçak omzuyla kalın boynunun birleştiği yere saplanıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor ama bileğimi kavıyor, göğsüm sırtına çarpana kadar beni öne doğru çekerken bıçağı bırakmaya zorluyor. Eğilerek bedenimi yukarı doğru sürüklüyor. Beni çekerken öfke çılgılığım kesiliyor, başım önde, omzunun üzerinden yuvarlanıyorum ve sertçe sırtımın üzerine düşüyorum.

Ciğerlerimdeki hava patladı. Gözlerim şok içinde açılıyor, ciğerlerim savaşıyor, rüzgar beni dışarı atarken çılgılık atıyor.

"Boynum dedim," diyor, ben nefes almaya çalışırken üzerime abanarak. "Köprücük kemiğim değil."

Ciğerlerim savaşıırken panik beni ele geçirdi.

"Bir saniye bekle, *mo leannan*," diyor yumuşak bir sesle. "Havayı ciğerlerine zorla sokmaya çalışırsan, sana karşı koyarlar. Rahatla."

Siktir et onu.

Sikerim

böyle işi.

Her şeyi siktir et.

Yorgunum. Bıçak fırlatmak dışında her şeyde berbatım, ki onlara göre biri beni yakalayacak kadar yakınsa bu bana hiçbir fayda sağlamıyor.

Sonunda göğsüme hava dolduğunda nefesim kesiliyor ve gözlerimden sıcak, öfkeli yaşlar akarak ayağa fırlıyorum.

"Dayan," diye homurdanıyor ve kollarımdan tutarak beni yüzüne doğru döndürüyor. "Neden ağlıyorsun?"

"Bunun ne anlamı var?" Çılgılık atıyorum, kollarımı açıyorum ve botlarımla lastik bıçağı tekmeliyorum. Çocukça ama o kadar bıktım ki

Umurumda değil.

"Böylece kendini savunabilirsin," diye tersliyor Engerek, tam da Striker "Böylece güvende olacağını biliyoruz," derken.

"Ben lanet olası bir muhasebeciyim," diye bağıryorum. "Ve bıçağı olan bir muhasebeci silah karşısında işe yaramaz."

Viper bana doğru devasa bir adım atarken Striker'ın gözleri yere düşüyor ama ben geri çekiliyorum, histeri boğazımda fokurduyor.

"Silahların ne işe yaradığını biliyorum," diye çıktım. "Birini öldürmek için ona dokunmanıza bile gerek olmadığını biliyorum. Biliyorum çünkü kimse anneme elini bile sürmedi ve ben onun gözlerimin önünde ölmesini izledim."

Viper'ın tüm vücudu kaskatı kesilir.

"Benim hakkımda her şeyi biliyorsun, değil mi?" Sesim boğazımı tırmalıyor, yüzleşemediğim birçok duyguyla boğuklaşıyor. Başa çıkmayı reddettiklerim şimdi içimde kaynıyor, kaynıyor, her yere dökülüyor. "Hangi sabunu sevdiğimi, hangi yemeğı sevdiğimi biliyorsun. Beni araştırdın çünkü Rune'un zayıf noktası olduğumu biliyorsun. Bu da onu vurduklarında orada olduğumu bildiğin anlamına geliyor. Kanı yüzüme ve elbiseme bulaştı ama kimse yanına yaklaşmadı."

Nefes alamıyorum, boğazım acıyor. Gözyaşları yanaklarımı ısıtıyor ve onları uzaklaştırıyorum, dönüp izlerimde dururken ortaya çıkmalarından rahatsız oluyorum. Reaper kapı aralığında, gözleri kapalı, ellerini kendini tutuyormuş gibi çerçeveye dayamış.

Derin nefesler alıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ama sonunda teslim oluyorum ve kendimi ağlamaya bırakıyorum. Her şey için. Cora için. Benim için. Kaybettiğimiz her şey için. Öfke içimi çalkalıyor, bir kez daha dağıldığımı görmelerinden nefret ediyorum.

Engerek'in eli koluma geliyor, ama öfke görüşümü bulanıklaştırırken tokatla uzaklaştırıyorum. "Dokunma bana."

Beni görmezden geliyor, parmakları koluma kenetleniyor, sanki beni rahatlatmak istiyormuş gibi beni zorla göğsüne doğru çekiyor.

Öfkeli bir hırıltı kopuyor, gözyaşlarım daha da serbestçe akıyor. Tutuşuna karşı mücadele ediyorum. "Bana dokunmanı istemiyorum."

Engerek'in tutuşu sıkılaşıyor, kolları karnıma dolanıyor, maskeli yüzü boynumun kenarına kadar iniyor. Karanlık bir şey içimdeki öfkeyle karışıyor, umutsuz bir *mahvetme* ihtiyacıyla sımsıkı sarılıyor. Benim olduğum gibi.

Beni mahvettiler. Babam bana ihanet etti ve en iyi arkadaşımı incitti. O sapık **b i r** canavar, iş bağlantıları ve düşmanları onu

Annemin cinayetinden ve kafamda yaşıyan kabus gibi görüntülerden sorumluydu. Striker'ın nazik şefkati beni bir hiç haline getirdi. Breaker'ın Cora'yı koruma sözü kalbimin etrafındaki duvarları yıktı ve beni savunmasız bıraktı. Viper'ın tehlikeli ateşi beni ve Reaper'ı yok etmekle tehdit ediyor.

Lanet olası Azrail.

Striker'ın yüzü yumuşuyor, sanki hepsinin neden olduğu yıkımı görebiliyor ve bana uzanıyor, ama göğsümde vahşi, kükreyen bir fırtına kopuyor.

"Bana dokunmanı istemiyorum dedim," diye feryat ediyorum.

Botumun topuğu Viper'ın kaval kemiğine değiyor. Kavrayışı gevşiyor ve ben eğilip bıçağı kapıyorum, topuğumun üzerinde dönerek onunla yüzleşiyorum. Bir elimle kalçasına saplayacakmışım gibi aşağı doğru hamle yaparken diğer kolunu engelliyorum. Hızla hareket ederek eğitim bıçağını tutan elimi uzaklaştırıyor. Öğleden beri yaptığımız hareketi tekrarlayarak yana doğru fırlıyorum ve sırtının etrafından dolanıyorum, ama bu sefer hareket etmeye devam ediyorum, diğer tarafından dolanıyorum ve tam bıçağı tutuşumu değiştirirken çömeliyorum ve kasıklarını hedefleyerek yukarı doğru bıçaklıyorum.

Lastik uç hedefiyle buluşuyor. Viper boğuk bir ses çıkararak dizlerinin üzerine çöküyor ve kasıklarını tutuyor. "Siktir, tatlım. Bu çok kötüydü."

Yılların verdiği acı ve öfkeyle göğsüm kabarmış bir halde ayağa kalkıp Viper'ın öne doğru yuvarlanıp başını yere koymasını izlerken Strikers'ın şaşkın kahkahası patlıyor.

"Kan kaybından ölmesi ne kadar sürer?" Reaper soruyor. Başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. "Az önce onu av bıçağıyla taşaklarından bıçakladın. Kan kaybından ölmesi ne kadar sürer?"

Bakışlarım Viper'a yöneldi. "Çok uzun. Ama o sakat."

Engerek inliyor.

Striker gülerek elini Viper'a uzatır.

"Uzun sürmeyecek," diyor Azrail bana. Yavaşça ayağa kalkıp Striker'ın omzunu kavrayan Viper'a işaret ediyor. "Bir dahaki sefere uyluğundaki atardamarı bıçakla. Sonra yere düştüğünde gözünden bıçakla, sonra da boğazını kes."

Reaper bana doğru yürürken dudağımı ısırıyorum ve anlayışla hızlıca başımı sallıyorum. Tekme atacak duruma geldiğimizde eğilip kulağıma fisıldıyor. "İyi iş çıkardın, Kedicik. Ama yalan söyleme konusunda biraz daha çalışmamız gerekecek." Gözlerini yakalamak için başımı çeviriyorum. Gözleri ağzıma düşüyor. "Çünkü hepimiz sana dokunmamızı istediğini biliyoruz."

Başparmağı alt dudağımın üzerine konuyor ve odadan çıkmadan önce sırtışımlı silip süpürüyor.

CHAPTER 22

CORA

I Son altı gündür BOK GİBİ UYUYORUM. Günlerim boşlukla boğuşarak geçiyor. Her geceyi korku dolduruyor. Rune'un Clyde'ı gönderip sapık gibi çocukluk yatağında son bir kez sevişmeye gelmesinden korkuyorum. Boşluk çünkü parçalarım etrafa dağılmış gibi hissediyor. Bir parça büyük, köhne bir malikanede, Delly ile paylaştığım yatağın bulunduğu odada duruyor. Bir diğeri ise benimle neredeyse hiç konuşmayan, bana dokunmayan ama sanki yıllardır tanıyormuş gibi benimle ilgileneceğine söz veren karanlık, düşünceli bir adamla. Bir diğeri ise bana kendimi güvende ve imrenilen biri gibi hissettiren, bana nazikçe dokunan ama sanki sadece ona tapıyordum gibi açlıkla dolu bir adamla yatıyor. Başka bir parça, vahşi enerjisi arzuyu sızdıran, her zaman karanlık ve kullanılmış hissettiğimde beni parlak ve yeni hissettiren bir adamla oturuyor. Ve son parçam, bana güçlü olduğumu hatırlatan, paramparça kalbime bakıp

arkasını dönmedi. Onun yerine, bana kendininkini gösterdi.

Bu doğru değil.

Striker benim son parçamı tutmuyor.

Hepsi olmak istediğim kadının parçalarını taşıyor ama ben parçalarımı bir arada tutuyorum.

Ben kendime aidim.

Rune ofisinde geçirdiği geceden beri hiçbir şey söylemedi. Kimse Zane hakkında bir şey söylemedi. İşe gitmek dışında evden dışarı çıkmama izin verilmiyor. Havuza, rıhtıma gitmeme izin veriliyor ama yolun sonuna kadar yürümeye çalıştığımda, kapının arkasından bakıp

Clyde kolumdan tuttu ve beni içeri sürükledi.

Clyde, her zaman yanımda olan gölgem. Rune personelin gitmesine izin verdiğinden beri bütün hafta buradaydı ve benimle birlikte yemek yapıyordu. Bu evde geçirdiğim on beş yıl boyunca Clyde ile hiç bu kadar çok vakit geçirmemiştim. Sanki adam terk edilme sorunu yaşıyor. Ya da bana kötü bir şey olacağından korkuyor.

Zane gibi.

Artık bir planım olduğuna göre onu uygulamaya koymalıyım ama Zane'i görmeden yapamam. Ama bütün hafta boyunca toplantılarda Snyder'dan anlaşmayla ilgili yanıt beklerken Rune'la yaptığı takıntılı konuşmalar ya da bağış gecesine gelen loca arkadaşlarıyla ilgili sohbetleri arasında onu yalnız yakalayamıyorum.

İşin en garip yanı da gitmeme izin verilmemesi, Zane'in bu Snyder denen adamla daha çok sevişmekle ilgileniyor gibi görünmesi ya da Clyde'ın aşırı korumacı varlığı değil; kimsenin Delly hakkında konuşmaması.

Neden hiç kimsenin, ne Rune'un ne de Clyde'ın bana soru sormadığını ve daha fazlasını öğrenmek istemediğini anlayamıyorum. Detaylar. Bir şeyler. Herhangi bir şey.

Anlamıyorum. Sanki Delly var olmayı bırakmış gibi. Babalarının nasıl bir adam olduğunu ve Rune'un neden misilleme yapmadığını merak ediyorum. Rune'un kardeşlerine ne yaptığını merak ediyorum.

Bu da Rune'un onu *neden* öldürdüğünü merak etmeme *neden oluyor*.

Ofisten eve geldiğimde çoğunlukla odamda oturuyorum. Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. O yokken artık neredeyse bir insan bile değilim. Tüm hayatım işe, Delly'ye ve beni Rune'dan biraz daha az boş hissettirecek rastgele bir yabancıyı tavlama için geceleri dışarı çıkmaya o kadar sarılmıştı ki. Ama en azından o isimsiz adamlar bana hayatımın bazı kısımları üzerinde kontrolüm olduğunu hissettirdi. Bana kimin dokunduğu üzerinde.

Delly'nin iyi olduğunu ve onun için bir planları olduğunu biliyorum ama Rune bilmiyor. Bu da bana geri dönmeme söylemenin ötesinde bir iletişimleri olduğunu düşündürüyor. Belki de gümüş saçlı adam Rune ile iletişim kuruyordur.

Yastığıma sessizce ağlamak ya da yatak odamda amaçsızca volta atmak arasında, Clyde ile televizyonun karşısında oturup *The Great British Baking Show*'un tekrarlarını izleyerek kestiriyorum. Eğer odamda tek başıma oturup somurtmaya çalışırsam, Clyde içeri dalar ve ya yatağında yanıma oturur, uzun bacaklarını pembe yorganımın üzerine yayar ve kitap okur ya da iş hakkında gevezelik eder.

Snyder'in kendisiyle nasıl temasa geçtiğini ve Rune'un anlaşmasıyla ilgilendiğini anlattığında ilgi neredeyse kıvılcımlanıyor. Geçen ay batı kıyısındaki oteller zincirinin satışını tamamladığımızda, şirketinden birine ulaşmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum. Ayrıntıları konuşmak için yeterince uzun süre oturmasını sağlamak bile zordu. Satışı, Rune'u milyonlar için götürürken yatından görüntülü arama yoluyla sonuçlandırmıştı.

Oteller zinciri. Ben aptal değilim. Rune o zincir için inanılmaz bir meblağ ödedi. Ve otellere sahip olsak da, Rune'un başka bir şeye sahip olduğunu biliyorum. Uyuşturucu. Kaçak eserler. Bu noktada kim bilebilir ki?

Şimdi, Clyde yatağında yanımda oturuyor, telefonundaki videoları karıştırırken çok fazla yer kaplıyor. Bana bu önceki satış sayesinde Snyder Group'un Zane'in bağış kampanyasına büyük bir bağışta bulunduğunu söylüyor.

Ona doğru bakıyorum, midem bulanıyor. Yüz ifademi gördü ve başını sallar.

"Evet kızım, bağış toplama etkinliği." Başımı okşadı. "Bu gece.

Yapmamız gereken misafirleri karşılamak için erken gelin."

Başımı battaniyemle örterek yatağa yığılıyorum.

"Bunu her yıl yapıyoruz Cora," diye hatırlatıyor Clyde bana sanki ihtiyacım varmış gibi.

Battaniyeyi indirip üzerinden bakıyorum, kaşlarımı çattığımı görmesini sağlıyorum. Gözlerim zarfı sakladığım komodinin üzerine düşüyor. Zane'i yalnız yakalamalıyım.

Clyde ayakkabısıyla bacağımı dürtüyor ama ben yorganın altına giriyorum. "Kalk yoksa işe geç kalacağız. Rune bugün sözleşmeyi yazmanı istiyor."

Battaniyenin altında beni göremese de gözlerimi deviriyorum. Beni tekrar dürtüyor ve ben de doğrulup yorganı üstümden atıyorum.

"Neden Delly'yi yakalamaya çalışmıyor?" Ben soruyorum.

Clyde geri çekilir, yüz hatlarında şaşkınlık ve endişeye benzer bir şey titreşir.

"Geri döndüm ve kimse onun hakkında konuşmuyor.

Anlamıyorum." Derin bir nefes alır. "Bekliyoruz."

"Ne için?"

"Bilgi üzerine." Clyde telefonunu cebine koyar ve ayağa kalkarak tavana bakar. Bugün takım elbise giyiyor, bu da ofiste uzun bir gün daha demek

Zane'den kaçınarak. "O adamların Delilah karşılığında ne istediklerini görmek için bekliyoruz."

Dişlerimi sıkıyorum. İntikam iğrenç bir şeydir. İnsanlara iğrenç şeyler yaptırır. Rune kardeşlerini öldürdü, onlar da misilleme olarak Delly'yi aldılar. Ve onu almakla kalmadılar, ona karşı kullandılar.

Hayır. Cora. Sen yaptın.

Bir yanım Clyde'a onun iyi olduğunu söylemek istiyor. Onun geri döneceği umudundan vazgeçebileceğini. Çünkü döndüğünde, Delly aynı kişi olmayacak. O artık onların.

Ben de öyleyim.

Ama sözcükleri sıkılmış dişlerimin ardına sıkıştırıyorum ve yataktan çıkıp dolabıma doğru yürüyorum. Dolabı açtığımda, Clyde'ın temizleyiciye gönderdiği elbise, giysi torbasının içinde kırışıyordu.

Reaper'ın sözleri zihnimde yanıp sönüyor. Ben onlarınım. Ben onunum.

Ben sadece ve sadece kendimi vermeyi seçtiğim kişiye aidim. Ve bu asla Zane-Devin olmayacak.

Bu gece onu yalnız yakalamak için tek şansım olabilir. Eğer kartlarımı doğru oynarsam, yakında ondan kurtulacağım.

O zaman önemli olan şeylere odaklanabilirim.

"Hadi kızım, giyin," diyor Clyde, yatak odamın kapısını açarken. "Bu sözleşmeyi yazman gerekiyor."

Rune'un istediği anlaşma aslında bir anlaşma değil, bir davet.

Snyder Grubu'nun her bir sahibi için Gizlilik Sözleşmesi'ni ve diğer sözleşmeleri yazıyorum ve yazıcıdan sayfalar çıkarken ayaklarımı yere vurarak izliyorum. Evraklar arasında üyelik için her yıl alınan ücretler ve Rune'un katılmaya davet ettiği insanları ikna etmek için uydurduğu bir isim olan "Vahşi Doğa Deneyimi" dediği şey de yer alıyor.

Okumaya zahmet etmedim ama çıktısını almadan önce bir göz attım. Tek söylediği, yeni üyelerin kabul törenini geçtikten sonra tüm "Vahşi Doğa Deneyimi" ni yaşayacaklarıydı. "Kabul töreni" kelimesini okuduğumda, cehennem haftasında, hepsi kamuflaj giymiş, yaşlı bir bankacıyı bir sandalyeye bağlayıp, ellerinde tüfeklerle ATV'lere atlamadan önce bir fiçidan su içirerek taciz eden bir grup aşırı büyümüş kardeşlik çocuğunu hayal ettim.

Sayfalar birer birer tükenirken, midemdeki gergin titremeye engel olamıyorum, bir yılan gibi kıvranıyor ve karnıma dolanıyor.

Tam olarak belirleyemiyorum ama bir şeyler yolunda gitmiyor.

Bunların hiçbirisiyle değil. Rune'un Delly'yi geri almak için ağzından köpükler saçmadığı gerçeğiyle değil. Clyde'ın beni bir bekçi köpeği gibi takip etmesiyle değil. Snyder Grubu'nun Rune'un locasına katılması için yapılan bu davetle ve birkaç gün önce ofisinden hışımla çıktığımdan beri Zane'in bana tek bir kelime bile etmemiş olmasıyla değil.

Sanki kader benden yeterince nefret ediyormuş gibi, sadece onu düşünmek bile onun varlığını çağırıştırıyor, Zane kaynak odasının kapısında duruyor, elleri pantolonunun cebinde, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor.

"Meşgul müsün?"

Hâlâ kâğıtlar fışkıran devasa yazıcıyı işaret ediyorum.

"Sözleşme bu mu?" diye soruyor, bir adım öne çıkarak. Heyecanı hissediliyor. "Snyder Grubu için mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun Zane," diyorum, kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden.

Kalçasını tezgâha dayamış, malzemeleri tutuyor, ela gözleri göğüslerime dalıyor. "Bu gece için elbisen yanında mı?"

Bir sırtış dudağımı kıvrıyor, içim kıpır kıpır oluyor. "Bende mükemmel bir tane var."

Bakışları göğüslerimden ayrılmıyor ve şöyle diyor: "Bu bir maskeli balo.

Sanırım tema Yedi Ölümcül Günah."

"Elbette öyle, Zane. Sen her günahı dolu dolu yaşama konusunda uzmansın."

Öne doğru eğiliyor, bir eli hala cebinde, diğeri tezgahı kavıyor. Sevdiği o iğrenç parfüm burnumu istila ediyor. "Benden hoşlanmanı beklemiyorum. Senin benden hoşlanman beni ilgilendirmiyor."

"İyi çünkü ben bilmiyorum."

Sırtışı tüylerimi diken diken ediyor. "Ama biliyormuş gibi davranmalısın Cora. Bu evlilik ailelerimiz için."

"Gerçekçi olalım Zane," diye çıkışıyorum, yüzüm öfkeyle kızarıyor. "Bu para için ve o iğrenç kıcını Rune'un gözüne sokmak için."

"Rune ile aram zaten iyi." Göz kırıyor ve ben de ona vurmayı düşünüyorum. "Ve evet, bu parayla ilgili-"

"Benim param"

"-ve ailelerimizi birbirine bağlamakla ilgili."

Isırgan bir kahkaha attım. "Bu bir iş anlaşması, Zane. Ne olduğunu söyle. Benimle evleneceksin, sonra da mali durumumu kontrol altına alacaksın.

Rune'un şirketinin hisseleri ve sonra da hayatım."

Başını sallıyor, ağzının kenarında bir sırıtma beliriyor. "Dediğim gibi. İş." Daha da yaklaşıyor, bu da benim geri çekilmeme neden oluyor. Benim alanımdaki sıcaklığı bile istilacı. "Ve seni becerdiğimde-

"Bana ya da parama asla dokunamayacaksın," diye tıslıyorum, zihnim geçmişimin ve gelecekteki dehşetimin görüntüleriyle doluyor. "Önce beni öldürmen gerekecek."

"Eğer gereken buysa, benim küçük tatlı nişanım, cesedini sikerim, sonra da senin hain paranla bir sonraki yatımı alırım."

"Sen hain parasını bilirsin," diyorum düşünmeden. Geri çekilip bana bakıyor. "Ne dedin sen?"

"Sen bir yılansın." Gülümsemem zehirli, onu itip geçiyorum. "Akşam görüşürüz, *nişanım*."

CHAPTER 23

CORA

I BU ETKİNLİKLERDEN NEFRET EDİYORUM. Sahte gülümsemeleri olan sahte insanları içerirler ve hepsi de çevreyi, evsizliği veya aç çocukları gerçekten önemseyen iyi insanlarmış gibi davranırlar. Bu gece müzedeyiz.

Yani sanat ifadesini korumakla ilgili bir şey.

Hatırlayacak kadar umursamadım.

Sanırım ben de o insanlardan biriyim.

Konukların çoğu da hatırlayacak kadar önemsemiyor. Bunu sadece vergiden düşmek ve imajlarını temizlemek için yapıyorlar. Zane'in yardım balosu politikacılarla, yerel emniyet yetkilileriyle ve diğer şirket patronlarıyla dirsek teması kurmak için bir bahane, böylece hapse girmeden bir yıl daha geçirdikleri için sırtlarını sıvazlayabiliyorlar. Bence o sadece süslenmeyi seviyor ve bu etkinlikleri loca arkadaşlarıyla buluşmak için bir bahane olarak kullanıyor. Onlar da her yıl geliyorlar ve onlarla aynı yerde olmaktan nefret ediyorum.

Delly, kulübesini erkekler kulübü olarak adlandırıyor ve bunda da haklı, her ne kadar birçoğunun yıllık avları için eşleri de onlara katılsa da.

Don Zimmer ve eşi geçen yıl katıldılar. Ve adını asla hatırlayamadığım ama ne zaman onunla bir toplantıya katılma talihsizliğine uğrasam kıcımlı sıkılaşmaya bayılan yaşlı bir adam daha. Üç kişi daha var ama sadece yüzlerini hatırlıyorum, isimlerini değil. Her bir üye Rune'un iş ortağı. Çoğunu yıllardır tanıyor ve neredeyse o kadar uzun süredir üye.

Eğer gerçekten Zane'le evlenmek zorunda kalırsam, planım işe yaramazsa, acaba onunla gitmemi ister mi? Hiçliğin ortasında, av kıyafetleri içinde, ormanda zavallı bir geyiği kovalarken sıkışıp kalma düşüncesi midemi korkuyla dalgalandırıyor.

Planım işe yaramak zorunda. Sadece Zane'i yalnız yakalamam gerek.

Öne doğru eğilip metal korkuluğu kavıyorum, gözlerim önümde parlayan şehri tararken ona yaslanıyorum. Miami Sahili yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi milyonlarca küçük ışıkla parlıyor. Arkamda, modern mimarının cam ve metal levhaları sağımda uzanan denizle cesurca çarpışıyor.

Deniz suyunun hafif kokusu ılık esintiyle birlikte içeri süzülüyor. Yüzümü ona doğru çeviriyorum, gri okyanusu ve sarp kayalıkları, gıcırdayan döşemeleri, yontulmuş panelleri ve soyulmuş duvar kağıtları olan eski malikaneyi hayal ediyorum. Onunla birlikte yatağa girdiğimde Delilah'nın gülümsemesini. Elime boşalmadan önce yüzünün nasıl buruştuğunu.

Ne kadar güzel görünüyordu, dölle doluydu, Azrail'in

kuc

ak. Azrail.

Engerek

. Striker.

Kırıcı.

"Bütün gece burada mı kalacaksın?"

Zane'in sesi tenimi gıcırdatırken dişlerim birbirine vuruyor.

soğuk çelik parçaları.

"Senden kaçmak anlamına geliyorsa, evet," diyorum, gözlerimi açmaya ya da ona dönmeye zahmet etmeden. Yanıma yaklaştığını, kolunun koluma değdiğini hissediyorum. Kolları smokiniyle örtülü olmasına rağmen dokunuşu tenimi asit gibi yakıyor. Onu itiyorum, tiksinti sözlerimi keskinleştiriyor. "Bana dokunma, Zane. Seninle çoktan tur attım."

Elini belime koydu. Onun elinden kurtulmaya çalışarak yer değiştirdiğimde, beni yerimde tutmak için elbisemin arkasındaki kumaşı kavırıyor. Karnımı sıkıca sarıyor.

"Elbisemi yırtacaksın," diye
çıktıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde
gitmeme izin verdi.

"Bu utanç verici olur. Çok güzel bir elbise." Gözleri şık kırmızı kumaştan aşağı kayıyor, açgözlü gözleri elbisenin vücuduma verdiği şekli süzüyor, sonra tekrar gözlerimin üstündeki kırmızı maskeye dönüyor. "Sana çok yakışmış."

Bunu tanımamasına şaşırdım. Ne de olsa annemin en sevdiğiydi.

Maskeme dokunuyorum, telefonumun ve zarfın bulunduğu küçük bileklikli çanta koluma çarpıyor ve bana bu gece harekete geçmem gerektiğini hatırlatıyor. Hınzır bir sırıtışla parmağımı maskemdeki kırmızı tüyün üzerinde gezdiriyorum. Bakışları elimi takip ediyor, sonra aşağıya iniyor, sanki bana bu kadar aç bakmaya hakkı varmış gibi üzerimde dolaşıyor. Sanki o kağıtlar imzalandığı anda beni nasıl becereceğini hayal ediyor.

Anılar cildimi kaşındırıyor ve tırnaklarımı acıtıyor.

"Böyle kanlı bir rengin bir kızıla yakışacağını hiç düşünmezdim ama sen bunu başarıyorsun Cora."

Ona doğru bir adım atıyorum, elimin tersiyle alnına bastırırken endişeliymiş gibi yapıyorum. "İyi misin, Zane?" diye soruyorum. "İltifatların endişe verici."

Sırıtarak elimi fırçalıyor. "Şehvet olarak gelmen uygun. Şehvet. Sürtük. Cora Julian için mükemmel bir anagram."

"Ah, ve o geri döndü." Ona boğucu bir gülümseme veriyorum. "Aslında ben gazap olarak geldim." Aşırı süslü maskesini işaret ediyorum. Pislik açgözlülük olarak geldi, yeşil, ipeksi maskesi gözlerinin etrafı ve yanaklarının aşağısı değerli taşlarla kaplıydı. "Görüyorum ki gerçekte ne olduğunu gizleme zahmetine bile girmemişsin."

Şakacı bir göz kırpma. "Anlamı yok." Bana eliyle işaret ediyor. "Ama gazabın ne kadar güzel, Cora."

Gülümsemem dişlerimi gösteriyor. "Gazabım oldukça intikamcıdır."

"Bu kadar küçük biri için çok alıngan." Zane yine tüm vücudunu inceliyor, beni oyunlarına kapıldığım için pişman ediyor ve ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Söyle bana Cora, hepsini siktin mi? Aynı anda mı?" Zane bir adım daha yaklaşp eğilerek fısıldıyor. "Nasıl oluyor bu? Her deliğe bir tane mi? Diğer üçü seni sıradan bir fahişe gibi becermekle meşgulken dördüncüsü ne yapıyordu?"

Ellerimi kaldırıp parmaklarımı sallarken, "Sıradan fahişeler harika el işi yapar," diyorum. Komplocu bir tavırla eğildim, "Ama Delly'nin kulüpte benimle olduğunu unutuyorsun. O gece onlar için bir sürü boş delik vardı."

Bundan hoşlanmıyor. Çenesinin hafifçe sıkılmasından anlayabiliyorum. Ona olan takıntısı acınası bir hal alıyor.

Zane eğilip gözlerimin içine bakıyor ve ondan uzaklaşmamak için her şeyimi veriyorum. "Kim olduklarını biliyor musun Cora? Ne yaptıklarını?"

"Kim olduğunu ve ne yaptığını biliyorum."

Bu onun gözlerini kısıyor. Çenemi kapalı tutmalıyım ama son zamanlarda bunu kontrol edemiyorum. Tam ona defolup gitmesini ve beni yalnız bırakmasını söyleyecekken, açık kapılardan gelen müzik sesi duyuluyor ve kalbim çarpmaya başlıyor.

Zane kolumu tutmaya çalıştığında onu omuz silkerek geçiyorum ve insanların konuşarak, gülerek ve biraz fazla içerek dolaştığı geniş açık odaya geri dönüyorum.

Köşede, barın yanında, bir grup insan büyük kuyruklu piyanonun etrafında toplanmış, piyanonun başında oturan kişinin hassas melodiyi çıkarmasını izliyor.

Tanıdığım biri.

Orada bulunduğum üç hafta boyunca bunu yeterince duydum.

Gözlerim yaşıyor ve göğsümdeki keskin acıyı hafifletmek umuduyla ciğerlerime çekiyorum. Orada bulunduğum birkaç gece evin arka tarafındaki büyük odadan gelen müzik sesini duydum. Aşağıya indiğimde kapının kilitli olduğunu, adamlardan birinin içeride oturup aynı şarkıyı tekrar tekrar çaldığını gördüm. Delly birkaç kez benimle oturdu, ben ağlarken bana sarıldı.

Birinin müziğin sesini bu kadar boş çıkarabilmesi imkansız görünüyordu. Bu kadar çaresiz. Kaybolmuş. Ama hayatımın çoğunda hissettiklerimle örtüşüyordu - bana verilen boktan hayat yüzünden kafam karışmıştı. Zaman zaman öfkeliydi, piyano fırtınalı ve gürültülü hale geliyordu, sonra yumuşuyordu, melodi aniden narin ama hüzün doluydu.

Şu anda hissettiğim şey bu. Kızgın ve üzgün. Kafam çok karışık.

"İyi misin?" Clyde yanıma gelerek sordu. "Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

Zayıfça gülümsüyorum, çalan kişiyi fark edip edemeyeceğimi görmek için yana doğru eğiliyorum. Onlara şarkının adını sormak istiyorum. Kıvrılıp ağlamak istiyorum.

"Sanırım eve gitmek istiyorum," diyorum koluna dokunarak. Clyde mükemmel smokinini ve siyah maskesini takıyor. Onun da benim gibi ölüm olarak geldiğini bilmek için sormama gerek yok.

Gözlerini piyanonun etrafındaki gruptan ayırıp başını sallıyor ama Zane arkamdan gelip kolunu benimkine doluyor. "Bir tur daha atmaya hazır mısın, nişanlım?"

"Siktir git Zane," diyorum, Zane beni çekerken Clyde'a yalvaran bir bakış atıyorum.

Rune'u gördüğümde midem bulanıyor. Yakınında olmak isteyeceğim son kişi Rune ve şu anda Zane tarafından esir tutulduğum için bu çok şey ifade ediyor.

Arkamızda müzik kesiliyor ve kalabalık alkışa boğuluyor. Adam bana sırtını dönmeden önce gözlerinin ve burnunun etrafında altın rengi olan simsiyah bir aslan maskesinin parıltısını görmek için tam zamanında dönüyorum. Tek gördüğüm tıraşlı kafasının arkasındaki pürüzsüz, derin deri.

Gurur çalıyordu.

Rune çenesini adama doğru kaldırarak, "Snyder ortaya çıktı," diyor.

Tabii ki Snyder denen adam da tıpkı o pislik gibi gururla ortaya çıkacaktı. Kağıtları imzalamak için ofise gelemeyecek kadar kibirli ve kendini beğenmiş biriydi. Her şeyi dijital ortamda yapmak zorundaydık. Delly o kadar sinirlenmişti ki, biz giriş yaptıktan kısa bir süre sonra yüzünü görmesin diye video yayını nı kapattı. Nasıl göründüğünü bile zar zor hatırlıyorum - sadece büyük havacı gözlükleri ve pürüzsüz koyu bir cilt.

Aynı adam olmalı.

"Ona davetiye sen mi gönderdin?" Rune Zane'e soruyor, o da başını sallayarak "Elbette gönderdim" diyor.

Göz devirmemi saklamaya zahmet etmiyorum. Rune ve Zane'in bunu gördüğünden emin oluyorum. "Erkekler erkektir ve tüm o zehirli boklar," diyorum Zane'in tutuşundan kurtulup sarsılarak. "Affedersiniz beyler, işemem gerekiyor."

Rune'un yüzü buruşuyor. "Neden bu kadar kaba olmakta ısrar ediyorsun?"

Tatlı tatlı gülümseyip yanından geçerken yanağını okşuyorum. "Çünkü beni kaba bir adam yetiştirdi."

Rune'un çenesi sıkılır, yüz hatları sertleşir. Ölmek istiyor olmalıyım. Ya da belki de ondan kurtulduğum, hastalığımdan uzakta güvenle saklandığım onca haftadan sonra, onun kontrolü altında olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor ve onunla savaşıma yeteneğime daha çok güveniyor, daha cesur oluyorum.

Ve bu özgürlüğü elimde tuttuğumdan emin olmalıyım. Ya şimdi ya da asla.

Tuvalette olabildiğince uzun süre saklandıktan sonra büyük galeride dolaşp Rune'un birkaç ortağıyla sohbet ediyorum. Zane'i odanın köşesinde Zimmer'in karısıyla bir sanat eserini tartışırken gördüğümde, ona bir

Kocaman bir gülümseme ile galeriden çıkıp ofislerle kaplı karanlık bir koridora giriyorum. Yürürken açık bir kapı bulana kadar her kapının kolunu deniyorum.

Omzumun üzerinden bir bakış atıp midem bulanarak kapıdan içeri daldım. Basit bir masa ve metal dosya dolaplarından oluşan sade bir ofis, bir sanat galerisindeki ofis için biraz hayal kırıklığı gibi görünüyor. Tek sanatsal kısım, ötesindeki şehir manzarasını çerçeveleyen büyük resim penceresi.

Işığı açmaya zahmet etmiyorum. Beni bulacaktır. Ayaklarımı bir sanat küratörünün masasına dayayıp telefonumda geziniyor ve bekliyorum. Birkaç dakika sonra ofisin kapısı açılıyor ve Zane içeri giriyor.

Tam zamanında.

"Lanet bir sivilce gibisin," diyorum ona. "Ortaya çıkıp beni mahvediyorsun gün."

"Şimdi de okul bahçesindeki hakaretlere mi başvuruyoruz?" dedi. ofise giriyor ve kapıyı kapatıyor. Maskesi parıldıyor, şehirden gelen küçük ışık iğneleri maskesine vuruyor ve onu ışılatıyor. Işıklar gözlerine vurduğunda, onları koyulaştıran hafif vahşi bakış karşısında sırtım tutuluyor.

İçimde dönen huzursuzlukla ayaklarımı yere indiriyorum. Bunu yapmak zorundayım. Şimdi.

"Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim Zane ama burada olmana sevindim." Ayağa kalktım, küçük çantamın fermuarını açtım. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Zane yaklaşıyor ve elim düşüyor. Ayağım geri kayıyor, anima; beynim alarmla çılgık atıyor. Gözlerindeki o parıltı zaten hızlı olan kalp atışlarımı daha da hızlandırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Bir adım daha geri çekilerek soruyorum. Aramıza mesafe koyma ihtiyacı boğazımı sıkacak kadar acil bir duygu gibi geliyor.

Gözlerini göğsüme dikmesi bana tam olarak ne düşündüğünü söylüyor.

"Bana bir örnek verebilmek için burada olduğuma memnun musun?" Sırıttıyor, dişleri parlıyor, bana aç bir kurdu hatırlatıyor.

Zane iş ve para yiyen bir avcı. Gerçi şu ana kadar Rune gibi biri olduğunu düşünmemiştim. Ama şimdi görüyorum. Tehlikeli parıltıyı. Gülümsemesi genişlerken herkesten saklamaya çalıştığı şeytanı. Artık saklamak için uğraşmıyor.

"Hadi," diyor, yaklaşarak. Sırtım cama çarpıyor. "şu elbiseyi kaldır ve bana göster."

Karnım zil çalıyor. Onu iterek geçmek için hamle yapıyorum ama Zane kolumu tutuyor. "Hadi Cora," diye tersledi, vücudunu ona doğru çekerek

Sert heyecanı kalçama saplanıyor ve midemin bulanmasına neden oluyordu. "Eninde sonunda vazgeçmek zorunda kalacaksın. Diğer herkese yaptığın gibi."

"Siktir git," diyorum ve onu itip kapıya doğru yöneliyorum.

Tutamağa uzandığımda başım saçlarımdan öyle şiddetli bir şekilde geriye savruluyor ki geriye doğru sendeliyorum, ellerim bukleleri kavrayan yumruğuna uzanıyor. Zane beni o kadar sert geri çekiyor ki, göğsüne arptığımda sa tellerimin kafa derimden koptuğunu hissediyorum.

"Uslu bir nişanlı ol," diye tıslıyor Zane, başımı arkaya çevirerek. Maskeli yüzü üzerimde beliriyor, ağzı alaycı bir şekilde kıvrılmış. Boşta kalan eli karnımdan yukarı kıvrılıp gğslerimi örten kumaşın altına dalınca içim burkuluyor. Parmakları etime giriyor, ağzllkle beni yokluyor. Boğazımda safra birikiyor, teninin tenime değdiği hissi sessiz bir tehdit oluşturuyor. Geri tekme atmaya çalışıyorum ama o duruşunu genişleterek topuğumu savuşturuyor. Ellerim kollarına dolanıyor, tırnaklarım ellerinin arkasındaki ete batıyor ama beni daha sıkı kavıyor, boğazımdan bir çığlık koparıyor, korku ciğerlerimdeki havayı kesiyor.

"Bırak beni," diyorum, sesim titreyerek, "Eğer bana dokunursan, Clyde-"

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Ne Cora'sı? Sen benim lanet *olası karımsın*."

"Yemin ederim Zane, eğer ellerini üzerimden ekmezsen herkese söylerim-" Sözlerim yarıda kesiliyor çünkü kapı açılıyor ve Rune içeri giriyor.

"Baba," diyorum, kelime içimden rahatlamayla dökülüyor, ama o ilerleyip önümde durunca bu rahatlama kayboluyor.

Zane'e ellerini üzerimden çekmesini söylemiyor. Zane'e saçımı bırakmasını emretmiyor.

Gözleri yüzümde. Zane'in elbisemin altındaki eline kayıyor.

Öfke onu hırlatıyor, "Neden sürekli işleri zorlaştırmak zorundasın?" Rune bana soruyor. Korku omurgamdan aşağı süzülüyor. Rune'un parmakları yanaklarıma saplanıp beni ona bakmaya zorlarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Nişanlım işbirliği yapmıyor," diyor Zane, eli güneye doğru ilerliyor, parmaklarını klotumun üzerinde gezdirebilmek için elbiseyi geriıyor. Benim

İğrenme ığlığı kısa kesiliyor ve saçımı tekrar çekiyor. "Bana dinleyeceğini söylemiştin."

"Yapacak." Rune yanaklarımı daha sıkı kavırıyor. Daha sert. Mavi gözler, tıpkı Delly'ninki gibi, ağzıma doğru kayıyor. Onunki gibi sade bir renkte nezaket yok. Sadece güce susamış. Benim üzerimde olsa bile. "Dizlerinin üstüne k."

Kalbim de kelimelerim gibi kekeliyor. "Ne-ne?"

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmadığımı biliyorsun," diye tısladı Runes. "Dizlerinin zerine k."

İstediği şeyin gerçekliği içime işlerken, sözleri sıcak, siyah bir katran gibi üzerimden kayıp gidiyor. Hayır, sormuyor. Rune sormuyor. Zorluyor.

"Baba," diye fısıldıyorum, gözlerim yanıyor. Cidden bana burada, bu partide, Zane odadayken dizlerimin üzerine kmemi mi söylüyor? "Hayır." Onu kendimden uzaklaştırmaya çalışarak göğsünü itiyorum, acı ve inançsızlık beni cesur kılıyor. "Siktir, hayır."

Yanaklarımı sertçe kavırıyor ama sonra Rune boğazımı sıkıp beni öne doğru çekiyor, bana öyle nefretle bakıyor ki beni nemsediğine kendimi nasıl inandırdığımı bilmiyorum. Zane'in parmakları saçlarımı kavırıyor ve sıkı kavrayışının acısı azalıyor.

"Beni dinle kızım." Boğazımı bıraktı ve omuzlarımı kullanarak beni Zane'e doğru çevirdi. "Kulbmdeki o odada dört penis aldın, bence bir tanesiyle başa çıkabilirsin."

Kestik. O da öyle yaptı. Rune beni dizlerimden kesti. Kıpırdamadan duruyorum, çenem titriyor, nmdeki Zane'e bakıyorum.

Böyle bir şey olmayacak.

Runes arkamdan, "Dizlerinin zerine k," dedi. "Dizlerinin zerine k ve ağzını a."

Annem haklıydı. Ben aptal, aptal bir kızım çünkü göğsümü yırtan bu korkunç acı bana ihanet gibi geliyor.

Dişlerim birbirine vuruyor, acı öfkeyle birlikte hırılıyor. Zane'e doğru bir adım atıyorum, kalbim korkudan çarpmayacak kadar kırık. Yüzüne inen tokat onu sersemletiyor ve bana "O kadar acınacak kadar zayıfsın ki bir kadını bile yardım almadan aletini emmeye zorlayamıyorsun" diyecek zamanı veriyor. Parmaklarımı acıyan derime bastırıyorum, Zane'e bakmak için başımı geri çevirdiğimde saçlarım dökülüyor. Gözlerimi kırpıştırıp hava emiyorum ama vuruşunun şiddetinin şoku geçmiyor.

Gerçekten gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sen benimsin, bebeğim.

Ellerim titriyor ama hareket edemiyor gibiyim çünkü derimin altında kaynayan bir şey var, çok sıcak hissettiriyor, uzuvlarımı yanıyormuş gibi hissettiriyor.

Öfke, öfke ile kaynıyorum. Yaptıkları her şeye öfke duyuyorum ve şimdi burada, insan olduğumu kabul etmeyi reddeden adamların önünde lanet hayatım ve haklarım için savaşıyorum.

Zane monoton bir ses tonuyla, "Kadınlarımın işbirlikçi olmasını tercih ederim," diyor.

Duygusuz. "Ve yerini bilenler."

"Tam olarak nerede olduğunu bana tekrar hatırlatır mısın?" Daha düşünmeden hırladım.

Bu sefer eli yanağıma değdiğinde, maskem yanağıma çarpıp düşüyor. Rune'un göğsüne doğru tökezliyorum, gözlerim sulanıyor, burnum acıyla sızlıyor. Sıcaklık dudağıma çarpıyor. Burnumun altını kaydırıyorum, ılık kan damlasını hissediyorum.

"Tanrı aşkına Cora," diye hırlıyor Rune. Elbisemi kavırıyor ve omzumdan koluma doğru yırtarak göğsümü Zane'e gösteriyor.

Tüm o öfke, tüm o cesaret boğazımda düğümleniyor, olan bitenin gerçekliği karşısında soğuyorum.

Rune beni Zane'e teklif ediyor. Paramı çalmak başka bir şey. Masumiyetimi çalıp kendine saklamak. Ama şimdi bedenimi kullanması ve onun gibi incitmesi için Zane'e sunuyor.

Kendimi tekrar örtmeye çalışırken içimden acı dolu bir hırıltı kopuyor. Bu girişim işe yaramıyor çünkü Zane kollarımı kavrayıp bir kenara fırlatıyor ve elini kaldırıp bana tekrar tokat atıyor. İrkiliyorum, elbisemin diğer tarafını açmasına izin veriyorum, omzumun üzerinden ve tamamen açığa çıkana kadar kollarımdan aşağı.

"Güzel," diyor Zane. "Gördün mü? Zeki olduğunu biliyordum."

Öfkem katılaşıyor. Sertleşiyor. Ta ki artık öfke olmayana kadar. Sadece genişleyen, ciğerlerimdeki havayı zorlayan bir acı kütlesi. Bu acı sinirlere baskı yapıyor, onları kemiklere sıkıştırıyor ve bu bir ıstırap. Saf ıstırap.

Reaper söz verdi. Söz verdi.

Hissettiğim her şeye inanmayı reddediyorum, söyledikleri ve yaptıkları her şey

bir

yalan Olamaz.

. Metalin metal üzerinde şingirtısı düşüncelerimi delip geçiyor. Zane geri çekiliyor, kemerini çözüyor. Aşağı kayarken gıcırdayan fermuar, dişlerin zihnimi rendelediğini, ruhumu parçaladığını ve her şeyi kestiğini hissettiriyor.

Düşünceler. Düşünebildiğim tek şey pantolonunun içindeki aletin belirgin hatları. Benden yapmamı beklediği şeyin gerçekliği.

Zane önündeki gri halıyı işaret ediyor. "Dizler." Başımı sallıyorum.

Rune'un eli omzuma iniyor. Boğazımı tırmalayan acıya bir çığlık karışıyor. Sertçe bastırıyor ve omzumu eğiyor.

Başımı tekrar sallıyorum.

Hayır. Bu olmayacak. Rune bunun olmasına izin vermeyecek. Canımı yaktı, beni dizlerimin üstüne çökmeye zorladı ama yine de kendi boktan yöntemiyle beni korudu.

Beni hala o boktan şekilde *seviyor*.

Rune daha sert itiyor. Omzumdaki baskı gözlerimin dolmasına neden oluyor. Onları bastırarak kapatıyorum, yere çöküyorum, dizlerim sessizce halıya çarpıyor.

Utanç yüzümü ısıtıyor. İçimi ekşitiyor.

"Aç ağzını," diye homurdanıyor Zane ve ellerimi saçlarımda hissediyorum. Zane onu tutuyor.

Rune beni yerimde tutuyor.

Aleti kapalı dudaklarıma çarptığında öğürüyorum, kolonya ve Zane'in misk kokusu beni hasta ediyor.

Yanağıma inen bir başka sert tokat taşkın kapılarını açıyor ve gözyaşlarım süzülüyor. Nefes nefese hıçkırıyorum, gururum ve öfkem o kadar azalmış ki, yıkımımı bilmeleri önemli değil. Çok aşağılanmıştım. Dehşete düşmüştüm.

Mide bulandırıcı derecede bozuk.

Bir yanım bana tekrar vurmasını diliyor. Ve tekrar. İçimde dolaşan bu acıdan başka bir şey hissettirmesini. Yüzüme atılacak sert bir tokat, geceleri beni yatağıma yatıran adamın bu ihanetinden çok daha az acı verirdi. Bana partiler düzenleyen. Anneme olan nefretini kontrol edemediği için beni inciten adam. Karanlık ve ahlaksız bir şeye dönüştüğünde bile intikam ihtiyacını dizginleyemiyordu, ta ki ben onun mahvedecek kadar nefret ettiği ama koruyacak kadar sevdiği bir şey olana kadar.

Rune beni zorladı, sayamayacağım kadar çok kez aşağıladı ama bunu başkasının yapmasına asla izin vermedi.

Başka birinin bana zarar vermesini hiç *istemedi*.

Benim için gelecekler. Reaper söz verdi. Parçalanmış parçalarımı gördü ve yine de onları istediğini söyledi. Beni istediğine söz verdi.

Kırılmış olsam bile. Mahvolmuş olsam
bile. Bir hiç olsam bile.

Bir tokat daha. "Dilini çıkar."

Omuzlarım hıçkırıklarla sarsılıyor. Rune'un elini saçlarımda kavırıyorum, durması için sessiz bir yalvarış. Herhangi biri beni aşağılayabilecek ya da incitebilecek dört erkeğin önünde diz çöktüm ve kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Ne kadar kadın olduğumdan bu kadar iğrenmişim. Öfkemin ne kadar işe yaramaz olduğunu. Acım ne kadar anlamsız.

Söz vermişti. Söz verdi, gözyaşlarım süzülürken kafamın içinde tekrarlıyorum. Sadece yeterince uzun süre hayatta kalmalıyım. Bundan daha kötülerini de yaşadım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Clyde'in çılgılığı odayı kırık cam gibi kesiyor. Rune'u o kadar sarsıyor ki parmakları saçlarımı daha sıkı kavırıyor ve ben yana doğru sarsılıyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp omzumun üzerinden bakıyorum.

Bir metal parıltısı ve emniyet kilidinin açılma sesi. Boğuk
bir hıçkırık çıkardım.

Zane'in kıkırdaması midemi bulandırırken ayağa fırlıyorum ve silahını Zane'in yüzüne doğrultmuş olan Clyde'in arkasına geçiyorum.

Rune, Clyde'in adını haykırıyor. Bir uyarı. Bir emir ama onu görmezden geliyor, gözleri önümüzde duran iblise sabitlenmiş.

"Yemin ederim," diyor Clyde. "Eğer küçük kızıma bir daha elini sürersen, o lanet olası aletini çıkarır, sonra da boğazına sokarım."

"Kahretsin, Clyde," diye homurdanıyor Rune. "Silahını indir."

Bir an için Zane'in kafasına bir kurşun yiyebileceğini düşünüyorum. Clyde'in eli seğiriyor ama parmağını tetikten çekiyor ve silahı yavaşça indiriyor, Zane'e bakıyor, onu vurmak için bir bahane verecek bir şey söylemesi ya da yapması için cesaretlendiriyor.

Zane geri çekiliyor, aynı yavaşlıkla, pantolonunun içine geri sokuyor kendini.

Clyde bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni göğsüne çekiyor. Takım elbisesini kavrayıp yanağımı ona bastırıyorum, hıçkıra hıçkıra ağlarken nefes nefese kalıyorum. Titreyen ellerimle elbisemi düzelterip omuzlarımdan üzerinden geri çekiyorum.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun-," diye başlıyor Rune, öfke yüz hatlarını daha önce hiç görmediğim kadar acımasız bir hale sokuyor.

"Siktir git," diye homurdanan Clyde, Rune'a ölümcül bir bakış fırlatıyor. "Bu çok ileri Rune. Senin için bile çok ileri."

Takım elbisesinin ceketini omuzlarımdan çekip çıkaracak kadar geri çekiliyor, sonra eğilip beni kucaklıyor ve göğsüne bastırıyor.

Uzun koridorda yürürken, partinin devam ettiği büyük odanın önünden hızlı adımlarla geçerken yüzümü omzuna yaslıyorum. Clyde arkadaki büyük çift kapıyı ayağıyla tekmeleyerek açıyor ve sıcak gecenin içine dalıyoruz. Kapı kapandığında müzik ve kahkahalar kayboluyor. Beni verandaya bırakıyor ve yanaklarımı okşuyor.

"Cora," diye fısıldar, "Tanrım. Cora, burnun kanıyor."

İçimden bir ürperti geçiyor. Onlara bakmak için ellerimi kaldırıyorum. Küçük ve işe yaramaz görünüyorlar. Zayıf. Ben de zayıfım. Onlarla savaşımadım bile.

Savaşmadım. Çünkü Rune bana yaptıklarını kabul etmem için beni eğitmişti. Yüzümü Clyde'ın göğsüne gömdüm, ona yapıştım, *savaşmadığım* için nefret ettim.

"Hadi," diyor Clyde, elimi tutacak kadar beni üzerinden sıyrıyor ve küçük çantamı çekip çıkarıyor. Clyde çantamı smokininin iç cebine sokarken, çantayı nasıl saklayabildiğimi merak ediyorum. Keskin çekişi beni müzenin arkasındaki geniş otoparka doğru itiyor.

Otoparka doğru aceleyle ilerlerken topuklarım asfaltta takırıyor, sıra sıra arabalar otoparkın tepesindeki parlak beyaz ışıklarda parılıyor. Park etmiş arabaların ikinci sırasında duruyoruz ve Clyde telefonunu çıkarıyor, ekran kilidini açıp bir arama yaparken küfrediyor, ama bir motorun gürültüsü sözlerini kesiyor. Sese doğru dönüyorum, gözlerim bize doğru hızla gelen şık siyah motosiklete takılıyor. Clyde beni tekrar yakalıyor ve ileri doğru çekiyor, tam siyah motosikletin yoluna.

"Bu-" Soruyorum ama günler önce ofis binasının dışında gördüğüm siyah bisikletin aynısı olduğunu fark edince susuyorum.

Sürücü motoru önümüzde patinaj yaparak durduruyor, ani duruşuyla arka lastik hafifçe savruluyor. Nefes alıp sürücünün varlığını anlamaya çalışırken motorun gürültüsü kulaklarımda yankılanıyor ama Clyde beni ona doğru itiyor. Bir adım atıyorum, kafam sorularla dolu.

O neden
burada? Kim o?

Peki neden aynı siyah ceket ve pantolonu giymiyor? Onun yerine yakasında altın çiçekli bir iğne olan siyah üzerine siyah bir smokin giyiyor.

Sürücü çıplak elini uzatıyor ve gözlerim şehrin ışıklarını yansıtan siyah kaskından uzattığı eline kayıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, uzun ve güçlü parmaklarını inceliyorum. Derin tenini ve mükemmel tırnaklarını.

Göğsüm daralıyor. Genişliyor.

O eli tanıyorum. Dudaklarımın üzerinde tatlı tatlı gezinen elin aynısı. Saçlarımda, bacaklarımın arasında olan el. Kırık parçalarımı şefkatle okşayan el.

Gözlerimden yeni bir damla yaş akıyor. Havayı içime çekiyorum ve onun adı nefes verirken ağzımdan kaçıyor, tüm korkularım, tüm ıstırabım, tüm umudum serbest kalıyor. "Breaker?"

O eli kıvrılıyor ve işaret parmağını siyah miğfere bastırarak bana susmamı söylüyor.

Clyde beni tekrar ileri itti ve "Birinizin ortaya çıkma zamanı gelmişti" dedi.

CHAPTER 24

BREAKER

4 years ago, July, Age 24

YELLOW benim en sevdiğim renktir. Kahkaha ve güneş ışığı, açık yüzlü gülhatmi ve hayatla dolup taşan ayçiçekleri. Sarı renk Neşe ve güneşle dolup taşan odalar.

Hızla kararan parktaki bankta oturduğum yerden onu izlerken, yüz metreden daha az bir mesafede duran kadının elbisesi. Ancak, sarı rengi ne kadar sevsem de, artık en sevdiğim renk olmadığına karar veriyorum.

Kırmızı.

Saçı gibi.

Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayayarak havacı gözlüklerimi çıkarıyorum. Bu bir risk, ama onları giymek için çok geç bir saat ve şu anda hedefimizi izlediğimden, bir park bankında tek başıma oturup küçük kızıl saçlıya bakarak dikkatleri üzerime daha fazla çekmeme gerek yok.

O kadar güzel ki göğsüm ağrıyor. Parlak yeşil bir şapka takıyor ve şapkanın karnında yonca desenli bir ayı var. Şapka yüzünü gölgeliyor ama yüz hatlarını gizlemiyor. Açık teni neredeyse kusursuz, burnunda ve yanaklarında bir tutam çil ve kızıl saçları solan güneş ışığında erimiş lav gibi parlıyor.

Şifreli mesaj sadece iki saat önce geldi. Çıkar ve tut. Fallon'un bize gönderdiği tek şey bu, hedefin adı ve konumuyla birlikte. Elbette, hedefimizin kim olduğunu zaten biliyoruz. Ve neden burada olduğumuzu da biliyoruz. Etrafta bu kadar az insan varken, sadece koşucular ya da köpek gezdirenler varken, hedefi yakalamak ve sonra fark edilmeden sıvışmak kolay olacak.

Daha sonra talimatları bekleriz.

Bir mengene göğsümü sıkıyor. Titrek bir nefes alıp veriyorum, gözlerimi kızıl saçlı kızdan ellerime çeviriyorum, endişe avuçlarımı terletiyor. Bir görev sırasında asla gergin olmam ama Fallon'un benden ne yapmamı isteyeceği korkusu içimi kemirmeye başlıyor. Benim yeteneğim Striker'ınki gibi temiz ve hassas ya da Viper'ınki gibi hızlı ve ölümcül değil.

Hayır. İhtiyacım olanı elde edene kadar yavaşça, acı çekerek bir şeyleri açarım.

Rune'un bunu kendi başına getirmiş olması önemli değil, Fallon'un intikam almak için genç bir kadına zarar vermek isteyebileceği düşüncesi bile midemi fena halde bulandırıyor.

"Diğeri nerede?" Viper kulağıma soruyor, sesi kulaklıktan parazitlerle çatlıyor. "Hedef mi?"

Bakışlarımı tekrar önümdeki güzel kıza sabitlemeden önce etrafı tarıyorum. Parkta bu kadar az insan olması şaşırtıcı. Şehir her yıl yaz gündönümünü kutlamak için bu büyük parkı yüzlerce minik peri ışığıyla aydınlatıyor. Belki de birkaç hafta önce ışıklandırma töreni sırasında herkes doydu ve bu yüzden bu gece burada bu kadar az insan var.

Striker, "Şimdi yanaşıyor," diyor ve sol kulağıma takılı kulaklıktan gürültülü bir şekilde parazit çıkıyor. Başımı çeviriyorum, kolumu bankın arkasına dayamak için arkama yaslanıyorum ve sesi kısmak için kulaklığa dokunuyorum. Striker'ın parkın yakınındaki küçük bir bankanın çatısında konumlandığı yere hızlıca bir göz attıktan sonra koltuğuma geri yerleşiyorum ve Viper'a doğru bir bakış atıyorum ama onu göremiyorum. "Arka çıkıştan geliyorum Viper. Altına dikkat et."

"Yine bana mı asılıyorsun, Strike?" Viper sorar.

"Siktir git," diyor ama kahkahalarını hepimiz duyabiliyoruz. "Hedef giyiyor..." Sesi soluklaşıyor. "Siktir, dostum. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama

"Bu harika bir kıyafet."

"Siyah saç, değil mi?" Viper diyor ki. "Şapka ya da başka bir işaret var mı Strike? Lanet bir bankta oturuyorum ve hiçbir şey göremiyorum." Sonra gırtlaktan gelen iniltisi kulaklıktan duyuluyor. "Vay anasını."

Kafam onun bulunduğu yöne doğru sarsılıyor. Reaper'ın hedefi çıkaracağını söylediği kişiler Viper ve bendim, o geride dururken Striker da gözcülük yapıyordu.

"Sıkı durun," diye homurdanıyor Reaper kulaklığından. "Yaklaşmayın. Lanet olsun, Viper. Sakın saldırma."

"Hedef şu taraftan geliyor... Tanrım, lanet olsun," diye homurdanıyor Striker. "Onu göreceksiniz. Ona eşlik eden bir koruma var-"

"Onu yakaladım," diyor Azrail ama sözleri biraz boğuk geliyor.

Gözümün ucuyla nihayet Engerek'i görüyorum, ama onun ateşli saçlı kıza doğru ilerlediğini görünce sırtım dikleşiyor. Lanet olası haklı. Engerek'i fark *etmemek* çok zor.

Benim gibi o da kalabalığın içinde göze çarpıyor.

Her ne kadar ona doğru koşup sarsmak ve görevimizi tehlikeye atmadan önce gidip yerine oturmasını söylemek istesem de kendimi tutuyorum ve yeşil ayı şapkalı küçük kadına bir kez daha bakmaya cesaret ediyorum. El sallıyor ve ben yavaşça sağa bakıyorum ve soluk pembe bir parıltı gördüğümde neredeyse dilim tutuluyor.

Lanet olsun, doğru.

"Bu o mu?" Ben soruyorum. "Gavin'in kızı mı?" Onu izlerken ellerimi kalçalarımın altına götürüp sıkıyorum. Görülmeye değer bir manzara.

"Bu bir kıyafet değil. O pembe bir gecelik," diyor Viper ve bakışlarım Gavin kızından neredeyse boş olan kaldırıma kayarak Viper'ı arıyor. Onu kızdan belki sadece elli adım ötede, bir elektrik direğine yaslanmış, telefonunu karıştırırken gördüğümde duruyorum. "Kadınların sevişmek istediklerinde yatakta giydikleri ipeksi şeylere benziyor."

Reaper anlaşılmasa da bir şey söyledi, sonra "Bu lanet bir elbise, seni salak."

Elbise cömert davranıyor. Eğer eğilirse, ki ben öyle umuyorum. Bunu yaparsa, tüm park onun külotunu görecek.

Derin bir nefes alıyorum, kendime o adam olmamamı söylüyorum, ama şu anda kesinlikle o adamım. O kadar ki kendimden biraz nefret ediyorum. Ama bu kendimden nefret etme duygusu, güvenlik görevlisi tarafından takip edilen Rune'un kızı patikadan aşağıya doğru yılan gibi kıvrılıp en iyi arkadaşıyla buluşurken ona dikkatle bakmamı engellemiyor.

"Elbise," Viper bu kelimeyi hakaret gibi söylüyor. "Elbiseler öyle görünmez."

Striker, "Bu öyle," diyor.

"Odaklan," diye hırladı Azrail, "bir görevimiz var."

"Görev." Viper gülerek ışık direğini itiyor ve hedefimize fazlasıyla yakın olan yakındaki bir bankın üzerine çöküyor. "Bu görev gerçekten ilginçleşti."

Açık mikrofondan Reaper'ın şöyle dediğini duyuyorum: "Hedef görüş alanımızda. Emirleri bekliyoruz."

Fallon'ın uydu radyosundan gelen cızırtılı yanıtı kulaklığın içinden geliyor. "Çıkarın."

"Anlaşıldı." Reaper kulaklıktan emri tekrarlar. "Duyduk,"

der Striker, "ve Rodger."

"Sorun değil," diyor Viper ve Strike kıkırdıyor. "Bu ateşli kış parçasını memnuniyetle yanımıza alır ve onu bağlarım."

Yanımda oturan iri yarı bir adamın ağırlığıyla bankın alçaldığını hissedene kadar başımı sallayarak onayladığımı fark etmiyorum.

Dehşet içimde bir yılan gibi kıvrılıyor, uzuvlarımı olduğu yerde donduruyor.

"Çok güzel, değil mi?" diye soruyor, arkasına yaslanıp kolunu arkamdaki banka uzatarak. Yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor ama gözleriyle buluşmuyor.

Striker kulağıma "Siktir, siktir, siktir," diyor ve panikle verdiği alarm korkunun küçük elektrik patlamaları halinde omurgamda dolaşmasına neden oluyor.

İki seçeneğim var.

Cehennem gibi kaç ya da bu sorunla yüzleş.

Elimi uzatarak üç parçalı takım elbise giyen adama uzattım. Şakaklarının etrafındaki gri saçlar koyu teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Koyu kahverengi gözleri elime kayıyor.

Elimi tuttuğunda, "Sizinle resmen tanıştığıma memnun oldum, Bay Harlow." diyorum. Elim sıkıca sıkıldı.

"Ne yapıyorsun lan sen, Break?" diye hırladığını duyuyorum Reaper'ın kulaklığımdan, tam da Striker'ın "Defol git buradan, hemen," dediği sırada.

Viper'ın gıcırdayarak söylediği "Tanrım!" sözü tüylerimi diken diken ediyor ama ona doğru bakmaktan kaçınıyorum. Onu görürsem, muhtemelen şu anda bana doğru nasıl yürüdüğünü görürsem, bu beni daha da panikletecek.

"Hepiniz burada mısınız?" Harlow kollarını kavuşturarak sorar, gözleri -haklı olarak- bu tarafa doğru yürüyen Viper'a kayar, omuzları

iki kadın unutuldu.

Başımı sallıyorum ama Viper yavaşlamıyor. Onun yerine Harlow'un yanındaki banka oturuyor ve öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayayarak şapkasını düzeltiyor.

Harlow ona doğru bakıyor ve kaşlarını çatıyor ama bakışlarını bana çeviriyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Harlow kendini tekrar bankın üzerine bırakıyor. Kalçası benimkine, diğer Viper'inkine değiyor ve bıçağımı çekip bacağına saplama dürtüsüne direniyorum.

Hunter'ı öldürdü.

Kardeşimi paramparça etti ve Rune'un askerleri haber almadan kaçamazsak, bizim de sonumuz parçalara ayrılmak olabilir.

Şimdi daha da panikliyorum, kafamın içinde tam bir kaos dönüyor, gözlerim parkın bir ucundan diğerine gidip geliyor, düşmanı arıyor. Rune bizden iki kişiyi daha yakalamak üzere.

"*Lanet olsun,*" diye bağırır Reaper kulaklığa. "Ona dikkatimizi çektiğini söyle."

Bir nefes üfledim. "Buradayız."

"Güzel." Harlow kıza doğru başını sallar, Julian'ın kızı ile Gavin'in kızının kol kola girip merkezdeki büyük çeşmeye doğru yürümelerini izler. "Hepiniz burada olduğunuza göre sohbet edebiliriz."

"Siktir edebiliriz," diye homurdanıyor Engerek ama hareketsiz kalıyor.

"Delilah ve Cora ile ilgilediğinizi görüyorum." Harlow gülümser. "Seni suçladığımdan değil. Çok güzel kızlar." Gülümsemesi azalır. "Ama onlar sadece kız. Kızlar."

Daha söyleyecekleri olduğunu bilerek bekliyorum. Engerek kayıyor, ama ben başımı hafifçe sallıyorum. Clyde Harlow'u bu parkın ortasında bıçaklamak isteyebilirim ama yapmayacağım.

Viper yapacak.

Harlow iki kadına odaklanmaya devam eder. "Masum."

"Kardeşimizin olduğu gibi," diyorum.

"Piyonlar," diyor Harlow başını sallayarak. "Gerçi kardeşin pek masum sayılmazdı ama Rune'un ona yaptığını hak etmedi."

Parkın karşısındaki Delilah ve Cora'yı işaret ediyorum. "Bu arada, güvenlik ekibi tam bir çöp."

Geçen hafta o n u araştırdığımızda öğrendiğimize göre, koruması yeni değil. Rune Gavin kızına sıkı bir tasma takıyor.

Ne yaptığını. Nadiren yalnız kalır, hatta insan içine bile çıkmaz.

Ne olacağını biliyor olmalı.

"Güvenliği sıkılaştırmak isteyebilirsiniz." Gülümsemem zehirli.
"Piyonlar masum olabilir ama intikam için mükemmel parçalardır."

Harlow derin bir nefes alır, sonra mizahsız bir kıkırdama çıkarır.
"Fallon ne dediğimi duyabiliyor mu?"

Başımı sallıyorum. Fallon yapamaz ama Reaper yapabilir.

"Güzel," diyor, koltuğa yaslanıp bacaklarını daha da açarak. "Onun için bir anlaşılmam var."

"Seni de anlaşmalarını da sikeyim," diye çıkışıyor Viper ama daha fazlasını söyleyemeden elimi kaldırıyorum.

"Devam et," diyorum Harlow'a, Viper'a uyarıcı bir bakış atarak.

Takım elbisesinin cebine uzanıp beyaz bir zarf çıkarıyor ve kucağıma bırakıyor. "Rune'un neler yapabileceğini çok iyi biliyorsun."

Zarfa bakıyorum, içinde ne bulabilirim diye açmaya korkuyorum. Engerek Harlow'un üzerine eğilip zarfı kapıyor ve içindekileri çıkarıyor. Kıpırdamadan duruyor, gözleri bana kayıyor.

"Bu da ne böyle?" diye soruyor, gözleri faltaşı gibi açılarak. "Bu...?"
Viper'ın sesi kesiliyor ve koltuğunda arkasına yaslanıp beyzbol şapkasını düzeltiyor, imgeler elinden gevşekçe sarkıyor.

Hava neredeyse kararmak üzere ve parkın etrafındaki ışıklar titreyerek yanıyor. Yüzlerce küçük ampul, ateş böcekleri gibi yanıp sönüyor ve ardından tüm park gümüşü bir parıltıyla doluyor.

Yakınlarda biri gülüyor.

Harlow Viper'ın elindeki resimleri işaret eder. "Kanıt. Bende daha fazlası var."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "Daha fazla kanıt mı?" ama soru ağzımdan çıkarken bile zaten biliyorum.

Harlow haklı. Rune'un faaliyetlerinden haberdarız.

"Hiç durmadı," diyor Harlow. "İlk seferden sonra." Gözlerimin içine bakıyor. "Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Bu yüzden geçen yıl onun için geldin."

Hafifçe başımı sallıyorum.

"Ve bu süreçte sizden birini ele geçirdi."

Striker kulağıma bir şeyler mırıldanıyor ve ben Viper'a bakıyorum. Başı öne eğik, bir eliyle beyzbol şapkasını düzeltiyor, diğer eliyle de

Göğü

s. O gün başarısız olduk ve bedelini Hunter ödedi.

"Zane Devin'di," diyor Harlow. "Planlarını biliyordu. İşte bu yüzden Rune sizi pusuya düşürmeyi başardı."

"Siktiğimin Zane'i," diye homurdanıyor Viper.

"Nereden biliyordu?" Harlow büyük bir omuz kaldırır.

"Neden bize geliyorsun?" diye sordum.

"O ilk seferden sonra ağzımı kapalı tuttum, tek kelime etmedim. Sanırım çok şaşırmıştım ve kızgındım da. Ama Rune durmadı." Engerek'in kucağından görüntüleri alıyor ve Engerek'in onu itip uzaklaştırmamasına şaşıyorum.

Fotoğrafları çekiyorum ve gözlerim en üsttekine takıldığında safra boğazımı yakıyor, anılar acımasızca geri geliyor. Sırtımın alt kısmında bir ter pathıyor, hissettiğim o eski titreyen korku göğsümün tam ortasına çarpıyor. Dizimdeki resme dokunuyorum. Bir kez. İki kez. İki kez daha.

"Bunu yapmaya devam etti," diyor Harlow bana. "Her yıl. Sonra kendisi gibi insanlar buldu - bunu yapmak isteyen insanlar." Fotoğrafları işaret ediyor. "Ben de o resimlerdeki insanlardan biri olmamak için çenemi kapalı tuttum."

Havayı içime çekiyorum, resimleri zarfa dolduruyorum, sonra ikiye katlıyorum ve öne doğru eğilerek kotumun arka cebine sokuyorum. "Neden şimdi?" diye soruyorum. "Bunca zaman sonra, neden şimdi? Neden Fallon'a başladığı zaman gelmedin?"

Harlow boğuk bir kıkırdama çıkarır. "Çünkü o da en az Rune kadar suçlu."

Viper'ın gözleri benimkilerle buluştu.

Harlow eliyle önümüzü işaret ediyor. "Ve onları korumak için."

Kaldırdığı elini takip ederek ışıkların altında gülüp dans eden kızların yanına gidiyorum.

"Sessiz kalmamın nedeni onlar. Bu kızları güvende tutmak için her şeyi yaparım," diyor Clyde Harlow. "Rune'un durdurulması gerekiyor. Ama yardımınıza ihtiyacım var."

CHAPTER 25

BREAKER

LIES TOHUMLAR GIBİDİR. Bir kez ekildiklerinde kök salarlar ve topraktan filizlenirler, taze ve savunmasızdırlar. Dokunulmadan ve sorgulanmadan bırakılırlarsa daha sağlam, daha güçlü ve daha inandırıcı olurlar. Herhangi biri güvenilirliklerini sorgulamaya cesaret ederse, gerçeğin kanıtı olarak sadece bir yaprak koparılabilir.

Snyder Grubu böyle doğdu. Yıllar önce, Reaper bir tohum ekti. Yalanlar büyüdü. Rune'un çevresindekilerin ev sahipliği yaptığı küçük etkinliklerde kurnazca ipuçları vererek onları besledik. Ufak tefek bilgileri ağzımızdan kaçırdık. Mülkten daha fazlasını alıp satabileceğimiz gibi.

Yıllar önce, şirketi ülke çapında gayrimenkul satın almak için bir kılıf olarak kurduk. Delilah'ı ele geçirme planını oluşturduğumuzda, yalnızca Rune'un dikkatini çekmek için stratejik olarak mülkler satın aldık. Onun bölgesindeki otelleri satın almaya başladığımızda, Rune bunu fark etti ve son zincirimiz için hemen bir teklif yaptı. Bu yeni grup, Snyder A.Ş., onun ayak parmaklarını biraz zorluyordu. Tabii ki, planladığımız gibi hepsini ona sattık. Avukatları bizi aramadan önce zinciri ancak bir ay elimizde tutabildik.

Dışarıdan bakıldığında biz Snyder Grubu'yuz, tıpkı Rune gibi mülk satın alan, politikacılarla dirsek temasında bulunan ve bir yandan da karanlık işler çeviren bir dizi iş adamıyız.

Ben şirketin ana yüzüyüm, babasından miras kalan parayla Snyder A.Ş.'yi kuran ve işletmek hakkında hiçbir şey bilmeyen ele avuca sığmaz milyarder playboyum. Bu konuda o kadar kötüyüm ki, iş temsilcilerim tüm detayları hallediyor ve ben sadece kağıtları imzalıyorum. Ama ben çok meşgulüm.

detaylarla uğraşmak için dünyayı dolaşıyordum, bu yüzden bir ofise hiç adım atmadım.

Hepsi saçmalık, ama harika bir hikaye ve insanlar çok fazla parası olan ve seks ve partilerden başka bir şeye zaman ayırmayan yakışıklı bekarları seviyor.

Komik olan kimsenin bunu sorgulamaması. Söylediğimiz yalanları seviyorlar, artıkları yiyorlar, Ben'e ve parasına yakın olmak istiyorlar. Silah tüccarı babam sözde öldüğünde paranın ondan bana miras kaldığı söylentilerini ortadan kaldırmama yardımcı oluyor. O da en az benim kadar ele avuca sığmazdı, herkese, her yere alıp satardı ve kimse onun yüzünü görmezdi.

On yılı aşkın bir süredir perde arkasında Fallon'un olduğunu, Ben'e miras kalan parayı açıklamamız gerektiğinde silah sattığını kimsenin bilmemesi işimize yaradı. Rune bile Fallon'un bir yandan da silah sattığını bilmiyordu. Fallon geleceğin askerlerini eğitirken okulun finansmanına yardım ederek harika bir kılıf bulmuştu.

Rune'un yakın çevresindeki herkes gerçeklerden habersizdir. Birçoğu yıllar boyunca yakalanması zor silah tüccarının silah satın almasına ya da satmasına yardım etmişti. Yine de insanlar saklayacak kendi sırları olduğunda başka tarafa bakarlar. Rune gibi.

Snyder Inc. ile iş yapmayı seviyor. Özellikle de benim mali konularda o kadar beceriksiz olmamı seviyor ki önüme konan her belgeyi imzalıyorum. Rune milyonlar ödemiş olabilir ama kulübesine varmayı bekleyen silah sevkiyatı için harika bir anlaşma yaptı. Elbette, satışın sonuçlandığı gün gelip belgeleri imzalayamayacak kadar meşguldüm, bu yüzden Delilah'yı görüntülü aradım ve her şeyi dijital olarak yaptım.

Onlarla planladığımız gece için hazırlanmakla meşguldüm.

O gün çok kızgındı. Tüm hırçınlığı ve kabalığı. Saklamaya bile zahmet etmedi. Rol yapmakta benim kadar iyi değil. Ve ben de bu odadaki insanlar kadar yetenekli değilim, gülümsüyor ve gülüyorlar, hayır kurumlarına yüz binlerce bağışta bulunuyorlar, bazen yılda iki kez gerçekten iğrenç bir eylem için bir araya gelmiyorlarmış gibi davranıyorlar.

Çok aşına olduğum davranışlar.

Hayatımda keşke farklı olsaydım dediğim çok zaman oldu. Fallon beni hiç almasaydı, dadım ve güneşli mutfağımız olmasaydı, okula hiç gitmeseydim ve hayatın ne kadar acımasız ve zor olduğunu öğrenmeseydim.

Ama bugün, her an ve her karanlık anı için minnettarım. Dadıdan ayrılırken yaşadığım kalp kırıklığı için. Kızın aşağılanması

Köye.

Adımı kazandığım gün.

Çünkü tam olarak yaşadığım gibi yaşamasaydım, Fallon'un her kırbacına, mavi odaya, Fallon'un askeri olmak için büyümenin acısına katlanmasaydım, şu anda burada, düşmanlarımla dolu bir odada durup son dört yıldır taptığım kadını izliyor olmazdım.

Ofis binasının dışındaki o günden beri onu çok az gördüm, ama şimdi tam karşımda, lanet Zane ile kol kola yürüyor.

Kendimi kontrol altında tutmak için mücadele ederken dişlerimi gıcırdatıyorum. Ellerim yanlarımda sıkı yumruklar haline geliyor, parmaklarım Zane'in açgözlü ellerini Küçük Kırmızımızdan koparmak ve tüm bu bastırılmış öfkeyi ona iterek lanet suratına yumruk atmak için kaşınıyor. Parmaklarını teker teker kırmak. Kafatasına bütün bir dergiyi boşaltmak.

Sonra yeniden doldur ve tekrar yap.

Zane'in bakışlarının onu bütünüyle yuttuğunu görmek kanımı kaynatıyor. Cora'nın uzun kollu, kırmızı elbisesi göbeğine kadar iniyor, göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde ortaya çıkıyor. Arkası daha da aşağıya sarkıyor ve uzun zamandır hayalini kurduğum kıcının üzerindeki o küçük gamzeleri ortaya çıkarıyor. Sonunda o gece kulüpte onlara dokunabildim ve o zamandan beri onu arzuluyorum.

Cora'nın kolunu Zane'in elinden çekerek elbisenin kaymasına neden olduğunu ve her iki yandaki iki uzun yırtmacın kalçalarını ortaya çıkardığını gördüğümde sırtım dikleşiyor. Bakışları bacaklarına kayıyor ve sanırım odanın diğer ucuna geçip onu öldürmemek için kendimi zor tuttuğumdan beyin anevrizması geçirebilirim.

Sağ tarafımdaki yüksek sesli kahkahalar dikkatimi çekiyor ve Delilah'nın eski kocası Dave Sobian'ı bir grup kadınla birlikte görmek için bakıyorum.

O herif tam bir pislik.

Bana doğru dönüyor ve kadehini kaldırıyor. Selamlamak için ben de kendiminkini kaldırıyorum. İki siyah gözün kalıntıları maskesinin altındaki boşluğu yeşile boyuyor ve içten içe gülümsüyorum. Rune kızları aldıktan sonra cevapları ararken onu fena benzetmiş olmalı. Memnuniyet omurgamı kıvrıyor. Dave kızımızı aldattı ve başına gelecek her şeyi hak ediyor. Rune etrafını zalimlikle beslenen şeytani canavarlarla çevirmiş, Dave de onlardan biri.

Tam uyum sağladım.

Rune kalabalığın içinde bir yerlerde ve sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor. Kalabalık bir odada olmam önemli değil, *kendimi yalnız hissediyorum.*

Rune'un bu galeride olduğunu bilmek. Bunu tek başıma yapabileceğimi düşündüğüm için aptalım. Striker ve Viper daha önce hep yanımdaydı. Şimdi düşmanlarımızla dolu bir odadayım ve bu boğucu maskenin altında zar zor nefes alabiliyorum çünkü bu odada gerçek kimliğimi bilseler beni canlı canlı yüzecek insanların sayısı çok fazla.

Fallon'un oğlu. Rune Gavin'in kızının ve evlatlık kızının kaçırılmasına yardım eden ve bu sırada milyarder gibi davranan adam.

O kısımda pek rol yapmıyorum.

Sırtıma vurulan sert bir tokat beni düşüncelerimden uyandırıyor ve dikkatimi Dave ve bir grup kadından, aniden yanımda dikilen Zane'e yöneltmemi neden oluyor.

Hayatımda hiç bir maske için bu kadar minnettar olmamıştım.

Panik ve öfke göğsümde çarpışıyor, kalbim göğüs kafesimde takırdıyor.

"Benjamin-Snyder." Zane'in yüzünde orantısız bir sırıtma oluşuyor, ela gözleri parlıyor. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum."

Derin bir nefes alıp göğsümde biriken şiddeti bastırmaya çalışırken gözlerim onun uzattığı eline kayıyor. Gözlerimi kırpıştırarak parmaklarına, manikürlü tırnaklarına ve avucunun açık tenine odaklanıyorum. Ellerinde işlediği tüm suçlardan dolayı hâlâ kan olması gerektiğini düşündüm.

Kardeşimin ölümüne yardım
etti. Ve neredeyse beni
öldürüyordu.

Ben bir aptalım. Bunu tek başıma yapmamın imkanı yok.

Zane'in bakışları gözlerimi örten siyah kumaştan yüzümün görebildiği tek kısmı olan ağızıma kayıyor. Gülümsemeye zorluyorum ve elini kavriyorum. Sertçe. "Burada olduğuma sevindim."

Kavrayışımı sıkılaştırırken dudakları hafifçe büzülüyor. Elini bırakıyorum, parmaklarım karıncalanıyor, sanki kötülüğü yavaşça gözeneklerime sızıyor, bana bulaşıyor. Parmaklarımı pantolonuma silme dürtüsü o kadar güçlü ki, bardağımı bir elimden diğerine geçirip parmaklarımın bugünün içinde gezinmesine izin veriyorum. Serin ıslaklık göğsümde büyüyen düğümü hafifletiyor ama hala orada. Serçe parmağımı bardağa vurup gözlerini çekiyorum.

Zane, "Davaya epey bağış yaptığını duydum," diyor. Gözlerimi örten siyah file sayesinde onları göremiyor ama yine de sonsuza kadar saklanamam.

Gülümsemeye devam ederek başımı sallıyorum. "Evet," diyorum, sesimin boğazımı sıkan panik yüzünden boğulmadan normal çıkmasına şaşırarak.

"İyi adam." Zane omzuma vuruyor. Yeşil maskesinin ardındaki gözleri biraz cam gibi, bana çakırkeyif olduğunu söylüyor. "Sanat çok önemli. Okullarda kalmasını ve çocuklarımızın çok yönlü bir eğitim almasını sağlamalıyız."

Pislik. Çocuklar ya da okullar hakkında hiçbir şey bilmiyor.

"Ama burada olmana sevindim," diyor Zane. "Clyde bana teklifimizle ilgilendiğinizi söyledi."

"Gerçekten de öyle," diyorum, midem bulanıyor.

Rune'un özel kulübesine katılma teklifi. Tüm bunlar, otel zincirimizle birlikte yıllık avları için Rune'a bir konteyner silah ve cephane sattığımız için oldu.

Silahlar, koca bir zırh, kulübede bizi bekliyor.

Onun için.

"Sabırsızlanıyorum," diyor Zane. "Buna bayılacaksın. Adrenalin neredeyse orgazmik. Kokular, sesler. Böyle bir şey yok."

Oh, biliyorum.

"Ava aşınayım," diyorum. "Avını takip etmek gibisi yoktur. Ona kilitlenmek. Onları yere serecek o mükemmel atışı yapmak."

Çarpık sırtışı tüylerimi diken diken ediyor. O bilmiyor ama ben kurbanlarımı takip etmeye yabancı değilim. Onları tuzağa düşürür, güvenlerini kazanır ve çok geç olana kadar gerçek niyetlerimden habersiz olarak döktükleri tüm bilgileri yutarım.

Şu anki gibi.

Zane sırtıma tekrar vurduğunda, parmaklarını benden uzaklaştırmak için tek tek kırmayı düşünüyorum. İğrenç dokunuşundan uzaklaşırken, gözlerim bir kaçış yolu arıyor, kontrolümü kaybetmeden önce uzaklaşmak istiyorum. İşte o zaman odanın köşesindeki kuyruklu piyanoyu fark ediyorum.

"Bir sonraki av için özel bir etkinlik planladık," diyor, gözlerimi örten kumaşın arasından bakmaya çalışır gibi öne doğru eğilerek. "Üyeliğinizin şartlarını gözden geçirdikten sonra gerisini konuşabiliriz."

Bazı çevrelerde, Rune'un locasına dair söylentiler yaygındır. İyi bir sebepten dolayı onları asla doğrulamaz veya reddetmez. Bu, yakın çevresinin güvenini kazananlar için ayrılmış, sadece davetlilerin girebildiği bir kulüp. Biz

Bunu yıllarca titizlikle planladım. Her adım hesaplandı, her ayrıntı defalarca gözden geçirildi.

Ve şimdi gerçekten işe yarayıp yaramayacağını görme zamanı.

Zane odayı tarayarak, "Rune buralarda bir yerde olmalı," diyor. "Seninle konuşmak isteyecektir."

Panik içime hücum ediyor, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Rol yapmakta iyi olabilirim ama benim bile sınırlarım var.

Kardeşimizi parçalayan adamla yüz yüze gelmek gibi.

Göğsümdeki o tanıdık gerginlik geri dönüyor, huzursuzluk parmaklarımı iğneliyor. Yüzüğüm bardağıma vuruyor. Etrafıma biraz daha bakıyorum, Zane'in yüzümü ya da bakışlarımın her yere nasıl daldığını göremediğine şükrediyorum, sinirsel bir gerginlik her düşüncemi kavrayıp göğsümde fokurdayan korkuya takılırken bir kaçış yolu aramaya devam ediyorum.

Burada olmamam gerekiyordu. Tek başıma. Bir planımız vardı ve Cora'yı alıp geri vermek zorunda kaldığımız anda her şey boka sardı. Her şeyi harekete geçirdiğimde gerçekten boka sardı. Çok erken.

Eğer bu işi batırırsam, Rune parmaklarımızın arasından kayıp gidecek ve hepimiz

Ölü.

Bunu doğru yapmalıyım ki geldiğimizi görmesin.

Şimdi hıyarlık yapma sırası bende. Zane'e aşırı hevesli bir okşama veriyorum

Sırtına vurup biraz sendelemesine neden oldum. Piyanonun yanında duran güzel kadını işaret ediyorum. "Biraz yalnız görünüyor."

Beni takip etmediği için rahatlamış bir şekilde uzaklaşırken ona bir gülümseme fırlatıyorum. Belli etmemeye çalışarak etrafıma bakıyorum ama Cora'yı göremiyorum. Belki de eve gitmiştir. O ve Delilah bu tür etkinliklerde nadiren uzun süre kalırlar.

Yürürken Dave beni durdurmaya çalışıyor, muhtemelen bugün Ben'i davet ettiği gece partisine gelip gelmeyeceğimi merak ediyor. O karmaşaya katılmaktansa elimi kesmeyi tercih ederim. Piyanoya ve yanındaki kadına ulaştığımda, yanından geçip oturuyorum.

Parmaklarım fildişi tuşların üzerine iniyor ve anılar beni çarpıyor. Arkamda Fallon, sabırla bana nota okumayı öğretiyor. Bir hata yaptığımda parmak eklemlerime vuran tahta cetvelin keskin acısı. Bütün bir şarkıyı hiç bozmadan başarıyla çaldığımda beni cesaretlendiren yumuşak sözleri ve omzumu nazikçe sıkması.

Tıpkı onun gibi olmamı istedi. Aynı gözlere, aynı parmak sayısına ve aynı şiddet kapasitesine sahibiz.

Parmaklarım tuşların üzerinde kayarken, müziğin içine gömülüyorum, kendimi her notaya bırakıyorum, kalbim önce hafifliyor, müzik kreşendoya ulaştıkça ağırlaşıyor. Son tuşu bıraktığımda, son nota hala havada çınlarken, çalarken zihnimin kaçtığı o boşluğa göz kırpıyorum.

Selam vermek için ayağa kalkıyorum ve alkışlar salonda yankılanıyor. Bakışlarım yüzler denizinde gezinerek onu arıyor. Kalabalığa geri dönüp el sıkışıyorum, her dokunuşta tenim yanıyor, tenime dokunan ve kim olduğumu bilseler beni anında öldürebilecek insanların sayısından göğsüm düğümleniyor.

"Bu yıl Rune'un kulübesinde bize katılabileceğinizi duydum," diyor yanımdan gelen bir ses. Dönüyorum ve kendimi Don Zimmer ve eşiyle yüz yüze buluyorum.

Tekrar söylüyorum, bir maske için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Uzattığı elini tutuyorum, keşke eldiven taksaydım da kötülüğü başkalarına dokunduğu gibi bana da dokunmasaydı. Bu adamın neler yapabileceğini gördüm. Beni uysal gösteriyor.

"Muhtemelen," diyorum, elimi onun coşkulu el pompalamasından çekmemeye çalışarak.

Tık, tık, tık. Serçe parmağım uyluğuma çarpıyor.

Sonunda elimi bıraktığında, elimi cebime sokup yumruk yapıyorum.

Don eğilip fısıldıyor, "Bu yıl özel bir etkinlik planladığını duydum. Bir çeşit kutlama."

"Bana öyle söylendi," diyorum, hâlâ odada bizim Küçük Kırmızı'yı ararken. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Endişe ensemde karıncalanıyor, derimi diken diken ediyor. Etrafımda bu kadar çok zehirli gülümseme olmasından mı, yoksa onu bulamadığım gerçeğinden mi emin değilim ama göğsüm o kadar daralıyor, huzursuzlukla pençelesiyo ki, patlamak üzereyim.

Onu, Zane'i ya da Rune'u göremiyorum.

Harlow hangi cehennemde?

"İzninizle." Pratik bir gülümsemeyle balkona çıkıyorum ama birkaç kişi dışında balkon boş. Geç oluyor ve Harlow'un tuvaletten çıktığını gördüğümde hepsinin gittiğini düşünmeye başlıyorum.

Cebimden telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj attım.

Bir saniye sonra Harlow kendi telefonunu çıkarıyor ve mesajımı okuyor. Gözleri benimkileri buluyor ve yüz hatlarındaki paniği buradan görebiliyorum.

Harlow çenesini çıkışa doğru kaldırıyor. Ne demek istediğini açıkça anlıyorum ve koridorda sola doğru ilerlemeden önce ona başımla işaret ediyorum.

Sikeyim.

CHAPTER 26

CORA

T Yanağımı sırtına yaslayıp kaçmak üzere olan hıçkırıklarımı yutarken saçlarımı yüzüme savuruyor. Bir elim uzun elbisemi tutarken diğer elim onunkine sıkıca sarılmıştı.

bel, ben sevgili yaşam için ona sarılmak.

Caddelerde hızla ilerlerken şehir parlak, ısıltılı renkler, gürleyen sesler ve istilacı kokulardan oluşan bir bulanıklık içinde uçup gidiyor. Ama neredeyse hiç görmüyorum, neredeyse hiç duymuyorum. Sadece hafifçe yağmurun metalik tadını alıyorum, yağ ve egzoz kokusunu yakalıyorum, parlak ışık çizgilerine karşı siyah geceyi görüyorum, altımdaki bisikletin titreşen motorunu hissediyorum.

Bir sokak lambasına yaklaşırken Breaker yavaşlıyor. Tek bacağının üzerine yaslanırken bisiklet hafifçe yana yatıyor. Belini kavrayan elimi sıkıyor.

Gözyaşları yeniden başlar.

Geldi.

Reaper söz verdi, onlar söz verdi ama Breaker benim için geldi.

Kollarımı boynuna dolamak ve yüzümü onun sıcaklığına gömmek istiyorum. Çığlık atmak ve rahatlayarak feryat etmek. Bu bisikletten inmek ve aklımda bir delik açarak tüm soruları sormak istiyorum.

Ama sonra tekrar elimi sıkıyor ve tekrar hareket ediyoruz. Arabaların arasından dolanıyoruz ve yavaşlamadan dönüşler yapıyoruz. Şehrin dış mahallelerine ulaşana kadar o kadar uzun olmadığını bilsem de saatlerce yol almışız gibi geliyor. Neon ışıklı kaldırımlar yerini karanlık sokaklara bırakıyor ve

eski püskü binalar. Üst düzey butiklerin yerini Dollar General'lar ve içki dükkanları almıştır. Modern yüksek binalar artık üst geçitlerde yükseliyor ve hepsi de uzaktaki ışıltılı şehir silüetine karşı konumlanmış durumda.

Yavaşlıyoruz ve bacaklarımı onun kalçalarına doluyorum. Başımı onun sırtından kaldırıp yıkık dökük karavan parklarını, ardından çorak beton tarlaları andıran boş otoparkları ve pencereleri tahtalarla kapatılmış terk edilmiş büyük binaları seyrediyorum.

Breaker, bana bir hapishaneyi anımsatan, dikenli tellerle kaplı uzun, zincirli bir çite yanaşiyor. Kapı cızırtılı metalik seslerle geri çekiliyor. Motor kükrüyor. Motosikleti boş arsaya yönlendiriyor ve bizi devasa eski bir fabrikanın büyük metal sürgülü bölme kapısına doğru götürüyor. Birkaç metre arkasında başka bir devasa bina var.

Artık yüzümü saklamıyorum. Her şeye bakıyorum. Her detayı içime çekiyorum ve etrafımdaki manzaraları içime çekiyorum. Şehrin bu kısmını hiç görmemiştim. Sadece lüks şeylerle çevriliydim. Yumuşak deri ve güzel yiyecekler. Hayatımdaki çirkinlikler insanlardan geliyordu.

Tıkırdayan metal kapı yukarı kayar ve çarparak durur. Breaker motoru yavaşça içeri sürüyor. Park ettikten sonra koluma dokunuyor, ben de onu bırakıyorum. Motosikletten bana doğru kayıyor ve belimi kavrayarak inmeme yardım ediyor. Yüzümü ona doğru kaldırıyorum, nemli yanaklarımı ve gözyaşlarımın kalıntılarını yüzümden uzaklaştırıyorum. Kaskını çenesinin altından çözüp çıkarıyor, tek bir büyük göz deliği olan siyah bir kar maskesi ortaya çıkıyor ve bana parlak mavi gözlerini ve kara kaşlarını net bir şekilde görme imkanı veriyor.

Elbisemi bırakıyorum ve ayak bileklerimin etrafına düşüyor. Ayağı yerine oturtuyor ve bisikleti bırakıyor.

"O ne yaptı?" Kırıcı homurdanıyor, kaskı camdan yapılmış gibi yavaşça bisikletin selesine yerleştiriyor. Sanki onu ya da etrafındaki her şeyi kırmamaya çalışıyormuş gibi.

Başparmağı burnumun altından kayıyor. Kış gözleri yırtık elbiseme, titreyen ellerime bakıyor. Çenem sallanıyor. Durdurmak için dudağımı ısırıyorum.

"Küçük Kırmızı," diye fısıldıyor, parmağı kalçamı hafifçe sıkıyor. "Seni incitti mi?"

Başımı sallıyorum, ama bu daha çok Zane'in görüntülerini zihnimden silmek, Rune'un ellerinin üzerimde eskisinden daha da iğrenç bir şekilde hissettirdiği duyguyu ve bu aptalca ihanet duygusunu kendimden uzaklaştırmak için.

"Neredeyiz biz?" Derin bir nefes alarak soruyorum. "Delly nerede? O iyi mi? Onlarla birlikte mi?"

"Hâlâ evde," diyor Breaker bana.

Home.

"Seni tam olarak otel odasına götüremezdim," diyor.

"Otel mi?" Bu kelime bana yabancı geliyor. Sanki otelin ne olduğunu bilmiyormuşum gibi, onun buz mavisi gözlerine bakarken, son bir saati zihnimde sıralamaya çalışıyorum ama kafamın içinde sıkıcı bir uğultu var. Şokta olduğumun farkındayım, tamamen hissizim, fazla bir şey algılayamıyorum.

"Özür dilerim," diye söze başladı ama elimi kaldırarak sözünü kestim.

"Seçme şansın olmadığını biliyorum. Baban korkunç biri," diyorum.

"Beni neden geri gönderdiğini anlıyorum. Sadece bu konuda bu kadar dramatik olmasına gerek yoktu."

Breaker smokin ceketini çıkarıp arkasına atarken boğazından bir ses çıkarıyor. Nerede olduğumuzu fark ettiğimde ne istediğimden ya da neye ihtiyacım olduğundan emin olmadan ilerliyorum.

Devasa açık alan, oturma odası, yemek odası ve garajı tek bir odada barındırıyor gibi görünüyor. Arkamda, cumbalı kapının yanında birkaç bisiklet daha sıralanmış duruyor. Büyük bir koltuk odanın neredeyse ortasında duruyor ve bir duvarda büyük bir televizyon asılı. Bir bılardo masası, sandalyeli bir masa ve ikinci kata çıkan metal merdivenlerin altına gevşekçe asılmış soluk tuvalet tabelaları olan iki kapı var.

Bir şalterin gürültülü tıkırtısı mekânı kesiyor. Podyumun altından gelen donuk ışıklar odayı aydınlatıyor. Dönüyorum, depoyu çevreleyen ikinci kat sahanlığına ve ardından birkaç kat yukarıdaki metal tavana bakıyorum. Hiç pencere yok ve duvarların tamamı düz siyah. Birkaç metal sütun çatıyı destekliyor, her biri Noel ışıklarıyla sarılmış ve tüm açık zemine mavi bir parlaklık veriyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" Her şeyi kavramak için yavaşça dönerek soruyorum. Kanepeye ve televizyona doğru ilerlemeden önce kar maskesini kaşırken ona bakıyorum. "Hepiniz mi? Ne kadar zamandır?"

Yürüdükçe sorular birikiyor, topuklarım gürültülü bir şekilde tıkırdıyor, geniş alanda yankılanıyor. Belli ki eski bir fabrika, içi boşaltılmış ve yaşanabilir bir alana dönüştürülmüş. Ellerimi deri kanepenin ve eski kitap ve oyunların bulunduğu kitaplıkların üzerinde gezdiriyorum, video oyun konsollarına ve koyu renkli ahşabı halkalarla boyanmış sehpaye dikkat ediyorum.

"Dört yıl," diyor Breaker arkamdan.

Derin sesi beni ürkütüyor, zaten bir soru sorduğumu unutmuşum.

Yüzümü ona dönüyorum. Nefesim neredeyse şiddetle ciğerlerimden *fışkırıyor*.

Bir dakika, muhtemelen daha uzun bir süre, sadece ona baktım. Delici berrak mavi gözlerine. Hem erkeksi hem de kadınsı olan kara kaşları.

"Maskeni çıkarmışsın," diyorum aptalca.

Breaker kar maskesini tutan eline bakar, sonra başını sallar. Başını hızlıca yukarı aşağı salladı. Gözlerimin içine bakıyor. "Ben yaptım."

Kalbim onun sözlerinin ardındaki anlamla çırpınıyor. Hareketleri. Bacaklarım güçsüzleşiyor ve yere yığılabileceğimi düşünüyorum.

Onlardan şüphe etmeye başlamıştım. Reaper'ın sözlerinden şüphe etmeye başlıyordum. Hiç tanımadığım bu adamlara inandığım için aptal olduğumu düşünmeye başlamıştım. Korkunç suçlar işlemiş adamlara. Beni kurtaran, uzaklara gönderen, sonra da Rune'un bana bahsettiği kaderden kurtarmaya gelen adamlar.

Rune. Tüm bunlardan sorumlu olan adam.

Ama söz verdiler ve işte karşımda. Breaker, karşımda duruyor, muhteşem güzellikte ve ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilmiyorum. Birden kendimi garip hissettim. Yüzünü görmek onun bir insan olduğu anlamına geliyor. Beni kaçıran insanüstü, neredeyse kötü bir adam değil. Beni büyük bir tutkuyla beceren ve anısı etime işleyen maskeli yüz değil.

O sadece bir adam.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim biri.

"Delilah'ya seni güvende tutacağımı söyledim," diyor Breaker, sesi kafamdaki kaotik düşünce fırtınasında çatlıyor.

Gözlerimi onun ağzına kilitledim. Dolgun dudaklarına. Narin kalp tepeleri bir şekilde hem zarif hem de çok sert. Bakışlarım çenesine kayıyor, kare şeklinde ve keskin kesimli, düzgün traşlı, sonra boynunun kalın sütununa iniyor. Boynunu ve çene hattını gördüm ve dudaklarını hissettim, ama geri kalanını görebildiğimde hepsi çok farklı görünüyor.

O genç. Benim yaşıma yakın, sanırım.

Her özelliği mükemmel simetrik ve soğukkanlı, ancak sadece genç erkeklerin sahip olduğu o biraz fazla temiz görünümü taşıyor. Yüksek elmacık kemikleri ve pürüzsüz cildiyle mermerden oyulmuş gibi görünüyor. Uzun, yontulmuş burnu, hafif bir kalkıklıkla, mükemmel boğucu ağzını gölgeliyor.

Striker yumuşaklığına hafif bir sertlik katarken, Breaker mükemmelliği içinde neredeyse melek gibi görünüyor. Sanki karşımda değil de bir podyumda yürüyor ya da bir koroda şarkı söylüyor olmalı.

İlk içgüdüm yanağına dokunmak, sonra elimi boynunun arkasına dolamak ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak, ama aptalca "Sen

kel."

Ağzının köşesi kalktı ve bir elini kafa derisinin üzerinde kafasının gerçekten de tıraş edilmiş olduğundan emin oluyor. "Evet."

Hala onu malikanede bana sandviç yapan, üşüdüğüm için bana paltosunu veren askerin yanına, bizi kaçırmak için insanların yüzüne silah dayayan adamın yanına, partide mükemmel smokin ve aslan maskesi takan adamın yanına koymakta zorlanarak nefes alıyorum.

Breaker'a. Tam karşımdaki adam da benim gibi keyifsiz görünüyor.

Bekle.

"Sen Snyder'sın," diyorum, sanki aramıza mesafe koymak şokumu hafifletecekmiş gibi geri adım atarak. "Sen şu pislik Snyder'sın."

Gözleri parlıyor gibi. Dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Öyleyim."

Kahkaham odada yankılanarak bana geri dönüyor. "Az önce Rune'u milyonlar için aldın."

Sırtışı muzip bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aslında, ona izin *verdik* otel zincirini sadece küçük bir kârla kapattı."

"Ama neden?"

"Ona yaklaşmak için," diyor Breaker. "Rune'un aşk dili para. Para için yanıp tutuşuyor."

"Pek çok şeyi arzuluyor," diyorum. "Güç de dahil."

"Ve ona yakınlaşmak için istediği şeyi vermekten daha iyi bir yol var mı?"

"Ona ne verdin?" Ben sordum. Ona o oteller zincirinden daha fazlasını sattıklarını biliyorum. Meblağ çok büyüktü.

"Silahlar."

Hayal ettiğim onca şey arasında bu hiç aklıma gelmemişti. Şakağımı ovuşturuyorum, baş ağrısının belirtisi düşünmemi gittikçe zorlaştırıyor. "Düşmanına neden silah satasın ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Bu çok mantıklı," diyor Breaker. "Onun güvenini kazanmamız gerekiyordu. Snyder A.Ş.'nin silah ticareti yaptığına dair birkaç dedikodu yaydık. Askeri sınıf. Karaborsada bile bulamayacağınız şeyler."

"Ama neden?" Bildiklerimi gözden geçirdim. Snyder anlaşmasından sonra herhangi bir satış yapmamış. Bir tane bile ayarlamaya çalışmıyor. Yani onları yeniden satıyor olamaz.

"Yıllık avlar."

"Onun erkek kulübü mü?" Başımı sallıyorum, her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum. "Kulübedeki filleri öldürmek için dışarıda değil. Rune neden askeri sınıf silahlara ihtiyaç duysun ki?"

Ellerini ceplerine sokuyor. "Aç mısın?"

"Ne?" Bu dönüştürülmüş fabrikada aniden bir gurme mutfağı görecektiğim gibi etrafıma bakıyorum, bu konuşma ve ani yön değişikliği yüzünden başım dönüyor. Tüm gece boyunca.

"Dadı her zaman yemeğin karınları mutlu ettiğini ve mutluluğun da insanları gülümsettiğini söylerdi." Breaker ellerini cebinden çıkarıyor, parmaklarını ağzının üzerinde ovuşturuyor, sanki kelimeleri geri koyabilmeyi istiyormuş gibi. Kış mavisi gözleri tavana bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor.

Gülüşüm ikimizi de şaşırtıyor. "Dadı kim?" Ben soruyorum.

Mükemmel kaşları sanki cevabını tartışıyormuş gibi çatılıyor. "Annem gibiydi."

Tamam.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve kontrolden çıkmamak için elbisemi sıkıca kavıyorum. Zihnim öğrendiğim ve kulak misafiri olduğum her şeyi hızla sıralıyor. Onlara isimler verilmiş; bir çeşit kardeşler ve bir okulda askeri eğitim almışlar. Erkeklerin baba dedikleri bir adam var. Onlar da ailevi anlamda kardeş değiller ama birbirlerine bağlılar. Viper'ın Viper olmadan önce bir adı vardı. Striker'ın aşırı dozdan ölen bir annesi vardı. Breaker'ın bir dadısı vardı.

"Bana hiç cevap vermedin," diyor.

Gözlerim açık, düşüncelerim dönüp dolaşıp ona ve sadece ona geliyor. "Hangi bölüm?" diye soruyorum. "Aç mıyım, yoksa bana dokundular mı?"

O pelüş, mükemmel yontulmuş dudaklar sert bir çizgi halinde inceliyor, gözler burnuma kayıyor. Parmaklarımda kan izi olup olmadığına bakarak burnuma tekrar dokunuyorum ama parmaklarım temiz çıkıyor. Köprüye dokunarak, onu izlerken, beni izlerken çürümemesini umarak etrafına bastırıyorum. Ne sormadığını biliyorum. Rune ve Zane kesinlikle dokunmuşlardı ama ikisi de planladıkları diğer her şeyde başarılı olamamışlardı.

"İkisi de değil," dedim ona. "Ve sen bana hiç cevap vermedin."

"Sanırım yaptım, Küçük Kırmızı," diyor Breaker, bana doğru adım atıp elimi tutarak.

Vay anasını, çok yakışıklı.

Nefes verirken yanaklarım şişiyor. "Konuşmayı rayından
ç ı k a r a r a k sorumdan kaçtın, Breaker. Rune'un av için neden silaha
ihtiyacı var?"

Elimi dudaklarına götürüyor ve parmaklarımın arkasını öpüyor.

"Yukarı gel, sana göstereyim."

CHAPTER 27

BREAKER

M Onu merdivenlerden üçüncü kata çıkarırken kalbim hızla çarpıyor. Parkta oturup düşmanımı yanıma aldığım ve Harlow'un Rune'u alt etmesine yardım etmeye karar verdiğimiz günden beri yaşamadığım bir gerginlik kaplıyor içimi.

En üst kata ulaştığımızda duraksıyor ve odayı inceliyor. Geri çekiliyorum, elini bırakıyorum ve onun bakış açısından görmeye çalışırken ona alan tanıyorum.

Çatı katı fabrikanın arka tarafında yer alıyor ve büyük pencereleri şehir merkezinin manzarasını sunuyor. Tek mobilya, ekipmanımı tutan uzun ahşap bir masa ve etrafına sıkıştırılmış metal katlanır sandalyeler. Bir duvar boyunca silahlar, daha fazla teçhizat ve monitörler asılı. *Hepsi.*

Cora öne doğru eğiliyor, topuklu ayakkabılarını çıkarıp bir elinde tutuyor ve gözleri ekranlara yapışmış bir şekilde ileriye doğru belirsiz bir adım atıyor.

Topuklu ayakkabılarını tutan elini kaldırıp duvarı işaret ediyor. "Bu benim dairemin dışı." Başka bir ekranı işaret ediyor. "Ve bu da Delly'nin."

"Evet," diyorum ve başka bir ekranı gösteriyorum. "Bu da Rune'un evi ve ofisleri."

Her ekranda evlerinin ve ofis binasının çeşitli açılardan canlı yayın görüntüleri yer alıyor. Geldiğimde onları tekrar açtım ve Cora'nın hareketlerini izlememe yardımcı olmaları için kullandım.

"İçeri giremedin mi?" diye soruyor.

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Rune haftalık güvenlik taramalarında herhangi bir cihaz arıyor."

"O paranoyak." Odaya bir adım daha atıyor, gözleri monitörlere odaklanmış. "Beş yıl kadar önce daha da kötüleşti," diye ekliyor bana bakarak. "Sanırım kardeşini öldürdüğünde?"

Lanet Viper. Ona başka ne söyledi merak ediyorum.

Cora odaya doğru ilerlerken, "Paranoyak olmak için iyi bir nedeni varmış gibi görünüyor," diyor. Karnım beklentiyle geriliyor. Her an görecek...

Topukları yere düşüyor. Gürültü çatı katında yankılanıyor ve ben onun bir şeyler yapmasını bekliyorum...

Bir şey. Herhangi bir şey.

Cora, "Gurur mu duymalıyım yoksa dehşete mi kapılmalıyım emin değilim," diyor, resimler ve listelerle kaplı duvara bakarak.

"İstihbarata ihtiyacımız vardı," diye açıkladım. "İkinizi de izledik."

"Delly hakkında bilgiye ihtiyacınız olduğunu söylüyorsunuz." Ses tonu sadece Delilah'yı önemsedığımızı gösteriyor. Onu sadece hedefimize yakın olduğu için dahil ettiğimizi.

Ne kadar da yanılıyor.

Cora'yı takip etmemize gerek yoktu. En sevdiği filmleri ve hangi şampuanı kullandığını keşfetmek için yıllarımızı harcamamıza gerek yoktu. Yaptık çünkü gizlice arzuladığımız iki kadın hakkındaki her ayrıntıyı bilmek zorundaydık.

Cora'nın kaşları çatılıyor ve yıllar boyunca çekmiş olduğumuz resimlere bakmak için yaklaşıyor. Resimler duvarın her santimini kaplıyor. Parkta, plajda yürürken, onlarla ilk kez yüz yüze tanıştığımız gece Rune'un kulübüne gitmek için taksiye gizlice binerken çekilmiş fotoğrafları var. Bunu sık sık yapıyorlardı, Rune'un sağladığı şoför yerine taksiye biniyorlardı, böylece Rune onların hareketlerini takip edemiyordu.

Yaptık ama.

Her zaman

yaptık.

"Clyde ne zamandan beri sizin için bilgi topluyor?" diye soruyor ve beni rahatlatacak şekilde takip demediğini fark ediyorum. Çünkü bizim yaptığımız buydu. Avımızı izler ve takip ederdik, her hareketini ve her arzusunu öğrenirdik, ta ki içimize işleyip ne yapacaklarını tahmin edebilecek hale gelene kadar.

Ve sonra zaman geldi.

Cora'nın aylarca süren depresyonun ardından Delilah'yı nihayet evden ayrılmaya ikna ettiği gece, onun özgür kalmaya hazır olduğunu biliyorduk. Fallon bizi iyi eğitti. O usta bir manipülatör ve yalancı ve artık biz de öyleyiz. Reaper duyguları kesip harekete geçme becerisiyle dehşet verici, ancak onu hiç kızlarımıza karşı olduğu kadar tutkulu görmemiştim.

"Dört yıl," diyorum ona, onu izlerken mesafemi koruyarak. Her şeyi özüksüyor, ancak neredeyse hiç tepki vermiyor ve dürüstçe söyleyebilirim ki bu beklediğim şey değil, yine de endişe verici.

İnsanlarla ilgili bir şey bu. Hareketlerini tahmin edebilirsiniz ama duygularını asla tahmin edemezsiniz.

Cora'nın katı yüz ifadesi, yüzüne aldığı bariz darbeden çok daha fazla, zarar gördüğü konusunda yalan söylediğinden endişelenmeme neden oluyor. Açıkça ayrışma belirtileri gösteriyor. Neredeyse burada bile değil ve bu durum her düşüncemi kırmızı bir öfkeyle lekeliyor. Striker da aynı şeyi yapıyor, işler çok fazla büyüdüğünde bir şekilde uzaklaşıyor ve kayboluyor. Reaper hepimizden daha çok fark ediyor. Sonra tekrar, daha çok dikkat ediyor.

"Neden?" Cora bir resmi incelemek için eğiliyor. Görmesinden korktuğum resme yaklaştığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama dikkati dağılıyor ve Delilah'yla birlikte yaz gündönümü ışıklandırmasından sonra parkta çekilmiş başka bir resme geçiyor. Onları ilk gördüğümüz gece. "Clyde seni hangi bilgilerle ve neden besliyor?"

"Rune'un faaliyetleri. Ve ona yaklaşmanın yolları."

Kaşları çatıldı, dişleri alt dudağını kemiriyor, anlamaya çalışıyordu. "Rune ne yaptı ki Clyde ona ihanet etsin? Rune'la uzun zamandır birlikteler. Yıllardır arkadaşlar."

Cevap vermek için bir dakika bekliyorum, ona ne kadarını anlatacağıma karar veriyorum. "Rune kardeşimizi öldürdüğünde çizgiyi aştı. Harlow'un bile aşamayacağı bir çizgiyi," diyorum ve onun bir şey söylemesini bekliyorum. Duvara bakmaya devam edince devam ediyorum: "Rune'un kardeşimize yaptığı adalet arayışının çok ötesine geçti. Bu senin miden bulanırdı, Küçük Kırmızı. Rune'un zalimliği sınır tanımıyor."

"Bana anlatacak mısın?" diyor ama kaşlarımı çattığımı görünce başını sallıyor. "Kardeşin hakkında değil ama geri kalanı hakkında. Senin kim olduğunu. Bağlantıyı. Neden Rune? Anlamam gerek."

Metal tavana bakıyorum, bunu ona borçlu olduğumu biliyorum. Cora gerçeği hak ediyor.

Ona çoğunu anlattım. Kısaltılmış bir versiyonunu. Ona biraz okuldan ve Fallon'un maddi çıkarları için bizi nasıl asker olarak eğittiğinden bahsediyorum. Vahşi doğayla ilgili anlattığım kısımlar sadece babamın Rune'un kulübesinin etrafındaki araziye nasıl kullandığını anlatıyor. Rune'la nasıl eski dost olduklarını da anlattım ama onu bile geçiştirdim. Beş yıl önce Rune'un Hunter'ı yakaladıktan sonra öldürdüğünü anlattığımda kaşlarını çatarak sözümü kesiyor.

"Neden onun kulübesine saldırıyordun?" diye soruyor. "Ne yaptı ki onu öldürecektiniz?"

Delilah'nın yüzü gözümün önüne geliyor. Cora bilemez. Ona söyleyemem. Henüz söyleyemem. Bizim Minik Şey, benim cesur, güçlü kızım, Cora'ya ondan önce söylersem bana çok kızar. Cora öğrendiğinde onunla olmak istediğini biliyorum, o yüzden yalan söylüyorum.

Bok gibi hissettiriyor. "Yanlış giden eski bir anlaşma" derken her kelime dilimi yakan sıcak bir kömür gibi.

Başını sallıyor, bunu kabul ediyor çünkü bize ne kadar güvendiklerini gösteriyor. Şu anda bana, bize bu kadar güveniyor.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Sen Snyder'sın," diyor gözleri hafif şaşkın. "Sen....

"Ben Snyder," diyorum. "Snyder A.Ş.'nin yüzü."

"Tamam." Derin bir nefes. "Ve sen de Runes'in locasına girmek için onun güvenini kazanmayı planlıyorsun. Yani ona silah satıyorsun." Cora alt dudağını çekiştirip düşünüyor, sonra da "Büyük av hayvanları mı getiriyor? Yasadışı avlara ev sahipliği mi yapıyor?"

Midem bulanıyor, rahatsız edici anılar bana saldırıyor. "Öyle de diyebilirsin."

Zamanı geldiğinde ve nihayet ona gerçeği söyleyebildiğimizde, Küçük Kırmızımız bu anı hatırlayıp beni Delilah gibi yalancılıkla suçlayacak mı merak ediyorum.

Cevap vermiyor ve sadece uyuşmuş bir şekilde duvardaki resimlere bakıyor. Bu gece olanlar ve az önce ona söylediklerim arasında, onu uçurumun kenarına göndermiş olabileceğimden endişeleniyorum. Ne olduğunu bilmemek beni öldürüyor. İçimdeki her şey onu konuşmaya, bana anlatmaya zorlamak istiyor, böylece bunun tekrar olmasını engellemenin bir yolunu bulabilirim. Ama öyle olmadığı çok açık, bu yüzden istediği zaman bana anlatacağını kabul etmeliyim.

Eğer isterse.

Yine de içimi kemiriyor. Harlow'un kızgın, mahcup ifadesi bana kötü olduğunu söylüyor ve Zane ya da Rune'un onu iğrenç şeyler yapmaya zorladığını hayal edip duruyorum,

Ama onu uzaklaştırmak zorundayım çünkü o gerginlik ciğerlerimi sıkıyor. O karanlık, sinsi his göğsümde toplanıyor ve serbest kalacağından ve ikisini de öldürmekten beni alıkoyamayacağından endişeleniyorum.

Dünyaya bir iyilik yapmış olurdum ama o zaman da avlar devam ederdi. Ve ihtiyacımız olanı asla alamayız. Reaper'ın ihtiyacı olanı.

Beklemek zorundayım.

Bunların işe yaraması için Delilah'nın hazır olmasını beklemeliyiz.

Cora etrafına bakıyor, yorgunluk yüzünün her çizgisine kazınmış. "Yorgunum."

Nefes verişim saf bir bıkkınlık. Tabii ki yorgun. Yorgun olmalı. Mümkün olan her şekilde. Şeytanın elinden kurtulmaya çalışıyor.

Hayatımda hiçbir durumla başa çıkmak için bu kadar donanımsız hissetmemiştim. Çocukken, okulda birbirimizin tek desteğiydik. Zulüm ve sırlarla birbirimize bağlandık. Ve sert, soğuk askerler haline getirildik. Cora ve Delilah bizim sert, sivri uçlarımıza kıyasla yumuşak, nazik yaratıklar. Ona nasıl bakacağımı hiç bilmiyorum. Tek yaptığımız sevişip yolumuza devam etmek. Hiçbir yerde insanlarla bağ kuracak kadar uzun kalmadık, istesek bile.

Onlara kadar.

Sonra Cora ve Delilah'ya çılgın, aç adamlar gibi yapıştık ve onlara takıntılı hale geldik. Reaper bunu bir görev olarak tutmak için elinden geleni yapmış olsa da, hepimiz bunun bir yalan olduğunu biliyoruz.

O da aynı şekilde takıntılı.

Fallon'un sözleri zihnimde zehir gibi dolaşıyor.

Seni asla affetmeyecek. Gerçeği öğrendiğinde senden nefret edecek.

O haklı. Cora da öyle.

"Şu anda sinir krizi geçiren benim olmam gerekmiyor mu?" Cora, düşüncelerimi önümdeki küçük kızıl saçlıya geri döndürerek, "Şu anda sinir krizi geçiren ben olmamalı mıyım?" diyor. "Varoluşsal bir kriz geçiriyor gibi görünüyorsun."

Benim öyle olduğumu bilmiyor.

Elini tutup onu merdivenlere götürüyorum. "Bu gece burada kalıyorsun."

"Geri dönmek zorundayım," diyor elini çekerek. "Burada kalamam. Rune-"

"Rune, Harlow ona ne söylerse inanacaktır," diyorum, bileğini kavrayıp onu yanıma çekerek. "Bu gece benimle kalıyorsun ve

Gerisini yarın düşünürüz."

İtiraz etmiyor. Tartışmaya yer olmadığını anlamış olmalı. Sanırım son birkaç haftada bizim hakkımızda birkaç şey öğrendi.

Yatak odamın kapısına geldiğimizde, kapıyı iterek açarken ona bakıyorum ve kişisel alanıma verdiği tepkiyi izliyorum. Kapıdan içeri bir adım atıyor ve bize *ne kadar* güvendiğini fark ediyorum. Vücudunu bize emanet etti. Güvenliği konusunda bize güveniyor. Sözümüzde duracağımıza ve onu geri çalmanın bir yolunu bulacağımıza.

O bizi tanımıyor. İki kadın da tanımıyor. Bedenlerimizi ve onlara fiziksel düzeyde nasıl hissettirdiğimizi biliyorlar ama bizi erkek olarak tanımıyorlar. Birbirimize olan bağlılığımızın bir araya getirdiği kırık parçalar olduğumuzu. Birbirimize verdiğimiz sevginin, böylesine soğuk ve acımasız bir ortamda aldığımız tek gerçek şefkat olduğunu bilmiyorlar. Yıllar içinde değişip dönüştüğünü.

Baba sevgisi acıtır. Fallon'un verecek hiçbir şeyi yoktu, sadece içimizde ve dışımızda taşıdığımız yaralar vardı.

"Güzel," diyor odama bakarak.

Dolabımdan bir gömlek alıp ona uzatıyorum. Pamuklu kumaşı parmaklarının arasında ovuşturuyor, kitaplarıma ve kalın, kremi yorgana bakıyor. Küçük pencereyi örten panjurlara. Yontulmuş duvarlara ve tepedeki metal desteklere karşı her şey ne kadar yumuşak ve narin görünüyor.

"Sendin," diyor. "Yatak takımları. Güzel şeyler almamızı sağladın."

Ve elbiseler, ama bunu kendime saklıyorum.

Elim kapı kolunda, koridora geri dönüyorum. "Sana içecek bir şeyler getireceğim."

Hâlâ gömleği nazikçe okşarken, şaşırtıcı yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sudan mı yoksa beynimi uyuşturacak bir şeyden mi bahsediyoruz?"

"Ne kadar uyuşuk?"

diye sordum.

"Tamamen boş."

Geri çekilirken başımı salladım. "Üstünü değiştir, sonra da

yatağa gidelim." Gözleri büyük yatağa kaydı. "Biz mi?"

Kapıyı kapatırken gülümsemesi beni sırttırıyor.

Evet. Biz.

CHAPTER 28

BREAKER

A Sekiz yaşımdayken gördüğüm o ilk kâbustan sonra, mavi odayı rüyamda görmeye devam ettim. Bazen oda yerine, rüyamda Sonsuz mavi bir okyanusta boğuluyordum, su o kadar soğuktu ki burnumun ucunu acıtiyordu. Rüyalar her seferinde değişiyordu ama mavi renk hep aynıydı.

Bazen beton bir kumsalda yürürdüm, buz gibi su ayaklarıma vururdu. Rüyalarım başladığında hiç kumsal görmemiştim, sadece resimlerde görmüştüm, bu yüzden kumun ayaklarımin altında nasıl hissettirdiğini bilmiyordum. Tuzlu havanın kokusunu ve tadını bilmiyordum. Ama soğuk beton hissini biliyordum ve kumsal da altımda öyle hissettiriyordu. Soğuk. Sert. Okul ve etrafındaki manzara kadar acımasız.

Bazen rüyalar beni sarsarak uyandırırdu. Bazen de kardeşlerimden biri beni uyandırana kadar çığlık atardım. Sonsuz mavi hiç değişmedi. Hep aynıydı.

Antoinette blue.

Engerek'in gözleri gibi. Yeşil ile beneklenmiş mavi. Bazen yeşil, maviyle patlayan, görünüşe göre her duygusuyla değişen.

Cora'nın yanına uzanıp uyumasını izlerken, onun ne yaptığını merak ediyorum. Kendi yatağında mı yoksa Striker'la birlikte mi yatıyor, gecenin bir yarısı bana yaptığı gibi ona mı gidiyor, sarılmak için can atıyor.

Umarım öyledir. Umarım şu anda benim Cora'ya yaptığım gibi onlar da Delilah'nın uyumasını izliyor, onun güvende ve sıcak hissettiğinden emin oluyorlardır. Çünkü Tanrım.

Onunla hiç sevişmedim. İkiisiyle de.

Cora'nın nazik bir dokunuşa ihtiyacı olduğunu biliyordum, ancak Delilah'ya çok sert davrandık ve onu kendimize benzer şekilde eğitebileceğimizi düşündük. Fallon'un istediği de buydu. Onun üzerinde kontrol sahibi olmak. İstediklerimizi yapmaya istekli olana kadar onu şekillendirmemiz için. Bize olan sevgisi Fallon'un bizi şekillendirme şeklini acımasızca şekillendirdi.

Yine de yapamadık. Reaper bile. Birçok yönden Fallon'a benzese de, o kadar acımasız değil. Neredeyse değil. Yakın bile değil. Olmaya çalıştığında bile. Fallon'u mutlu etmek ve bizi yalnız bırakmak için öyle olması gerektiğini bilse bile.

Babamı seviyorum. Seviyorum. Onun o kadar çok yönünü gördüm ki, zalimliğinin altında sadece bir adam olduğunu biliyorum. Derinden seven ve gücünü yanlış şekillerde kullanan bir adam. Ama bizi olduğumuz şeye dönüştürmek için bizi istismar etti. Onun askerleri. Katiller. Onun emrinde hazırız.

Onlara kadar.

İlişkimizdeki çatlakları onlar yarattı. Harlow istihbarat toplarken onları izlememizi ve takip etmemizi istedi, böylece içeri sızıp Rune'u alaşağı edebilecektik. Ama her emirden sonra yeni çatlaklar oluştu ve ondan kopmaya başladık.

Onun emirlerine hep karşı geldim. Ama Reaper, sadece bir kez yaptı. Striker bir kez. Viper.

Tanrı Engerek.

Yüzümü saçlarına gömdüm, onu özlüyorum. Okuldaki o ilk gün bir şekilde birbirimize bağlandık ve birbirimizin yanında olmaya devam ettik. İlk başta, en küçük olduğum için beni korumak için olduğunu düşündüm, ama zamanla değişimi hissettim. İkimiz de hissettik, bunu itiraf eden tek kişi ben olsam bile.

Biz değiştik. O değişti.

Ben çok genç kaldım.

Çok vahşileşti.

Onun koyduğu bariyeri nihayet aşmamız yıllar aldı. Onlarla geçirdiğim geceden sonra kanım enerjiyle dolmuştu. Bir rahatlamaya ihtiyacım vardı, bu yüzden Striker'ın önünde sikimi emmesine izin verdim. Bize bakışı çok tahrik ediciydi; boşalmam Viper'in açgözlü ağzına boşalmadan önce çok uzun sürmedi.

Bir kadını paylaştıktan sonra bunu birkaç kez yapmıştık ama sanırım hepimiz o gecenin ne kadar farklı olduğunu hissettik. Ondan sonra ayrıldık ve

Viper'ın odasında elimi sikti, dişleri boynumda, elleri göğsümde geziniyor, öyle vahşi ve çaresiz inliyordu ki yeniden sertleştım.

O gece neredeyse hiç uyuyamadık.

Tanrım, onu özlüyorum.

Hepsini.

Ama Küçük Kırmızımız burada ve ona iyi bakılmasını sağlayacağım. Bunu uzaktan yapmak zorunda olsam bile.

Cora kayıyor, kıcı sabah odunuma bastırıyor. Taşaklarımdaki ağrıyı görmezden gelmek zorlaşıyor. Dün gece ona dokunmadım. Ama uykusunda vücudu benimkine doğru çekildi ve onu kollarımla sardım. Uyandığımda kıcını sikime dayamıştı, tüm vücudum onunkini sarıyordu. O çok küçük. Çok ateşli. Kesinlikle nefes kesici.

Tekrar içime girdiğinde, saçlarına doğru hırlıyorum ve onu sırt üstü çevirip üzerine çıkıyorum. Sabahın geç ışıkları odanın karşısındaki panjurlardan sızıyor ve güzel yüzünde uzun soluk sarı çizgiler oluşturuyor. Koyu yeşil gözleri kırpışarak açılıyor ve gülümsüyor.

Yemin ederim, kalbim durdu.

Arkama yaslanıyorum, kalçalarının arasında diz çöküyorum, onu seyrediyorum. Sabah ışığında alev alev yanan kızıl saçları, lav nehirleri gibi yastığın üzerine yayılmış. Gözleri zümrüt gibi parlıyor. Açık tenli ve mükemmel küçük çilleriyle bezeli, uykudan kızarmış yanaklar. Ve arzu.

Yan masadaki telefonuma uzanıyorum ve bir fotoğraf çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi uykudan boğuklaşmış, bacaklarının arasına geçtiğimde kalçaları açılıyor.

"Onlara bir resim gönderiyorum."

Ağzının köşesi kalktı. Telefonum unutuldu. Onu bir kenara fırlatıyorum ve kollarımı başının iki yanında birleştirerek üzerine eğiliyorum. Kalçaları bana doğru eğiliyor ve sikim fermuarıma doğru itiliyor. Tamamen giyinik uyudum, pantolonumu ve beyaz atletimi değiştirme zahmetine girmedim.

Cora'nın gözleri üzerimde özgürce dolaşıyor. Vücudumun, yüzümün görüntüsünü alıyor. Beni ilk kez gün ışığında görüyor. Her gün yatakta benimle uyanmasını sağlamak için ne yapmam gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

Ben. Engerek. Forvet. Delilah.

Reaper. Kahretsin. Bu bir sorun olacak.

Cora ellerini kollarımda gezdirerek, "Bir bakayım," diyor.

Çok ileriye düşünmeye başlamadan önce bu işin sonunu getirme konusunda endişelenmemiz gerektiğini bildiğimden düşünceleri bir kenara bırakıyorum. Gözlerimi siyah

pazılarımı kaplayan dövmeleer. Arkama uzanıp tişörtümü çıkarıyorum.

"Vay anasını," diye fısıldıyor, sıcak küçük ellerini göğsümde gezdirmek için oturur pozisyona geçiyor. Tam olarak nasıl hissettiğime uyan aç bir bakışı var. Aç. "Dövmelerle kaplanmışsın."

Ellerinin mürekkepli çizgileri takip ettiği yere bakarken, sesindeki bariz takdire gülümsemeden edemiyorum. Viper eskiden bunu saklamaya çalışırdı. Yıllar önce, onunla geçirdiğimiz o geceden sonra, yalnızken rahatsız olmuyor. Reaper ya da Striker'ın yanındayken neden bunu yapmaya çalıştığından emin değilim. İkisi de yargılamaz, hiç yargılamadılar. Hatta o gece Engerek'e sikimi tutmasını ve birlikte olduğumuz kadına doğru yönlendirmesini söyleyerek onu kışkırtan kişi Azrail'di.

Hepimizi çok iyi tanıyor.

Viper'ın dokunuşunu özledim ama Cora'nın küçük ellerinin üzerimde gezinmesi, mürekkepli çizgileri takip etmesi, göğsümün ve karın kaslarımın şeklini hissetmesi tam bir cennet gibi.

Dokunmaya bu kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

"Striker'da da var," diyor, gagamdaki ilk kafatasının izini sürdükten sonra diğerine geçiyor. "Onun sırtında ve Azrail'in parmak eklemlerinde var." Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. "Ve bu sonuncusu. Beşinci." Son kafatasının üzerinde bir kesik izi bırakıyor. "Kardeşinin kaybını temsil ediyor."

Göğsüm daralıyor.

"Onları seviyorsun," diyor. "Onları gerçekten seviyorsun." "Seviyorum," diyorum. "Onlarla ilgili her şeyi seviyorum."

"Bana bunun nasıl bir şey olduğunu anlat. Bu kadar çok kalbe sahip olmak."

Bir kahkaha attım. Bilmiyor mu? Onlara bakmamak için umutsuzca çabaladığımız haftalar, onu ne kadar arzuladığımızı kanıtladı. Onu istediğimizi.

Kalbimizi ne kadar kolay ele geçirdi.

Mercan dirseklerine yaslanmış, gözleri hâlâ tenimdeki mürekkebi izliyor. "Annem benden nefret ederdi. Babam müdahale edecek kadar umursamadı. Rune onun yüzünden beni hor görüyor. Sanırım beni seven tek kişi Delly."

Cevabım hırıltılı bir ses oldu. Çünkü neredeyse ağzımı açıp ona son dört yıldır onunla ilgili her şeyi sevdiğimi söyleyecektim. Onu parkta sarı elbisesi ve Care Bear şapkasıyla ilk gördüğümünden beri. Azrail ona tapıyor. Bunu ona dokunduğunda ve bize bile izin vermezken onun kendisine dokunmasına izin verdiğinde görüyorum. Striker da Delly ve Viper gibi ona hayran.

Viper *çıldır*mış. Kızlarımıza çok düşkün, bence Reaper'ın yıllar içinde onları hedeften çok kadın olarak görmeye başlamasının nedeni o. İntikamımızdan daha fazla.

"Bu ifadenin ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyor elini kaldırıp yüzümü işaret ederek. "Yüzünüz çok etkileyici ve garip bir şey yapıyor. Bu ifadeyi bu yüzde ilk kez gördüğüm için emin değilim."

Onu bir öpücükle susturdum.

"İçinde olmak istediğim anlamına geliyor," diyorum onu sırt üstü yatırarak. Öpücüklerimi boynunda, göğüslerinde ve karnında gezdiriyor, mükemmel vücudunu gizleyen kumaşı kızgınlıkla ısıyorum. "Bu, ağzımı senin üzerinde istediğim anlamına geliyor. Adımı inlediğini duymak istiyorum demek."

Ağzım pamuklu külotunun üzerinde gezinene kadar aşağı kayarken bacaklarını ayırıyor. Gömleğini yukarı kaydırmak için kavıyorum ama elleri kumaşı kavıyor, göbeğinin üzerinden sıkıca çekip yanlarına sabitliyor. Kafamın arkasında dev bir bayrak çılgınca dalgalanıyor ama onu incelemek için durmuyorum. Muhteşem amcığı yüzümden birkaç santim uzaktayken ve ben onun tadına bakmak üzereyken olmaz.

Kalçasına dokunup tangasını çekeştiriyorum. "Kalçalarını kaldır, Küçük Kırmızı." Yeterince geriye yaslanıp külotunu aşağı indiriyorum, bacaklarını serbest bırakıyorum, sonra karnımın üzerinde düz durana kadar kendimi açıyorum, kolumu kalçasına doluyorum, avucumu karnının alt kısmına koyuyorum.

Bakışlarım vücudundan yüzüne doğru kayıyor, gördüğüm şey karşısında sikim acı verici bir şekilde sertleşiyor. Dudakları aralanmıştı, gözleri kapalıydı, bir eli omzumu kavıyordu, diğeri başının üstündeki duvara bastırılmıştı, saçları etrafına çılgınca yayılmıştı.

Mahvoldum. Ama onu gördüğüm andan beri öyle olduğumu biliyordum.

Anı içimde alevleniyor, onu tatma ihtiyacını kaynama noktasına getiriyor. Ağzımı indiriyorum.

"Siktir, evet," diye tıslıyor, dilimi yarığının içinde gezdirirken kalçaları kıpırıyor, misk ve tuzun ve ona özgü o hafif tangın tadını alıyor. Kalçaları eğiliyor, ağzımı arıyor, ama geri çekiliyorum, tamamen çekilmeden önce dilimin klitorisini sıyrmasına izin veriyorum.

Dişleri gıcırıyor. "*Kırıcı*. Bu çok zalimce."

Sırıtarak dudaklarımı yalıyorum, sonra dilimin ucuyla onu tekrar ayırıyorum. Ama bu sefer durmuyorum. Dilimi kullanarak içine dalıyorum, amının bu saldırı karşısında çırpındığını hissediyorum. Onun tadı bu cinsel ihtiyacı daha da artırıyor. Yüzümü onun kaygan arzusuyla kaplayarak, onu soluyorum

tatlı, hafif misk kokusu ciğerlerime doluyor. İki parmağımla ve hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarımı onun içine sokuyorum, dilimi değiştiriyorum ve klitorisine doğru ilerliyorum. Emiyorum. Yutuyorum. Ona tapıyorum. Onu yiyorum, onu sabit tutmak için avuç içimi karnına bastırıyorum, içinden geçen artan ihtiyacı hafifletmeye yardımcı olmak için aletimi çarşafa sürüyorum.

Çaresiz küçük inlemeleri bana yakın olduğunu söylüyor ve bir parmak ekliyorum, amını geriyorum, böylece klitorisini ağzıma emerken beni tam olarak alabiliyor. Küçük elleri başımı tutuyor, yüzüme doğru sallanıp yalvarana, yalvarana, yalvarana kadar beni itiyor ve daha yakına çekiyor.

Ve sonra kırılır.

Dilimi sıcaklık kaplıyor. Az önce onu adımı haykırma noktasına getirdiğim düşüncesiyle, onun tadıyla neredeyse boşalıyordum. Klitorisini bırakıp doğruluyorum ve yavaşlayamayacak kadar aç bir şekilde kalçalarının arasına diz çöküyorum.

Sertleşmiş sikimi serbest bıraktığımda, pantolonumu aşağı ittiğimde, kaygan açıklığına bastırduğımda, açgözlü bir genç çocuk gibi içine girmeye çalıştığımda zar zor iniyor.

Yavaş ol. Onu incitmemek için yavaş hareket etmeyi unutmamalıyım.

"Siktir," diye inliyorum, ucum onun içine giriyor. Öne doğru eğildim Nefesini yutar, ama yüzünü yana çevirir ve eliyle ağzını kapatır.

"Sabah nefesi," diye mırıldanıyor, boştaki eli kıcımı kavırıyor, beni daha derine çekmeye çalışıyor.

"Dayan, Küçük Kırmızı. Çok sıkısın. Seni incitmek istemiyorum." Alnımı onunkine bastırıyorum, neredeyse benden çok daha küçük olduğu için kıvrılıyorum. Boyundan hoşlandığımı hiç düşünmezdim ama bu kadar küçük olmasına bayılıyorum. Başının yanındaki elim onun güzel yüzü kadar büyük. Soluk, ince kolları benim koyu renkli, kaslı kollarımın yanında ne kadar da küçük ve çelimsiz görünüyor. Öpücük kondurmak için başımı çevirdiğimde çene çizgisinin dudaklarımın altında ne kadar narin hissettirdiğini.

"Becer beni," diye nefes alıyor, ağzını kulağıma dayamış, ben yavaşça içeri girerken, geri çekilirken ve her yavaş itişte daha derine inerken tatlı küçük inlemeleri bir senfoni gibi.

"*Fu-ck,*" diye tıslıyorum, o kadar derine giriyorum ki, daha fazla gidemiyorum ve o inliyor, hafif nefes kesilmesi bana çok derin, çok büyük olduğumu söylüyor, kanımı ateşliyor. "Çok sıkısın."

Yavaşça ama derinlemesine tekrar sokup çok kısa sürede dibe vurduğumda verdiği tepki bir nefes. Çok gergin. Çok muhtaç.

"Hadi, Küçük Kırmızı, rahatla." Tekrar sokmak için çekiyorum, kaygan amı beni öyle sıkı kavıyor ki akıl sağlığımı zar zor koruyorum. Karanlık, ilkel bir dürtü ona sertçe, derinlemesine girmek, acı ve zevk içinde çığlık atana kadar onu sertçe becermek için neredeyse kontrolü ele alıyor, ama kendimi kontrol altında tutuyorum. "Çok iyi hissediyorsun ama seni incitmek istemiyorum."

Başını sallıyor ve kulağıma nefes veriyor. Biraz daha içime çekiyorum ve yemin ederim neredeyse bayılıyorum. Kendimi toparlamak için bir dakika bekledikten sonra hareket etmeye başladım. Bir elim başının arkasını tutuyor, diğeri kıcını kavıyor, her sürüşümde onu nazıkçe kendime çekiyorum. Tüm elim bir kış yanağını kavıyor ve parmaklarımın aralarından kaymasına izin veriyorum, dar deliğinde ıslaklığını hissediyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor. "Sikeyim evet."

Parmağımı gerginliğin üzerinde kaydırıyorum. "Seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyorum, hareketlerimi yavaş tutmak için elimden geleni yapıyorum, kalçalarımı onun inlemesine neden olan o yere vurmak için açıyorum-

İşte böyle.

Evet. Aynen böyle.

Tekrar, biraz daha sert giriyorum, nefesinin ciğerlerinden nasıl fırladığını seviyorum.

"Viper bu mükemmel götü sikmek için sabırsızlanıyor," diye fısıldıyorum, yanağımı onunkine, ağzımı kulağına yaklaştırarak. "Onun sikini burada alırken çok güzel görüneceksin." Parmağım hafifçe içeri kayıyor. Çıkardığı ses beni biraz daha hızlı hareket ettiriyor. Onu içime çekmek için yüzümü saçlarına gömüyorum. Tatlı meyveler, çiçeksi ve karanlık bir şey. Bir yaz günü ya da akşam karanlığından önceki açık bir alan gibi. "Çok güzel ve sıkı, uzun sürmeyecek ve bu mükemmel götü o kadar çok dölle dolduracak ki senden dışarı sızacak."

"Evet, evet, lütfen," inilti arasında duyduğum tek şey.

Lanet olsun. O uçurumdan düşmeden önce ölebilirim.

"Sonra onun döllerini kullanarak sikimi kıcına sokacağım, zar zor nefes alana kadar içine sokacağım." Onun kıcını alma görüntüsü başımı döndürüyor. Onun her parçasına sahip olmak için duyduğum o ilkel arzu daha sert girmeme neden oluyor. Daha hızlı. "Küçük, dar kıcına girmek zor olacak. Sıkı oturacak, ama alabileceğini biliyorum, Küçük Kırmızı. Küçük tatlı amcığın şu anda sikimi çok iyi alıyor, sıkıyor, tüm döllerimi sağmaya çalışıyor.

"Tanrım, iğrençsin," diye nefes alıyor, kahkahası boğuk.

Daha sert itiyorum, parmağımı kıcının derinliklerine sokuyorum ve o çığlık atıyor, başı geriye atılıyor. Küçük bedenini kavrayışım sıkılaşıyor. Sıkı tutuyorum

Her iki deliğine de girip çıkarken kıcını kavırıyor, onu tamamen merhametime bırakıyorum. Elleri kıcımdan başıma, yastığa, duvara doğru hareket ediyor, ben onu becerirken tutunacak bir şey bulmaya çalışıyor.

"Daha derine," diye inliyor ve ben de nefesimi içime çekip onun yalvarışları karşısında boşalmamaya odaklanıyorum. Onu yatağın içine sokmamaya odaklanmalıyım. "Daha sert. *Daha sert* sik beni."

"Aynen öyle, tatlı kız. Bana daha çok yalvar. Buna bayılıyorum."

"Lütfen, lütfen, *lütfe*." Kalçalarımı gıcırdattığımda, taşaklarım kıcına çarptığında son kelime onu ürpertiyor.

"Ve ben taşaklarımı kıcının derinliklerine gömerken, Striker da o güzel amcığımı alabilir." Taşaklarım tekrar vurdu. Tekrar. Sikim zonkluyor, boşalma ihtiyacı her kelimeyi hışırtilı hale getiriyor. "Yarrakla o kadar dolacaksın ki her nefeste bizim olduğunu anlayacaksın."

Son birkaç kelimem onu kendine getiriyor ve ben de akıl sağlığımı korumak için dişlerimi sıkarak boğazını öpüyorum. İlk başta yavaşça açılıyor, açan bir çiçek gibi, yavaşça açılıyor, sırtını kamburlaştırıyor, başını geriye atıyor, ta ki patlayarak açılana ve gırtlaktan gelen bir çığlık kopana kadar. Duvarları sikimi o kadar sıkıyor ki, boğazımdan boğuk, çaresiz bir inilti çıkıyor ve ondan bir tane daha koparabilmek için dayanmaya çalışıyorum, ama bu çok fazla.

"Siktir," diye nefes alıyorum, gözlerimi sıkarak kapatmakla açık tutmaya çalışmak arasında gidip geliyorum. Onun bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum.

Cora'nın gözleri çırpınarak açılıp benimkilerle buluştuğunda göğsüm genişliyor. Yeşil, çiğle kaplı parlak yeni yapraklar gibi parıldıyor, o kadar çok duyguyla titriyor ki beni parçalara ayırıyormuş gibi hissediyorum. Omurgamda bir sıcaklık oluşuyor ve hayalarım geriliyor. O çok güzel, çok iyi hissettiriyor. Açılıyorum. Damarlarımda havai fişekler patlıyor ve sanki benliğimin her bir parçası, her bir kırık parça, bağlanmak için umutsuzca ona doğru kayıyor. Yüzümü boynuna gömüyorum, kalçalarım kısa, sarsıntılı itişlerle hareket ediyor, salınımımı sürerken özensiz ve ritimsiz.

Kıpırdamadan yatıyoruz, nefeslerimizi tutuyoruz, sonra dik oturuyorum, kalçalarının arasına diz çöküyorum, bedenlerimizi bir arada tutmak için onu kendimle birlikte çekiyorum, bağlantımızı sürdürme ihtiyacı neredeyse ilkel.

Cora dirseklerinin üzerinde durarak aramıza bakıyor. Sikim onunla, ikimizle birlikte kayganlaşıyor ve yarı sert sikimi ona geri sokuyorum, amının etrafında sıkışmasını izliyorum. Yavaşça girip çıkarken döllerim sikimin üzerinde toplanıyor. Hâlâ içine gömülüyüm ve döllerimi toplayıp iki parmağımı içine sokuyorum, derinlere itiyorum ve aletimi içeri sokmak için kullanıyorum.

"Seni ona geri götürdüğüm an, seni aynen böyle becereceğim ve Viper'ın bu mükemmel amcıktan dölleri yemesini izleyeceğim."

Garip bir ses çıkıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. "Aman Tanrım. Sen lanet bir hayvansın."

Hiçbir fikri yok.

CHAPTER 29

BREAKER

"W Erkekler tuvaletinde miyiz?" diye soruyor, sesi geniş açık alanda yankılanıyor.

Cora'yı soğuk fayans zemine bıraktım ve bir zamanlar beyaz olan ama yaşlandıkça sararmış, yontulmuş ve çatlamış boyalara baktım. Pas lekeleri solmuş fayanslardan aşağı sızan açık duş kabinlerine, sıra sıra pisuarlara, arkada tuvaletleri olan kabinlere. Duşları ve tuvaletleri olduğu için yenileme zahmetine hiç girmedik. İhtiyacımız olan tek şey buydu.

Onu, yumuşak tenli ve kırılğan uzuvlara sahip bu mükemmel kadını görünce, keşke en azından yeniden boyamak için zaman ayırsaydık diyorum. Ama çirkin şeylere o kadar alışmışsınız ki aklımızdan bile geçmedi.

Şimdi... belki...

Belki yeni şeylere sahip olabiliriz. Temiz. Onun gibi yumuşak.

"Kadınlar tuvaleti bunun yanında. Orada temizlenmeyi mi tercih edersin?" Başının üzerinden kaldırmak için gömleğini çekiştiriyorum, ama o gömleğini iki yanında sıkıca tutuyor.

Gözleri benimkilere kayıyor. "Temizlemek mi?"

Narin yüz hatlarını ele geçiren çekingen ifade göğsümdeki açık, hafif hissi tedirgin ediyor ve bir adım geri atmama neden oluyor. Gözlerinin açık pantolonumdan sarkan yarı sert aletime kaymasını görmezden geliyorum. Onu temizleyip yatağımdan çıkarmazsam bütün gün orada tutacağımı biliyordum ama yapacak çok işimiz var.

Daha doğrusu Ben'in var.

Ayrıca, Harlow yakında burada olacak ve o geldiğinde onun içinde olmak istemiyorum. Ayrıca, harap elbisesi ve topuklu ayakkabılarından başka bir şeyi olmadığı için ona kıyafetlerini değiştirmem gerekiyor.

"Git işe." Uzak duvardaki duş düğmelerinden birini çevirirken kabinler sırasını işaret ediyorum. Sprey koluma çarpıyor. Pantolonumu çıkarmak için uzaklaşıyorum, hem dediğim gibi rahatlamak için hareket etmediğini hem de her hareketimi izlediğini fark ediyorum.

Yüzünün donuk ve duygusuz kalışı düşüncelerimi harekete geçiriyor, beni huzursuz ediyor. Pantolonumu çıkarıp karşısında çıplak dururken bakışlarında şehvet yok. Hayır, paniklediğinde gözlerinde oluşan o hafif vahşi bakış var.

Dişlerimi geriyor çünkü benimle banyoda olduğu için neden üzgün olduğunu anlamıyorum.

Tekrar tuvaletin arka tarafındaki kabini işaret ediyorum. "Git."

Ona İYE'ye yatkın olduğunu hatırlatma ihtiyacı dilimin ucuna kadar geliyor ama hatırlatmayı ağızımda tutuyorum. Şimdi onun hakkında ne kadar çok şey bildiğimi açıklamanın zamanı değil. Onu her doktor randevusuna kadar takip ettik ve hangi reçeteyi yazdığını görmek için muayenehanelerdeki bilgisayarları hackledim çünkü onun hasta olduğu düşüncesi beni hasta ediyordu.

Bunu kendime saklamak en iyisi çünkü yüzündeki ifade zaten endişeyle çığlık atıyor. Bilmesi gereken son şey, yeni düzüştüğü adamın onun hakkında Delilah'nın bile bilmediği şeyleri bildiğidir.

Derin bir nefes alarak sonunda dediğimi yapıyor, odanın arkasına doğru yürüyor ve kabini arkasından kapatıyor. Duş spreynin altına giriyorum, midem düğüm düğüm, bir dakika sonra onun kabinden çıkışını izliyorum.

Bir sorun var.

"Buraya gel," diyorum parmağımı uzatarak. Hareket etmiyor. Dişlerim gıcırıyor. "Cora."

Ses tonum dudağını ısırmasına neden oluyor. İçimi bir huzursuzluk kaplıyor.

Dün gece onu taciz etmediğini söyledi, ama yemin ederim yalan söylediğini düşünüyorum. Eğer onu taciz ettikten sonra sıkılmış olsaydım.

-

"Hiç kıyafetim yok," diyor, onu izlememi seyrederek.

"Gidip Harlow gelmeden önce sana giyecek bir şeyler alacağım," diyorum ona, yüzümü ılık spreye çevirirken kendimi toparlamaya çalışıyorum. Akan suyun bir dakikalığına üzerimden kaymasına izin verdim ve

Bana katılması için. Gelmiyor. Ona bakmak için su damlalarını göz kırparak uzaklaştırdığımda, hala hareket etmediğini görüyorum.

Düğümleler. Midem, göğsüm, kalbim acı verici bir düğüme dönüştü. "Harlow bu sabah bana mesaj attı. Birazdan burada olur. Hadi seni temizleyelim."

Hâlâ hareket yok. Küçük Kırmızımızın emirlere itaat etmemesine alışkınım ama bu farklı. Bu beni kızdırmak için yaptığı bir meydan okuma değil. Bir şey için endişeleniyor. *Korkuyor*.

"Sen de mi onu takip ettin?" diye soruyor, gömleğine tekrar tutunarak. Dizlerine kadar düşüyor ve o kadar küçük ki, beni bu kadar germese çok sevimli ve seksi olurdu.

Derin bir nefes daha alıp konuşmayı başka bir yöne çekmesine izin veriyorum. Muhtemelen dün gece ona anlattığım her şey kafasına dank ediyor ve bu yüzden kapıya doğru koşacakmış gibi görünüyor. "Harlow son dört yıldır istihbarat toplamamıza yardımcı oldu. Biz de ona göz kulak olduk. Başından beri onu da takip ettiğimizi biliyordu."

Bunu sindirirken yüzünü izliyorum, parmakları gömleğinin kenarlarına kıvrılıyor. *Kahretsin*. Bir şey oldu. Ve bunu gömleğinin altında saklıyor.

"Küçük Kırmızı," diye bağıryorum, sesim çok sert, suyun altından çıkıp ona doğru ilerlerken. Kadın kendini tutamıyor gibi görünüyor çünkü gözleri bacaklarımın arasına düşüyor. Endişeye bu kadar kapılmamış olsaydım, bana bakışı karşısında sertleşirdim ama bir şeyler saklıyor. "Gömleğini çıkar."

Başını sallıyor.

"Cora."

"Sana bana o şekilde dokunmadıklarını söylemiştim," diyor Cora. Omuzlarım gevşiyor. "Clyde onları durdurdu."

Onlar. Aman Tanrım. *Onları* söylediğini yeni fark ediyorum.

"Yemin ederim dün gece hiçbir şey olmadı," diyor sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. Rahatlamış görünmeliyim çünkü devam ediyor. "Ama Rune..."

Lanet olsun. Gömleği kavrayıp kafasına geçiriyorum, itirazlarını, öfkeli küçük alarm çığlığını ya da ona çok sert davrandığım gerçeğini umursamıyorum.

Vücudunu tarıyorum, gördüğümde istismar belirtisi arıyorum.

Öfke garip bir duygudur. Bir anda ortaya çıkabilir ya da yükselen bir dalga gibi yavaşça, ağzınızı ve gözlerinizi kaplayana ve aniden boğulana kadar insana sinsice yaklaşabilir.

"Seni ısırdı mı?" Bu bir sorudan çok ciğerlerimden çıkan, inançsızlıkla lekelenmiş bir hava tıslamasıydı. Rune'un yıllar boyunca ona zarar vermiş olabileceğinden şüphelenmiştik ama bunun cinsel bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi. Çok korkunçtu.

Bize ondan bahsettiğinde, sanırım şoka girmiş olmalıyım çünkü ne dediğini zar zor anlayabildim.

Ona zarar veriyordu.

Rune kızımıza zarar
verdi.

Kanıtı teninde görmek her şeyi gerçek kılıyor.

İçimde dolaşan kan ihtiyacı da öyle.

Gürültü kafamı dolduruyor, tüm sesleri bastırıyor. Bana sadece ısırdığını, *sadece ısırdığını*, sanki bu öfkemi haklı çıkarmak için yeterli değilmiş ve ona saldırmadığını söylediğini duyuyorum.

Sanki *bana* güven veriyor.

Küçük Kırmızımız, kendisine uygulanan şiddet konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyor.

Bu gerçek içimi titretiyor. Ona beni yatıştırmasına gerek olmadığını söylemek istiyorum. Güvenceye ihtiyacı olan ben değilim. Ona kızgın değilim, ama oda hafifçe eğiliyor ve sanırım öfke, hiddet, korku ve mutlak yok etme ihtiyacının yarattığı dalgalanmadan dolayı bayılıyorum. Elimi ıslak fayans duvara bastırarak kafamın içinde kopan şimşekleri durdurmaya çalışıyorum.

"Bu iyi değil," diyorum ve kaşları çatılıyor. "O kadar da kötü değil," diyor. "Daha kötülerini de yaptı."

"Bu *daha da kötü* Cora," diye tıslıyorum kanım zehirle dolup taşarken.

Bir şeyleri kırmam lazım. Mahvetmek. Yok etmeliyim. Şu anda nasıl görüldüğümü hayal bile edemiyorum. Viper sinirlendiğimde korkunç bir piç olduğumu söylüyor ve bunu ondan duymak ona cinayete meyilli görüldüğüm anlamına geliyor.

Kendimi öfkeli bir manyak gibi hissediyorum. İki büküm ve öfkeden hasta. İşte o zaman dikişleri gördüm.

Bunun ne anlama geldiğini hemen anladım. Onları doktorun ofisine kadar takip eden Viper'dı ve neden gittiklerini görmek için dosyaları dizüstü bilgisayarına indiren bendim.

İkisi için de doğum kontrol implantları.

Sıra dışı bir şey değil.

Ama Zane'le evlenebilmesi için Rune'a iade edildikten sonra ortadan kaldırıldı. Bir dakika önce köpüren öfke şimdi sıcak bir volkana dönüştü.

Öfke, düşünmeyi zorlaştırıyor. Nefes almayı. Kadınımın içine bir çocuk koymayı planladığı gerçeğini görmeyi zorlaştırıyor.

Bizim kadınımızda.

"Bir şey söyleyebilir misin?" Cora soruyor. "Beni korkutuyorsun."

Bir şey söyleyemiyorum çünkü aklıma mantıklı bir şey gelmiyor. Daha önce söylediklerinde haklıydı. Ben lanet bir hayvanım. Ve hayvan beynimde şu anda tutarlı bir cümle kuramayacak kadar çok şey oluyor.

Ona cinsel saldırıda bulunmadığı için rahatladım. Belli ki incindiği için kızgınım. Onu bu duruma soktuğumuz için öfkeliyim. Yalnız ve korkmuş olduğu için öfkeliyim ve onu korumak için orada olmadığım için kendimden nefret ediyorum.

Ona vurdu. Onu ısırdı.

Onu göğsüme koymak istiyorum. İçimi parçalayan bu acıyı durdurmak istiyorum ve bu çok bencilce; kendimden daha da nefret ediyorum çünkü tek yapacağım suçluluk duygumu hafifletmek. Ama onu saklama ve koruma ihtiyacı çok ağır basıyor çünkü sadece iki saat içinde onu Harlow'a teslim etmem gerektiğini biliyorum.

Bir de diğer iki düşünce var. Aklımdan geçen en ilkel iki düşünce o kadar iğrenç ki, onu bu düşüncelerle lekelemek istemiyorum.

Beynimin ilk kısmı onu almamı, yatağıma geri götürmemi ve onu anlamsızca becermemi söylüyor. Tekrar sikkem. Sonra tekrar. Onu bağı tut, gerekirse zincirle bağla ve tekrar tekrar becer, onu o kadar çok dölümle doldur ki, kalçalarından aşağı sızmadan yürüyemeyecek hale gelsin. Ta ki *benim* çocuğumu taşıdığına dair kimsenin aklında şüphe kalmayana kadar. O iblisin değil, benim çocuğumu. Şu ana kadar bunun bir sapkınlığım olduğunu bile bilmiyordum.

Hayır, bir sapkınlık değil, mutlak bir *ihtiyaç*. "Kırıcı mı?"

Derin nefes al. Ciğerlerim yanıyor. "Evet, Küçük Kırmızı?"

Dudağını ısıırıyor, gözlerimi çekiyor. "Yüzün yine o şeyi yapıyor ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Demek ki beni, gerçek beni gören herkes haklıymış. Ben lanet bir canavarım.

Gözleri sikime kaydı. Çok sert, çok muhtaç, çok ilkel şeyler isteyen sikime.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, düşün altına girerek

Ben

. İkinci düşüncem mi? Şu anda hayvanımı ele geçiren
Beyin basittir.

Ölüm. Yıkım. Öldürmek.

Rune Gavin'i öldürecek kişi ben olacağım. Ve onu
parçalara ayırırken gülümseyeceğim.

CHAPTER 30

BREAKER

9 Years Ago, December, Age 19

M ELLERİM HAFİFÇE TITRIYOR. Onları ceplerime sokuyorum ve kirli odada adımlarken astarlarını yumruk haline getiriyorum. Zaten duş almıştım ama sanırım tekrar almalıyım. Cildimi, *zihnimi* fırçalayıp yaptığım şeyler.

"Volta atmayı kes," diyor Engerek. "Beni geriyorsun."

Boğazımdan bir kahkaha kopuyor, çiğ ve hırıltılı. Ben odadayken gergin olmalı. Artık neler yapabileceğimi biliyor.

Bing Crosby ekrandan bir şarkı söylüyor ve beni irkiltiyor. Bu eski filmlerden nefret ediyorum. Cook eskiden bu filmleri çok severdi ve çalışırken mutfaktaki küçük tüplü televizyonda hep bu filmler oynardı. Daha sonra mutfakta oturur ve geceleri odasına gidip sızana kadar votkasını içerdi. Bazen sabah onu hala mutfakta, soyulmuş vinil zemine yığılmış halde bulurduk ve ya

Fallon onu bulmadan önce uyandırın yoksa Engerek onu odasına sürükleyip uykusunu bitirecekti.

Viper'ın neden sürekli onu koruduğunu anlamıyorum. Adam ayyaşın tekiydi ve zamanının yarısında çok kötüydü.

"Bunu milyonlarca kez izlemedin mi?" Viper'a soruyorum. Otel odasının zeminine yayılmış, sırtını yatağın ucuna dayamıştı. Odadaki tek ışık televizyondan geliyor, onu mavi gölgeler içinde bırakıyor, göğsünü ve mükemmel karın kaslarının her bir çukurunu ortaya çıkarıyor.

Duş aldıktan sonra gömlek giyme zahmetine girmedi ve gözlerim ona doğru kaymaya devam etti. Cam şişeyi dudaklarına her götürdüğünde pazuları şişiyor ve dikkatimi çekiyor. Nadiren içerdi ama bugün zordu. Birçok anı yeniden su yüzüne çıktı.

Uzun bir nefes daha çekerken boğazı hareket ediyor. Viper şişeyi bırakıp dudaklarını yalıyor. Sikim pantolonumun içinde kalınlaşıyor ve onun bu kadar farkında olmamdan nefret ediyorum. Bakışlarım adem elmasının üzerindeki kumral sakaldan göğsüne ve büyük dövmesine kayıyor. Ben reşit olduktan sonra hepimiz yaptırıldık. Her birimiz için hayatta kaldığımız cehennemi temsil eden birer kafatası. Cezalar, bitmek bilmeyen eğitimler ve yıllarca süren işkenceler artık kemiklerimizin içine, varlığımızın dokusuna kazınmıştı. Kulluk, Babamıza ve birbirimize mutlak bağlılık.

Biz Fallon'un askerleriyiz. Ve kanıtları tenimizde taşıyoruz.

"Televizyonu kapat." Bacağını tekmeliyorum, bana cevap vermediği için sinirleniyorum. İçmesi gereken biri varsa, o da benim.

Başını kaldırıyor, akuamarin gözleri hafif cam gibi, çakırkeyif olduğunu ama tamamen sarhoş olmadığını söylüyor. *Tanrıya şükür*. Sarhoşsa bu gece onunla uğraşmak istemiyorum.

Sırıtsı midemi bulandırıyor. "Ve şimdi bir milyon ve bir kez."

Gözlerimi devirmem onu kahkahalarla güldürüyor. *Salak*. "Şu lanet filmi kapatır mısın? Uyumak istiyorum."

Yapabileceğimden değil. Başım böyle hissederken olmaz. Her şey elektriklenmiş ve ters dönmüş ama bir şekilde içi boş. Sanki atomlar kafatasıma çarpıyor, düşüncelerimi mahvediyor.

Kaldığımız ucuz motel ve geçirdiğimiz gün yüzünden hiçbirimizin fazla uyuyabileceğinden şüpheliyim. Viper ve ben genellikle beş ayrı oda bulamazsak birlikte bir oda tutuyoruz, ki bu çoğunlukla iyi. Çoğunlukla. Bazen biraz garip geliyor ama sanırım bu ondan çok benden kaynaklanıyor. O hâlâ

kabul etmiyor. Muhtemelen hala benim de hissettiğimi bilmiyor. Yine de ona hiç söylemedim.

Bu gece, keşke aynı odada olmasaydık. Bu gece keşke Reaper'la aynı odada kalsaydım ama o her zamanki gibi Hunter'la kalıyor ve Striker da benim ya da Viper'ın horlamasına dayanamadığını söyleyerek reddetti.

Sadece bir gece, diyorum kendime, sonra sabah gidiyoruz.

"Yorgun değilim," diyor Engerek, ayağa kalkarken televizyonun sesini kısmasına rağmen, sonra tekrar yatağının ucuna uzanıyor. "Hissediyorum...."

Evet. Ben de hissediyorum.

Kablolu. Derim hareket ediyor, kaşınıyor. Sanki derimin altında karıncalar var.

Bu benim ilk görevim değildi. İlk görevim birkaç ay önceydi. Çok basitti. Striker için gözcü ve destek ol. Hedefimizi öldürdükten sonra güvenli ve görünmeden çıktığından emin ol.

Her şey çok güzel gitti.

Bir sonraki ve ondan sonraki de öyle. Birini fidye için çıkarmak ve tutmak daha zordu çünkü adam iki gün boyunca ağladı, Viper'ın ağzını tıkadığı ve onu susturmak için aletini ağzına sokmakla tehdit ettiği noktaya kadar feryat etti ve yalvardı. Ondan sonra sustu ama ona her su getirdiğimde yüzünü buruşturup içine kapanarak suçluluk duygusuyla içimi sızlattı. Adamın sonunun nasıl olacağından emin değildim. Ama sonra onu geri götürmemiz söylendi ve onu ofis binasının dışına bıraktık, sonra da ortaklarının onu almasını bekledik.

O şanslıydı. Bence Reaper da öyleydi. Hunter da öyle. İşlerin büyük planında basit bir işti.

Ama bu, bugün tamamladığım, daha zordu. Benim yeteneklerimi gerektiriyordu. Bu da Viper'ın beni en kötü halimle görmesi demekti. Ya da Fallon'a sorarsan en iyi halimi. Belki de bu yüzden içiyordur. İçimde taşıdığım şeyi düşünmeye dayanamıyor.

Bu düşünce boğazımın düğümlenmesine neden oluyor.

İhtiyacımız olan bilgiyi aldık ve Reaper benim için işi bitirdi. Ona teslim ettiğim için mutluydum. Bazı şeyleri hazmetmek daha zordur ve hedefimizden kurtulabileceğimi sanmıyorum. Bilgiyi almak acımasızcadı. Hedefimiz yolun her adımında benimle savaştı.

Şimdi hissediyorum.

Ne hissettiğimi bilmiyorum. Nasıl hissettiğimi.

Sökülmüş belki ama tam olarak parçalanmamış. Adımı aldığım günkü gibi içim de berbat değildi. Hedefimiz iyi bir adam değildi. Belki de

yardımcı olur. Ama o da saf kötü değildi. Ve ben de nefretle ya da ona zarar verme, başkasına yaşattığı acıyı ona da yaşatma ihtiyacıyla hareket etmiyordum. Bu bir işti. Yapmak zorunda olduğum bir şeydi çünkü ne pahasına olursa olsun bize para ödenen bilgiyi almam emredilmişti.

Ben de öyle yaptım.

Ben de bunu endişe verici buluyorum. İhtiyacımız olan şeyi elde edene kadar hiçbir pişmanlık duymadan, hiçbir duygu hissetmeden yontuyordum. Kendime en azından kendimin farkında olduğumu söylüyorum. Daha fazla hissetmem gerektiğini biliyorum ama sanki göğsümde bir krater varmış gibi hissediyorum. Her hareketle daha da karanlıklaşan, geniş, açık, mürekkep gibi siyah bir boşluk. Sanki her seferinde biraz daha zorlamam ve adamı daha fazla itmem gerekiyormuş gibi, bu benim de bir parçamı kesip atıyor.

Belki de adım uygundur. Belki de içim kırıktır. Çatlak parçalar ve keskin kenarlardan başka bir şey yok.

Volta atmayı bırakıp Viper'dan şişeyi kapıyorum ve bir yudum alıyorum. İçerken oluşan yanma bana içimde tamamen ölü olmadığımı hatırlatıyor. Zihnim mahvolmuş olsa bile bedenim hâlâ düzgün çalışıyor. Bugün işkence ettiğim adamın kırık dökük parçalarından başka bir şey olmasam bile.

Sen iyi, tatlı bir çocuksun.

Hunter hala böyle mi düşünüyor merak ediyorum.

Viper'a şişeyi geri verdiğimde başını sallıyor, her kötü anımın ve her arzusun rengi olan o gözlerle bana bakıyor. Gözleri göğsüme, oradan da kasıklarına düşüyor ve sonra titreyerek uzaklaşıyor.

Bana attığı o bakış göğsümü delip geçti. Bir adım daha yaklaştım, dizim onunkine çarptı. Şimdi ondan birkaç santim daha uzunum. Eğitimim sayesinde kaslıyım ama o kocaman. Heykel gibi.

Keşke gömleğini geri giyseydi.

Çok yontulmuş, pürüzsüz göğüslü ve kusursuz. *Hiç bozulmamış.*

Gözlerimi onun bedeninden ayırıp geri çekiliyorum. "Duş alacağım," diyorum cam şişeyi pencerelerin yanındaki ucuz lamine masanın üzerine koyarak.

Ayağa kalkıp kolumu tuttu. "Zaten duş almışsın."

Onu silkeleyip atıyorum. Tekrar banyo yapma, bu yapışkan hissi tenimden atma ihtiyacı dayanılamayacak kadar yoğun ama kelimeleri yüksek sesle söylemiyorum. Son birkaç saati zihninden, bedenimden, lanet olası *ruhumdan* atmam gerektiğini söylemiyorum çünkü o zaman bana ebeveynlik yapmaya çalışır ve her zamanki gibi kavgaya başlarız.

"Break-"

"Dur," diye hırlayarak küçük banyoya doğru ilerliyorum.

"Sadece benimle konuşacak mısın?"

Dönüyorum ve onu iterek uzaklaştırıyorum. Tanrım, beni itmesinden bıktım. Benim alanıma girmesinden. Beni duygularıma bakmaya ve konuşmaya zorluyor. Keskin dişleri ve öfke sorunları olan bir canavar olduğumu bilmiyor mu?

"Beni teselli etmene ya da baş etme becerilerimi kullanmamı söylemene ihtiyacım yok. Sen benim bakıcım değilsin." Kapı koluna uzandım ama yine kolumu tuttu.

Lanet olsun.

Ben daha düşünmeden parmaklarım boğazına dolanıyor, vücudunu savurup onu duvara çarpıyor. Homurdanıyor ama bana karşı koymuyor. Çok ileri gitmediğim sürece nadiren yapar.

Ki şu anda bunu istiyorum.

"Beni *rahat* bırak." Kelimeler tıpkı uyarı gibi sert çıkıyor. "Ne olduğumu gördün. Beni zorlama."

"Bu sen değilsin." Engerek'in yüzü buruşuyor, kaşları çatılıyor. "Seni bu hale o getirdi. Canavarlar doğmazlar, yaratılırlar."

Parmaklarım boğazını sıkıyor, öfkem kabarıyor. "Kendine yalan söylemeyi bırak. Ben böyleyim. Baştan aşağı bir canavarım. Her zaman öyleydim. Ve bunu biliyorsun."

"Fallon senin beynini yıkamış," diye soluk soluğa bağılıyor, elimi sıkarken konuşmakta zorlanıyor. "Sen sadece bir çocuksun."

Hırlayarak boğazına daha sert bastırıyorum. "Çocuk gibi mi görünüyorsun
Sen?"

Yüzünü buruşturuyor ama yine de benimle mücadele etmeyi reddediyor. Kızgınlık içinde çalkalanıyor kafesinden kurtulmak isteyen kızgın bir canavar gibi.

"Adımı hak ettim. Bunu yapmak istedim. O adamın canını yakmak istedim," diye tükürdüm. "Fallon beni hiçbir şey yapmaya zorlamadı."

"Fallon seni zorladı. Sen sadece bir çocuktun."

Görüntüler zihnimde yanıp sönüyor ve ben gözlerimi kapatıp tüm bunları çözmeye çalışıyorum. Geçmiş ve şimdiki zaman birbirine karışıyor, kafamda grotesk bir kabus yaratıyor.

"Bugün görevimizi tamamlamak için yapmam gerekeni yaptım," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Almak için para ödediğimiz bilgiyi aldım. Görev tamamlandı. Sen de aynı şeyi yapardın."

"Ben farklıyım," diyor Engerek, sesi alçalarak. Her nasılsa birbirimize daha yakın ve seslerimiz alçaldı, neredeyse fısıldaşıyoruz. "Ben senin gibi iyi değilim."

Onun sözleri öfkemi daha da körüklüyor. Viper beni bu çocuk olarak görüyor. Her zaman korumak zorunda olduğu bu lekesiz kuzu. Benim için öngörülen cezaları aldı, ölümün kaçınılmaz olduğunu düşündüğümde beni hayatta tuttu. Beni sürekli koruyor, kolluyor. Ama beni tüketen karanlığı, ellerimdeki asla temizlenmeyecek kanı görmüyor.

Kavrayışım tekrar sıklaşıyor ve daha da yaklaşıyorum, boyumu kullanarak onu sıkıştırıyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor. Nefesi tıslayarak dışarı çıkıyor. "Beni kötü şeylerden uzak tutmak senin işin değil."

"Elbette seni koruyacağım," diyor Engerek, beni itmeye çalışarak. "Sen benim kardeşimsin."

"Sen benim *kardeşim* sayılmazsın," diye tükürdüm ve onu elimden bıraktım.

Tam bir pislik. İkimizin de içinde yaşayan şeyi kabullenmeyi reddediyor. Bu tek taraflı bir şey değil. Sadece ben değilim. Viper bu yasak çekimi hissediyor, bizi her zaman birlikte çekiyor. Sadece bunu kabul etmeyecek kadar inatçı. Bakışlarının sıcaklığını hissettim, onu bakarken yakaladığımda yüzüne yazılan acıyı gördüm. Sorun babam bile değil. Sanırım o da şüpheleniyor ama hiçbir şey söylemedi. Sorun benim yaşımdır. Her zaman öyleydi.

Daha da geriye çekilerek gömleğimi kavırıyor ve başımın üzerinden yırtıp yere atarak küçük banyoya yöneliyorum, öfke her adımımı sert ve aceleci kılıyor.

Aptalca olan şey, ben ondan sadece dört yaş küçüğüm. Bu kadar. Küçükken tereddüt etmesini anlayabilirdim ama artık daha büyüğüm. Ondan daha büyüğüm ama o bana üzerine titremesi gereken küçük bir çocukmuşum gibi davranıyor. Masum olmadığımı farkında değil. Hem de hiç. Masumiyetim elimden alındı. Bedenime dokunulmamış olabilir ama ruhum uzun zaman önce parçalandı ve mahvoldu.

"Kırıcı." Sesi hâlâ alçak. Bir fısıltı.

Duraklıyorum, adımla birlikte gelen acı sesini duyuyorum. Onunla yüzleştüğimde, gözlerinde yalnız olduğumuzda ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadığında hissettiklerimle aynı, neredeyse vahşi bakışı buluyorum. Işıklar söndüğünde ve kimse ona dokunmak istediğini göremediğinde. Daha önce hiç kimseye dokunmadığım şekilde, çünkü yıllar önce onu dinlemiştim. Kalbime sahip olmayan hiç kimse bana dokunmamalı.

Ama sonra bakışlarını kaçırıyor.

Sanki bana böyle sıcak bakmak utanç vericiymiş gibi. Sanki *ben utanıyormuşum* gibi. Bu bakış beni sıyrıp geçiyor, kanımı öfkeyle kıvılcımlandırıyor. Lanet olsun.

Onu.

Ne yaptığımı anlayamadan, bir elim boğazını kavrarken, diğer elim kemerimde ilerliyorum. Beni korkunç mu buluyor? Ona ne kadar iğrenç olduğumu göstereceğim ve böylece başka tarafa bakmak için bir bahanesi olacak.

Viper'ın sırtı duvara çarpıyor. Kafası sert bir şekilde yüzeye çarptığında nefesi kesiliyor ama ben tutuşumu bırakmıyorum. Tokayı çekip çıkardığımda kemerim *şingirdiyor*. Deriyi gevşetirken gözleri elime kaydı.

"Bana bakamıyor musun?" Sesim keskin bıçaklardan oluşuyor. Kemerimi ilmeklerinden söküyorum. "Beni grotesk mi buluyorsun *kardeşim*?"

Gözleri öfkeyle parlıyor ama elimi boğazından çekmek için mücadele etmiyor. Sadece ellerini iki yanında yumruk yapıp onu kabaca tutmama izin veriyor.

Onu bırakıp geri çekiliyorum, sonra kemeri iki ucundan tutup başının üzerinden geçirerek boynuna doluyorum. Deriyi boğazından sıkıca kavriyorum ve alnındaki damarların şişmesine neden oluyorum. Gözleri tekrar parlıyor, şok ve başka bir şeyle. Onu duvara yapıştırmak için tüm vücudumu kullanırken ısı, acı ve arzuya benzeyen bir şey.

"Ben lanet bir *çocuk* değilim," diye hırlıyorum. Kendimi vahşi ve dengesiz hissediyorum, içimdeki canavar serbest kalıyor. "Erkekler derilerini ve vücut parçalarını kesmezler."

"Dur," diye fısıldıyor soluk soluğa ve belli belirsiz hâlâ bana karşı koymadığının farkındayım. Bir eli boynundaki kemerde, diğeri omzumda ama beni itmiyor.

Viper gözlerini sıkıca kapatıyor ve ben onu hissediyorum. Aletinin kalın, sert baskısını kalçamda hissediyorum. Şok, kavramamı gevşetiyor. Omurgamın tabanından sikime doğru yayılan kıvrımlı bir sıcaklık parmaklarımı yeniden sıkıyor.

Aramızdaki mesafeye bakıyorum. Vücutlarımızı milimetreler ayırıyor, tek bağlantımız her hırıltılı nefeste bacağıma çarpan aleti. Havayı içime çekiyorum, göğsüm genişliyor ve onun sıcak etine değişiyor. Arkamızdaki televizyondan gelen titrek mavi ışık vücudundaki gölgeleri derinleştiriyor, gövdesinin her kasını ve kıvrımını ortaya çıkarıyor. Ağzını gölgeliyor ve gözlerinin rengini koyulaştırıyor. Önünde diz çöküp dilimi karın kaslarında gezdirme dürtüsü dizlerimin bağını çözüyor.

"Geri çekil, Break," diyor titrek nefesler arasında.

Aleti tekrar bacağıma çarpıyor. O kadar sert ki, aletinin mükemmel hatlarını görebiliyorum, başını, tüm shaftını ona karşı sıkışmış halde. Başımı eğiyorum, böylece ağzım kulağına yakın oluyor ve temiz, narenciye kokulu kokusunu içime çekiyorum.

İçime. Göğsümü dolduruyor, o çalkantılı, kirli hissi yok ediyor. Sanki bugün yaptığım şeylerden beni arındırabilirmiş gibi.

Dudaklarım kulağının kabuğunu okşuyor. "İstediğin bu mu?" Ağır nefes verişleri bana bir cevap vermiyor, ben de kemeri sıkıyorum. "Yoksa daha yakın olmamı mı istiyorsun?"

"*F-uck*," diye inliyor, kalçaları neredeyse istemsizce sarsılıyor.

"Sikin ağzından farklı bir şey söylüyor," diye törpülüyorum. Elektriksel bir ürperti onun içinden bana doğru ilerliyor. "Bana o kadar sert bastırıyor ki, sanırım çıkmak istiyor."

Kısa, soluk soluğa bir nefes veriyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için fırlıyor.

Hissediyorsun. Kabul et işte.

Kalçalarımı ona doğru bastırıyorum ve Viper'ın pantolonumun içinde sıkışan sikimi hissetmesine izin veriyorum. Engerek'in tüm vücudu neredeyse şiddetle tepki veriyor. Tırnakları derime batıyor. Bir iniltiyle birlikte nefesi kesiliyor. Başını geriye doğru eğiliyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor.

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Çıkar onu," diye homurdandım. "*Şimdi*."

Kemerdeki el düşüyor, omzumdaki parmaklar daha sıkı kavıyor. Fermuarının sesini duyduğumda başım dönüyor. Beni dinliyor olması beni o kadar sertleştiriyor ki boştaki elimi bırakıp pantolonumun düğmesini açıyorum. Sevdiğim o gözler pır pır açılıyor.

"Sikimin çıkmasını mı istiyorsun?" Törpüledim. "Şu anda çok sertim. Elimi becerirken beni izlemek ister misin?"

Viper'ın gözleri ağzıma kayıyor.

"Kelimelerini kullan." Eğildim ve fısıldadım, "İyi bir çocuk ol ve bana ne istediğini söyle."

Hafif bir şok nefesi, ardından boğazından çiğ ve umutsuzca çıkan birkaç kelime, "Göster bana. Boşaldığını görmek istiyorum."

"Aferin oğlum. Şimdi sikini çıkar." Bir eliyle pantolonunu serbest kalabileceği kadar aşağı indirip sonra da sert uzunluğunu kavradığını izlerken gözlerim dalıyor.

Bu görüntü o kadar erotik ve o kadar yanlış hissettiriyor ki, aletimi aceleyle pantolonumdan çıkarıp elimi şaftımın etrafına sarıyorum ve başından köküne kadar pre-cum kaydırıyorum.

"Okşa onu," diye emrediyorum, sesimi alçak tutarak, gözlerim aletini kavrayan elinin üzerinde.

Bir nefesi daha tıkırdıyor ama emredileni yapıyor. Kökten uca uzun, yavaş bir çekiş, sonra geri.

"Daha sert, Viper. Sert şeyleri sevdiğini biliyorum."

"Kahretsin," diye tıslıyor ama sikini sıkıyor ve elini kabaca aşağı yukarı sürüklüyor. Duraksıyor, gözleri bir şeyle parlıyor ama artık çok geç.

Bu oluyor.

Göğsüm kabarıyor, içimde havai fişekler patlıyor. "Dur demedim, yaramaz çocuk."

"Siktir," diye homurdanıyor. Dudaklarını yalayarak yavaşça kendini okşuyor, bakışları ağzıma kilitlenmiş, sanki dudaklarımın arasından daha fazla pislik dökülmesini arzuluyor.

Onu hiçbir şeyden mahrum edemem, bu yüzden diyorum ki, "Aferin oğluma. Daha sert vur." Elim onun hızına uyuyor, parmaklarım her acımasız vuruşta sikimin başını sıkıştırıyor. Öne doğru eğilip tükürük topluyorum ve sikine tükürüyorum.

"Tanrım," diye inliyor, vücudu gevşiyor. Kemerini kavrayıp onu dik tutuyorum. Tükürüğümü uzunluğu boyunca sürüklüyor, kaplıyor, şimdi daha sert ve daha hızlı vuruyor.

Sikimi bırakıyorum ve elimi ağzına götürüyorum. "Tükür."

Gözleri parlıyor, içlerinde mavi ateş tutuşuyor. Tükürüyor ve kalçalarım öne doğru çıkarken, sikim açığındaki beline çarparken bir nefes tıslıyorum. Başını geriye eğip duvara çarpıyor ve uzun kirpiklerinin arasından ağzımı izliyor.

"Aferin oğlum," diye törpülüyorum, çene çizgisini, pompalarken nasıl esnediğini seyrediyorum. "Elini benim için becer."

Hava emerken kaşları birbirine çarpıyor, daha hızlı mastürbasyon yapıyor. Islaklığı sikime getirip sert ve hızlı bir şekilde okşarken kemeri kavrayışım sıkılaşıyor, alnım omzunun üstündeki duvara dayanıyor, gözlerim boynunun uzun sütununa sabitleniyor. Her vuruşta ellerimiz çarpışıyor. Her nefes alışım onun temiz kokusunu ciğerlerime çekiyor. Her nefes verişte şeytanlarımı onun üzerine salıyormuşum gibi hissediyorum. Her sıcak nefeste yüzünün yan tarafını ve omzunu havalandırıyorlar. Yüzünü bana çevirdiğinde dudaklarına dokunuyorum.

"Daha sert," diye homurdanıyorum, zar zor dayanıyorum. "Elini sikeyim."

Emredileni yaparken çıkardığı hırıltılı inilti omuriliğimin dibine havai fişekler gönderiyor, dışarı fırlayıp kalçasına çarpan sıvı bir ısıya dönüşüyor. Boşalırken bir inilti çıkarıyorum, bacaklarım hafifçe bükülüyor, elimi daha sert, daha hızlı becerirken kalçalarım sarsılıyor, başım omzuna düşüyor.

"Oh, *siktir*," diye inliyor ve ılık döllerini koluma çarpıyor. "Siktir, siktir, siktir," diye homurdanıyor, içime doğru sallanıyor, sıcak aletin ucunu

Elimin tersiyle.

Gözlerimi açıyorum, yüz hatlarının buruşmasını ve sonra yumuşamasını izliyorum. Kendini pompalarken dudağını nasıl ısırıldığını, dudaklarımın ona sarıldığını hayal ediyormuş gibi gözlerini açıp ağzıma kilitlenişini. Pompalarken ne kadar seksi olduğunu. Dudağını ağzıma alma dürtüsü, ondan çıkan muhtaç iniltileri tatma isteği beni daha da yaklaştırıyor.

Engerek yere yığıldı, nefesleri ağırlaştı, göğsündeki ter kayganlaştı

Beni

m. Bakışlarını kaçırıyor.

Kemeri serbest bırakıyorum.

Omzumu kavrayan eli geri çekildi ve onu alnına düşen bakır saç tellerine bir fiske vurdu.

Geri çekildim, kendimi gizledim. Pantolonunun fermuarını çekerken bana sırtını döndü. Bunu yaparken aşağıya bakıyor, eli döllerimle yapış yapış. Ön koluma bakıyorum, mavimsi ışıklar dölünü parlatıyor.

O bana bakarken kalbim hopluyor, zıplıyor ama sonra gözlerimle buluşmayı reddedince yere düşüp ayaklarıma çarpıyor.

"Az önce olanları sakın kimseye anlatma," dedikten sonra odanın öbür ucuna yürüyor, votka şişesini kapıyor ve bir dikişte içiyor.

Ayağım geri kayıyor, sonra diğeri. Yutkunuyorum, ama bunu yaparken ağzımda cam kırıkları *varmış* gibi hissediyorum *Tanrım*, bu *çok acı verici*, bu yüzden boğazımdaki bu sıkışık hissi yıkamaya çalışmaktan kendimi alıkoymak için dişlerimi sıkıyorum. Banyo kapısını arkamdan kapatıyorum, kirli beyaz kapıya doğru yığılıyorum, elim zayıf bir şekilde kapı kolundan açılıyor. Sonunda dizlerim tutuldu. Yere kayıyorum, gözlerim kirli siyah-beyaz karo zemine odaklanamıyor.

Göğsümde bir sızı kıvranıyor, büyüyor, nabız gibi atıyor, her nefesimi yutan karanlık bir boşluğa dönüşüyor, keskin pençeler gibi kalbimi kesiyor.

Kalbimin acımasına şaşmamalı. Viper az önce ona bir buz kıracağı sapladı ve en hassas yerlerimi acımasızca kesti.

CHAPTER 31

STRIKER

"D Mesajı aldın mı?" Viper beni merdivenlerden takip ederek soruyor. "Telefonum y a n ı m d a değil." Koridorda sinsice ilerliyorum.

En üst kata ulaştığımızda gömleğimi göğsümden çekip çıkarıyorum. İkinci bir deri tabakası gibi üzerime yapışıyor, kurumuş ter ve tuzlu sabah sisi kumaşı nemlendiriyor. "Breaker şimdi ne yaptı?"

"Breaker'ın en iyi yaptığı şeyi yapıyorum," diyor Viper, botları arkamda gümbürdeyerek. "Kuralları çiğniyor ve her şeyi mahvediyor."

Odama vardığımda gömleğimi çıkarıp yere atıyorum, tenim tedirginlikle karıncalanıyor.

Viper arkamdan içeri girip kapıyı kapatıyor, maskesini çıkarıp bir elini saçlarında gezdirirken maskesini yatağımın üzerine atıyor.

İç çekiyorum ve banyoya doğru ilerliyorum. Kirli olmanın verdiği yapışkan histen nefret ediyorum. Karanlık her zaman istila etmeye çalışır ve zihnimin arkasında kalan gölgeleri yok etmenin tek yolu cildimi fırçalamaktır.

Prenses'le sabah koşusunu bitirdim, sonra başka bir alıştırma seansı denedim. Birbiri ardına atışları kaçırınca ara vermeyi önerdim. Bugün sabrım çok zorlandı ve bunun kemiklerimi kemiren bu duyguya katkıda bulunduğunu biliyorum.

Azrail fuayede karşılaştığımızda yüz ifademi görmüş olmalı ki başını salladı ve ona zaman vermemi söyledi. Zaman. Pislik herif. Ne ona ne de bize hiçbir şey vermedi. Son birkaç gündür yine ortalıkta yok ve tüm bu boktan durumun hangi kısmından bahsettiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

durum onu geriyor. Eğitime çoktan başladığımız gerçeği, ki bu çok erken geliyor, ya da Delilah okulda olsaydı, Fallon onu uzaklaştırmadan önce birkaç haftadan fazla dayanamazdı.

Çok çaballıyor, nadiren şikayet ediyor, istediğimiz zaman istediğimiz her şeyi yapıyor, ama kadın silahla berbat. Eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı, gülünç olurdu. Muhtemelen geçmişi engel oluyor, bir tür kendini sabote ediyor, böylece silahı ateşlemek zorunda kalmıyor. Tüfek tutarken tereddüt etmesini ya da konsantre olamamasını suçlamıyorum ama bu eninde sonunda onun aleyhine işleyecek.

Her ne kadar Viper'la iyi iş çıkarsa da, zaman zaman bıçak tutmadaki doğal rahatlığıyla bizi şaşırtsa da, gelecek olanlara karşı hazır ve yetenekli olmasına ihtiyacımız var. Ve görevini yerine getirmesinin en hızlı yolu da silah.

"-düşünmek yok. Bu çok erken. Delilah hazır değil," diyor Viper, ben banyoya doğru yürürken hâlâ bir gölge gibi arkamda. "Ne sikim düşünüyor bu?"

Kapı aralığında yüzümü ona dönüyorum ve göğsü göğsüme, alnı yanağıma çarpıyor. İrkildim, ellerim omuzlarına indi. "Siktir, Vipe."

Bu adam üç gündür kıcımda. Breaker'ın zamanın yarısında onu boğmak istemesine ve sürekli kavga etmelerine şaşmamalı. O burada olmadan, Viper'ın tüm dikkati benim üzerimde ve onu merdivenlerden aşağı atmaya hazırım.

Alanıma girdiği için özür dilemek yerine geri çekilip telefonunu uzatıyor. Yanağımlı ovuşturarak ekrana bakıyorum, Cora'nın görüntüsü tüm görüş alanımı kaplıyor. Onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. O bir tanrıça, parıldayan altından bir haleyle yıkanan ruhani zarafetin mükemmel bir resmi.

"Bu sabah mı?" Ben sordum. "Breaker onu şimdi mi aldı?"

Başını sallıyor. "Biliyorum," diyor Viper, yüz ifademi okuyarak. "Onun bu şekilde bizimle yatakta olmasını çok isterdim."

O demediğini fark ettim. Biz diyor.

Hepimiz diyor.

Peki bu nasıl oluyor? Onlarla sırayla mı yatacağız? Büyük bir yatak alıp hepimiz sarılacak mıyız? Belki de ilk defa durup ne yaptığımızı düşünüyorum. Bu iki kadından bizimle birlikte olmalarını istiyoruz.

Bizimle birlikte.

İkisinde de dört adam var.

Dördümüz her şeyi birlikte yapmaya o kadar alıştık ki, iki kadının bizi yatağa atmasını, bizimle kalmasını, bize sadık kalmasını ve artık hayatlarının bu olduğunu kabul etmelerini beklediğimiz benim ve muhtemelen onların da aklından geçmedi.

Biz. Biz. Biz. Biz.

Erken yaşlarda bir birim, bir takım olduğumuz konusunda eğitildik. Birimiz ne yaparsa, hepimiz onu yaparız. Onlar öyle değildi. Ne sikim düşünüyoruz biz? Sadece sevişip birlikte yaşayacağımızı mı?

"Ona asla inanmayacağının farkındasın," diyor Viper ve beni şu anki sorunuma geri döndürüyor. Duşumun önündeki o adam.

"Kim?" Onu geriye doğru iterek soruyorum, onu dışarı itmeye çalışıyorum.

Kapı.

"Rune," diyor, vücudu itişimin gücüyle sarsılıyor, ama o önümde dikilmiş duruyor. Konuşmak ve benim alanımda olmak isteyen, kararlı kaslı bir duvar.

Başka bir itmeyle geri adım atıyor, hareket etmesini istediğimi fark etmiyor bile. Elim, sert göğsünü saran dar gömleğinin üzerinden kayıyor ve aletimin canlanmasını sağlıyor.

Bununla uğraşacak zihinsel alanda değilim, bu yüzden kalınlaşan horozumu görmezden geliyorum, zihnimi lekeleyen düşünceleri ve daha sonra karşılaşacağım birçok sorunu bir kenara bırakıyorum. *Duştan sonra.*

Beni yalnız bırakmayacağını anlayınca vazgeçiyorum, bağcıklarını çekiştiriyorum, sonra botlarımı çıkarıyorum, şimdi lavaboya yaslanmış çoraplarımı çıkarmamı izleyen Engerek'e doğru fırlatıyorum.

"Rune ona hiçbir şey söylemediğimize inanmayacak," diyor Viper. "Ve neden bunun işe yarayacağını düşündük ki?"

"Hangi kısmı?" Çoraplarımı bir kenara atıyorum ve duş perdesini açmak için ona arkamı dönüyorum.

Tüm görev o kadar kontrolümüzden çıktı ki, dehşet verici. Bir planımız vardı. Her şeyin yolunda gideceğinden emin olmak için dört yılımızı harcadık ama onları aldığımız anda her şey tersine döndü. Şimdi Breaker yoldan çıktı ve tüm görevi harekete geçirdi, Cora düşmanımızın elinde ve o piç Zane'le evlenmeye hazırlanıyor ve Delilah o kadar kötü hazırlandı ki, bu dehşet verici.

"Hepsi," diyor Viper. "Snyder Grubu. Ben olarak Breaker. Sen. Ben. Ve sonra Reaper'la ilgili her şey hâlâ çözmemiz gereken bir sorun.

anlaşma..."

Durmaksızın konuşmasına aldırmadan pantolonumun düğmesini açıyorum, fermuarını indiriyorum, sonra parmaklarımı taytımın kemerine geçirip çekiştiriyorum.

Engerek'in saçmalaması aniden durur.

Ellerim yere düşüyor, pantolonum kalçamdan aşağı sarkıyor. Gözlerimiz çarpışıyor.

Ateş kanıma karışıyor, her bir düşünce sikime doğru akıyor. Bunu kaç kez yaptık? Okuldaki büyük banyoda duş alırken? Fabrikada? Ama o zaman sikimi emmemişti. Şimdi beni ağzında nasıl hissettiğini biliyor. Tenimin tadını ve döllерimin boğazından aşağı nasıl kaydığını. Ve ben de onun ağzının üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum.

"Kahretsin," diyor.

Göğsümü ovuşturuyorum, kalbimin üzerindeki yarayı hissediyorum. Bana bakışından sikim daha da sertleşiyor, gözleri açık fermuarıma ve sikimin tepesine kilitlenmiş, sanki o da tüm bunları hatırlıyormuş gibi.

Daha bir hafta önce buradaydık, aynen böyle ve yine buradayız çünkü Viper'ın sınırları yok.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Seksi kıcın gerçekten cezbedici."

"Kıçım yasak bölge." Onunla kıçımın aynı cümlede geçtiğini düşününce kalbim tuhaf bir *şekilde* çarpıyor. "Şu anda tartışmaya bile açık değil."

Anlayışla başını sallıyor. "Ama sakin yasak değil."

Peki. Buna söyleyecek bir şeyim yok. Yüzleşmek istemediğim her şey bir adım ötemde duruyor, hararetli gözlerle beni izliyor.

Viper arkasına uzanıyor ve gömleğinin arkasından çekiştirerek başının üzerinden çıkarıyor, gömlek kayarken sert karın kasları dalgalanıyor. Gömleği yavaşça top haline getirirken göğsündeki kaslar hareket ediyor ve benim tepkimi izliyor. Sanırım Viper'ı ilk kez bir şey için beklerken görüyorum. Viper beklemez. İstedğini istediği zaman alır, asla sorma zahmetine girmez, özellikle de izin istemez.

Gözlerim yüzüne kayıyor. O kadar yakışıklı ki. Bu beni rahatsız ediyor. Sanırım her zaman ondan etkilendiğim için nefret etmişimdir, büyüdükçe onu olması gerekenden daha fazla fark etmişimdir. Breaker sadece iki yaş küçüktü ama onunla ilgili her şey masum geliyordu ve belki de bu yüzden biz büyüyene kadar onu hiç *görmedim*. Viper'la ilgili hiçbir şey iffetli değil. O bir tanrının baştan çıkarıcı bedenine sarılmış şehvet ve seks.

Viper yutkunurken boğazı hareket ediyor, bakışlarım kumral kirli sakalına sabitleniyor, döllerimi nasıl açgözlülükle yuttuğunu hatırlıyorum. Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, parlak bir sıcaklıkla parlıyorlar, gösterişli ışık onları değerli taşlar gibi parlatıyor. Bakışlarımın dudaklarına kaydığını hissediyorum, sert uzunluğumun etrafındaki yumuşaklıklarının hatırası kanımı gözleri kadar sıcak hale getiriyor.

Bir noktada ikimiz de hareket ettik, ilkel bir güç bizi bir araya getirdi. Narenciye ve ter duyularımı dolduruyor. O kadar yakınız ki hafif bir titremenin göğsünden benimkine doğru ilerlediğini hissedebiliyorum. Viper'ın eli belime iniyor ve nefesim ciğerlerimden fırlıyor.

"Sadece yap," diye fısıldıyor, sözlerinin sıcaklığı yanağımı okşuyor. "Yap şunu artık çünkü buna cesaretim olduğunu sanmıyorum."

Gözlerim ağzına kayıyor. Dili alt dudağının üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde geziniyor. O dudağın nasıl bir his olduğunu bilme ihtiyacı beni eğilmeye itiyor. Burunlarımız sürtünüyor. Nefesi yüzümde dolaşıyor. Üst dudağım alt dudağıyla buluşuyor. Gözlerimizi kilitli tutarak başımı hafifçe eğiyorum ve alt dudağının yarığının altındaki hafif kirli sakalı hissediyorum. Kalçaları neredeyse istemsizce sarsılıyor ve siki kalçama saplanıyor.

"Siktir." Bu tam bir kelimeden çok bir nefesin serbest bırakılması ve neredeyse yalvarışının tadını alabiliyorum. Parmakları daha da sıkılaşıyor, sertçe içeri giriyor.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dediğimi duyuyorum, sonra o yumuşak bir kıkırdama çıkarınca gülüyorum. "Daha önce hiç bir erkeği öpmedim."

"Bir kadını öpmek gibi olduğuna eminim," diyor ağzıma karşı. "Ve seni çok öpüşürken gördüm-"

Alt dudağına yapışıp emiyorum. Gözleri parlıyor ve sonra aç ağzı benimkine yapışıyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Gözlerim açık kalıyor, onun gözlerinin kararmasını, öpücüğünü derinleştirirken kirpiklerinin dalgalanmasını izliyorum. Dilimi ağzına sokarken bakışlarımızı kilitli tutuyoruz. Isı, erkek ve likör gibi hafif buruk bir şey dilime çarpıyor. Kısa bir süre içki içip içmediğini merak ediyorum ama sonra Viper'ın eli kalçamdan kayıyor ve yavaşça yukarı doğru ilerliyor, parmakları karnımın her çizgisini ve düzlemini takip ediyor, sonra saçlarımın arasına örüp beni daha da yakınına çekene kadar göğsüm.

Bu basit, nazik hareket tüm bedenimin ona doğru hareket etmesine neden oluyor, ellerim aniden onu hissetmeye ihtiyaç duyuyor. Ellerimi pazularının üzerine koyuyorum, parmaklarım kalın kaslara doğru kıvrılıyor. Kısık bir inilti çıkarıyor ve dillerimiz çarpışıyor.

Bununla ilgili her şey yavaş. Keşfetmek. Çok farklı hissediyor. Kadınlar yumuşak, öpüşleri narin ve çaresizlikle kaplı, ama onlarla ilgili her şey, arzuları bile pürüzsüz. Etleri, yanakları ve dudakları. Viper'ın ağzı aç, açlıktan ölmek üzere ama dudakları o kadar yumuşak ki onu daha çok arzuluyorum. Ama öpüşme ısındıkça ve dokunuşu sertleştikçe, içindeki keskinliği hissediyorum. Yumuşak dudakları, kirli sakalının etime sürtünmesiyle belirginleşiyor. Tırnakları kafa derimi ısıyor. Sert aleti bacağıma çarpıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyor ağzımın içine ve gözlerim açılırken kapandığını fark ediyorum. Öpüşmeyi kesiyor, burnunu çene çizgimden boynuma doğru gezdiriyor. "Tadın harikulade." Bir noktada ellerim sırtının küçük kısmına doğru ilerliyor, parmak uçlarım kıcının üstündeki çukurlara dalıyor. "Ve sen de çok güzel kokuyorsun."

"Evet. Ter ve-" gibi kokuyorum.

"Seks," diye homurdanıyor. Dili çenem boyunca kayıyor. Omurgamdan aşağı kıvılcımlı bir ürperti akıyor, cıva gibi birikiyor. "Onları becerdiğimizde, tenlerinde senin kokunu aldım. Senin terinin onlarınkine karışması beni çok sertleştiriyor. Doyamıyorum." Daha yakına kayıyor, çıplak göğsünü benimkine yaslıyor. Ellerim onun sıkı kıcına gidiyor, aletini içime sokarken kıcının esnediğini hissediyorum. "Seni içime çekmek istiyorum. Tadına bakmak. İçinde boğulmak."

Dudaklarını boğazımda gezdirip köprücük kemiğime kadar inerken bir inilti çıkıyor, başım yana düşüyor. *Kahretsin*. Konu bu adam olduğunda Breaker'ın sıfır direnç göstermesine şaşmamalı. Kendimi geriye doğru yuvarlanırken, onun yapışkan arzusunun içine düşerken hissediyorum.

"Kırıcı toprak ve sedir gibi kokuyor. Yağmur sonrası bir orman gibi. Temiz ve iyi olan her şey gibi kokuyorsun, sana boyun eğmenin günah olduğu söylense bile. Sanki günah kötü değil de bizi eksik bırakmak için yaratılmış bir şeymiş gibi."

Nefesim ciğerlerime doluyor, itirafının acımasız dürüstlüğü beni derinden etkiliyor. Saçlarından tutup başını geriye çekiyorum ve gözlerine bakıyorum. "Bunun günah olduğunu kim söyledi?"

Kelime nefes verirken onu terk ediyor. "Baba."

Şaşıarak geri çekildim. Fallon hiçbir şekilde cinsellikten bahsetmedi. İyi ya da kötü. Yine de yakın zamana kadar bir erkek istemekle hiç yüzleşmemiştim.

"Bu bir günah değil," diye fısıldıyorum. "Bu istek, iliklerime kadar işleyen bu arzu, hepinize sahip olma ihtiyacı kötü değil. Ve eğer öyleyse, seninle birlikte yanacağım."

Sözlerim onun içinde bir şeyleri koparıyor, yüzünü çaresizlikten yumuşak bir ihtiyaca dönüştürüyor. Sanırım benim de içimde bir şeyler kopuyor çünkü içimde yaşayan o korkunun parçalandığını hissediyorum. Bunu görüyor olmalı, çünkü bir eliyle çenemi kavriyor, başparmağı alt dudağımı sıyrıyor.

"Sana dokunmama izin ver," diye fısıldıyor. "Seni öpmeme izin ver." Parmaklarım omurgasında iz bırakıyor. "Evet."

Ve sonra sadece sıcak nefesler, sıcak dudaklar ve ısırın dişler. Eller saçlarda ve horozun horoza karşı sürüklenmesi. Beni geriye doğru itti. Onu da kendimle birlikte çekiyorum. Tökezleyerek ilerledi. Açık pantolonum aşağı kayıyor. Belini kavrayıp yukarıda tutuyorum. Engerek'in eli kemerin altından kayıyor ve kıcımlı kavriyor. Odaya geri dönerken onu kendime bastırıyorum.

Bacaklarımın arkası yatağa çarptı. Viper'ın eli hareket ediyor ve aniden shaftımın etrafına sarılıyor. Ağzına doğru inliyorum, ileri doğru pompalıyorum, aniden onun dokunuşu için o kadar çaresizim ki durursa öleceğimi düşünüyorum. Avucunu pantolonumun altından shaftımın üzerinde kaydırırken parmaklarım ipeksi saçlarına dolanıyor. Parmaklarındaki nasırlar, dudaklarının yumuşaklığı öyle bir tezat oluşturuyor ki kanımı tutuşturuyor, beni arzuyla ateşlendiriyor. Otururken onu yanıma alıyorum, Viper ağızlarımızı birbirine bağlı tutmak için eğiliyor.

"Dizler," diye bağıriyorum ve *lanet olsun*, hemen yere düşüyor. Sikim o kadar sertleşiyor ki bütün düşüncelerim onun lezzetli ağzından sikime kayıyor. Boğazını kavriyorum ve gözleri dalgalanarak kapanıyor. "Em onu, şimdi."

Çaresizlik tüm duyularımı ele geçiriyor, böylece pantolonumu kendimi kurtaracak kadar aşağı itmek için onunla uğraşıyorum.

"Tanrım, sakin muhteşem amına koyayım," diye homurdanıyor, eli kökümünden sarılmış. Sonra pompalamaya, okşamaya ve ağzına götürmeye başlıyor. Viper dudaklarının arasında ucumu emiyor, yarığı yalıyor ve boğazımdan kopan inilti kutsal değil.

"Em şunu, sertçe," diye törpülüyorum, kalçalarım ona doğru savruluyor, içimdeki arzu o kadar ilkel ki şiddete dönüşüyor. Dirseğime doğru kayarak başını emişini izliyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor.

"Kahretsin, bunu uzun zamandır istiyordum," diyor gözlerimiz bir kez daha çarpışırken. Yüzümde gördüğü şey onu sırtmaya itiyor. Dilinin aletimin uzunluğundan aşağı kaymasının ipeksi, sıcak hissi, bir parçamı çözüyormuş gibi hissettiriyor ve beni daha sıkı kavrayıp kabaca okşadığında göğsüm pathyor.

Başım omuzlarımın arasından geriye düşüyor, sıcak ağzı başımı çevrelediğinde gözlerim kapanıyor, sonra beni ağzına alıyor. Onu kavriyorum

ve kalçalarımı kaldırıp daha derine itiyorum.

"Dişlerine dikkat et," diye homurdanarak çekiyorum.

Nefesi kesiliyor, tükürüğü çenesinden aşağı damlıyor. "Hazırlıklı değildim." Yarığı tekrar yalıyor, ben de hareketi tekrarlıyorum ama bu sefer sikim boğazına gelene kadar yumuşak bir şekilde içeri kayıyor. Öğürüyor, gözleri sulanıyor ve ben onu bırakıyorum. Elimi saçlarından kavırıyor ve itiyor. "Bırak da yapayım, göt herif."

Dudaklarım sırtıyor ama dirseklerime yaslanıp beni tekrar içine almasını izliyorum. Her emişinde omurgamdan aşağı zevk dalgaları iniyor, yanakları çukurlaşıyor.

"Kahretsin," diye tısladım. "Bu işte çok iyisin."

Şaftımın etrafında sırtıyor ve bu kibir kafasını tutup onu sertçe üzerime itmeme neden oluyor. Boğuluyor ve yüzü kızardığında onu bırakıyorum. Kaygan bir *patlamayla* ve öfkeli bir bakışla beni bırakıyor ve yemin ederim evrenin rengi siyahtan kraliyet mavisine dönüşüyor.

"Hadi, pis çocuk," diyorum, sesim hırıltılı. Benim sesim gibi bile değil. Boğuk ve cesur. Cesur hissediyorum. İstedğim şey konusunda kendime güveniyorum. "Sikimi al ve o açgözlü ağzının derinliklerine kadar em."

"Yap beni." Engerek sırtıyor, bu alay kanımın ısınmasına neden oluyor.

Bu artık arzuların keşfi değil. Bu, en saf, en hayvani haliyle istemektir.

Yataktan iterek başının yanlarını kavırıyorum ve onu sikimin üzerine yatırıyorum. Boğazının daraldığını, dişlerinin keskinliğini hissediyorum. İniltisinin shaftımı titrettiğini hissediyorum. Hepsi içimdeki vahşi uğultuya katkıda bulunuyor. Saçlarından tutarak onu kendimden uzaklaştırıyorum ve ağzını yakalamak için öne doğru eğilerek nefesini yutuyorum. Eli sikimin üzerinde esniyor.

"Başka ukalaca sözün var mı yaramaz çocuk?" Ağzının içine nefes veriyorum. "Yoksa o pis ağzını sikmemi ve sana yerini hatırlatmamı mı istiyorsun?"

Mavi gözleri ateşle parlıyor. Breaker'ın onun yanında neden bu kadar değişken olduğunu şimdi anlıyorum. Engerek karanlık bir şeyi ortaya çıkarıyor, hükmetmeye ve sahip olmaya yönelik ilkel bir ihtiyacı.

Engerek bir inilti çıkarır. "Kahretsin, vahşileştiğinde gerçekten çok seksi oluyorsun."

"Kapa çeneni ve iyi bir çocuk gibi sikimi em," diye homurdanıyorum. Sikimi dibinden kavrayarak, onu bana doğru yönlendirmek için saçlarını kullanıyorum. Sırtıyor, sonra beni o kadar derine alıyor ki yıldızları görüyorum.

Viper'ın eli karnıma iniyor ve yukarı doğru kaydırarak beni geriye itiyor. Kendimi yatağa bırakıyorum ve o beni tekrar içine çekerken tavana bakıyorum. Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırırken gözlerim kapanıyor ve sadece hissediyorum. Sıcak avuç içleri karın kaslarımdan yukarı kayıyor, parmaklarının uçları her sert düzleme dalıyor, sonra taşaklarımı avuçlamak için aşağı iniyor. Sanki bana yeterince dokunamıyor, her iki eli de keşfediyor, aletimi bırakıp açıkta kalan etimin üzerinde geziniyor, sonra bir meme ucunu çimdiklemek için daha yukarı çıkıyor ya da baldırımından aşağı iniyor, pantolonumun üzerinden geçip ayak bileğimi kavırıyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor, tüm bunlar olurken beni emiyor, yalıyor ve derinlere alıyor.

Her yumuşak dokunuş, her parmak darbesi daha fazlasını istememe neden oluyor. Her yerime dokunmasını istiyorum. Beni her içine alışında, sanki vücudumun dikişlerini çekiştiriyor, özgür olmasını istediğimi bilmediğim parçalarımı ortaya çıkarıyor. Onun etinin benimkine değmesine, onun sıcaklığına, onun terine ve onun lanet olası her şeyine duyduğum açgözlü ihtiyaç, ben de onun tadını alana kadar, beni canlı canlı yiyip bitiriyor, ta ki ben onun ağzına pompalayana kadar.

Her şey çok fazla geldiğinde, karın kaslarım dalgalanıyor, sıkılaşıyor ve yukarı doğru kıvrılıp kendi içime doğru kıvrılıyorum. Onu uzun kirpiklerinin arasından yüzümü izlerken buluyorum. Gözlerimiz birleştiği anda sertçe emiyor ve bacaklarım etrafından çekiliyor, ama beni emerken ellerini kalçalarımdaya tutuyor, başı aşağı yukarı sallanıyor. Aletim boğazına çarpıyor ve dünya şiddetli bir mavi parıltıyla patlıyor.

Varlığımı durduruyorum ve dünyam sadece sesler, nefesler ve canlı dokunuşlardan ibaret oluyor. Adını inlediğimi duyuyorum, sonra içimden bir sıcaklık fişkırıyor ve o boğuluyor. Parmaklarımı saçlarında hissediyorum, tellerin arasında geziniyorum, yumuşaklığını ve ensesindeki teri hissediyorum. Ağzımdan dökülen kelimeleri duyuyorum, çakıllı ve kontrolsüz, "*Bu iyi. Siktir, bu iyi. Aferin oğlum,*" dediğimi ve ardından nefes nefese, "*Siktir, daha sert em, hepsini yut pis çocuk,*" dediğimi duyuyorum.

Geri döndüğümde, daha fazlası için duyduğum o muhtaç acı hala devam ediyor. Onun yakınımda olması için. Daha yakın. Ona sahip olmak. Ona sahip olmak. Onunla aynı havayı solumak.

Avucumu omzuna bastırarak Viper'ı geriye itiyorum ve neredeyse kıç üstü düşüyor ama kendini tutuyor. Kolunun altından kavırıyorum ve üzerimde durana kadar onu dikleştiriyorum. Hâlâ biraz sersemlemiş olan gözlerim yüzünde geziniyor. Dudakları ağzında yarattığım karmaşa, tükürük ve çenesindeki dölle parıldıyor. Parmağında topluyor ve dudaklarının arasından geçirip emerek temizliyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum çünkü bu adam tehlikeli derecede seksi. Gözlerim kıyafetindeki şişkinliğe takılıyor. Kemerinin tokasına uzanıyorum, ama eli kemerini çözmeden benimkinin üzerine kenetleniyor.

"Yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyor. Gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Ben istiyorum."

Eli düşüyor ve ben kemerini açıyorum, sonra pantolonunun düğmesini açıyorum. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"Vur."

"İstiyorum," diye mırıldanıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum. "Sakın bir şey söyleme."

"Tamam."

Fermuarını indirirken çıkardığı ızgara mideme garip bir şey yapıyor. Onu kavradığımda, ne kadar sıcak hissettiğine ve nabzının ne kadar sert attığına şaşıyorum. Onu serbest bıraktığımda tıslıyor ve elimde sarsılıyor. Ondan ön sperm sızıyor ve beynimin uzak bir bölümünde, benim yüzümden bu kadar sert olduğunu biliyorum.

Şimdi ben, onu ağzıma alıyorum. Yarığı yalıyorum.

Misk ve tuz.

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum, zihnim acele ediyor, karar veriyor ve daha fazlasını istediğimi fark ettiğimde tekrar eğiliyorum, parmaklarım onu ağzıma geri götürmek için daha sıkı kavıyor.

Dilim üzerinde kayarak kadifemsi ucunu keşfederken, "Lanet olsun," diye homurdanıyor. Parmakları nazikçe saçlarıma dolanıyor. "Siktir, evet. Tanrım. Lütfen durma."

Yalvarma şekli göğsümün büyümesine neden oluyor ve tekrar yalıyorum, zihnim aniden parçalanıyor. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyorum ama umutsuzca istiyorum.

"Aynen böyle-" Kalçaları sarsılıyor. "-Sik, adamım, böyle. Sanki bir lolipop emiormuşsun gibi."

En son ne zaman lolipop yediğimi hatırlamaya çalışıyorum ama onu tamamen ağzıma alırken hatırlayamıyorum. Çok kalın ve onu alabilmek için ağzımı iyice açmam gerekiyor. Engerek, siki ağzımdan çıktığında inliyor. Gözlerimiz buluşuyor ve onun etobur bakışı bunu daha iyi yapmak istememe neden oluyor.

"Bayılmak üzereyim," diyor gülerek. "Ne yapmalıyım?"

"Bizim kızlar gibi."

Onu dudaklarımın arasından geçirirken bakışlarımızı birbirine bağlı tutuyorum, beni ağızlarına aldıklarında nasıl hissettiklerini hatırlamaya odaklanıyorum. Sikimin başına nasıl dikkat ettiklerini. Sertçe emiyorum, dili ucunun etrafında dönüyor. Engerek bir dizi küfür savurarak omzuma dokunuyor.

Beni boylu boyunca yalıyorlar, ben de öyle yapıyorum, şaftını tükürüğümle kaplıyorum. Kirpikleri titriyor ve bir eli çenemi okşamak için saçlarımdan ayrılıyor.

"Kahretsin. Bu iyiydi, Strike. Güzel ve özensiz. Ağzına boşalmamı istiyormuş gibi em."

Boğazıma gelene kadar onu sertçe emiyorum. Viper'ın iniltisi o kadar vahşi ki yeniden sertleştiğimi hissediyorum.

"Daha sert. Daha az dış." Bir elini sikinin dibine doğru kaydırıyor. "Bana mastürbasyon yap-" Kalçaları kıpırdıyor ve ben öğürüyorum. Gözlerim yaşıyor ama onu boğazımda tutuyorum, sonra bir nefesle serbest bırakıyorum.

"Boşalmak üzereyim," diye inliyor. "Ağız mı yüz mü?"

Onu tekrar içime aldığımda yanaklarım çukurlaşırken göğsüme vuruyorum, gözlerim yüzüne sabitleniyor. Çıkardığı açgözlü inilti beni daha sert emmeye itiyor, kalçalarının öne doğru atılışını ve beni izlerken çenesinin gevşeyip sonra sıkılaşmasını seviyorum.

"Oh kahretsin," kalçaları sarsılıyor, "*Mo ghràdh*, boşalmak üzereyim, *boşalmak* üzereyim."

Çekilirken son kelimesi bir iniltiye takılıyor ve ıslak sıcaklık boynuma çarpıyor. Arkama yaslanıyorum, tekrar fişkirirken dölünün göğsüme çarpmasına izin veriyorum, elimi uzunluğundan aşağı sürüklerken serbest kalmasına yardım ediyorum.

Nefesini yakaladığında yere yığılıyor, alnı dizime çarpıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, derin bir nefes alıyorum ve paniğin gelmesini bekliyorum. Olmadığında şaşırıyorum.

Viper bana bakıyor, gözlerimle buluşuyor. "Lanet olsun, Strike." Evet.

Biliyorum.

Az önce Viper'ın sikini yaladım.

"İyi misin?" diye soruyor, ayağa kalkarak. Geri çekiliyor, banyodan bir havlu kapıyor ve gözlerini benimkilere kilitliyor. Havluyu bana uzatıyor, sonra garip bir yüz ifadesiyle çömelip havluyu göğsümün üzerinde gezdiriyor. Döllerini tenime bulaşıyor, saçlarıma takılıyor.

Şimdi panikliyorum.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Elini itip havluyu kapıyorum ve açık pantolonuma uzanan ince saç çizgisine yapışmış döllerini temizlemeye çalışıyorum.

Aletimin *hala* dışarıda olduğu yerde.

Kah

retsi

n.

Lan

et

olsu

n.

Lan

et

olsu

n.

"Striker." Sesi kafamın içindeki gürültüyü yarıp geçiyor. "Tanrım, yüzün." Gülüyor, havluyu kaptığı gibi bir kenara fırlatıyor. "Çok korkuyorsun."

Başımı sallıyorum. Evet, kötü.

Elimi kavırıyor. Parmaklarımı dudaklarının arasından geçiriyor. Panik içinde dönüp dururken dikkatim içimi saran acımasız huzursuzluktan onun sıcak ağzına kayıyor. Baştan çıkarıcı bir *patlamayla* onları serbest bırakıyor. Sıkım daha da kalınlaşıyor. Öne eğiliyor ve karnımı ısırıyor.

"Tamam," diyorum şaşkın bir kıkırdamayı bastırarak. "Dikkatimi çektin."

Yüzünü bana çevirdiğinde kurt gibi bir sırıtış ağzının kenarını yukarı doğru çeviriyor. "Sence bizim kız oynamak ister mi?"

CHAPTER 32

DELİLAH

CORA ALTI GÜN ÖNCE ALINDI. Kendime tekrar tekrar Breaker'ın en azından bir şekilde onun yanında olduğunu ve onu güvende tutacağını söylüyorum, ama boş hissediyorum.

Bütün hafta boyunca adamlarına gönderdiği ve onların da bana aktardığı raporlara göre, onu gözetim altında tutmak için evlerimizin, ofisimizin ve apartmanımızın kapalı otoparklarının dışındaki kameralardan oluşan eski gözetleme sistemlerini kullanmak zorunda kalmış.

Bu konuşma henüz gerçekleşmedi. Bizi ne kadar izledikleri hakkında. Sanırım bir parçam bilmek istemiyor. Bu, kardeşleri öldürüldüğünden beri yaptığım her şeyin -kısa süren evliliğim, boşanma davası açmam, beni asla hak etmeyen Dave için dairemde tek başıma ağlayarak geçirdiğim acınası geceler- kataloglandığı ve tanık olunduğu anlamına gelirdi.

Soyut bir şekilde, bizi alabilmek için gözlerini üzerimizden ayırmadıklarını biliyordum ama gerçekler tedirgin edici.

Onlarla yattığım gerçeği gibi.

Ve tekrar yatmak istiyorum.

Benden kaçmaları, sadece antrenman sırasında iletişim kurmaları, akşamları ve geceleri beni yalnız bırakmaları işe yaramıyor. Sanki bir hafta önce ilkel bir et iddiasını paylaşmamışız gibi. Viper'ın reddetmesi ve Striker'ın bariz kızgınlığı canımı acıtıyor ama egomu tırmalayan şey Reaper'ın benden açıkça kaçınması. Ona bana bir daha dokunmamasını söyleyenin ben olduğumu biliyorum ama beni dinliyor olması sinirlerimi bozuyor.

Geçen hafta, Reaper ve ben toplam beş kez aynı yerde bulunduk. Bir kez onun odasında. İkincisi atış talimi yaptığım ilk gün. Üçüncüsü ve dördüncüsü beni ağırlık kaldırırken ve beşincisi de birkaç gün önce Viper'ı taşaklarından bıçakladığım zamandı.

Onun dışında bir şey yok.

Ve hiçbir şeyin yalnız olmadığını görüyorum.

Duşu kapatıp havluyu alıyorum, çabucak kurulandıktan sonra banyodan çıkarken havluyu üzerime sarıyorum. Ocaktaki ateş alev alev yanıyor ve radyatör patlayıp fokurduyor.

Forvet.

Sabah dersimizden sonra Viper'la aşağıda antrenman yaparken odama gelip ateşi yaktığından ve radyatörün sesini açtığından oldukça eminim. Gerçi bugün antrenman yapmadık, bu yüzden ateşi yakmak için ne zaman vakti olduğundan emin değilim.

Beni poligona götürmek yerine, sabah izinli olduğumu söyleyerek duş almaya gitti. Evin arka tarafındaki büyük boş odada Viper'ın gelmesini bekledikten sonra, benden vazgeçtiklerini düşündüm ve konağın içinde dolaşip kapıları açtım.

Kapıların çoğu kilitliydi, ancak birkaçı açıktı ve boş odaları ya da beyaz çarşafarla kaplı eski mobilyalarla dolu olanları ortaya çıkarıyordu. Yeterince araştırdıktan sonra mutfığa gittim ve benim için bırakılan yiyecekleri yedim, beni neden eğittikleri ve tam olarak ne için eğitildiğim hakkında benimle ne zaman konuşacaklarını merak ediyordum. Hiçbiri ortaya çıkmayınca duş almak için odama geri döndüm.

Bana alan açtıklarını biliyorum ve belki de buna ihtiyacım var ama sanki kütüphanedeki o geceden öncesine dönmüşüz gibi hissediyorum ama bu sefer tamamen yalnızım. Ve zihnimi nasıl kapatacağımı bilmiyorum.

Cora'nın incindiğini hayal edip duruyorum, sonra zihnim hemen yanımda çok güzel becerildiği görüntülerle doluyor ve Striker'ın bile neden geceleri bana gelmediğini anlamıyorum. Onunla, onlarla ilgili her şey katı. Striker'dan artık öpücük alamıyorum. Sanki Cora gönderildiğinde onun yumuşaklığını almış gibi. Viper odasında geçirdiği zaman hakkında bana tek kelime etmedi. Reaper.

Adam cinsel gerilim sızdırıyor ama birkaç yorum dışında, kişisel bir antrenör gibi...

O benim için her neyse. Onlar benim için neyse.

Bizim için. Cora ve ben.

Cora'yı özlüyorum. Ben uyurken nefes alıp verişini ya da geceleri yuvarlanıp beni sıcak ve rahat hissetmek için arayışını. Ayrıca çok endişeliyim.

Burnumun dibinde çok incindi ve kimsenin haberi yoktu. Şimdi onu koruyacak kimse yokken ona ne olacak? Breaker onu tekrar çalmadan ancak bu kadarını yapabilir ve ben bu olaydaki rolüme hazır olana kadar harekete geçmek için bekliyor gibi göründüklerinden, o sadece bir gölge.

Clyde'in elinden geleni yapacağını biliyorum, ama Rune...

Yatağın ucuna oturuyorum, sonra arkama yaslanıp ellerimin tersini gözlerime bastırıyorum. *Ağlama. Ağlama.* Gözyaşlarının ona bir faydası olmaz. Sadece odaklanmam gerekiyor. Eğitim almamı istiyorlar ki beni geri gönderdiklerinde kendimi savunabilmemi istedikleri belli olsun. Reaper hazırlıklı olmam gerektiğini söyledi.

Kapımın dışındaki ahşap döşeme tahtaları inleyerek tüm düşüncelerimi kesiyor. Dik oturuyorum, havluyu göğsüme bastırıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. Zemin yine gıcırıyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Bu eski ev, rüzgâr her sert estiğinde çöküyor ama ayak seslerini biliyorum.

Gözlerim kapı koluna takılıyor. Yavaşça dönüyor. Tokmağın dönüşünü izlerken midem düğümleniyor. Kapı, kalbimin beklentiyle çarpmasına neden olacak kadar yavaş açılıyor. Arkasındaki koridor penceresinden gelen ışık vücudunu soluk bir ışıkla çerçevesiyor. Siyah pantolon, gömleksiz, yüzünde maskesi.

Gömlek yok.

Midem küçük bir takla atıyor, heyecan ve endişe her ortaya çıktıklarında tahrik olduğumu ve biraz korktuğumu fark etmemi sağlıyor çünkü ne alacağımı asla bilemiyorum.

Striker beni yatakta, göğsüme tutturulmuş havluyla görünce adımlarının ortasında duraksıyor.

"Neden maske takıyorsun?" Panikle soruyorum, kalbim tamamen farklı bir nedenden dolayı hızla çarpıyor. Maskeyi ancak babası ortaya çıktığında tekrar takmıştı. "Döndü mü?"

Striker başını sallıyor ve çıplak omuzlarına örtülmüş siyah ipi fark ediyorum. Neden ipi olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama sonra Viper odaya giriyor.

Gömleksiz.

Nefesim kesildi.

Viper iri bir adam, bir kas ve güç duvarı. Alt karın kaslarının mükemmel kesimini, sikine giden o yalın V'yi gördüm. Kalın ön kollarını. Ama onu gömleksiz görmek bir sanat eserine bakmak gibi.

"Ne yapıyorsun?" Onu görünce nefes nefese kalıyorum. Dizlerimin  zerine oturup g  s n n her bir kasını ve gölgeli kıvrımlarını seyrediyorum. G  s  kaslarındaki hafif bronz renkli kıllar dışında her yeri pürüzsüz. Pencereleden içeri süzülen sabah ışığında neredeyse altın rengi. Açık tenli geniş omuzlarına ve kaslı  n kollarına hafif bir  il tozu serpiştirilmiş. G  s nde Striker ve Reaper'ın sahip olduğu beş siyah kurukafadan oluşan eskiz benzeri dövmenin aynısı var, beşincisinin üzeri bir eğik çizgi ile çizilmiş.

Kardeşlerini kaybettiklerini fark ettim. Azrail'in odasındaki oymaları hatırlayınca nefesim ciğerlerime doluyor. Striker'ın şifonyerindeki.

O onların ailesiydi. Cora'nın benim için olduğu gibi. Rune'un ona zarar verdiğini öğrendiğimde hissettiğim o yürek burkan duygu gözlerimi yaşartıyor.

"Prenses," diyor Striker, ses tonu bunaldığımı anladığında aldığı o yumuşak, hafif endişeli tınıyla, gözlerim ona doğru kayıyor ama ipe takılıyor. Viper onun yanına kayıyor ve yemek odasında gözlerimi bağlamak için kullandığı siyah, ipeksi malzemeyi büyük elinde görüyorum.

Bana geliyorlardı.

Benim için.

Kalbim k t küt atıyor, beni bağlamak ve kim bilir bana ne yapmak niyetiyle üzerime geldikleri gerçeği başımı döndürüyor.

Görünüşe göre istediğini almışsın.

"Reaper nerede?" Nefes alıyorum, onlarla tekrar birlikte olma düşüncesi içimdeki o karanlık, ilkel şeyi uyandırıyor.

Striker'ın başparmağı dudağımın üzerinden geçiyor. Etinin benimkiyle buluştuğu yerde kıvılcımlar tutuşuyor. "Hazır olduğunda gelecek, güzel kız."

G  s mdeki bu boş hissi adlandırmaya çalışsam, bunun hayal kırıklığı olacağını biliyorum. Benden kaçıyor. Ona duyduğum öfke belki de hissettiğim kadar haklı değildi, ama benimle zaman geçirmeyi tamamen reddetmesi canımı acıtıyor.

"Buraya gel, tatlım. Kızımıza bak." Viper cebinden siyah bir telefon çıkartıyor ve ekranı bana doğru çeviriyor. Bakışlarım ekrana yerleşiyor. G  s mdeki sızı diniyor ve gözlerim yaşartıyor.

Bizim kız.

O benim ve onların.

Ve o iyi.

"Breaker bu resmi bu sabah gönderdi," diyor Striker, resme yakından bakmak için eğildiğinde nemli bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırarak.

O kadar güzel ki, altın sarısı ışıkla çerçevelenmiş, saçları alev alev yanıyor, krem rengi bir yastık kılıfının üzerine yayılmış. Ağzının köşesi sırtarak kalkmış ve halinden memnun görünüyor. Gözleri biraz perili görünüyor ama o iyi.

O iyi.

"Onunla birlikte mi?" Viper telefonunu kaldırırken soruyorum. "Nasıl?"

İki adam karşılıklı bakıştıktan sonra Striker, "İşler harekete geçti," der.

"Bu ne anlama geliyor?" Yatakta diz çökmüş bir pozisyona geçerek, göğüslerimin üzerindeki havluyu sıkılmış bir yumrukla kavrayarak soruyorum. Göğsümde bir umut canlanıyor. "Bu yakında geri döneceğim anlamına mı geliyor?"

İki adam birbirlerine bakarlar.

"İstediğin şeyi yapıyorum," diye belirttim. "İstediğin her neyse onun için çalışıyorum. Ben-" İyi bir kız olduğumu söylemek üzereydim ama kendimi durdurdum.

Kafam tamamen sikilmiş durumda.

"Ah, tatlım," diye cilveleniyor Engerek. "İyi bir kız oldun, değil mi?" Engerek bir parmağını çene çizgimde gezdirirken elindeki kumaşı yanımdaki yatağa bırakıyor. "Kızımız söylediğimiz her şeyi dinledi ve çok sıkı çalışıyor."

Yanaklarım ısınıyor, sadece geçen haftaki antrenmandan değil, odasındaki o günden de bahsettiğini biliyorum.

"Öyleydi," diyor Striker, hem bana hem de yanındaki Viper'a bir adım daha yaklaşarak. Birbirlerinden çok farklılar. Striker kaslı ama uzun boylu ve biraz daha zayıf, sıcak bronz tenli, Viper ise çok açık tenli, hafif çilleri var ve tam bir güreşçi gibi iri, tıknaz ve kesimli. "Eğitimine o kadar odaklandık ki Prenses, seni ihmal ettik, değil mi?"

Engerek daha da yaklaşıyor, böylece kolları birbirine değişiyor. Bakışlarım dokunuşlarına takılıyor ve en son birlikte olduğumuzda Cora onun önünde diz çökmüşken Engerek'in Striker'a nasıl mastürbasyon yaptığını hatırlıyorum. Bu anı kalçalarımın arasında kaygan bir sıcaklık yaratıyor.

Striker'ın kadifemsi sesi düşüncelerimi çatlatıyor. "Sanırım Prensesimizin biraz ilgiye ihtiyacı var."

"Bizi özledin mi?" Viper başparmağını kemer halkasına takarak soruyor. Pantolonunun içine sıkışmış aletin hatları belli oluyor ve o kadar sıkı ki rahatsız edici görünüyor. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor ya da baktığım gerçeği onun pantolonunun kemerini kavramasına neden oluyor. Pantolonunu vücudundan uzaklaştırıyor, bir elini pantolonuna sokup sert uzunluğunu yeniden konumlandırırken karın kasları dalgalanıyor. Başka tarafa bakmaya zahmet etmiyorum.

Aslında, bir sırtmanın oluştuğunu hissediyorum.

"Bence gözleriyle seni becerme şekli bizi özlediğini söylüyor," diyor Striker ve gözlerimi onunkilere dikeyyor. Altın rengi ateşli bir sıcaklıkla parlıyor ve başka bir şey, biraz daha karanlık bir şey, tıpkı o gece kulüpte bizi almadan önce sahiplenmek için orada oldukları zamanki gibi.

Pantolonunun kemerini kavrarken bakışlarım eline düşüyor. Amım sıkıştı. Geri çekiliyor. Düğmeye basıyor. "Uzan. Ayaklarını kenara koy."

Onun sıcak ses tonundan bu sert emre geçiş kanıma elektrik gönderiyor. Birden nefes almak çok zorlaştı. Fermuarı aşağı iniyor.

"Hadi *Mo Leannan*, arkana yaslan." Viper pantolonunu kavıyor ve yavaşça, alaycı bir şekilde düğmeyi çözüyor, eli fermuarına geldiğinde duraklıyor. Sanki devam etmeden önce beni dinlememi bekliyor.

Oturuyorum, ilerliyorum, sonra arkama yaslanırken ayaklarımı yatağın kenarına koyuyorum. Havlu kalçalarımın arasına düşüyor ve beni örtüyor. Bacaklarımı hafifçe açıp Viper'ın kendini kurtarmasını izliyorum. Eğer dinlersem ödüllendiriliyorum. Ve onları o kadar çok istiyorum ki, onları tekrar o kadar çok istiyorum ki, bu özlem karnımda o kadar sıkı örülüyor ki, iki dirseğimin üzerinde geriye yaslanıyorum, havlunun göğüslerimin üzerinde hafifçe gevşediğini hissediyorum.

Striker onun yanına yaklaşıyor ve ben onun sert aletini serbest bırakmasını izlerken ciğerlerim sönüyor. Kendini okşuyor, yavaşça, şehvetle, benim için bir gösteri yapıyor.

İkisi de öyle.

Benim için kendilerini okşuyorlar.

Striker'ın uzun parmakları dizime dokunuyor. Gözlerim onun maskeli yüzüne kayıyor. "Benim için aç. Bir bakalım."

O daha konuşmasını bitirmeden bacaklarım kolayca açılıyor. Striker havluyu kenara çekip, tamamen açılana kadar çekiştiriyor.

Viper'ın çıkardığı inilti onları memnun etmek istememe neden oluyor. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp bana bakmasını izliyorum, sonra kalın sikine uzun bir vuruş yaparken bakışlarım aşağıya iniyor. O kadar sert ki, pre-cum

yarığında parlıyor. Varlığımdaki her bir lif oturmak ve o şişman kafayı yalamak, ondan tuzlu, topraklı damlayı kucaklamak istiyor.

Bakışlarım Striker'a kayıyor, kalın ve lezzetli siki bana doğru akıyor.

İkisi de öyle.

Baş döndürücü bir duygu. Bu iki güçlü adam, benim için çaresiz.

Viper içimde filizlenen ihtiyacı hissetmiş gibi dizimi aşağı itiyor ve bacaklarımı daha geniş açıyor. Yanaklarım ne kadar açıkta kaldığım için alev alev yanıyor, ama arzu artıyor, gözleri çıplak bedenimde gezindikçe daha da ısınıyor.

"Bu sikleri istiyor musun, Prensese?" Striker, Viper'ın sert vuruşlarıyla eşleşerek soruyor. Onun eli yukarı kayarken, Viper'ınki de kayıyor ve uçlara ulaştıklarında her ikisi de avuçlarını başın üzerinde yuvarlayarak ön sperm topluyor ve uzunluklarını kaplamak için kullanıyor.

Bu manzara karşısında amım zonkluyor ve o derin, karanlık ihtiyaç tenimin yüzeyine hücum ederek onu ısıtıyor.

"Ne istiyorsunuz, Prensese?" Striker diyor ki, gırtlaktan gelen sesiyle arzu.

Onlar. Striker, Viper. Reaper'ı da burada istiyorum. Bu nasıl oldu? Buna nasıl izin verdim?

"Şşşt," diye fısıldar Striker. "Aklını kaçırıyorsun, Prensese."

Viper yaklaşıyor, sıcak, kaygan ucu bacağımanın iç kısmına çarpıyor. "Bu siki istiyor musun, *Mo Leannan*? İstedğin yeri göster bana."

Amım zonkluyor ve ikisi de aşağıya, kalçalarımın arasındaki boşluğa bakıyor. Bir hafta boyunca onları arzuladım ve onlar da beni bunu itiraf etmeye zorluyorlar. Onlar için oydukları o karanlık, muhtaç yer dokunulmak için can atıyor. Onların fısıltılı tapınmalarını tenimde hissetmek için. Daha önce olduğu gibi yine sözlerini, ilgilerini ve arzularını içime doldursunlar ki kendimi boş hissetmeyeyim.

Çünkü onlar bana bunu verdi. İstedğim her şeyi. Babam beni gücünün içinde boğacak kadar korudu. Rune onaylamadığı sürece bana dokunulmadı. Bu tür bir ilgiye, bu tür bir arzuya hasret kaldım ve şu anda onlardan alıyorum.

Kendimi bir dirseğimin üzerinde destekliyorum ve diğer elim aşağıya doğru hareket ediyor, ikisi de elime odaklandıkça onlara olan arzu daha da artıyor. Bir parmağımı nazikçe klitorisime yerleştiriyorum.

"Çok güzel," diyor Engerek, şaftını çekiştirerek. "Orası mı ağrıyor?"
Dudağımı ısııyorum. Striker, ben yumrunun etrafında dönerken inliyor. Başımı sallıyorum. "Bize nasıl daha iyi hissettireceğimizi göster."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Daha önce hiç kimsenin önünde kendime dokunmamıştım ama bana bakışlarından kendimi bir tanrıça gibi hissediyorum, bu yüzden bacaklarımı açıyorum ve klitorisimin etrafında dönüyorum, ıslaklığı toplamak için parmağımı açıklığıma daldırıyorum.

"Siktir," diye tıslıyor Striker. "Yine."

Hareketi tekrarlıyorum. Ne kadar ıslak olduğum neredeyse müstehcen. Kıcımmın çatlağına kadar damladığını hissedebiliyorum ve tek yaptığım onların kendilerini okşamalarını izlemek.

"O güzel klitorise dokunduğunda ne düşünüyorsun?" Viper aletine sert bir vuruş yaparak soruyor.

"Siz," diyorum, çünkü biliyorum. "Hepiniz."

"Yaramaz şey," diye homurdanıyor Striker. "Küçük klitorisinle oynayıp bizim hakkımızda bir şeyler mi düşünüyorsun?"

"Evet," diyorum, kendimi daha cesur hissederek. Onların kurt bakışları altında güçlüyüm.

"Biz ne yapıyoruz?" Viper soruyor. "Parmaklarımızla mı yoksa ağızımızla mı?" Cevabım bir nefes verişte kalıyor. "İkisiyle de."

"Kukunu mu yiyorsun?"

Başımı sallıyorum.

"Seni parmaklamak mı?"

Bir parmak daha ekliyorum, daha fazla baskı uygularken klitorisimi çevrelemek için iki parmak kullanıyorum.

"Seni becerdiğimizi düşünüyor musun?" Striker soruyor.

"Her zaman."

"Pis kız," diyor Viper, onaylayarak. "Götünden mi yoksa amından mı?" Gözlerim onunkilere kilitleniyor. "İkisine de."

Yemin ederim gülümsüyor.

"Sikimi kıcımda mı istiyorsun?" Viper söylüyor ve bunu bir tanıkla söylediğinde kulağa o kadar kaba geliyor ki midem bulanıyor. Hiçbir şey söylemediği için minnettarım ve şu anda bu bizim küçük kirli sırrımızmış gibi geliyor. Ona nasıl yalvardığımı. Ve benimle alay etmek yerine, ki bunu yapmasını beklerdim, bunu bir soru olarak gündeme getiriyor. Belki de sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da ne kadar çaresiz olduğumu biliyordu. "Striker senin güzel amını sikerken, benim de senin dar kıcını sikhemi ister misin?"

Cümlenin oluşturduğu görüntü bacaklarımın arasına bir ıslaklık hücumu gönderiyor. Ağrı büyüyor.

"Buraya gel," diyor Striker, elimi amımın üzerinde kavrayıp beni dikleştirerek. "İstedğin her şeyi alacaksın, ama şu anda ağzını üzerime almazsam, öleceğim."

Dizlerim soğuk parke zemine çarpıyor. Sormasına ya da emretmesine gerek yok. Dudaklarım çoktan ayrılmış, dilim dışarıda, bekliyorum, Striker sikini açık ağzıma doğru yönlendiriyor ve içeri giriyor. Tuz, misk ve o. Maskeli yüzüne baktığımda inlemem hayvani bir hal alıyor, tenim sıcaktan kızarıyor. Başı geriye düşüyor ve inliyor. Viper kendini daha sert pompalıyor, boştaki eli Striker'ın pantolonuna girip kıcını kavırıyor. Bu manzara beni daha da yükseltiyor.

Striker'ı kavırıyorum ve diğer elimle Viper'ın kalın sikini emip yalarken ve yumruklarken onu sertçe pompalıyorum. Striker'ın sikinin ağzımdan çıkmasına izin veriyorum ve Viper'ı almak için eğiliyorum. İki adam da kalçalarını oynatarak yer değiştiriyor. Striker'ın siki ağzımın köşesine çarpıyor ve ona dikkatimi vermek için Viper'ın gitmesine izin veriyorum. Onu bıraktığımda, tükürüğümle kayganlaşan her iki sert uzunluk birbirinin üzerinden kayıyor ve manzara o kadar erotik, o kadar mükemmel ki, pompalarken horozlarının başlarını birbirine bastırıyorum, her ikisini de uzun, yavaş bir şekilde yalıyorum. İkisini de ağzıma almamın imkânı yok ama umutsuzca istiyorum. İkisini de içime almak ve hareket ettiklerini hissetmek.

"Siktir," diyor Viper. "Böyle devam edersen çok yakında boşalacağım tatlım."

Striker geri çekilir ve maskesini çıkarır.

Kalbim göğsümde yuvarlanıyor. O inanılmaz güzel.

Yatağın kenarına oturuyor, sonra arkasına yaslanıyor, beni kendine çekerken ayaklarını yere dikeyyor. Yukarı tırmanıyorum, zaten ağzını almak için eğilip kalçalarına biniyorum. Dilimi sıcak ağzına sokuyorum, bana emir verme şansı bile vermiyorum ama kıcıma dokunuyor ve "Henüz değil, açgözlü kız" diyor. Ben geri çekilirken alt dudağına dokunarak sırtıyor. "Seni sikimin üzerinde istiyorum Prenses, ama önce buraya oturacaksın."

Kaşlarım çatıldı. Bunu nasıl yapmam gerektiğini sormak için ağzımı açtığımda aklıma geldi.

Yüzünü.

Yüzüne oturmamı istiyor.

CHAPTER 33

DELİLAH

S STRIKER'IN YÜZÜNE TIRMANMAK kesinlikle duş fantezilerimin bir parçasıydı ama gerçekte yüzleştüğimde birden gerildim. Başımın titrediğini hissediyorum, ona hayır diyorum ama kalçalarımı kavırıyor ve beni yukarı sürüklüyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde öne doğru düşünüyorum. Viper arkamda.

"Uslu bir kız ol," diyor Striker, altımda pozisyon alırken kalçamın iç kısmını öpüyor. Başını yataktan kaldırıp kıvrımlarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Parmaklarım yatağın içine kıvrılıyor, sırtım ona daha iyi erişim sağlamak için eğiliyor, tam o sırada Viper'ın eli kığımın yanaklarına iniyor ve etimi yoğuruyor.

"Tanrım, bu çok seksi." Viper omzumu kavrayıp beni dikleştirdi.

Bu pozisyon Striker'a daha iyi erişim sağlıyor ve beni ağzına almadan hemen önce dilinin kaygan sıcaklığını hissettiğimde, içimden bir elektrik akımı geçiyor. Ürperiyorum, Viper'ın elini kavramak için arkama uzanıyorum, Striker beni yutarken beni toprakta tutacak bir şey arıyorum.

Striker'ın kalçalarımın arasından gelen gırtlaktan gelen iniltisi, içimde biriken ısıнын erimesine neden oluyor.

"Tanrım, seni am yerken izlemeye bayılıyorum," diyor Viper. "Beni çok sertleştiriyor. İşte bu, elimi sık. Sen kızımızı yerken ben de bu siki çok iyi hissettireceğim."

Viper'ın ağzından dökülen edepsiz sözler omzumun üzerinden bir bakış atmama neden oluyor. Viper'ın iri eli Striker'ın sikini yumrukluyor ve onu kabaca okşuyor. Elinin onun üzerindeki görüntüsü, Striker'ın her vuruşta kasılması, amıma ıslak yalamalarla birleştğinde o kadar şehvet dolu ki, yüzüne doğru bastırıyorum, bir elimi saçlarından geçiriyorum, homurdanan iniltisini seviyorum.

"Reaper neden burada değil?" Soruyorum, kelimeler ağzımdan bir anda çıkıyor.

Acele et.

Cevabım merkezime doğru sert, uzun bir yalama oluyor ve titriyorum.

Striker

"Sikimi ağzına al ve pis bir çocuk gibi em." diyecek kadar geri çekiliyor.

Bakmak için yer değiştirirken nefesim kesiliyor, görmek için vücudumu eğiyorum. Viper öne eğilip maskesini kaldırarak gür dudaklarını ortaya çıkardığında ve Striker'ı ağzına aldığı anda inliyorum. Striker boğuk bir ses çıkarıyor, parmakları sertçe kalçalarımı kazıyor ve kıvrımlarımı dudaklarının arasına alıp etimi hafifçe ısıtıyor.

Striker ve Viper'ı ilk kez birlikte görüyorum ve ikisi de o kadar seksi, o kadar vahşi ki, ikisinin de içimde olduğunu düşünmek arzumu daha da artırıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum, Striker'a bakıyorum, içimdeki o vahşi his büyüyor. "Bu çok seksi."

Striker'ın yalamaları ve emmeleri daha da acıktırıyor, dili üzerimde dolaşüyor, içime öyle bir arzuyla giriyor ki onunla buluşuyorum, bacaklarımdaki sertlik gidiyor ve Viper kalın uzunluğunu ıslak özensiz seslerle emerken amımı yüzüne sürüyorum.

Striker'ın nefesi neredeyse beni deviriyordu. Parmaklarım saçlarında sıkışıyor.

Beni serbest bırakıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için açılıyor.

"Aferin kızıma. Yüzümü sik. Ne istersen al."

Arkamda bir hareket hissediyorum ve yatak eğiliyor. Viper'ın sıcak göğsü sırtımla buluşuyor, eli boğazıma doğru kıvrılıyor. Başım omzuna düşüyor, siki çatlaklarımdan arasından kayıyor.

Striker inliyor, vücudu yukarı doğru sarsılıyor, elleri kalçalarımın karnıma doğru ilerliyor. "Sakin durma," diye homurdanıyor. "Onu becerirken sikimi okşamaya devam et."

"Öne eğil," diyor Engerek, nefesi maskesinin arasından kulağımı okşuyor. "Önce o küçük amına girmeme izin ver."

Ellerimin üzerine düşüyorum ve bu Striker'ın ağzının açısını değiştiriyor, böylece şimdi sadece klitorisimi emiyor, yıldızlar ve ateş ışığı gönderiyor

kanıma karışıyor.

Viper'ın siki girişimi dürtüyor. Striker beni ağzına alıp klitorisimi sertçe çekerken, o da yavaşça ve dikkatlice içime giriyor. Viper çekildiğinde, Striker'ın sıcak dilinin giriş yerimde kaydığını hissediyorum, Viper nazıkçe girip çıkarken ikimizi de yalıyor.

"Siktir," diye inliyor Striker. "İkinizin de tadı çok güzel."

Engerek'in başparmağı arka tarafımdaki dar deliğe giriyor ve içeri kayıyor. Nefesim kesiliyor, ona doğru geri sallanıyorum, karanlık ihtiyaç içimde çok sıkı sarılıyor. Striker beni serbest bırakıyor ve benim ona yaptığım gibi dilini bana uzatıyor, amımı üzerinde sürüklememe izin veriyor. Ondan bir şeyler almama izin verdiği düşüncesi, o ilkel ihtiyacı artırıyor. Dilinin üzerimdeki hissi, Viper'ın yavaşça girip çıkması, kıkımdaki parmağının tempoya uyması, göğsümün genişlemesine, nefeslerimin vahşi inlemelerle kesilmesine neden oluyor.

Elleri her yerde dolaşıyor. Bir parmak kıkımda, Striker'ın parmakları her yerde kayıyor, Viper meme uçlarımla oynamak için uzanıyor. Striker tekrar yalamaya ve emmeye başladığında, yüksek sesle inliyorum, Striker emerken, yalarken, dili Viper'ın horozu ve benim kedi arasında kayarken, açlıktan ölmüş bir adam gibi bizi yutarken hareketlerim vahşi, çaresiz büyüyor.

Serbest kalışım sinsice yaklaşıyor ve Viper hızını artırıp beni sikerken bile aniden, tamamen parçalanıyorum, haykırıyorum, ağzına sürtünüyorum.

Dirseklerimin üzerine yığılıyorum, Vipers dışarı çıkarken ciğerlerimden nefesler yükseliyor.

"Tanrım, bu mükemmeldi," diyor Viper.

Derin nefesler alarak gözlerimi kırıştırıyorum, oda tekrar odaklanıyor. Viper'ın parmağı dar deliğimden çıkarken "Kahretsin," diyorum ve Striker'ın göğsünün üzerine düşerek dik oturuyorum. Bacaklarımın arasına bakıyorum. "Sen iyi misin?"

Striker'ın sırtışı, serbest bırakılmamdan ıslanan dudakları, tamamen vahşi görünüyor. Başını kaldırıyor ve kalçalarımı kavrayıp beni vücudunda aşağı doğru hareket etmeye zorlamadan önce iç uyluğumu öpüyor. Aleti kıkıma çarptığında inliyor.

"Harikayım," diyor bir dirseğinin üzerine eğilerek. "Güzel amını bütün gün yiyebilirim."

Arzu içimde hızla akıyor. Aramıza uzanıyorum ve onu açıklığıma yönlendiriyorum, daha fazlası için o kadar çaresizim ki, zihnim, bedenim açlıktan başka bir şey değil.

"İşte bu kadar." Viper'ın elleri kalçalarımın indi. "Ben senin kıkımla oynarken sen de onun muhteşem sikini becer."

Kendimi onun üzerine bırakıyorum, beni gererken ikimiz de inliyoruz, amım sırlıslıklam. Striker enseme kavırıyor ve beni ağzına doğru çekiyor. Kendimin ve bana ne istediklerini söylemelerini beklemeyen muhtaçlığımın tadını alıyorum. Onlardan alıyorum.

Viper'ın siki kırımın çatlağına çarpıyor. "Kıyrdama tatlım," diyor Engerek. "Gözlerini kapatacağım." Gözbağı aşağı iniyor, kaygan bir şekilde üzerimden kayıyor ve arkadan bağlıyor.

Yemek odasındaki o gün gibi, dünyam artık sadece hislerden ibaret. Sıcak eller üzerimde geziniyor. Striker'ın kalın siki beni mükemmel bir şekilde geriyor. Aç ağzı benimkinin üzerinde.

Viper omzumu kavırıyor ve dudaklarının sırtımı sıyırdığını, boynuma doğru ilerlediğini, siki kırımın üzerinden kaydığını hissediyorum.

"Böyle kal, *Mo Leannan*," diye fısıldıyor, "İyi bir kız gibi ellerini yatağın üzerinde tut, seni bağlamayacağım."

Parmaklarım yatağa kıvrılıyor, Striker'ın siki açgözlülükle yukarı ve aşağı hareket ederken, onu sonuna kadar almak için ona sürtünürken, zevkle kanayan acıyı severken, sahip olmadıkları kendimden kalan birkaç parçaya tutunuyorlar.

"Oh, siktir, evet. Sikime bin, Prenses," diye homurdanıyor Striker. "Mükemmel, pis küçük sürtüğümüz ol ve istediğini al."

Viper parmağını tekrar dar deliğime sokarken, "Bu muhteşem kık çok iyi hissettirecek," diyor. Şişe kapağı gibi bir tıkırtı duyuyorum ve tüm dikkatim Striker'ın hissinden, sırtındaki Viper'a ve dar deliğimin üzerinde kayan parmaklarına kayıyor.

Bunu gerçekten yapmak üzereyim.

"Onun sikine bin, tatlım." Viper'ın parmağı tekrar içime giriyor, öncekinden daha derine ilerliyor.

Daha fazlası için bu kadar açgözlü olmasaydım inlemem utanç verici olurdu.

"Sikin çok sert Strike," diyor Engerek. "İkimiz de onu becerene kadar sabırsızlanıyorum ve senin kocaman sikini onun içinde hissedebiliyorum."

"Kahretsin," diye küfreder Striker. "Uzun süre dayanamayacağım. Kırımını esnet, Vipe. Seni onun içinde hissetmek istiyorum."

Emir üzerine Viper yavaşça bir parmak daha sokuyor. Donup kalıyorum, nefesim kesiliyor.

"Rahatla, tatlım. Aletini sürmeye devam et." Dudaklarım omurgama bastırıyor. "Bir dakika içinde bir tane daha ekleyeceğim. Rahatlamana ihtiyacım var ve söz veriyorum iyi hissettirecek."

Kıçımdaki parmaklarının her yavaş hareketi klitorisime erotik bir kıvılcım gönderiyor. Hızımı tekrar artırıyorum, karnımdaki ısı sıkıca sarılıyor, Viper iki parmağıyla kıcımlı sikerken Striker'a biniyorum.

"Aminla oyna, Prenses," diye homurdanıyor Striker, elleri kalçalarımın gömölüyor.

Keşke yüzünü görebilseydim. Bunun onun için ne kadar iyi hissettirdiğini görebilseydim. Kendimi bir elimle destekliyorum ve aramıza uzanıyorum, talimat verildiği gibi klitorisimin etrafında dönüyorum. Sadece hafif bir dokunuşla ateş tutuşuyor ve daha sert bastırıyorum.

"Hazır mısın, tatlım?"

"Kahretsin, değilim," diyor Striker, nefesleri ağırlaşmış, sesi boğuk. "Zaten çok sıkı."

"Aletini onun içine sürüttüğümü hissediyor musun?" Engerek sorar, kendi sesi arzudan boğuklaşmıştır. Engerek'in parmakları daha derine hareket ediyor. Yoğun bir baskı var. Amım sıkıştı. Striker inliyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor. İçimde onun sikinin zonkladığını hissediyorum, Viper'ın parmakları iç duvarlarıma baskı yapıyor. Striker kalçalarımı kavrayarak beni üzerinden kaldırıyor ve ben de bu kayıp karşısında sızlanıyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Kaldır o güzel kıcımlı," diyor Viper ve yaklaştığını hissediyorum. Parmakları dışarı kayıyor. Hareket ve yine o klips sesi. Kumaş hareket ediyor. Parmakları saçlarımlı örüyor.

"Buraya gel, Prenses. Klitorisini ovmaya devam et ve beni öp." Ve sonra Striker'ın ağzı benimkinin üzerinde, dilini dudaklarımlı arasından geçiriyor.

Arka deliğimde kayganlık ve basınç hissediyorum. Kalbim göğsümde tekmeliyor. Kıcımlı daha yukarı kaldırıyorum. Büyük bir el kıcımlı açıyor.

"Sakin ol, tatlım. Seni tuttum. Sadece ucunu sokup çıkaracağım, tamam mı?"

Evet nefesimi Striker'ın ağzına veriyorum. Onları o kadar çok istiyorum ki kıcımlı daha yukarı kaldırıyorum, göğüslerim Striker'ın çıplak göğsünün üzerinde kayıyor, kalbim onunkine çarpıyor, o ateşli çaresizlik kanımı aydınlatıyor.

Aleti arkamı dürtüyor ve itiyor, kalçamdaki eli esniyor, parmakları karnımın alt kısmına doğru kıvrılıyor.

"Kahretsin." Hafif bir acıyla dişlerimi gıcırdatıyorum. İçime girdiğini hissediyorum, basınç beni geriyor ve sonra hepimiz hareket etmeyi bırakıyoruz. Aceleyle nefes veriyorum, aletin kıcımda zar zor hissedilmesi hafif bir acı ve zevkin birleşimi.

"Siktir," diye homurdanıyor Engerek. Ben de kendimce bir lanet tıslıyorum. Striker diyor ki, "İşte benim güzel kızım. O dar kıcıma girmesine izin ver ki seni istediğin gibi sikebilelim."

ihtiyacım var."

"Tanrım," diyor Engerek, sırtımda sıcak ve sert bir şekilde nefes alıyor.

Benim

kedi hiçbir şey üzerinde sıkar. Sonra dışarı çıkıyor. Alnı sırtımın üst kısmına çarpıyor. Sıcak tenin üzerindeki kaygan teri hissediyorum, bana maskesinin kapalı olduğunu söylüyor. "Tamam, bunu tekrar yapacağım ama bu sefer sen beni geri iteceksin."

Başımı sallıyorum. Kanım şarkı söylüyor. Güpegündüz ve bu çok günahkar hissettiriyor. Çok doğru. Viper sikini tekrar arka deliğime bastırıyor ve ucunu içeri sokuyor. Hepimiz hareketsiz kalıp nefes alıyoruz.

"Buraya gel," diyor Striker. Kıçımda sadece Vipers'ın ucu varken, Striker ağzımı yalayıp yutuyor, elini klitorisimle oynamak için benimkinin üzerinde gezdiriyor.

"Geri it, *mo leannan*," diyor Viper. "Yavaşça. Evet, işte böyle. *Fu- ck*, aynen böyle."

Hareket etmeyi bırakıyorum, acı çok yoğun.

"Geri it," diyor Viper. "Yere yat, ilk acıyı atlattığında daha iyi hissedeceksin."

Ne demek istediğini anlamam bir dakikamı alıyor ve geri iterken bastırdığımda yavaşça içeri giriyor. Kaslarım geriliyor ve acı boğazımdan bir nefes koparıyor, ama sonra tekrar yapıyorum ve sanki her şey veriyor gibi hissediyorum ve daha derine kayıyor.

"Siktir," der Viper. "Siktir, siktir. Tanrım, güzel kız, kıçın beni öldürecek."

Davetsiz misafir karşısında kaskatı kesiliyorum, kendimi dolu hissediyorum ve sanki-

Parmaklarım yüzümdeki saçları tarıyor. "Hareket etmeye başla," diyor Strikers. "Kendini iyi hissedene kadar.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp hareket ediyorum.

"Aynen böyle," diye homurdanıyor Engerek. "Kıçın çok mükemmel." Kıç yanağıma hafif bir tokat atınca sarsılıyorum ama acısı azalıyor ve daha derine indiğini fark ediyorum.

Arkama bir tokat daha atıyor ve ben biraz daha hareket etmeye başlıyorum. Sonra yavaşça hareket ediyorum, acı azalıyor, değişiyor, zevkli bir sıcaklığa dönüşüyor.

"*Ah*, lanet olsun," diye nefes alıyorum, sesim tanınmaz halde, boğuk ve alçak, bedenim aydınlanırken, vücudum uyum sağlarken diğer her parçam boş ve muhtaç hissediyor.

"Buraya gel." Saçlarımda sıcak parmaklar, Striker'ın ağzı benimkinde. "Onun sikini becer, Prenses. Adını haykırmasını sağla."

Viper'ın üzerine geri sallanıyorum, çıkardığı boğuk seslere bayılıyorum. Başı sırtıma düşüyor ve benimle birlikte biraz hareket etmeye başlıyor, benimle buluşuyor ama bunu kontrol etmeme izin veriyor. Eli kalçama saplanıyor, sanki canını kurtarmak için tutunmuş gibi.

"Kıpırdama," diyor Striker ve ben sallanmayı bırakıyorum. Beni göğsüne doğru çekiyor ve sikinin giriş yerimde hiçbir şey olmadığını hissediyorum. "Bana o amcığı ver, Prens. Benim için aç."

Aletin başını ilk kez içime soktuğunda nefesim kesiliyor, yüzümü boynuna gömüp onu içime çekiyorum. "Sığmayacaksın."

"Sakin ol," diyor Striker. "Bırak gireyim."

Ucu daha da içeri kayıyor ve çıkardığım ses vahşi, içimdeki vahşi kadından kopuyor. Striker acele etmiyor, Viper hayvani inilti çıkarırken içime girmeye devam ediyor ama hiç kıpırdamadan duruyor. Sonra ikisi de içime oturuyor ve kendimi o kadar dolu hissediyorum ki gözlerim yaşıyor.

Her nefes alışımında onları içimde o kadar dolu hissediyorum ki, bu ezici bir duygu. Şu anda gerçekten ele geçirilmiş durumdayım, ikisi tarafından sahiplenildim. Viper hareket etmeye başlıyor ve Striker'ın iniltisi beni ateşliyor. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, vücudum gevşiyor ve sadece hissediyorum. Striker'ın aşağıdan içime doğru yumuşak hareketleri, Viper'ın kıkırma yavaş ve nazik vuruşları. İkisi de parmaklarını tenimde gezdiriyor, her santimime değer veriyorlar.

Bu sert ya da zorlayıcı değil. İçimdeki arzuyu çekip çıkarmıyor, her itişte zevkimi söküp almıyor. Bu Striker, başımın arkasını nazikçe okşuyor, dudaklarını yanağıma bastırıyor, kulağıma hırıltılı nefesler veriyor. Viper, parmaklarını omurgamda aşağı yukarı gezdiriyor. Dudakları omzumda, sıcak göğsü sırtıma değişiyor, sonra bir eli saçlarımı okşuyor. Bana zevk veriyorlar, almıyorlar, derinliği, hızı kontrol etmeme izin veriyorlar, benimle eşleşiyorlar, benimle buluşuyorlar.

Göğsüm genişliyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, maskemi ıslatıyor.

Her nazik dokunuşta onların sözlerini hissediyorum. Dudakların her dokunuşunda ve baskısında. Tenimde gezinen her sıcak nefes, başka bir vaat.

Ben onlarınım.

Benimkini.

"Evet, Prens, sizin."

Büyük eller göğüslerimi avuçluyor. Omzuma yumuşak bir dudak dokunuşu. "Oh,

Mo Leannan, biz seniniz. Sen bizimsin ve asla bırakmayacağız."

Göğsümde derin bir özlem büyüyor, karnımda usulca ısı birikiyor. Sadece sıcak nefeslerden ve terli tenden oluşuyorum, onlar içimde, tüm boşlukları dolduruyor

boş alanlar. Duyduğum tek şey içime girerken çıkardıkları kaygan, ıslak sesler ve hırıltılı nefes alış verişlerimiz. Yatak gıcırıyor. Çaresizliğim damarlarımda parlak mücevherler gibi dolaşıyor.

Yatağı kavıyorum, aniden arzunun üstesinden geliyorum ve Viper'a geri dönüyorum, onu kıcıımı daha sert sikmeye zorluyorum.

"Kahretsin." Viper homurdanıyor. "Oh, evet, tatlım. Al onu. Daha sert." Kalçaları sarsılıyor, benimle birlikte daha hızlı hareket etmeye başlıyor. "Siktir, Strike, sakin sikimi okşarken çok iyi hissettiriyor."

"İkiniz de beni çok sert boşaltacaksınız." Striker'ın ateşli iniltisi yüzümün yan tarafını yelpazeliyor. "Siklerimizi çok iyi alıyorsun, Prens." "

"Bu kıcı dolduracağım," diyor Engerek, kelimeler pürüzlü tahtadan yontulmuş ve sırtımı ısıtıyor.

Üzerimdeki tüm eller sıkılaşıyor. İkisinin de kalınlaştığını hissediyorum ve inanılmaz derecede dolu hissediyorum, ısı çiçek açıyor, haşlanıyor, sıvıya dönüşüyor. Kulaklarımda kan uğulduyor.

Engerek'in iğrenç övgülerinin farkındayım.

Aferin kızıma, o mükemmel kıcınla sik beni. Bu doğru, kullan beni, tatlım.

Striker kalçalarını yukarı doğru kaldırıp kendini o kadar derine gömüyor ki onu varlığımın dokusunda hissediyorum.

O zaman ben bir hiçim. İçimde onlardan başka her şey yok olurken, zevk zihnimi paramparça olmuş cam gibi pençeliyor, her bir parça farklı bir his. Isı içime doluyor. İnemeler patlıyor, içimdeki her şey parçalanırken ilkel bir çığlık kopuyor ve kendimi onlara ve bedenimde dalgalanan bu zevke teslim ediyorum.

Isı içime doluyor, her yerimi dolduruyor, içime girdikçe zonkluyor ve nabız gibi atıyor.

Sonra sadece nefes nefese kalıyoruz, Viper sırtımda, beni Striker'ın göğsüne bastırıyor, alnı omzumda sallanıyor. Striker'ın ağır nefesleri kulağımda. Nefesimizi tuttuğumuzda Engerek kayıyor ve beni Striker'ın üzerinden çekiyor. Sırt üstü döndüm. Hareket edemeyecek kadar güçsüz olduğum için bana istediklerini yapmalarına izin verdim. Striker kollarımı başımın üzerine çekip yatağa sabitliyor. İri eller kalçalarımı ayırıp yukarı itiyor ve açıyor. Sıcak bir ağız amımın üzerine kapanıyor, dili beni ayırıyor. Bu his karşısında sarsılıyorum, Striker'ın benden akan dölleri yalayan dile teslim olmaktan başka bir şey yapamayacak kadar gevşiyorum.

"Temizlenene kadar ye onu," diyor Striker. Dişler meme ucumu sıyrıyor. "Siktir, Viper. Sen pis bir çocuksun."

Cevap niteliğindeki iniltisi klitorisimi titretiyor. Uzun, derin bir tur daha, sonra dili içimde.

"Onun dar amcığından döllerimi ye," Striker rasps. "Kızımıza, onu mahvetmemi ne kadar sevdiğini göster."

Çok fazla. Çok fazla his. Tutulmak, benim özüm, Striker'ın serbest kalması, çekilmek, yalanmak, tüketilmek başımı döndürüyor ve Striker'ın sıkı kavrayışıyla savaşıyorum, ama hareket etmeme izin vermiyor. Viper, kalçalarımı kapatmaya çalışarak kalçalarındaki ellerine karşı koyduğumda, durması için yalvardığımda bile rahatlamıyor çünkü çok hassasım, duygularımın üstesinden gelemiyorum ve vücudum çok sıcak ve yanıyor.

"Yapamam," diye sızlanıyorum.

"Yapamam." "Ona bir tane daha ver, Prenses."

"Yapabilirim-" diye çığlık atarak bir kez daha serbest bırakılıyorum. Striker her iniltimi aç bir öpücükle yerken ellerimi yatağa bağlıyor.

Beni bırakıyorlar ve bacaklarım kemiksiz bir şekilde yatağa düşüyor. Striker beni kucaklıyor, kaldırırken yanaklarıma öpücükler konduruyor. Beni yere bırakırken ona doğru sarkıyorum. Çıplak ayaklarım soğuk fayanslara çarpıyor. Çekmecelerin açıldığını ve battaniyelerin hışırtısını duyuyorum.

Viper'ın kendini ve muhtemelen yatağı temizlediğini fark edince yanaklarım alev alıyor.

Striker gitmeme izin veriyor ve bir kapının kapandığını duyuyorum. Maskemi çıkarıyorum ve banyo makyaj masasının tungsten ışığıyla vurgulanan sırtışını yakalıyorum.

Yanaklarımı avuçluyor, altın rengi gözleri yüzümü tarıyor, başparmaklarını yanan yanaklarımda gezdiriyor. "Bu oldukça kızarmış. Eğer utanıyorsan, dağınıklık için endişeleniyorsan, o zaman kesinlikle pis olduğunu söylememe izin ver."

Çekiniyorum.

"Siz, Prenses, iki siki birden alan küçük, pis bir kızsınız." Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve geri çekilirken dudaklarının şeytani bir sırıtışa dönüşmesiyle kalbimin durduğuna yemin edebilirim. "Sen çok mükemmelsin. Berbat bir nişancı olsan bile."

Bir alay kopuyor, sonra bir kahkaha, gözlerim göğsüne düşüyor, çünkü öyleyim. Gerçekten kötüyüm.

Striker parmağını çenemin altına sokup başımı geriye yatırıyor. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve orada gördüğüm şey beni eritiyor. Beni diri diri yakıyor.

Benimkini.

O benim.

Onlar *benim*.

"Sadece daha fazla pratiğe ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, o bakışın gözlerinden ayrılmasını asla istemiyorum. Onay. Takdir. Tam bir hayranlık.

"Daha iyisini yapacağım."

"Merak etmeyin Prenses, sizinle işimiz bittiğinde çok güzel ve ölümcül olacaksınız."

CHAPTER 34

CORA

PART OF ME sırlarıyla dolu bu depoda beni yalnız bıraktığına inanamıyorum ama başka seçeneği yoktu. Giymek için yırtık bir elbise ve topuklu ayakkabı dışında bir şeye ihtiyacım var. Breaker karnımın guruldadığını duyunca geri geleceğini ve o yokken burada, ana katta beklemesini söyledi.

Otuz dakika demişti. İşte bu kadar sürede mağa

za. Demek bu kadar süre gözetlemem gerekiyor.

Dün gece, Breaker bana gözetleme odasını gösterdi, kendi yatak odasını, ve şu anda bulunduğum birinci kattaki geniş açık alan. Breaker'ın motosikletinin kükremesinin sesini duyar duymaz, diğer odaları keşfetmek için üst kata koşuyorum, kalbim sinirden küt küt atıyor. Çarşaf ve temizlik malzemeleriyle dolu küçük bir dolap ile eski bir tuvalet ve paslı bir lavabodan oluşan küçük bir banyo dışında kilitli olduklarını görünce hayal kırıklığı adrenalini patlamasını bastırıyor. Diş macununu gördüğümde parmağıma biraz sıkıp dişlerimi elimden geldiğince temizlemek için kullanıyorum ve metal saklama raflarında düzgünce dizilmiş kapları karıştırıyorum. İçlerinde rastgele beyaz sabun kalıpları, jiletler ve tıraş kremi var. İnsan olduklarını ve sadece kas ve seksten oluşan süper askerler olmadıklarını göstermek için ilaç ya da kızarıklıklar için garip kremler yok.

Küçük banyoda değerli bir şey bulamayınca tekrar koridora çıkıyorum. Breaker'ın büyük boy gömleğini burnuma tutuyor, badem ve sedir ağacı gibi temiz, hafif toprak kokusunu içime çekiyorum. Bakışlarım

duvarı kaplayan kapılar, en uçtaki ikisine doğru ilerliyorum. Kilitleri açmaya çalışmanın kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Birincisi ve en önemlisi, açmak için kullanabileceğim bir şeyim bile yok ve ikincisi, nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden aşağıya iniyorum.

Ve mutfığı bul. Ya da en azından mutfığa benzeyen bir oda. Bir buzdolabı, büyük bir lavabo ve uzun bir metal tezgah var. Bir köşede modern bir ocak oturuyor, yersiz görünüyor. Buranın fabrika işçileri için bir kafeterya olduğunu ve burayı istihbarat toplamak için üs olarak kullanmaya karar verdiklerinde ocak ve buzdolabını eklediklerini anlıyorum.

Takip et, Cora. Seni takip ettiler.

Buzdolabı boş, sanki temizlenmiş gibi -muhtemelen bizi almadan hemen önce çünkü bir süre dönmeyeceklerini biliyorlardı- ve tezgahlar ve katlanır sandalyeli uzun masa temiz.

Televizyonun bulunduğu geniş açık oda da dahil olmak üzere her yer temiz. Paslanmış metal kirişler, siyaha boyanmış metal ve beton duvarlar ve fabrika makinelerinin vidalandığı zemindeki yuvarlak paslı delikler dışında her yer düzenli ve ev gibi.

Bir bekar evinin olabileceği kadar rahat.

Parmaklarım kitaplıkta geziniyor, klasik ve fantastik kitapların başlıklarını, eski siyah-beyaz DVD filmleri ve 90'lardan kalma rastgele grupların birkaç CD'sini inceliyor. Uzak duvardaki devasa televizyon yeni video oyun konsollarıyla çevrili, ki bu da burada dört erkeğin yaşadığı gerçeğine uyan tek şey.

Beni en çok etkileyen şey kişisel eşyaların olmaması. Buzdolabında fotoğraf yok, içki şişeleri dizili değil ya da spor hatıraları sergilenmiyor. Kitaplar ve eski filmler dışında, burası hayatın herhangi bir kesiminden ve yaş aralığından herhangi bir erkek grubuna ait olabilir. Üst kattaki ayrıntılı gözetleme ekipmanı düşünüldüğünde, bu endişe verici.

Belki de adamlar eşyalarını yanlarında götürmüşlerdir? Malikanedeyken odalarını aramaya hiç cesaret edemedim. Daha iyi biliyordum. Hazır olduklarında bana kim olduklarını ve ne istediklerini söyleyeceklerdi.

Reaper'ın sözünü düşününce karnım zonkluyor. Viper'ın. Striker'ın.

Kırıcı.

Bir motorun kükremesi kulaklarımı dolduruyor, Breaker'ın dönüşünü işaret ediyor. Bölme kapısı yukarı doğru kayarken boşlukta yüksek bir tıkırtı yankılanıyor. Breaker'ın motorunun devri yükseliyor ve motoru yavaşça fabrikanın arkasına doğru yönlendiriyor. Zahmetsizce motosikletten iniyor ve kaskını çıkarıp selenin üzerine koyuyor.

Siyah maskesini çıkarırken, yoğun bir odaklanmayla bana doğru adım atıyor ve içimi ısıtıyor. Uzun boylu, kaslı vücudunu mükemmel bir şekilde saran tamamen siyah binicilik kıyafetinin ona ne kadar yakıştığını inkâr edemem. Ona her şey yakışıyor: smokin, siyah tayyör, beyaz atlet gömlek ve siyah pantolon.

Stark çıplak ve üzerinden su damlıyor.

Ağız sulandıran bir güzelliği var ve şu anda güzel, masum görünümlü yüzünde bir gülümsemeyle bana doğru yürüyor. Bir podyum modeline benzediğini asla tahmin edemezdim - tam bir sanat eseri. O bizi izlerken ne Delilah'nın ne de benim onu fark etmemiş olmamız, onun fark edilmeme becerisi hakkında çok şey anlatıyor.

Bu bana Snyder rolünün işe yarayacağına dair umut veriyor. Hiçbirimiz onun geldiğini görmedik.

"Giyin." Breaker almam için bir çanta uzattı. "Harlow birazdan seni almaya gelecek."

Gözlerim bir elimdeki parlak sarı poşete kayıyor, sonra diğer elimdeki fast-food poşetine takılıyor. "Clyde burayı biliyor mu?" Bunu daha önce, Rune'un vücuduma ne yaptığını görmeden önce söylediğini hatırlamadan önce sorumu soruyorum.

"Harlow bizi tanıyor, evet," diyor Breaker, fast-food poşetini hevesli ellerime bırakırken.

"Belirsiz tutmak için iyi bir yol," diye mırıldanıyorum, yemeğimin paketini açarken ona sadece yarı dikkatimi veriyorum. Parşömen kağıdının kırışması karnıma bir neşe yayıyor. Dişlerim yağlı yemeğe battığında ve tuzlu, işlenmiş etin tanıdık tadı dilimde patladığında, memnun bir inilti çıkarıyorum ve sessiz bir teşekkürle gökyüzüne bakıyorum.

"Seni özledim," diye itiraf ediyorum hamburgerimden bir ısırık daha almadan önce. Adamlar bize taze yemekler ya da kuru meyve ve kuruyemiş gibi atıştırma malımlar sağlıyordu. Hepsi o kadar sağlıklıydı ki ağlamak istedim. "Seni çok özledim."

Breaker sırtıtarak bana bir şişe su uzatıyor. "Reaper seni bunu yerken görse sinir krizi geçirirdi."

"Sakin bana onun bir yemek züppesi olduğunu söyleme," diyorum sarı çantaya uzanarak. "O kesinlikle bir yemek züppesi," diyor Breaker, sırt çantasını bırakarak ve kanepeye yerleşiyor.

"Krep yaptı," diye belirttim. "Yemek züppeleri krep yapmaz."

Breaker'ın dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve kreplerin onlar için düzenli bir olay olmadığını gösteriyor.

Midem bulanıyor ve gözyaşlarımı tutmaya çalışarak dikkatimi çantaya veriyorum. O pisliği özleyeceğimi hiç düşünmezdim ama özlüyorum.

Çantanın içinde bir çift siyah tayt, sade bir iç çamaşırı ve bir spor sütyeninin yanı sıra bir takım basit spor ayakkabı ve bir paket çorap buluyorum. Benim için seçtiği tişört büyük bir Miami Dolphins forması, bu da ona kaşlarını çattırıyor.

"İnce seçim." Breaker sırtıyor ama ben yemeğimi bırakıp kocaman gömleğini sıyrıp çıplak vücudumu ortaya çıkarınca sırtması kayboluyor.

Gözleri hemen ısırık izine, sonra dikişlere, bacaklarımın arasına iniyor ve sonunda tekrar yüzüme bakıyor. "Küçük Kırmızı," diye fısıldıyor, acı dolu bir sesle.

Sesinin çatlamasına hangi kısmın neden olduğunu söyleyemiyorum -ilk gördüğünde neredeyse öfkelenmesine neden olan ısırık, yüz hatlarını tuhaf bir şekilde şekillendiren dikişler ya da bana uzanıp beni kucağına çekmesine neden olan çıplaklığım. Çıplak amım siyah binici kıyafetinin kaba malzemesine sürtünüyor, tam da şimdi sertleştiği ve gerildiği yere.

"Harlow yakında burada olacak," diye inliyor, kırımın yanaklarını yoğurup birbirinden ayırıyor, sonra da bu sabah söylediği tüm iğrenç şeyleri düşünüyormuş gibi onları birbirine bastırıyor. Dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildiğimde, kısık, muhtaç bir ses çıkarıyor ve adımı bir dilek gibi fısıldıyor.

Parmaklarım çenesinde ve yanaklarında geziniyor. O çok güzel.
Çok güzel.

Ağız benimkini kaplıyor, tüm düşünceleri susturuyor. Ellerim boynuna dolanıyor ve sonra göğsüne doğru iniyor. Pantolonuna doğru ilerliyor, fermuarın arkasına sıkışmış sikinin sertliğini hissediyorum. Öpüşmeyi kesiyorum. Breaker'ın solgun gözleri bir kez daha koluma kayıyor ve kalçalarını hafifçe kaldırarak içime doğru ilerlediğini hissediyorum. Zar zor fark ediliyor ama omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Ne kadar ıslak olduğumu hissederek ona doğru bastırıyorum.

"Hâlâ güvenli olmalı," diye fısıldıyorum, gözlerinin tekrar koluma kaymasını izliyorum.

Bu sabah ona doğum kontrol implantının çıkarıldığını söylemediğim için suçluluk duyuyorum, böylece benimle seks yapma konusunda bilinçli bir karar verebilecekti. Belli ki endişeli.

"Sana söylemediğim için özür dilerim. Koruman var mı?"

Çözemediğim gırtlaktan bir ses çıkıyor.

"Çekmek sadece-" Dudaklarını dudaklarıma bastırınca sözlerim kesildi.

Beni

m. "Çekilmiyorum." Ellerimi sıkıyor. Dudakları benimkilerden ayrılıyor ve

Beni sırtüstü yatırıyor, sonra üzerime yerleşiyor, pantolonunun fermuarını açmak ve kendini serbest bırakmak için elimi itiyor. "Aç. Bacaklarını benim için aç, Küçük Kırmızı."

Avuç içi dizlerime inip onları iterek açtığında kalçalarım birbirinden ayrılıyor. Aralarında diz çöküyor, dizlerinden biri kanepenin minderinde, diğer bacağı yerde duruyor. Büyük bir eliyle kalçalarımı kavıyor ve girişime doğru ilerlerken beni acımasızca kendine çekiyor.

"Kırıcı," diye nefes alıyorum, elim kolçağa yaslanmak için havalanırken içime giriyor ama ben inleyince duruyor. Etrafında gerilen amımın acısı ezici. *O* ezici. İhtiyacı vahşice.

"Siktir," diye tıslıyor, yavaşça geri çekilmeden önce çekiliyor, vücudumu onu kabul etmeye zorluyor.

Gözlerim kapanıyor, amım acının çok fazla olduğu noktaya kadar geriliyor. Dudağımı ısıyorum, irkiliyorum, biraz daha derine kayarken bağırmadan onu almaya çalışıyorum.

"Bana bak." Yanaklarımı sıkıyor. "Bana bak, pis kız."

Gözlerim açılıyor ve yüzüne yerleşiyor. Çenesi sıkılmış, kaşları çatılmış, gözleri parlak mavi ve vahşi, akli dengesi yerinde değil gibi görünüyor. Evcilleşmemiş.

"Seni sertçe becermek üzereyim. Sertçe." Sesindeki vahşet, kalçalarımın arasında kaygan bir ısı birikmesine neden oluyor ve aletini içime daha derin sokmasına yardımcı oluyor. "İşte böyle. Fu-ck."

İlerliyor, itiyor, yaklaşıyor. İnliyorum, bacaklarımı açıyorum
Daha geniş.

"Hadi, Küçük Kırmızı, bunu kaldırabilirsin. İçinde olmak istiyorum.

Ben

aklımı kaçırmak üzereyim."

Bildiğim için başımı sallıyorum. Kalbim çılgınca atıyor, sadece çılgınca atmıyor, aynı zamanda yerleşmiş olan ağrıyı hafifletmek için çaresiz hissediyorum. Elim hala kolçağın üzerindeyken, diğer elimle klitorisimin etrafında dönüyorum, gözleri her hareketi takip ediyor ve kendini santim santim içeri kaydırmaya devam ediyor. Sonra tamamen içime giriyor ve hareket etmeye başlıyor, yavaşça ilerliyor ama her itişte hızını ve kuvvetini giderek artırıyor.

Breaker ayak bileğimi kavrayıp omzuna kaldırıyor ve topuğumu destekliyor. Diğer eliyle kalçamı kavrayarak beni yerimde sabitliyor. Açı onun daha da derine girmesini sağlıyor ve içime çok derin girmesinin verdiği hafif acıyla haykırıyorum ama daha fazlasını isteyerek sırtımı dikleştiriyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"*Kahretsin, Küçük Kırmızı*, bu kadar küçük bir kıza göre sikimi çok iyi alıyorsun," diye homurdanıyor dişlerini gıcırdatarak. "Sikimi amının derinliklerine çek, seni açgözlü şey. Evet, aynen böyle. Hepsini al."

Daha sert itiyor, neredeyse acımasızca. Bu sabah yumuşak ve tatlıydı, ama şimdi sert, sert kavrayışlar ve etime batan tırnaklarla. Dişleri baldırıma batıyor, dili ayak bileğimin üzerinde geziniyor, hayvani iniltileri etrafımızda yankılanıyor.

"Daha fazla dayanamayacağım güzelim," diye mırıldanıyor. "Gelmene ihtiyacım var."

Kalçamdaki eli klitorisimdeki eliyle birleşmek için hareket ediyor. Başını eğip tükürüyor ve başparmağını kullanarak ıslaklığı hassas çıkınımın üzerine yayıyor. Kanım sıcaktan zonkluyor ve ona karşı geri itiyorum, beni daha sert sikmesi için onu zorluyorum. Daha hızlı ve daha derin.

"*Fu-ck*," diye homurdanıyor, daha fazla güçle ileri doğru iterken başını geriye atıyor, hareketleri özensizleşiyor, başparmağı daha fazla basınçla daha hızlı dönüyor. "Amin o kadar dar ki."

Onun kontrolünü kaybettiğini görmek beni uçurumun kenarına itiyor. İçimden zevk akarken çığlık atıyorum, sırtım kamburlaşıyor ve tırnaklarım derisini kazıyor. Orgazmı atlatırken kalçalarım ona karşı sallanıyor.

İçimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor ve onun derin, gırtlaktan gelen iniltisi odayı inletiyor. Aklımı başıma topladığımda beni çoktan kucağına çekmiş, hâlâ içime gömülmüştü. Kalçalarımı kavırıyor, yavaş ve bilinçli vuruşlarla beni hâlâ sert olan sikinin üzerinde yukarı aşağı yönlendiriyor, döllerini içimde daha da derinlere boşaltıyor.

"Durmamız gerek," diyor ama sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir hali var. "O gelmeden önce fazla zamanımız yok ve senin gitmen gerekiyor."

"Gitmek mi?" Onu terk etme düşüncesi kalbimi acıtıyor. Mantıken geri dönmem gerektiğini ve onun da görevine devam etmesi gerektiğini biliyorum. Rune ona tam da istedikleri gibi bir davetiye gönderdi.

"Evet, git, Küçük Kırmızı." Beni usulca öpüyor, acı verici bir şefkatle. "Ama unutma, beni göremesen bile ben hep seninleyim, seni güvende tutuyorum."

Otuz dakika sonra Clyde fabrikaya dalıyor, gözleri ölümcül bir şiddetle parlıyor, parmakları birini boğmaya hazırmış gibi iki yanında seğiriyor. Beni o karanlık gözlerle süzdüğünde, dün gece içeri girdiği şey hakkında daha sonra konuşacağımızı biliyorum.

Gözlerimi ona diktim. Evet. Konuşacağız. Konuşacağız. Yıllardır adamlara bilgi veriyor.

"Telefonların nasıl çalıştığını unuttun mu?" Clyde arkamdaki Breaker'a ters ters bakıyor, elleri omuzlarımda, sıcak göğsü sırtıma değiyor. "Birkaç saat içinde Zane ile içki içeceksin."

"İçecek?" Arkama yaslanarak soruyorum, böylece onun vücuduna yapışmış oluyorum. Breaker'ın eli kalçama düşüyor ve Clyde bunu kesinlikle fark ediyor. Bakışlarının Breaker'ın eline sabitlenmesinden ve çenesinin sıkışmasından anladığım kadarıyla kafasında parçaları birleştiriyor. Muhtemelen zaten bildiği ama adını koyamadığı, belki de koyamayacak kadar korktuğu şeyler.

"Evet, Zane ile," diyor Clyde sıkılmış dişlerinin arasından. Gözlerini Breaker'ın elinden ayırıyor, kalçamı yakından kavlıyor, vücudumun şekline aşına ve onları benimkilerle kilitliyor. Hava tedirginlikle çatırdıyor. Breaker düşman ama aynı zamanda bir suç ortağı. Ortak bir amaçları var ve bu amaç Rune'u sona erdirmek.

Breaker intikam için bu işin içinde. Clyde... Ben o kadar emin değilim.

Breaker'a bakmak için başımı geriye eğiyorum. "Ben senin gerçek adın mı?" Dün gece bana söylediğini hatırlayarak soruyorum.

"Ehliyetlerimden birinde yazıyor." Omuz silkiyor. "Ama hayır, benim adım Breaker."

"Onlardan biri mi?" Bir omuz silkme daha.

"Öyle biri yok Cora," diyor Clyde, Breaker'ı işaret ederek. "Babasının ona verdiği isimden başka bir ismi yok. Sadece şirket için bir kılıf olarak Ben Snyder ismine sahip."

Breaker, "Babamız her birimiz hakkında kayıt tutmuş," diyor. "Ama ne koruyucu ailemin ne de öz annemin ailesinin kayıtları var. Ben baktım. Fallon bizi aldığı anda ortadan kaybolduğumuzdan emin olmuş."

"Bu yüzden yetimleri ya da sokak çocuklarını yanına alırdı," diyor Clyde. "Köhne bir çocuğun kaybolması kimsenin umurunda değil."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Clyde'a soruyorum, hala sersemlemiş bir halde, her şeyi çözmeye çalışıyorum. Sanırım dün gece beynim kısa devre yaptı ve bugün de tüm bunları sindiremiyorum. Okul, Clyde'ın Breaker'ı tanınması, Clyde'ın onlarla çalışması, bu da diğer adamları da tanıdığı anlamına geliyor.

"Zane yatından bahsetti," diyor Breaker, derin sesi sarmal düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Aldığım mesaj net değildi. Onunla orada mı buluşacağım?"

Midem bulanıyor. Zane birkaç şeyle tanınır, bunların hiçbiri değişmedi.

Clyde, "Ben'in kadınlara, partilere ve pahalı teknelere olan düşkünlüğüyle ünlü olduğunu biliyorsun," diyor. "Zane yeni yatını göstermek istiyor."

"Öyle mi?" Clyde'ın "kadınlar" kelimesi dışında söylediklerinin geri kalanını zar zor duyarak soruyorum, ki bu konuya daha sonra kıskançlık her düşüncemi lekelemediğinde değineceğim.

Breaker'ın kaşları çatılır. "*Ben*'in çapkınlık konusunda bir ünü var. Snyder A.Ş.'yi kurduğumuzda hepimiz şirket için en iyi yüzün ben olduğuma karar verdik. Şimdi Rune şüphelenmesin diye inandırıcı olmak için ona göre davranmak zorundayım."

"Yani *Ben* partilerden ve güzel kadınlardan hoşlanıyor. Breaker'dan değil," diye açıklık getiriyorum, sesimin buz tuttuğunun farkındayım.

"Tanrım," diyor Clyde. "Yeşil sana hiç yakışmıyor."

"Benim gözlerim yeşil," diye çıkışıyorum.

"Anlıyorum." Clyde bakışlarım karşısında sırtıttı. Elini bana doğru uzattı. "Gel hadi. Rune seni aramaya gelmeden önce evime dönmeliyiz. Telefonlarımızı geride bıraktım çünkü benimkini takip ettiğinden eminim ama seninkini de takip ettiğini biliyorum. Telefonunda bir hareket olmazsa yakında şüphelenecektir. Dün gecedен sonra söyleyecek bir şeyi olduğundan değil."

Breaker'ın göğsünden hırlamaya varan ilkel bir ses yükseliyor. Elini okşadım. "Rune telefonumu mu takip ediyor?"

"Gelen ve giden her bir mesaj, aramalar ve konumunuz," diye onaylıyor Clyde. "O yüzden dikkatli olun. Ona mesaj atmayın," diyerek Breaker'ı işaret ediyor, "ve bundan asla bahsetmeyin," diyerek parmağını havada çeviriyor, "telefonunuzda."

Spor ayakkabılara uzanıyorum, Breaker'ın bir playboy olduğu fikri midemi hala bulandırırken aklıma bir fikir geliyor. Clyde'la yüzleşmek için arkamı döndüm. "O gün bizi götüreceklerini biliyor muydun?"

Çenesi titriyor. "Evet."

"Ama Manuel'i öldürdüler," diyorum. "İnsanları öldüreceklerini biliyor muydun?"

"Bu hepimizin almak istediğı bir riskti. Reaper kimsenin zarar görmesini istemiyordu, bu yüzden binada çok az insanın olduğu bir gün olmasına dikkat ettim." Clyde çorap paketini açıp bana bir çift çorap uzatırken bakışları Breaker'a kayıyor. "Ayrıca Manuel'in sana bakışı hoşuma gitmedi," diyor Clyde dobra dobra. "Bunu hak etmişti."

Yüce İsa.

"Yine de," Clyde Breaker'a ters ters baktı. "Bir gece önce seninle kulüpte buluşmayı planladıklarını bilmiyordum."

Beni kanepeye itip önümde diz çökerken Breaker'ın dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Ayağımı tutup çorabımı giyerken dizimi öpmek için eğiliyor. Kış gözleri benimkilerle buluştuğunda, şakacı göz kırpması keşke gitmek zorunda olmasaydım dedirtiyor.

Clyde'in şık ve modern evine adım atar atmaz keskin, keskin çamaşır suyu kokusu duyularıma saldırıyor. İçerisi steril ve sade dış görünüşüyle mükemmel bir uyum içinde. Evrak işlerini bırakmak için birkaç kez buraya gelmiş olsam da, hiçbir zaman gereğinden fazla kalmadım ya da evin önündeki çalışma odasının ötesine geçmedim.

Clyde bana doğru dönüyor, pişman olacağı bir şey söylememeye çalışıyormuş gibi çenesini sıkıyor. Konuşacağımız konusunda beni uyarmıştı. Sadece bunun şu anda olacağını düşünmemiştim. Dün gece neredeyse saldırıya uğradığımı hatırlayınca kalbim hızla çarpıyor ve olanları Clyde'a açıklamak zorunda kalacağımı bildiğim için dudağımı ısıırıyorum. Beni nerede bulacağını nasıl bildiğinden bile emin değilim ama bulduğı için minnettarım.

Bir anlık yoğun iç tartışmadan sonra hiçbir şey söylemiyor ve topuğunun üzerinde dönüyor.

Clyde'ı girişten geçip ofisine kadar takip ederken, Rune'un farkında bile olmadan beni yetiştirmesine yardım eden adamın evine bakıyorum. Çoğu

Bir yetişkin olarak Clyde ile etkileşimlerimin çoğu Rune ve Zane ile iş toplantıları ya da Rune'un evindeki anlaşmalar ve birleşmelerle ilgili tartışmalar etrafında dönüyor. O sadece sadık ve güvenilir bir sağ kolu değil, aynı zamanda Rune'un çocukluğumun her anında yanında olan bir arkadaşı.

Clyde ailemin Rune'la yediği her yemeğe katılırdı. Ailelerimizle iş konuşurken havuzun etrafında oturup Delly ve benim yüzmemi izlerdi. İkimiz de büyüdükçe bir koruma gibi oldu, gezilerde bize eşlik etti ve Rune etkinliklere katılamadığında ya da katılmadığında onun yerine geçti. Balodan eve döndüğümde yanımdaydı, beni sağ salim eve teslim edene kadar Rune'la birlikte beklemişti.

Clyde her zaman oradaydı, sessizce beni izliyordu, hayatımda istediğim ortak tipini şekillendirdiğinin farkında değildi. Güçlü. Yetenekli. Güvenilir. Koruyucu. Aşkında biraz dengesiz.

Rune'u öğrenmesinden bu kadar korkmamın sebebi de bu delice sevgiydi. Rune'un bana yaptıklarından ne kadar nefret etsem de onu hala bir baba gibi seviyordum. Daha fazla. Kafam o kadar karıştı, ona o kadar çok travmayla bağlandım ki bir parçam Clyde'ın beni zorla aldığını öğrenirse Rune'u öldüreceğinden korkuyordu. Eğer bu zorlamanın korkudan rızaya dönüştüğünü öğrenirse.

Çünkü Clyde Rune'u öldürürse, hain olarak damgalanır ve ailem gibi öldürülür. Ve onun ölümünün benim elimde olmasına izin veremem. Bu beni mahveder.

"Al." Clyde telefonumun içinde olduğu küçük çantayı uzatıyor. İçine bakıp zarfı görmesinden korktuğum için midem bulanıyor. Ama eğer görseydi, şu anda bu kadar sakin olmazdı. Rune'u arıyor olurdu.

"Çabuk," diyor, "mesajlara cevap ver ki aktif olduğunu gösterebilirsin. Rune dün geceyi benimle geçirdiğini düşünüyor. İkimizden de şüphelenmeden önce ona kanıt ver."

Telefonumun kilidini açıyorum ve birkaç dakikamı işle ilgili mesajlara yanıt vererek geçiriyorum. Clyde'a hızlı bir bakış atarak rehberimi açıyorum, istediğim ismi buluyorum ve mesajımı yazıyorum.

Başparmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyor, kalbim tekliyor. Gönder tuşuna bastım.

Saniyeler içinde Zane'in metni okuduğunu gösteriyor.

Telefonumu çantama geri koyuyorum ve bileğime bağlıyorum.

"Bu taraftan," diyor Clyde, istediğimi yaptığımı görünce. Beni ofisinden çıkarıp evinin arka tarafına doğru götürüyor.

Ev demek yetersiz kalır. Genişleyen modern bir sanat eseri. İçeride ve dışarıda her şey pırıl pırıl beyaz - duvarlar, mobilyalar, sıva mimarisi - ve tüm vurgular koyu, dumanlı gri-mavi. şehrin eski kesiminde yer aldığı için okyanusa bakan geniş bir araziyle çevrili ve bu da lüks hissine katkıda bulunuyor.

İki beyaz kare sütunun arasına sıkışmış devasa gri metal bir kapıya doğru ilerliyoruz. Avucunu bir ekrana bastırmasını ve kapının kayarak açılmasını izliyorum.

Soğuk hava yüzüme çarpıyor. "Ne yapıyoruz biz?" "Silahla ateş edeceksin," diyor Clyde.

"Sabahın 10'unda söylenecek garip bir şey ama olsun."

"Seni eski fidyecinin suç kararghından almamdan daha tuhaf değil," diye homurdanarak kapıdan içeri girdi ve beni sürüklemek için elimi tuttu.

İçerisi loş, ta ki o mekanın derinliklerine doğru ilerledikçe ışıklar yavaş yavaş yanana kadar. Duraklıyorum, boğuk bir nefes alıyorum.

"Sen ciddi misin?" Daireler çizerek soruyorum. Ağır metal kapı arkamdan tangırdayarak kapanıyor ve ses tüm mekanda yankılanıyor. Devasa oda askeri bir griye boyanmış, bir duvarın düz siyah metal dolaplarla kaplı bir bölümü dışında boş. Karşı duvarda eski, harap bir sahnenin iki büyük siyah beyaz resmi bulunuyor. Sahnenin ortasında birkaç bale dansçısı çeşitli pozlarda donup kalmış. Arka taraf gölgede kalmış ama ortada uzun bir masaya benzeyen bir şey seçebiliyorum.

Bir kahkaha atıyorum ve dolap sırasına doğru yürüyen Clyde'a bakmak için geri dönüyorum. "Ne kadar da süper ktsn, Clyde. Evinde gizli bir inin olduğunu hiç tahmin etmemiştim."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var kızım," diye homurdanıyor Clyde, metal bir dolabın kilidini açıp silahları çıkarmaya başlarken.

"Mesela senin bir cephaneliğin var." şık siyah ateşli silahlara bakmak için bir adım ne ıkıyorum. Savaşın yıkıma uğrattığı ülkelerde askerlerin kullandıklarına benziyorlar ve bana doğru bakınca kaşlarımı çatarak soru soruyorum. "Ve düşman için bir ispiyoncu olduğun gerçeği."

Clyde büyük bir tüfek alıyor ve şarjörünü yerine takıyor. Parlak turuncu kulaklıkları boynuma asıyor, sonra kendisi için birkaç eşya topluyor.

Karanlık gözler benimkilerle buluşuyor. "Nasıl sikiştiğini konuşalım mı? bir tane?"

Sırıttıyorum. "Bir tane mi?"

Çıkardığı ses bana Azrail'i hatırlatıyor. Ölümcül.

"Delly de." Dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Dördü de, eğer bilmek istersen."

"Değilim," diyor bana sırtını dönerek. "Gel hadi. Bir şey çekmem lazım."

Odanın arka tarafındaki ışıklar açılıp etrafı aydınlatırken, sinirden tüylerim diken diken olmuş bir halde onun peşinden gidiyorum. Odanın ortasındaki uzun masanın arkasında duran Clyde, iki silahı ve birkaç şarjörü yere bırakıyor. Masanın ortasında bir kontrol paneli durmaktadır. Clyde birkaç düğmeye basar ve ışıklar boş bir koridor boyunca art arda hızla yanar. Sonunda, bir spot ışığı iki hedefin üzerine parlak mavi-beyaz bir parıltı yayar.

Bilekliğimi çıkarıp masanın üzerine koyarak, "Evinizde koca bir atış poligonu mu var?" diyorum.

Beni görmezden gelerek boynuna sarı kulaklıklar takıyor ve bir silah alıyor. "Benim yaptığımı yap," diyor ve ateş etmek şöyle dursun, tutamayacağım kadar büyük görünen bir tüfeği bana uzatıyor. "Bu yarı otomatik bir AR-15. Vurmak istemediğin hiçbir şeye doğrultma."

"Daha küçük bir şeyle başlamam gerekmez mi?" Almadan önce göz ucuyla bakarak soruyorum. Göründüğünden daha ağır ve dolu bir silah tuttuğumu düşününce midem bulanıyor. "Glock gibi bir şey mi?"

"Glock'ların da bir tepmesi var ve senin küçük ellerin için rahatsız edici olabilir." Clyde diğer tarafıma geçiyor ve tüfeği nasıl tutacağımı gösteriyor. "Omzuna sıkıca yasla. Vücudun geri tepmeyi emecek, bu yüzden sıkı bir tutuş sağlamalısın."

Kalbim küt küt atarken, onun duruşunu ve silahı tutuşunu taklit ediyorum, parmağımı onun gibi tetikten uzak tutmaya dikkat ediyorum.

"Güzel," diyor Clyde, kulaklıkları takarken. Benim de aynı şeyi yapmamı bekliyor. "Ateş edeceğim, böylece ne kadar gürültülü olduğunu ve nasıl geri teptiğini görebilirsin."

Dudağımı ısırdım ve bekledim.

Mermi namludan patlıyor ve hedef dalgalanıyor. Tekrar ateş ediyor ve kalbim güm güm atıyor. Silahı ne kadar sıkı tuttuğuna, kalın omzuna ne kadar geri teptiğine, vücudunun darbeyi nasıl emdiğine odaklanıyorum.

Tüfeği indirdiğinde bana baktı.

"Seninle evlenebilir miyim?" Yarı bağırarak sordum. "Bu çok seksiydi."

"Kaba olma kızım," diyor ama dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Ben çok yaşıyım."

"Yani, bunu düşünür müsün?" Soruyorum, "Seninle evlenmeyi Zane."

Gözlerini devirmesi beni güldürüyor.

"Hadi," diyor, atış poligonunu işaret ederek. "Bakalım ne ..seni yarattı."

"Sidik ve sirke, hatırladın mı?" Tüfeği kaldırıp nişan alıyorum.

"Morarmış bir göz mü istiyorsun?" Silahı ellerimde yeniden konumlandırıyor, bana nişangâha nasıl bakacağımı gösteriyor ve ancak tatmin olmuş görüldüğünde geri adım atıyor.

Derin bir nefes alarak tetiği çekiyorum ve silahın omzuma vurduğu sert darbeyi hissediyorum. Beklediğim kadar kötü değil ama yine de beklediğimden daha fazla. Hedefin hareket etmediğini fark ettiğimde kaşlarım çatlıyor.

"Tekrar dene," diye bağırır Clyde. "Sıkı tutun."

Tekrar nişan alıyorum ve birkaç atış daha yapıyorum. Sonra şarjör boşalana kadar ateş etmeye devam ediyorum ve hedef hala hareket etmiyor. "Onu vuramıyorum," diyorum silahı yere bırakıp kulaklıkları çıkararak. "Sıyırıp geçmiyor bile."

Clyde kulaklıklarını çıkarırken içten bir kahkaha atarak "Kızım," diyor. "Çelik gibi taşakların var."

Hedefi işaret ediyorum. "Çelik bilyeler nişan almama yardımcı olmuyor."

Clyde tüfeğini tekrar eline alıyor ve ucuna uzun siyah bir tüp takıyor, sonra daha uzun bir tane daha. Gözüme takılıyor ve sırtıyor. Şu anda kendini o kadar iyi hissediyor ki gülümsemesine eşlik etmekten kendimi alamıyorum.

"Bu bir susturucu mu?" Ona soruyorum, o işaret edip ateş ederken gözlerim büyüyor, gürültü öncekiyle kıyaslanamaz bile.

"Susturucu." Tüfeği indirdi ve bana uzattı. "İşte, bunu dene bir tane."

Onu alıyorum ve nişan alıyorum.

"Bunun daha büyük bir tekmesi var, o yüzden kaçmaya çalışıyormuş gibi tut. Sen kontrol edin, tam tersi değil."

Derin bir nefes daha alıp duruşumu genişleterek tetiği geri çekiyorum ve patlama sesi beni geri tepmeye hazırlamıyor. Hafifçe geriye doğru tökezledim, her şeyden çok şaşırdım. Gözlerimi kırıştıyorum ve kendimi düzeltiyorum, ölümcül tutuşumu sürdürüyorum ve nişan alıp ateş ediyorum. Hedef dalgalanıyor.

Tüfeği indiriyorum ve sırtıyorum, Clyde'ın memnun sırtışıını yakaladığımda göğsümdede tatmin edici bir sıcaklık yayılıyor.

"Çok doğalsın," diyor. "Yine."

Tekrar nişan alıp ateş ediyorum, kendimi daha kararlı ve kendinden emin hissediyorum, şarjör boşalana kadar neredeyse her seferinde hedefi vuruyorum.

"Bu silahı diğerinden daha çok seviyorum," diyorum kulaklıkları çıkarırken. "Nişancılığım daha iyi."

"Mermileriniz canlı olduğunda yardımcı olur."

Gözlerini yakalıyorum ve yüzündeki eğlenmiş ifadeyi fark ediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Kıkırdıyor. "Gerçekten sana gerçek mermili bir yarı otomatik vereceğimi mi sandın?" Bana verdiği ilk silahı alıp yeni bir şarjörle doldurduktan sonra bana uzattı. "İlk şarjör kurusıkı atıyordu." Kulaklıklarımı yeniden takıyor ve hedefi gösteriyor. "Öldürmek için nişan al."

CHAPTER 35

CORA

I Altı yaşındayken ışıklar açıkken uyumaya başladım. Odama girdiğinde şeytanı görmek beni biraz olsun rahatlatıyordu. Annem içeri girer ve bana yatakta kalmamı ve uyumamı söylerdi. Beni hiç yatırmadı. Hayır, yanan kızıl saçlı Düşmüş Melekler böyle rahatlıklar sunmazlar.

Bir gece bir bardak su istemeye cüret ettim ve bana öyle sert bir tokat attı ki bir daha asla istemedim. O andan itibaren, yatakta kalma konusundaki katı kuralını uygulamaya başlamadan önce ihtiyacım olan her şeye sahiptim. Bir gece gizlice dışarı çıktığımda onu kanepenin üzerinde domalmış, bir adam iç çamaşırını emerken arkadan ona sokulurken ve babam masasının arkasından onu izlerken bulana kadar, annemin neden geceleri odamda kilitli kalmamı istediğini nihayet anlamıştım.

Neyin peşinde olduğunu görmem umurunda değildi. Dürüst olmak gerekirse, gelen giden misafir sayısına bakılırsa, muhtemelen umurunda bile değildi. Sadece yalnız kalmak istiyordu. Bir çocuk sahibi olmak partilerini mahvetti ve beni dolaba tıkmak onun hızlı çözümüydü.

Bir süre sonra alıştım. Saatlerce o karanlıkta kalmaya. Ama sonra o gün beni unuttu ve ben farklı bir insan oldum.

İki gün sonra beni bulduğunda gözlerindeki dehşeti görebiliyordum. Beni neredeyse öldürdüğü için değil. Hayır, annemin tek endişesi kendi iyiliği idi. Babamla hastaneye gitmeme gerek olmadığını tartıştı.

Onu tutuklatmaya çalışacaklardı ve sonuçta beni oraya koymak zorunda kalması *benim* hatamdı.

Malikaneye geri döndüğümde tüm o anılar yüzeye doğru tırmanmaya başladı. Etrafta dolaştım, evdeki her bir ışığı yaktım, Clyde da yanımdaydı, ta ki sonunda ona beni yalnız bırakmasını söyleyene kadar.

Zane yakında burada olacağını söyledi ve sinirlerim yıprandı.

Ona daha önce gönderdiğim mesajda birkaç şeyi gözden geçirmek için buluşmak istediğimi söylemişim. Kabul etti ve öğleden sonra benimle burada buluşacağını söyledi.

Dün geceden sonra, bunu yapmam gerektiğini biliyorum. Rune ve Zane arasında, bu evlilik tamamlanırsa, artık hayatım ya da bedenim üzerinde kontrolüm olmayacak. Ruhuma sahip olana kadar iki adam da tatmin olmayacak.

Buna bir son vermeliyim.

Bu sabah evindeki işimiz bittiğinde Clyde'a malikâneye dönmemiz gerektiğini söyledim. Homurdandı ama yine de başka soru sormadan beni buraya getirdi.

Şimdi annemin pantolonunu, ipek bluzunu, siyah babetlerini giymiş, kulaklarımı süsleyen o güzel elmas küpeleri takmış, beni kilitlediği koridordaki dolabın önünde duruyorum. Kapıyı açmak ve onca karanlığı barındıran bu mekânı ışığa boğmak istiyorum. Sanki o lanetli yere aydınlık getirmek kalbimi bıçaklayan acıyı bir şekilde dindirecekmiş gibi.

Ben bir aptalım, biliyorum.

Ama yine de yapmak istiyorum. Geçmişteki ben için. Hâlâ anılarımda yaşayan, karanlıktan korkan çocuk için. Onun dünyasına biraz ışık getirmeyi arzuluyorum ama kapıyı açmak için elimi bile kaldıramıyorum.

Geçmişteki benliğim için mücadele edemeyeceğimin farkına varmak, şu anda kendim için mücadele etmeye başlamamın yıllar aldığı gerçeği kadar acı veriyor. Ve bu cesareti sadece başkaları bana değerli olduğunu söylediği için buldum.

Buna kendim bile inanmadım. Her zaman tacizi hak ettiğimi düşündüm. Annem beni pek çok yönden mahvetmişti. Onun istismarı, ihmali ve bana asla vermediği şeylerle şekillendim. Sevgi. Takdir. Hayatımın ilk on yılını bir yük gibi hissederek, sürekli değersiz olduğumu söyleyerek geçirdim. Onun işkencesinden kurtulduktan sonra bile, değerimin koşullara bağlı olduğunu hatırlamaya devam ettim.

Tatlı olmak zorundaydım. Cana yakın. Asla şikayet etmemeliydim.

Yoldan çekil.

O zaman, ancak o zaman, ilgiye değerdim.

Sinirlerim tepemde, kapı koluna uzanıyorum. Parmak uçlarım soğuk metal tokmağa sürtünürken diğer elim duvardaki elektrik düğmesine uzanıyor. Çevir. Çevir. Soluk sarı ışık küçük alanı dolduruyor, midemin bulanmasına ve parmaklarımın ağrmasına neden oluyor.

Bakışlarım ahşap kapının iç tarafına düşüyor. Küçük tırnaklarımın bıraktığı oyuklar hala ahşap damarlara kazınmış durumda.

Sadece bir dolap. Mezar değil. Artık o çaresiz kız değilim. Artık bir kadını ve herkesin paspası olmaya bir son vermeye kararlıyım.

Metal çubuğun üzerinde eski kazaklar ve yağmurluklar asılı. Köşede küçük yağmur botlarım duruyor, sarı çiçekleri solmuş. En üst rafta eski saklama kutuları ve albümler var. Parmak uçlarımda durup ilk albüme uzanıyorum. Parmağım kenarına değiyor ve resimler dağılıyor, yapraklar gibi yere savruluyor, aşağı çekip göğsüme sarılıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Clyde arkamdan sordu. İrkiliyorum, fotoğraf albümünü düşürüyorum.

"Hiçbir şey." Dağınık resimleri kitaba yerleştirmek için çömeliyorum ve dik durup kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum.

Kapı zilin gürültüsü Clyde'ın kaskatı kesilmesine neden oluyor ve kolumu tutarak bana ters ters bakıyor. "Ne halt ediyorsun sen? Kapıda kim var?"

Ona sinsî bir sırıtma yapıyorum. "Zane ve benim konuşmamız gereken bazı önemli konular var."

Belki de bu kötü bir fikirdi. Ellerim titriyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki başım dönüyor. Bu toplantı geçen gün iyi bir fikir gibi gelmişti ama şu anda o kadar emin değilim. Şu anda kendimi her zaman olduğum gibi küçük bir kadın gibi hissediyorum - sonradan düşünülen, itilip kakılan, kullanılacak ve bir kenara atılacak biri.

Daha iyi şeylere giden yolda bir pit-stop.

Zalimlikte sınır tanımayan bir adamın intikam sembolü.

"O piç fuayede bekliyor." Clyde'ın derin sesi kafamdaki karmaşayı dağıtıyor. "Bana ne konuşmayı planladığını söylemek ister misin?"

"Hayır," diyorum, avucumu parlak masanın üzerinde kaydırırken göz temasından kaçınıyorum. Gözlerim ya özgürlüğümü ya da sonumu getirecek olan beyaz zarfa takılıyor. "Onu içeri gönderin."

Bir gün önce bir temizlik ekibi çağırılmışım ve şimdi ev, açık perdelerin arasından süzülen akşamüstü ışığının altında pırıl pırıl parlıyor. Havada hafif bir limon cilasası kokusu var.

Viper'ı özledim. Üzerimdeki ellerini ve sanki oda ona aitmiş de başkalarının orada var olmasına izin veriyormuş gibi odanın içini yiyip bitirmesini özlüyorum.

Striker

Reaper.

Tanrım, Delly'i nasıl da özlüyorum.

Birkaç dakika sonra Zane içeri girer, Clyde da hemen arkasından. Zane büyük masayı işaret ediyor, dudakları alaycı bir sırıtışla kalkık. "Gördüğüm kadarıyla köklerini benimsiyorsun."

Clyde'a başımla umursamaz bir selam veriyorum ve şu anda kendimi annem gibi hissediyorum, midem bulanıyor.

Clyde Zane'e dönerek parmağıyla onu uyarıyor. "Lanet ellerini kendine sakla yoksa onları keserim."

Clyde odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken Zane'in kıkırdaması ona ölümcül bir bakış atmasına neden olur.

Sonra bana öyle bir bok verecek ki.

"Lütfen, oturun." Babamın saçma sapan büyüklükteki Viktorya dönemi masasının karşısındaki pelüş sandalyeyi işaret ediyorum. Oturduğum yerden kalkarken annemin pantolonunu düzeltiyorum ve önünde durmak için hareket ediyorum. Kalçamı masaya dayayıp burnumun ucuyla ona bakıyorum ki 1.80 boyundayken bunu başarmak çok zor. "Ve bana köklerimden bahset."

Otururken gözleri kısılıyor, lacivert takım elbise ceketinin düğmelerini açıyor. Zane kelimenin tam anlamıyla bir çelişki. Yakışıklı ve çekici. Gülümsemesi insanları açık sözlü olduğuna inandırır, güzel gözleri neredeyse naziktir. Ama karanlığını statin perdesinin ardında saklıyor çünkü katran gibi kokuşmuş ruhuna kadar saf bir şeytan.

Çünkü bir anne küçük kızını dolaba kilitletiğinde nasıl bir adam güler?

"Ben neden buradayım?" Zane açıkça sinirlenmiş bir şekilde soruyor. Yakında olmayacak. Yakında sinmiş olacak. "Buraya hazır olduğunu düşünerek geldim-"

"Küçük aletini emmek mi?" Sözümlü kestim, arkama yaslandım ve ayak bileklerimi çaprazladım. "Beni becermene izin mi vereyim? Söyle bana Zane-"
Öne doğru eğildim ve

sandalyesinin kollarında, yüzüm onunkiyle aynı hizada, "-geldiğinde hâlâ ağlıyor musun?"

Beni iterken geriye doğru tökezliyorum. Zane koltuktan fırladı, gözleri öfkeyle dönüyordu.

Gömleğimin yakasından tutup beni öne doğru sürüklüyor ama sonra boğazımdan bir kahkaha kaçarken beni zorla itiyor.

"Dikkatli olsan iyi olur, tatlı çocuk," diye hırlıyorum, içim nefret ve yüzündeki korku ifadesinden duyduğum sessiz memnuniyetin bir karışımıyla uğulduyor.

"Yoksa ne olur?" diye homurdanıyor.

"Yoksa tüm sırlarınız kazara dudaklarımın arasından kayıp gidebilir."

Zane'in kaşları çatılıyor, sanki hangi sırlardan bahsettiğimi anlamaya çalışıyor, aynı anda eli gömleğimden uzaklaşıyor.

Kalbim küt küt atarken masaya yaslanıyorum ve gömleğimin yakasını düzeltiyorum. *Bu gerçekten işe yarayabilir.* Sırıtarak, "Ayrıntıları tamamlayalım, olur mu?" diyorum.

Çenesi sıkıştı ama koltuğa geri dönerken başını salladı. "Ne zaman öğrendin?"

Bana bakarken dilini köpek dişine bastırıyor. "Sadece birkaç hafta önce.

" "Bu anlaşma yeni mi?" "Yeterli."

"Kaçırılmamızdan önce mi sonra

mi?" "Birkaç hafta önce."

"Kim teklif etti?" "Rune."

Tabii ki yaptı.

Ve tabii ki Zane kabul edecekti. Açgözlü piç kuru su. O

Tıpkı Rune gibi. Kötülüğünü gülümsemeler ve tatlı övgülerle gizliyor. Onu hafife almam aptallıktı. Daha iyi bilmeliydim.

"Düşmanca bir kaltak olmak sana yakışmıyor Cora," diye tersliyor Zane. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Yüzü kızgınlıktan kıpkırmızı olurken tatlı tatlı gülümsüyorum. "Sabırsız bir narsist olmak sana çok yakışıyor, ama bu konuda yüzümün kızardığını göremezsin."

"Vay, vay, ne kadar küstahsın," diyor yüksek sesle gülerek, ama şiddetle kenarlı. Çenesi kenetlenirken gözleri kararıyor. "Ağzının ortasından sikmek için sabırsızlanıyorum."

Sırıttıyorum, ellerimi arkamdaki masaya dayıyorum, gözlerinde dönen şiddetten sarsılmamalarını istiyorum. "Bak, mesele şu Zane. Ağzıma ya da herhangi bir yerime kalem sakinle yaklaşamayacaksın."

Zane kaşlarını çatıyor. "Kalem çük mü?"

Tıpkı bir erkek gibi. Onu sırlarını açıklamakla tehdit ettiğim gerçeğinden çok penisine hakaret ettiğim için endişeliydi.

Başımı sallıyorum. "Daha çok bir tanesinin sapına kadar tıraş edildikten sonraki hali gibi."

Gülüyor, oyunumuzun tadını çıkarıyor. "Peki kalem sikimin istediğimi almasını nasıl engelleyeceksin? Evlendiğimizde Clyde senin yanına taşınmayacak."

"Clyde'a ihtiyacım yok." "Oh, hayır mı?"

Öne doğru eğilip fısıldıyorum, böylece o da öne doğru eğilmek zorunda kalıyor. "Bak, senin hakkında küçük bir şey biliyorum."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Öyle mi?"

"Kesinlikle," diyorum, onun kibrine uyarak. "Ama seninle bir anlaşma yapmaya hazırım."

Dudaklarında yılan gibi bir gülümseme belirirken tek bir kaş kalkıyor. "Seni tekrar gördüğüme sevindim Cora. O soysuzlarla geçirdiğin zamanın kıvılcımını yok ettiğinden endişeleniyordum." Zane gözlerini benimkilere kilitliyor. Aptal adam daha büyük, daha güçlü ve Rune'un kulağına sahip olduğu için üstün olduğunu sanıyor. Karşılık vermekten aciz olduğumu düşünüyor. "Nedir bu anlaşma?"

Zarfa uzandım. Eğilip zarfı kucağına bırakırken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

Tek kelime etmeden zarfı kapıyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. Resimleri çıkardığında yüzünün rengi soluyor ve o ela gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve onu yakaladığımı anlıyorum.

Fotoğraflar grenli ama yine de resimlerde kimlerin olduğunu anlayabiliyorsunuz. "Nereden buldun bunları?" diye tıslıyor ve fotoğrafları geri itiyor.

zarfa koyup takım elbise ceketinin içine sokuyor. Kapıya doğru bakıyor, sanki Clyde oradaymış da konuşmamızı değerlendiriyormuş gibi.

"Bunları hatıra olarak saklayabilirsin," diyorum göğsünü işaret ederek. "Merak etme. Onları kaybetme ihtimaline karşı kopyaları ve yedek olarak iki ayrı sürücüm var."

Zane'in göğsü yükseliyor, elleri kalçalarında sıkışıyor. Beni boğazladığını ima ettiğinden eminim ama taşaklarını mengeneyle almış durumdayım ve o da bunun farkında. "Ne istiyorsun?" diyor.

"Tabii bu görüntülerin sızdırılmasını istemiyorsan," diyorum, hissettiğim kadar kendini beğenmiş görünerek. "Bana bir daha asla dokunmayacaksın."

Dişleri gıcırıyor, çenesi o kadar sert çalışıyor ki bahse girerim
Diş.

"Ne dediğimi anlıyor musun, Zane?"

"Hiçbir şey kanıtlayamazsınız." Elinde sakladığı zarfa dokunur. cebinde. "Rune ile bir anlaşma yaptım ve bu resimler onu korkutmayacak bile." "Ah evet. Rune ile anlaşma." Dik duruyorum, gücün tadını çıkarıyorum

Tutuyorum. *Tanrım, bu iyi hissettiriyor.* Sonunda üstünlüğü ele geçirdim. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Evleniyoruz. Ben her şeyi sana devrettikten sonra mal varlığımın kontrolünü sen alacaksın. Sonra Rune şirketteki hisselerimi, sen de benim paramı alacaksın. Muhtemelen gayrimenkulleri de?"

"Teklif ettiği şeyi özetliyor."

Masanın arkasına geçip oturuyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bu evi istemene şaşırdım."

Çenesi titriyor.

"Yine de burada geçirdiğin onca zamandan kalma güzel anıların var."

Havayı yavaşça içine çekişini özlemiyorum. Parmaklarının kolçağı nasıl kavradığını. Bacakları hafifçe kayıyor, sanki vücudu bana doğru hamle yapmaya ya da odadan kaçmaya hazırlanıyor.

Belki de henüz karar vermemiştir.

"Ne demek istediğinden emin değilim," diyor, çenesindeki gerginlik, boynunda zonklayan nabız, ne demek istediğimi çok iyi bildiğini haykırsa da.

"Prissy."

Zane kızarıyor ve benim karnım heyecandan köpürüyor. Bir sonraki tekme bekleyen bir köpek gibi içine kapanıyor.

"Prissy senden gerçekten hoşlandı." Sandalyede arkama yaslanıyorum, onun üzerinde sahip olduğum gücü içime çekiyorum, ciğerlerimi onunla dolduruyorum. Dilimdeki tatlı asidik tadı seviyorum. "Hatırladığım kadarıyla en çok senin adını haykırıyordu."

Hızlı nefes verişini onu yakaladığımı anlamamı sağladı. Ben gençtim, ama lanet olsun, o da öyleydi. Zane, annem beni öldürdüğünde yirmili yaşlarının başındaydı.

partilerini tuttu. O zamanlar daha zayıftı, çocuksu ama kaslıydı. Yüzünde yaş ya da deneyim izi yoktu, yakışıklıdan çok güzeldi, genç erkeklerde olduğu gibi.

Buraya geldiğinde söylediği sözleri tekrarlayarak tatlı tatlı gülümsüyorum. "*Gel buraya, Prissy, kucağıma otur.*"

Geldiklerinde onları hep görürdüm. Bazen annem beni unutturdu ve beni kilitlemeyi unuttuğunu fark ettiğinde, dolabın kapısını kapatırken onların yüzlerini görürdüm.

Zane en sevdiklerinden biriydi.

Zane'in on beş yıl önce bu eve girdiğini gösteren güvenlik kamerası görüntüleri, ailemle vakit geçirdiği anlamına gelse de, onu diz çökmeye zorlamak için yeterli cephane sağlamıyor.

Bunu sadece ben yapabilirim.

Onu hatırlamayacağımı düşünmesi aptallıktı. Ama hatırlıyorum. Bukalemun gibi tavırlarını ve iğrenç alaycılığını. Nasıl da yüksek sesle konuşurdu, evde küçük bir kızın olduğunu umursamadan, söylediği her şeyi duyup depolardı.

Planladıkları her şeyi.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor sessizce.

"Bana dokunmayacaksın. Beni tehdit edemezsin. Bana beş adım yaklaşmayacaksın. Bir Julian'la evlenmek istemediğini söyleyerek benimle evlenmeyi reddedeceksin," diyorum. "İptal et ve bir daha asla yanıma yaklaşma."

"Buna inanmayacaktır."

"Hayır mı?" diye sordum. "Babam en güvendiği ikinci adamının, kendi ailesinden biriymiş gibi güvenip yanına aldığı adamın düşmanla işbirliği yaptığını sakladığını duymaktan nefret ederdi."

Göğsü inip kalkıyor, paniğe kapıldıkça nefes alıp veriş hızlanıyor. "Bilmiyordum."

Ellerimi masanın üzerine vurarak ayağa fırladım, damarlarımda öfke dolaşıyordu. "Saçmalık, Zane."

Soluklaşıyor.

"Rune'un ailesini yok etmek için annemle birlikte komplo kurarken ne yaptığınızı çok iyi biliyordunuz."

CHAPTER 36

BREAKER

15 years ago, September, Age 13

“ *Kötü müydü?*

Başını sallıyor.

"Korkutucu mu?"

"Daha kötüsü."

"Nasıl hayatta kaldınız?"

"Bir mağara. Aslında bir mağara değil, sadece kayaların arasında bir oyuk. Başladık

Batıya. Kulübeye varmadan birkaç mil önce dağ eteklerine sıkışmış büyük bir kaya oluşumu vardır. Arkada, zemine yakın kayaların arasından akan bir su var. İçmek için güvenlidir."

"Orada mı uyudun?" Hunter

tekrar başını sallar.

"Sıra size geldiğinde, gittiğinizde, korkunun sizi ele

geçirmesine izin vermeyin.

Bunun yeteneklerinizi sınamak olduğunu unutmayın. Kimin hayatta kalacak kadar güçlü olduğunu görmek için. "Ama-

"Senin için her şeyi yapacağını zaten biliyorsun. İner inmez onu öldür. Hızlı ve temiz olsun. Geldiğini bile anlamadan yap."

"Vi-"yi öldüremem."

"Uzatma, Breaker. Viper senin için her şeyi yapar. Dahil olmak üzere Bu."

Bir derenin yanında duruyoruz ve parıldayan suya bakıyoruz. Berrak görünüyor ama görünüş aldatıcı olabilir. Kurumuş dudaklarımı yalıyorum, dilim kuru etin üzerinde geziniyor. Yirmi dört saattir su içmedik ve bu bizi yıpratıyor.

Bedenim halsiz, yorgun, güçsüz ve kaslarım ağrıyor. Susuzluk korkunç bir ölüm şekli olurdu. Belki de bu yüzden Fallon bizi tek başımıza bıraktığında hep su veriyordu.

"Sence içmek güvenli mi?" Striker Viper'a soruyor. Gözleri biraz çökmüş görünüyor ve sanki suyun boğazından aşağı inerken nasıl bir his vereceğini hayal ediyormuş gibi adem elmasını ovuşturuyor.

"Denemeden bilemeyiz," diyor Viper yanımdan, bakışları batıdaki ince su damlasını takip ederken. Karşılaştığımız ilk su kaynağı bu. "Eğer bundan hasta olursak, susuzluktan daha hızlı ölürüz."

"Beynimizi sıçmaktan demek istiyorsun," diyor Striker. "Eğer bir ateş yakabilirsek, onu arındırabiliriz."

"Bununla mı?" diye sordum. "İçine koyacak bir şeyimiz yok."

Engerek boğazından bir ses çıkarır. "Devam edelim. Bir şeyler bulmak zorundayız. O kamyon çok uzakta olamaz."

Dereye doğru sıçrayarak onun arkasına düşüyorum. Onu diğer tarafa kadar takip ederken botlarım yumuşak çamurda gıcırıyor, Striker da hemen arkamda.

Gece boyunca sırayla uyuduk, ısınmak için birbirimize sokulduk. Güneş doğarken batıya, uçağı gördüğümüz yöne doğru yola çıktık. Bir mucize eseri eski lastik izlerine rastladık ve saatlerce onları takip ettik. Engerek, açıklığa ulaşmamız için geçen süreye ve uçağı görüp duyduğumuz zamana dayanarak, kalkış noktasından çok uzakta olamayacağımızı hesapladı. Engeli arazinin

eski kamyonun hızını saatte yirmi beş milden fazla olmayacak şekilde sınırlandırır ve görünüşe göre haklıydı. Lastik izleri bulduk.

Raylar boyunca ilerleyip batıya, uyuduğumuz açıklıktan uzaklaşarak ormanın derinliklerine doğru devam ediyoruz.

Ve dereyi arkamızda bırakarak yürüdük.

Ve yürüdük.

Hunter o gece bana vahşi doğada nasıl hayatta kaldıklarını anlattı. Büyük bir kaya oluşumunda nasıl küçük bir oyuk bulduklarını. Umarım buluruz çünkü su olmadan daha ne kadar gidebileceğimizden emin değilim.

"Bir dakika durabilir miyiz?" Ellerimi dizlerimin üzerine koymak için eğilerek soruyorum.

"Hayır," diyor Engerek, önden yürüyerek. Ağaçlar seyrelmiş ve lastik izleri daha derin, daha çok düzenli olarak gidilen bir toprak yol gibi. "Devam ediyoruz."

"Ben de yorgunum Vipe," diyor Striker, avucunu bir ağaca yaslayarak. "Hadi dinlenelim."

"Durursak ölürüz," diyor Engerek, hâlâ önde yürürken. "Ve bu olmayacak."

"Viper," Striker sesleniyor.

Engerek dönüyor, kollarını iki yana açmış, yüzü dehşetle buruşmuş. "Hayır dedim," diye tersledi, önce Striker'a sonra da bana baktı. "Kamyona ulaşana kadar devam edeceğiz."

"Burada olup olmadığını bile bilmiyoruz," diye belirtiyorum.

"Peki nerede olabilir?" Viper sorar. "Bir uçakla gittiler ve kamyonu bırakmak zorunda kaldılar. Eğer kamyonu bulursak, onu sürebiliriz."

"Nerede?" Striker soruyor. "Peki ya benzinimiz biterse ne olacak?"

"Ya da anahtarları bırakmamışlarsa," diyorum, bu da bana ters ters bakılmasına neden oluyor.

Viper.

"Düz kontak yapacağız," diyor bana doğru yürürken. "Şimdi kışını kaldır

Hareket et, Break. Yoksa ben-"

"Bu da ne?" Striker arkamı işaret ederek soruyor.

Kollarım karıncalanıyor ve dönüp hâlâ bana doğru yaklaşmakta olan Engerek'ten uzaklaşıyorum ama gözleri Striker'ın işaret parmağını takip ederken duraksıyor.

İşte o zaman anladım.

Midem bulanıyor. Ürpertici bir his omurgamdan yukarı doğru yılan gibi kıvrılıyor, göğsümü sarıyor ve boynumu tırmalıyor. Yayılıyor, hareket ediyor

Omuzlarımın üzerinden kollarıma doğru inerek ellerimde karıncalanma hissi yarattı.

"Engerek," diye fısıldıyorum, kelimeyi zar zor oluşturabiliyorum.

"Siktir," diyor kolumdan tutup beni kendine doğru çekerek. "Sakın bakma." Striker'ın vücudunun benimkine çarptığını hissediyorum. "İkiniz de bakmayın."

Beni kendisine doğru çeviriyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve yüzüm ısınıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor, o kadar sert çarpıyor ki içime işliyor ve içimi karıştırıyor. Sanırım hasta olabilirim.

"Vipe." Striker'ın sesini tanımakta güçlük çekiyorum. Korkudan boğulmuş gibiydi. "Bana bunun düşündüğüm şey olmadığını söyle."

Yanağım aniden Viper'ın sıcak göğsüne çarpıyor ve gözlerim Striker'ın daha önce hiç görmediğim bir şekilde buruşmuş yüzüne takılıyor. Kaşları çatık, gözleri kocaman, çenesi neredeyse titriyor.

Sikeyim.

Burada öleceğiz.

Bu benim cezam. Umutsuzca bir isim istediğim için Tanrı'nın bana geri ödeme şekli.

Arzu günahıdır. Rahibeler bana bunu söylerdi. Ölümcüldür ve ben adımı o kadar çok istedim, *arzuladım* ki bir insanın yapabileceği en kötü şeyi yaptım. Şehvetten daha kötü olan tek günah gazaptır. Bedenimi ve zihnimi ele geçirmesine izin verdim. Gazabın içimdeki kötü şeyleri beslemesine izin verdim ve şimdi kardeşlerim ve ben yaptıklarımın bedeli olarak öleceğiz.

"Sorun yok," diyor Viper ve sanırım bunu tekrar tekrar söylüyor, çünkü şimdi yanaklarımı avuçluyor, o mavi gözlerinde öyle bir korkuyla bana bakıyor ki dizlerimin bağı çözülüyor.

"Kimdi o?" Striker'ın sorduğunu duyuyorum ama sözleri çok uzaklardan geliyor.

Engerek'in alnı benimkine değiyor. "Nefes al, Breaker. Nefes al," diyor. "Kendini topla ve nefes al."

Ona üzgün olduğumu söylemek için ağzımı açtım. Tüm bunların benim hatam olduğunu. Benim gibi bir dadısı olmadığı için üzgün olduğumu. O gün çatıda Fallon'a karşı gelecek kadar güçlü olmadığım için üzgünüm. Viper'ın hiç sevgisi olmamışken, babamın sevgisini tekrar isteyerek ne kadar açgözlü davrandım. Benim gibi değil. Ve şimdi benim yaptıklarım yüzünden asla olmayacak, ama bunun yerine boğazımdan boğuk bir hıçkırık dökülüyor.

Dudaklarını alnıma bastırıyor, enseme kavırıyor ve odaklanmamı sağlamaya çalışıyor.

"Devam etmeliyiz," diyor Viper, beni ileri doğru çekerek. Striker'ın tişörtünü tutup çekiyor ve bizi ilerletirken bir kolunu omzuna atarak onu kendine yaklaştırıyor. "Striker, arkana bakma. Sadece devam edelim."

"Kim yaptı bunu?" Striker omzunun üzerinden bakmaya cesaret ederek soruyor.

O benden daha cesur. Tekrar görmek istemiyorum. Geceleri gözlerimi kapattığımda zaten çok şey görüyorum.

Bütün o kan.

"Lanet olası bağırsakları-"

"Yeter," diye bağılıyor Viper, yanlış adımımı yakalayarak. "O kamyonu gitmemiz gerek."

"Biri bize bunu yapacak mı?" diye sorduğumu duyuyorum. "Böyle mi öleceğiz?"

"Hayır," diyor Engerek ama sesinin nasıl titrediğini duyuyorum. O da korkuyor.

Striker yürümeyi bırakıp arkamızı işaret ediyor. "Bunu biri yaptı. Hem de bilerek. Şu anda dışarıdalar."

"Dur."

"Birisi o adamı bir ağaca bağladı ve fle-" Dur!"

"Kim yaptı bunu Viper?" Striker bağılıyor. "Bunu ona kim yaptı? adam?"

"Bilmiyorum," diyor Engerek, ama onu zar zor duyabiliyorum. "Tek bildiğim buradan hemen gitmeliyiz."

Engerek tekrar yanaklarımı kavlıyor ve ağladığımı fark ediyorum, hava emiyorum, ciğerlerim yanıyor, bacaklarım titriyor, zihnim arkamızda ne olduğuna odaklanıyor.

Tek görebildiğim bu.

Yüzü kırmızı balçıktan başka bir şey değil. Kollar kesilmiş. Etleri gitmiş. Hâlâ ıslak olan dokuya saplanan ip onu ağaca bağlı tutuyordu.

Bağırsaklarım dışarı dökülüyor, kara sineklerle kaplı. Dönüyorum ve kusuyorum, ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Hadi," diyor Viper, beni çekip sürükleyerek. "Yürü Breaker, yoksa yemin ederim kışını bırakır giderim ve-"

"Tek başıma yürümek zorunda kalacağım," diyorum onun yerine.

CHAPTER 37

BREAKER

TOKUL, normal erkeklerin stres altındayken yaşadıkları tüm huzursuzlukları DEMİRLEDİ. Sert bir ortamda acımasızca eğitildik, Fallon'un cezalarının sürekli tehdidi üzerimizdeydi. Sürekli gerginlik ve Fallon'un gazabının tehdidi altında yaşamak normalimiz haline geldi. Öyle bir yerde yaşadık ve nefes aldık; büyüdük ve uyuduk; yemek yedik ve savaştık ki bize zarar vermek istedi.

Şiddete ve içimizi kemiren korkuya karşı bağışıklık kazanmıştık. Yine de bazen gece geç saatlerde içeri girerdi ve uyumak imkansızdı. Korkudan öylesine bunaldığım zamanlar olurdu ki odamdan çıkar ve Viper'ın odasına girerdim. Üst ranzaya geçmeme izin verirdi ve sonunda uykuya dalabilirdim. Odasını boş bulduğum birkaç gece, onun odasında yalnız başıma üst ranzada uyumaya çalışırdım, ama korku devam ederdi. İçimde oluşan panik duygusundan kurtulamadığımda, kendimi Striker'ın kapısını çalarken bulur, bulabileceğim her türlü teselliye arardım. Bana bıkkın bir iç çekişle üst ranzayı işaret eder ve yatağına dönüp birkaç dakika içinde uykuya dalardı.

Bazen korku ve endişe tuhaf şekillerde ortaya çıkıyordu. Ellerimde ya da bacaklarımda gergin, kaşıntılı bir his gibi ve bundan kurtulmak için bir şeylere dokunmam gerekirdi. Bazen dokunmak bile işe yaramıyordu, bu yüzden kafamıza kazınmış olan Rab'bin duasını söylemeye çalışıyordum, sanki bu kötü duyguları savuşturmak için haç işareti yaparken kas hafızam devreye giriyordu.

Ya da belki de o korkunç korkuyu, yaptığım diğer tüm kötü şeylerle birlikte göğsümün içine hapsedecektim.

Ancak yıllar geçtikçe, tüm o karanlığın ve korkunun çarpıtıldığını fark ettim. Eskisi kadar gergin değildim. Bunun yerine, hissettiğim her gerginlik içimde mürekkep gibi ve kalın bir hal aldı. Sanki hissettiğim huzursuzluk ciğerlerimi sarmıştı ve kendimi bu kaygan huzursuzluktan kurtarabilmemin tek yolu bu rahatsız edici duyguyu başka bir şeye dökmektir.

Başka bir şeyi kırıp açarak onu benden kurtar.

Orada.

Tıpkı çocukken olduğu gibi, bir şeyleri kırmam gerektiğini biliyordum. Bu hissi yok etmek için.

Şu anda olduğu gibi.

Şu anda, keşke dört yıllık çalışmamı yok etmekle tehdit eden, içimde kıvrılıp duran bu duygudan kendimi kurtarabilsem, yakabilsem, çünkü bu pisliğin suratını kafatasının içine sokmak üzereyim.

Yardıma olurdu. Bir şeylerin kırıldığını duyana kadar onu tekrar tekrar yumruklamak. Yüzünü yarmak göğsümdeki bu acı verici gerginliği hafifletirdi.

Zane, "Bu şeye bayılıyorum," diyor ama ben pek dikkat etmiyorum. Tek görebildiğim Cora'nın otoparkta beni beklerken Harlow'un kollarında hıçkırarak ağladığı.

Bu orospu çocuğu kızımıza *dokundu*. Clyde'ın müdahale etmesi gereken bir şekilde ona *zarar verdi*.

Bu çirkin pislik onu *sikmeyi* planlıyor.

Tap, tap, tap.

Serçe parmağımdaki yüzük bardağıma çarpıyor. Aslan başlı yüzüğü sadece Ben olduğumda takarım, asla Breaker olmadığımında değil. İroni gözümünden kaçmıyor. Ama asla böyle giyinmezdim. Beyaz keten düğmeli gömlek, yakası hafif açık, dövmelemlerimden birkaçını ve boynumdaki ince altın zinciri ortaya çıkarıyor. Haki pantolon ve deri ayakkabılar. Ve Ben'in klasik havacı gözlükleri. Bir pislik gibi görünüyorum, Zane kadar büyük bir pislik ve ben de öyle davranmak zorundayım çünkü planımızı yürütmek için yapmamız gereken buydu.

Viper rol yapmama gerek olmadığını, sadece kendim olmamı söylüyor. Komik olduğunu düşünüyor. Keşke burada olsaydı. Bu işte benden çok daha iyi.

"-Muhtemelen müşteriler yüzünden." Zane göz kırpmıyor. Elindeki martini bardağını alıp yüzünde kırmayı ve yüzüne saplamayı tartışıyorum.

Böylece kan kaybından ölmesini izleyebilirim. Ne tür bir pislik elmalı martini içer? Bir sırtıma daha ve kadehini kaldırıyor. "Bazıları binerken yasal bile görünmüyor."

Sessizce Tanrı'nın duasını ediyorum.

Zane hostese el sallıyor ve parmağını havada daire çizerek bir içki daha istediğini belirtiyor. Elimdeki dokunmadığım içkiye bakıyorum. Votka rocks içiyorum çünkü dangalak değilim. Daha doğrusu içiyormuş gibi yapıyorum.

Aklımı başımda tutmalıyım. Zane Devin bütün sinirlerimi ve soğukkanlılığımı test ediyor. Ben rolümden en ufak bir sapma bile yaparsam sadece kendi hayatımı değil, Harlow ve Cora'nınkini de riske atmış olurum.

Bir dakika sonra, hostes bize daha fazla içki getiriyor ve adam bir pislik gibi ona göz kırparken bir şeyleri kırma ihtiyacı geri dönüyor.

Yüzünü buruşturuyor ve geri çekiliyor. Zane'i hemen şimdi öldürebilmeyi dileyerek geri çekilişini izliyorum. Dünyaya bir iyilik yapmış olurum.

"-Buna inanabiliyor musun?" Zane soruyor. Hafif bir esinti keskin parfümünü -misk kokulu ve ekşi- bana doğru taşıyor ve odağımı tekrar ona çevirmemi sağlıyor. Taze martinisinden uzun bir yudum alıyor. Biz daha sözleşmenin üzerinden geçmeden adam sarhoş olacak.

"Etkileyici," diyorum, az önce ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Ben'in belirsiz aksanına doğru hafifçe eğildim. Hafif bir Fransız dokunuşu olabilir, Amerikalı da olabilir. Ben'in her yerden olduğu ve herkesin arkadaşı olduğu fikrine yardımcı olmak için dünyanın herhangi bir yerinden olabilirim.

Ben lanet olası iyi bir adamım. Herkes beni sever.

"O bir Codecasa. Adı *Fair Play*," diyor. "Kırk beş metre uzunluğundaki bu kız otuz iki deniz miline kadar çıkabiliyor." Orantısız bir gülümsemeyle etrafına bakınıyor. Orta güvertede oturuyoruz, güneş şehrin arkasından batıyor ve dokunduğu her şeyi altın rengine boyuyor.

Eğer bu pislikle birlikte olmasaydım, eğleniyor olurum. Tekneleri, hızı ve güzel şeyleri seven sadece Ben değil.

"Çok yazık," diyor Zane. Ona bakmak için koltuğumda kayıyorum. Bu lanet iblis bir adamın derisini giyiyor. Sırtıma bir ürperti yayılıyor, anılar beni ele geçirmeye çalışıyor ama korkunç görüntüleri elimle itiyorum. "Eski nişanlıma düğün hediyesi olarak kendine ait bir yat alacaktım."

Eski nişanlın mı? Şimdi tüm dikkatim onda.

"Eski sevgilin mi?" Yüz ifademi düzgün tutmak için elimden geleni yaparak soruyorum. "Nişanlı olduğunu bilmiyordum."

Bardağını sallıyor, sanki kelimeleri havadan çekip alıyor. "Kısa sürdü. Kahrolası sürtük." Ani bir düşünceye kapılmış gibi kaşları çatılıyor ve taşaklarından bıçakladıktan sonra kanamasının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Dakikalar, hatta yeterince derin kesersem belki birkaç saniye. "Sanırım muhtemelen onunla tanıştın. Cora Julian. Rune'un muhasebecisi. Ya da en azından onlardan biri."

Başımı yana eğmiş, ismi yerleştirmeye çalışır gibi bakıyorum. Bu arada Harlow'un daha sonra sohbetimizden nasıl hoşlanmayacağını düşünüyorum. Bilmem *gereken* bu önemli ayrıntıyı bana söylememiş olması zaten zonklamakta olan baş ağrımın daha da artmasına neden oluyor. Çünkü kız arkadaşımın bu bok çuvalıyla evlenmek zorunda kalmaması kesinlikle bilmem gereken bir şeydi.

Tabii henüz bilmiyorsa.

"Onu tanıyamıyorum," diyorum, gözlüklerimi çıkarıp gömleğimin cebine sokarken. "Özgürlüğün için seni kutlamalı mıyım yoksa ayrılığın için başsağlığı mı dilemeliyim?"

Bir kahkaha sesi çıkarır. "Kesinlikle tebrik etmek gerek. Kız tam bir fahişeydi. Ve en kötüsü de, hayatını kurtarmak için kafa bile veremiyor."

Tap, tap, tap.

Ona, kadının ruhunu bedenine almaya çalışır gibi sik yaladığını ilk elden bildiğimi söylemek istiyorum. Tanrıya şükür Viper burada değil. Zane'in yüzü şimdiye kadar bu parlak beyaz masaya gömülmüş olurdu.

"Yine de güzel kıç," diye devam ediyor, ellerini nasıl kırdığımı hayal ettiğimden habersiz. "Şu amcığa bak." Yüzünü buruşturuyor. "Dürüst olmak gerekirse, onunla çıplak kalmaya korkuyordum. Herkesin içine girebilmesi için bacaklarını o kadar açmış ki, bacaklarının arasında kocaman bir delik var."

Tap, tap, tap.

"Neden evlenme teklif ettin?" diye sordum. "O amcık bir noktada iyi olmalı."

Ağzımı yıkama, kendimi o kötü sözlerden arındırma dürtüsü içkimi geri çarpmama neden oluyor. Sonra diğerini. Votka dilimi yakıyor, boğazımı dağlıyor ve ben bu duygudan zevk alıyorum. O küçümseyici sözlerin geride bıraktığı asidik tadı tatmaktan daha iyi.

"Rune," diyor Zane, hostese bir el kaldırıp beni işaret ederek. "O kızla evlenmemi istedi. Kız çok zengin ama buna değmez. Onun içine her battığımda hayatımı riske atıyordum. Onu test ettirdim, ama lanet olsun, bir torba şekerleme gibiydi."

Onu test ettirdi. Bu lanet kuduz katil kızımı test ettirdi. Tap, tap, tap.

Dişleri boğazını parçalayana kadar bardağımı ağzına vurduğumu hayal ediyorum. Küçük Kırmızıma bir kez bile dokunmadı ve aynı nefeste ona yalan söyleyip hakaret etmesi damarlarıma elektriksel bir öfke gönderiyor. Kulaklarımda kükreyen sesler çıkıyor. İçim kasılıyor, göğsüm daha da sıkışıyor, ta ki tırnaklarımı derime geçirip kendimden bir parça koparacakmışım gibi hissedene kadar. *Onu* ayırmak.

"Anlıyorum," diyorum, taze içkimi bırakırken hostese bakıyorum. Ben'in yapacağı gibi parmaklarımın elinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum ve ona flörtöz bir göz kırpıyorum. Elim acıyor ve başka bir kadının hissini köreltmek umuduyla bardağın etrafına sarıyorum. Daha da kötüsü, birine izni olmadan dokunmanın verdiği yapışkan hissi. "Bu işte bağlantı kurmak önemlidir." Zane'e Viper'ın deyimiyle külot eriten gülümsememi gösteriyorum ve lanet olası ruhum buruşuyormuş gibi hissediyorum. Bunu nasıl başaracağım, hiçbir fikrim yok. "Ama aletin düşme riskini göze alarak değil."

Zane sinir bozucu bir kahkaha atıyor. *Çok komik.* Tırnaklarını teker teker sökerken bunun komik olduğunu düşünmeyecek.

"Onu aşağıya götürebilirsin," diyor Zane, çenesini kaldırarak az önce kucağıma aldığım hostese. "Yola çıkmadan önce biraz stres atarsın."

İçimi dökmem lazım ama bu şekilde değil. Göğsümdeki bu karmakarışık karanlığı ancak şiddet dindirebilir.

"Ayrıca, fazla mücadele etmezse ikramiye alacağını da biliyor."

Tap, tap, tap.

Göz kırpıyorum, midem bulanıyor. "Küçük kavgaları severiz, değil mi?"

Tap. Tap.

Tap, tap, tap.

"Ama yakında yola çıkmam gerekiyor."

"Ah, evet," diyor Zane, uzun barın arkasında duran görevliyi işaret ederek. "Ofisime sözleşmeyi arkadaşlarınıza göndertmeden önce üzerinden geçmemiz gerekiyor."

Sözleşme. *Sonunda.* Burada olmamın tek sebebi.

Görevli kabinden kalın bir zarf getirirken, Rune ve Zane'in güvenlik personelinin değişirmediklerini fark ediyorum ve bu beni endişelendiriyor. Acaba o kadar paranoyak mı, ki bu bizim için daha da tehlikeli olabilir, yoksa bir hamle yapacağımızı düşünerek bekliyor mu?

Onu. Her iki senaryo da ideal değil, çünkü bizim harekete geçmemizi bekliyorsa, kendini açıkta bırakıyorsa, bir planı olabilir. Ama Clyde hiçbir şey duymadı.

Güvenlik eksikliği Rune'un Fallon'a tartışmaya açık olduğunu gösterme yolu olabilir. Kendini bir saldırıya karşı savunmasız bırakmak, Delilah'ı geri almak için her şeyi yapacağına dair Baba'ya bir mesaj olabilir.

Kâhya büyük, kalın bir zarf getirip Zane'e uzatıyor. Zane sözleşmeyi çıkarıp önüne koyuyor. İlk sayfayı kaldırıyorum, okuyormuş gibi yapıyorum. Gerek yok. Ne yazdığını zaten biliyorum. Clyde yıllar önce çalışmamız için bize bir kopyasını vermişti.

Sözleşmenin inisiyasyon kısmına geldiğimde kaşlarımı kaldırıyorum. "İnisiyasyon mu?" diye soruyorum. "İşimiz yeterli değil mi?"

"Bu sadece Rune'un uygulamaya koyduğu bir protokol." Zane içkisini yudumluyor, sonra bırakıyor, koltuğunda arkasına yaslanıyor, dirsekleri dışarıda, parmaklarını başının arkasında birleştiriyor. O arkadaş canlısı, gevşek tavır kaybolur ve Zane buradadır. İşte burada. İşini ve etrafındakileri kontrol altında tutmak için sadece Rune için değil, onunla birlikte çalışan adam.

Aklımdan asla çıkaramayacağım gaddarlıklar yapabilecek bir adam.

Çünkü onlar benim yapabileceğim şeylerle aynı. *Yetenekli* olmak Zane ile aramızdaki en önemli fark. Kendimle benden önceki adam arasında. Korkunç şeyler yapabilecek kapasitede olabilirim ama bir sınır çizerim. Zane bu işte çizilen her ahlaki ve etik çizginin üzerinden atlıyor.

Kötülükten besleniyor.

"Bu sadece küçük bir test, gerçekten zorlayıcı bir şey değil," diyor Zane. "Don katıldığında, o ve eşi Vahşi Doğa Deneyimine katılacak cesarete sahip olduklarını kanıtlamak için bir köpekbalığı kafesine girmek zorunda kaldılar."

"Beni yılanlarla dolu bir çukura atmadığı sürece sorun yok," diyorum sırtarak. "Sadece sözleşmeyi ofisime gönderin ve ben de ortaklarıma sözleşmeyi gözden geçirmelerini söyleyeyim."

Öne doğru eğiliyor ve midemi bulandıran kurnaz bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ben olsam Rune'un yanında ne söylediğine dikkat ederdim," diyor. "Bu yılan haberi ona bazı fikirler verebilir."

Rune ve fikirleri. Bunların hepsini biliyorum.

"Kabul töreni için ne yapman gerekiyordu?" Biliyormuşum gibi bir his olsa da soruyorum.

Bu gülümseme karanlığa dönüşüyor, dudakların köşeleri iğrenç bir sırıtışa dönüşüyor. "Rune'a olan sadakatimi uzun zaman önce kanıtladım diyelim."

CHAPTER 38

BREAKER

I Sadece birkaç saatim var, bu yüzden hızlı hareket etmeliyim. Rıhtımdan ayrılıp Ben'in spor arabasını otele doğru sürerken kalbim göğsümde çarpıyor, kan kulaklarıma hücum ediyor. Lobide adımlarımı hızlandırırken, kameraların önünde yürümeye dikkat ederek odama doğru ilerliyorum, masada toplanmış bir grup genç kadına göz kırpıyorum, kapıcıya gülümsüyorum ve yukarı çıkarken asansördeki görevliyle sohbet ediyorum Süitime.

Odama girdikten sonra çantamı alıp üzerimi değiştiriyorum, malzemelerimi toplayıp ceplerime tıktırıyorum. Sonra kaskımı alıp maskemi ve kaskımı başıma geçiriyorum.

Ben için oda ayırttığımda, güvenlik nedeniyle burayı seçtim. Odamda koridorun aşağısında asansöre doğru yönlendirilmiş bir kamera vardı, ama ben onu birkaç derece sola çevirip uzağa yönlendirdim, böylece görünmeden girip çıkabilecektim. Görüntülerin göstereceği tek şey duvar. Önemli değil çünkü diğerleri Ben'i odasına çıkarken kaydetmişler, misafirler ve personel sorgulanırsa beni gördüklerini kanıtlayabilirler.

Odadan çıkıp personel asansörüyle birinci kata çıkıyorum, ardından kapalı otoparktan geçip caddeye çıkıyorum ve birkaç blok ötedeki bisikletimin bulunduğu garaja gidiyorum.

Kalbim küt küt atıyor ama artık sinirden değil. Bir görevden hemen önce beni saran o tanıdık, derimi ısıtan ateşli bekleyiş.

Ve bu sefer emirlere uymuyorum. Bu kez içgüdülerimle hareket ediyorum, bu da içimde uğuldayan yoğun, neredeyse baş döndürücü hissi artırıyor.

Hiç kimse size kalıpları değiştirmenin ne kadar zor olduğunu söylemez. Kırılması gereken sadece alışkanlıklar ya da gece geç saatlerde kendimizle konuştuğumuz kelimeler ya da aynaya baktığımızda içimizde gördüğümüz şeyler değildir. Bu, kim olduğumuzu, kim olduğumuzu ve olacağımızı düşündüğümüz her şeyi kırmaktır.

Hayatlarımızı değiştirmek için, kendimizi güvende hissettiğimiz her şeyi bir kenara bırakmalıyız. Korkmalıyız, hatta dehşete düşmeliyiz. Çünkü bu rahatsızlık, bu acı bize değişmemiz gerektiğini fark ettirir.

Babam tanıdığım en kötü adamlardan biriydi ama yine de tanıdık geliyordu. Zalimliği güvende hissettiriyordu çünkü ne beklemem gerektiğini biliyordum. Onunla nasıl konuşacağımı, nasıl iyi davranacağımı biliyordum. Benimle nazikçe konuşmasını nasıl sağlayacağımı. Ve bu nezaket karşıma çıktığında, içten içe beni bir evlat gibi sevdiğinin kanıtından başka bir şey görmüyordum.

Kendi isteğimle onun askeri oldum, tam da benden istediği gibi tepki vermem için onun tarafından şekillendirildim. O istediğinde boktan biri oldum. Olacağımı bildiğinde nazıktım. Beni buna zorladığında onun gibi sert ve acımasızdım.

Ne de olsa onun en sevdiği oğluydum. Tıpkı onun gibi. Büyük şeyler yapabilecek kapasitedeydim.

Korkunç işler yapabilir.

Yetenekli.

Şu anda hissettiğim şey bu. Breaker gibi hissetmiyorum, emir alamayan ya da emir aldığı da bunun sonuçlarından korkan bir adam gibi. Adalet gibi hissediyorum. İntikam. Masum şeylerin koruyucusu gibi hissediyorum.

Annemin bana hamile kaldığı gün incinirken ihtiyaç duyduğu adam gibi. Belki de başından beri amacım buydu. Para için bir şeyleri yok etmek ya da babam için daha fazla güç ve nüfuz kazanmak değil, bu dünyadaki iyiliği söndürmeye çalışan her kötü şeyi kırmak, almak ve mahvetmek.

Ben de bunu yapmak üzereyim.

Sodyum renkli parlak ışık huzmeleri otoparkın üzerine eğiliyor. Motosikleti otoparkı çevreleyen duvarın dibine çekip, gölgede kalarak bekliyorum.

Tam üç saat sonra Rune ile kulüpte buluşacak. Zane evine dönmek için ayrılacak-

İşte geldi. Tam zamanında.

Zane'in rampadan inişini izliyorum, girişten gelen hafif dalgalar iskeleyi ayaklarının altında bir aşağı bir yukarı kaydırırken sendeliyor. Biraz tökezliyor, arabasına doğru giderken bir elektrik direğine takılıyor. Bir ara anahtarlarını düşürüyor, almak için eğilirken neredeyse düşüyordu.

Hassiktir. Aptal sarhoş.

Onun sürmesine izin vermem yanlış mı? Arabasının kilidinin keskin bip sesi sessizliği bozarken ve sürücü kapısını çekerek açarken bu soru düşüncelerime yerleşiyor.

Motosikletimi bırakıp aptalı eve götürmeyi düşündüm ama bu kötü bir fikir olurdu. Geri almak için buraya dönmem gerekecekti ki bu da daha fazla sorun ve daha fazla soru ortaya çıkaracaktı.

Araba alarmı sessiz otoparkı keser, sonra aniden durur. Hâlâ sendeleyerek küçük spor arabasına tırmanıyor ve kapıyı öyle bir kuvvetle çarpıyor ki ses otoparkta yankılanıyor.

Artık arabasının içinde güvende olan Zane, telefonuyla o kadar uzun süre uğraşıyor ki ne yaptığını unutup unutmadığını sorgulamaya başlıyorum. Tam sabrım tükenmek üzereyken motor çalışıyor. Arabayı geri vitesle takıyor ve arkasından lastikler gıcırdayarak park yerinden fırlıyor.

Gazı bırakıyorum, bir dakika sonra havalanıyorum, güvenli bir mesafeden takip ediyorum. Çok fazla endişelenmeme gerek yok. Zane sarhoş bir şekilde araba kullanıyor ve ona göz kulak olacak bir güvenlik ekibi yok. Şu anda tüm dikkatini yola vermiş durumda, en azından ben öyle umuyorum. Arabayı sürmesine izin vermemem gerektiğine dair içimde bir korku oluşuyor, bu yüzden parlak kırmızı arabaya yaklaşıyorum. Ama endişelenmiyorum.

Takip edildiği aklının ucundan bile geçmeyecek.

Kırmızı ışıklarda durarak trafiğin içinden geçiyoruz ve batıya, şehirden uzağa doğru ilerliyoruz. Zane birkaç yıl önce yeni bir alt bölgede büyük bir mülk satın aldı. Güzelliği ve lüksü takdir etsem de, evler arasındaki mesafeye, bir mülkü diğerinden ayıran yüksek beton ve sıva duvarlara, düşük aydınlatmaya veya her evin mahremiyet için yemyeşil bitkiler ve büyük ağaçlarla çevrili olmasına dikkat etmemin nedeni bu değil.

Planladığım şey için iyi çalışıyor.

Kendi sokağına döndüğünde biraz geri çekilip ışıklarımı kapatıyorum. Arkasından cadde boyunca sürünürken motorun alçak gürültüsü çok yüksek görünüyor, ama o yavaşlamıyor bile. Bir süre duraklıyor.

evinin önündeki metal kapıları açıyor, sonra yavaşça ilerliyor. Kapılar kapanmak üzereyken öne doğru eğilip gazı köklüyorum ve tam kapı kapanırken geçip gidiyorum.

Arabası aniden durur. Kapı açılıyor.

Salak. Kim bir yabancı geldiğinde arabasından iner ki? "Mülkümden defol git" diye bağırır.

Karanlık olmasına rağmen, tek ışık kapı direklerinin üstündeki yuvarlak kürelerden geliyor, kim olduğumu gördüğünde yüzüne yayılan korkuyu görebiliyorum. Bir yanım artık tam olarak *kim* olduğumu anlayıp anlamadığını merak ediyor. Ben sadece onu ofisin dışında küçük düşüren motorcu değilim.

Ben de *onlardan* biriyim.

"Güvenlik ekibim lanet olasıca-" Ben kickstand'i bırakıp motosikletimden inerken sözleri kesildi.

Telefonu yere düştü. Zane boktan küçük spor arabasına geri dönmek için çabalıyor ama tam içeri dalmaya çalışırken onu ensesinden yakalıyorum. Panik yüzünden vücudu kaskatı kesildi.

Savaş, kaç ya da don.

Sonra hareketleniyor, bacaklarını sallıyor, kollarını büküyor, ellerini yumruk yapıyor. Bir tanesi yüksek bir gümbürtüyle kaskıma indi. Geri tekme atmaya çalışıyor, dizime vurmaya çalışıyor ama geleceğini bildiğim için savuşturuyorum ve botumla ayaklarını altından çekiyorum. Sertçe yere düştü. Ona yardım ediyorum, yüzüstü yere düştüğünden emin olmak için boynunu tutmaya devam ediyorum.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırıyor, avuçlarını yere dayamış, kalkmaya çalışıyor. Öfkeli hırıltısı, kafasının arkasını saçlarından kavrayıp yüzünü araba yoluna çarpma ile kısa kesiliyor. Burnunun çarpma sesi damarlarımda elektrik çarpmasına yol açıyor, neredeyse orgazmik bir şiddete ulaşıyor.

O yüzden tekrar yapıyorum.

Çakıllı çıgıllıkları aniden kesiliyor. Koyu renkli kan betona ve botlarıma sıçrıyor, loş ışıktaki parıltılı bir boya gibi parlıyor. Yerdeki koyu renkli püskürmeyi görmekten duyduğum memnuniyet içimde kıvrılıyor.

Ayağa kalkıp onu serbest bırakıyorum ama hareket edemeyecek kadar sersemlemiş durumda, yüzünü kapatırken kendi içine doğru kıvrılıyor.

"Lanet burnumu kırdın." Soluk soluğa bir inilti çıkar.

Kan tükürüyor. "*Burnumu* kırdın."

Kırık bir burun, sorunlarının en küçüğü olmak üzere.

Düşürdüğü telefonu alıp ceketimin cebine sokuyorum. Eldivenli bir elimle saçlarını sıkarak onu ayağa kaldırıyorum, onu yarı sürükleyerek evine doğru götürürken kanım bir motordaki kızgın yağ gibi düzgün akmaya başlıyor.

Eminim güvenlik ekibini değiştirmedeği için pişmandır.

Kırık bir burunla görmek bir yana, işlev görmeye çalışmak bile ilk kez karşılaştığınızda zordur. Üstüne üstlük sarhoş olduğu için yavaş tepki veriyor. Umursadığımdan değil. Ama bu yüzden benimle fazla mücadele etmiyor, mokasenleri beton yolda sürtünüyor, onu ön kapıya sürüklerken uzun adımlarımla ayağını tutmaya çalışıyor.

Mokasenleri ilk adımda takılıyor. Kızgınlık tenimi sıyrıyor. Onu daha sert çekiştiriyorum, düzeltmek için başını geriye atıyorum. Zane zayıf bir inilti çıkarıyor, elleri kalın eldivenlerimi tırmalamak için havalanıyor. Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve durana kadar onu sarsıyorum, sonra onu merdivenlerden yukarı itiyorum.

İşte burada büyük bir risk alıyorum. Güvenlik kamerası şu anda bizi kaydediyor ve Rune'un bu görüntüleri canlı olarak görebilme ihtimali var. Ben Zane'in ön kapısındaki tuş takımına kodu girerken bildirim alıyor olabilir. Cora'yı izliyorsa, Zane'i de izliyordur.

Kapı yüksek bir sesle açıldı. Düğmeyi çeviriyorum ve tekmeleyerek açıyorum. Zane saçlarından tutarak onu kapıdan içeri iterken ciyaklıyor. Ben arkasından içeri girerken ışıklar yanıyor, giriş parlak beyaz ışıkla doluyor.

"*Eve hoş geldiniz,*" diyor Alexa, ben fuayede durup etrafı tararken.

Uzay.

"Alexa, ara-" Zane'in sözleri yumruğumun boğazına çarpmasıyla kesildi. Dizleri büküldü, öksürürken elleri boynuna gitti, kan önümüzde yere sıçrıyor. Zane tökezliyor ama ben onu dik tutup kendime çeviriyorum. Parmağımı yüzüne doğru sallayarak başımı yavaşça sallıyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Zane. Bunu yapmayacağız.

"*Özür dilerim, anlayamadım,*" diyor Alexa. "*Favorilerini çalmamı ister misin?*"

Zane yine öksürüyor.

"*Tamam,*" diyor Alexa ve Chopin'in *Nocturne op.9 No.2*'sinin melankolik notaları evin her yerinde çalıyor.

Takdirle başımı sallıyorum.

Girişin iki yanındaki odalarda daha fazla ışık yanıyor, koyu renkli ahşaplar ve derin orman yeşilleri sergileniyor. Aslında, her şey derin bir

Duvarlardan kadife mobilyaların görebildiğim kısımlarına, raflara kadar her yer yeşil; yeşil değilse bile koyu cilalı bir ahşap.

Ona gerçekten iyi bir dekoratör olduğunu söylemek istiyorum ama o zaman sesim benim de Ben olduğumu ele verir ve onu öldürmek zorunda kalırım.

Ki hala tartışıyorum. Önümüzdeki bir saatin nasıl geçeceğini göreceğiz.

Çizmelerimle kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve ses neredeyse boş olan fuayede yankılanıyor. Bu onu biraz uyandırmış gibi görünüyor.

"Ne istiyorsun lan sen?" Zane, içinde bulunduğu tehlikenin farkına varacak kadar toparlanmış bir halde soruyor. Kaskıma doğru hamle yapıyor ama özensiz ve kötü nişan almış bir hamle, ben de sinirlenerek yumruğunu savuşturuyorum.

Saçlarını serbest bırakarak gömleğinin yakasından tutuyorum ve güvenlik sistemini devre dışı bırakan kodu yazmak için onu benimle birlikte tuş takımına sürüklüyorum. Rune yeterince sorun çıkardı. İlçe polisinin onu kontrol etmeye gelmesine gerek yok.

"Param var," diyor Zane, elini bıraktığımda tökezleyerek ve yüzünü bana dönerek.

Hadi canım.

Bir kaçış yolu ararken gözleri etrafta geziniyor, kafasının içinde yüzüyor. Önce arkamdaki kapıya bakıyor ve beni geçmesi gerektiğini anladığında kafasında dönen çarkların ağır ağır döndüğünü görebiliyorum. Gözleri sağ tarafımızdaki ofise kaydı. Tartışıyor ve bu fikri reddediyor, sonra sol taraftaki geniş oturma odasına bakıyor. Başka bir tartışma yüzünü gevşetiyor. Görünüşe göre Zane bu fikri de beğenmedi.

Kaşları çatılır.

Dönüyor ve

koşuyor. *Sonunda.*

Kalbim tekmeliyor. Arkasından yaklaşıyorum, botlarım Chopin'in nocturne'ünün ritmine eşlik ediyor. Daha mutfak kapısına varmadan, tekme atıyorum. Botum dizinin arkasına iniyor ve o kadar sert düşüyor ki yere yığılıyor. Savruluyor, kafası sert karo zemine tatmin edici bir çatırtıyla çarpıyor.

Darbe onu sersemletir, bu yüzden bir dakikalığına yere yığılır, ama silkinir ve ayağa kalkar. Omzunun üzerinden bile bakmadan koşmaya başladı.

Biraz hayal kırıklığına uğradım. Açıkçası daha fazla mücadele edeceğini düşünmüştüm. Ama zalim adamlar, başkalarında uyandırdıkları korkuya katlanmakla karşı karşıya kaldıklarında zayıf olma eğilimindedirler.

Neredeyse büyük mutfağın arkasındaki sürgülü kapılara geldiğinde. Hızımı artırıyorum, buradaki ağaçlara ve yeşilliklere de dikkat ediyorum.

Evini gerçekten beğendim. Viper'a sahildeki evimizi de böyle dekore etmemiz gerektiğini söylemeliyim. Cora, kadife bir kanepede Delilah ile sarmaş dolaş, koyu yeşillerle dolu bir odada çok güzel görünürdü.

Kafamdaki resim kanımı sıçratmaya yetiyor. Onu bizden aldığı için ateş, sıcaklık ve öfke içimde kaynıyor. Ona dokunmasına izin verilen tek erkek bizken, onu çiftleştirmeyi planladı.

Ben.

Camda ona doğru yaklaşan yansımamı görmüş olmalı ki kapıya çarpıyor, kanla kaplı parmakları kilidin üzerinde çılgınca kayarak kilidi açmaya çalışıyor. Zane bir çığlık atıyor, elim ona yapışıyor ve onu kapıdan uzaklaştırıyorum. Kana bulanmış gömleğiyle onu kendime doğru çeviriyorum ve tüm gücümü kullanarak sırtını cama çarpıyorum. Tıkırdıyor, cam sallanıyor. Zane çığlık atıyor, korkudan sesi birkaç oktav yükseliyor.

Onu susturmak için bir elimi ağzına kapatıyorum, çünkü sürekli çığlıkları sinirlerimi bozuyor ve burnuna baktığımda irkiliyorum. Gözlerinin altı maviye boyanmaya başladı bile, burnu şişiyor, kan pıhtılaşıyor, eldivenimin altına sadece ince bir damla bulaşıyor. Burnunun köprüsü ezilmiş ve hafifçe eğrilmiş.

Hay sikeyim. Bu acıttı. İyi oldu. Daha kötüsünü hak ediyor.

"Ne istiyorsun lan?" Boğuk çığlığı midemi bulandırıyor. *Kahrolası korkak.* "Param var. Çok param var. Bırak gideyim, ne istersen alabilirsin."

Hâlâ kim olduğumu bilmemesi, kollarımdan ellerime doğru kırmızı öfke dalgaları gönderiyor ve onu daha sert bir şekilde cam kapıya doğru itmeme neden oluyor.

Gerçekten bu kadar aptal mı?

Gerçekten Cora'yı almasına izin vereceğimizi mi sanıyor? Bu küstahlık yüzünden ağzını bırakıp boğazını sıkıyorum ve onu tekrar cama yapıştırıyorum. O kadar sert sallanıyor ki, içinden geçene kadar bunu tekrar tekrar yapmayı tartışıyorum.

"Siktir." Başı cama çarpıp dengesini kaybedince laneti kesildi. Gözleri bir an yüzdükten sonra vizörüne takılıyor. "Cüzdanımda para var."

Pislik. Her zaman parayla ilgilidir.

"Benim de haplarım var," diyor. Nabzı o kadar sert atıyor ki, eldivenlerin arasından geçip içime çarptığını hissediyorum. Kavrayışımı sıkılaştırıyorum, onun dehşetini tüketmeye hazırım, öfkemi körüklemesine izin veriyorum.

Bu herif kızımıza elini sürdü. Onu, hakkında konuşmayı reddettiği bir şekilde incitti. Onu korkuttu, dövdü, sonra da *utandırıp* susturdu. Dişlerimi gıcırdatıyorum, elimi acımasızca nefes borusuna bastırmak, kan ve dehşet içinde boğulana kadar ezmek istiyorum.

"Yukarıda haplar var," diye boğuk boğuk konuşuyor. Ağzına kan damlıyor. Dudağını yalıyor. "Ve başka şeyler. Adını söyle, bende var. Hepsi senin. Hepsini alabilirsin. Haplar iyi olanlardan. Reçeteli olanlar."

Başımı sallıyorum. Bu onun dehşetini birkaç derece artırıyor gibi görünüyor.

O ağrı kesicilere ihtiyacı olacağını bilmiyordu.

Saçlarından tekrar tutarak onu mutfak masasına doğru sürüklüyorum. Ondan beş on santim üstünüm ve en az elli altmış kilo kasım var. Benimle dövüşmenin nafile olduğu çoktan kanıtlandı. Çizmelerimi kullanarak bir sandalyeyi tekmeliyor ve onu sandalyeye çarpıyorum. O kadar kolay düşüyor ki neredeyse güleceğim.

Gerçekten işbirliği yaparsa ona yumuşak davranacağımı mı sanıyor? Yaptığı şeylerin gerçekten farkında değil mi? Belki de gerçek bir psikopattır. Belki de şu anda neden burada olduğumu, cebimden tel çıkardığımı gerçekten anlamıyordur.

"Bunu neden aldın?"

Tanrım.

Ayağa kalkmaya çalışıyor, tekme atmaya çalışıyor, bu da kalbimin biraz çarpmasına neden oluyor. Ama şakağına bir yumruk atıyorum, canı çok yanıyor ama gözlerinin sersemlemiş bir şekilde dönmesine değiyor. Bir sonraki vuruşum karnına geliyor ve iki büklüm oluyor, yani bana karşı koymuyor.

Bileklerinden birini tutup teli etrafına sarıyorum, ardından avucunu masanın üzerine yerleştiriyorum, telin diğer ucunu masa ayağının etrafına sabitlerken serbest kalmasını önlemek için yumruğumla bastırıyorum, aynı sarma ve sabitleme işlemini diğer bilekle de tekrarlıyorum, ta ki her iki avucu da masanın yüzeyinde olana kadar.

"Ne sikim yapıyorsun sen?" Zane bağları çekiştiriyor ve tel etine batarken keskin bir tıslama çıkarıyor.

Kurtulmaya çalışırsa, çok sert çekerse, telin bileklerini keseceğini anlaması uzun sürmez. Kan kaybından ölecek ve bu onun suçu olacak.

Elini tutarak cebimden telefonunu çıkarıyorum ve ekran kilidini açmak için başparmağını kullanıyorum. Kameraları kontrol eden güvenlik uygulamasını bulmam sadece bir saniyemi alıyor. Mutfaktakileri, koridordakileri ve dışarıdakileri devre dışı bırakıyorum. Videolar buluta yüklendiği için gelişimizin görüntülerini silemiyorum ama en azından bundan sonra olacakların görülmemesini ya da duyulmamasını sağlayabilirim.

Hoparlörden çalan şarkı Beethoven'ın

Appassionata.

Bu adam katil damarı olan öfkeli bir pislik, ama gerçekten iyi bir zevki var.

Ellerimi kalçalarımaya koyup başımı sallıyorum, sonra parmağımı havada döndürerek sessizce ona müzik seçimini beğendiğimi söylüyorum. Zane tekrar kurtulmaya çalıştığında, parmağımı ileri geri hareket ettiriyorum ve çekmeceleri karıştırıp aletleri toplayarak orta adaya geri dönüyorum. Masaya geri dönerken, bloktan soyma bıçağını alıyorum. Reaper bu küçük bıçaklara bayılır. Her zaman keskindirler.

Ben eşyaları toplarken Zane her hareketimi izliyor, incelemek için yeni bir kap çıkardığımda yüzünü buruşturuyor. Belki de o kadar aptal değildir. Sonunda sikildiğini anladı.

Belki nedenini bile biliyordur.

"Seni o mu gönderdi?" diye soruyor. Kolum havada donuyor ama şaşkınlığımı belli etmemeye çalışarak hareket etmeye devam ediyorum. "İsteddiğini yaptım."

Bu beni tereddüde düşürüyor ama çekmecedan çıkardığım tokmağı inceleyerek bunu örtbas ediyorum ve ışığın parıltısını görebilmesi için adanın üzerindeki küçük askıya tutuyorum.

Seçtiklerimden memnunum, ona doğru gidiyorum.

"Kahretsin dostum," diyor, elimdeki aletleri görünce paniğe kapılıyor. "Onun istediği gibi iptal ettim, tamam mı? Ona öyle yaptığımı söyle. İptal ettim ve Rune'a o orospuyla evlenmek istemediğimi söyledim."

Sürtüyorum. Elimde değil. Eğer beni Cora gönderdiyse, isim takarak davasına hiç yardımcı olmuyor.

Sarımsak eziciyi yere koyduğumda titrek bir nefes alıyor, ardından soyma bıçağı ve tokmak geliyor. Fazla zamanım yok, o yüzden başlamamız gerek.

"Bana neden birdenbire fikrimi değiştirdiğimi sordu, tamam mı? Ben de ona bir Julian'la evlenmek istemediğimi söyledim, tıpkı onun bana söylediği gibi."

Cora. Konuşacağız. Bunu bugün yapmış olmalı. Küçük tatlı savaşçımız. Bu pislige şantaj yapıyor. Sanırım bu sıcak karıncalanma hissi sadece gurur değil, sanırım onu gerçekten seviyorum. Onu gerçekten seviyorum. O kadar mükemmel ki. Tabii ki kurtarılmayı beklemeyecekti. Küçük Kırmızımız meseleyi kendi ellerine alırdı. Kendini bildi bileli hayatı için savaşıyor ve ben de buraya gelip onu güvende tutacağımı sanıyordum.

Aptal.

Evine döndüğünde, rehin tutulduğunda, akıbetini bilmediğinde bile bizimle savaştı, bize şımarıklık yaptı, her adımda ayaklarının üzerinde durdu.

Reaper'a vurdu, Tanrı aşkına.

Hatırladıkça başımı sallıyorum ve soyma bıçağını elime alıyorum.

"Anladığını söyledi." Zane'in sesinde hafif bir gıcırtı var. "Sorun olmadığını, onun için başka bir kullanım alanı bulacağını söyledi."

Bu beni duraksatıyor ve az önce kendimi ele vermiş olmam umurumda bile değil. Aslında, bunun bizden geldiğini bilmesini *istiyorum*. Bizimle uğraştığında, bizden birine zarar vermeye çalıştığında, bizden birini öldürdüğünde, bizim olanı alabileceğini düşündüğünde kaçmayacağımızı anlaması *gerekiyor*.

Hayır. Seni parça parça yok edeceğiz. Parça parça. Seni öldürmemizi dileyene kadar her seferinde küçük bir parçanı bu dünyadan çıkaracağız.

Tıpkı diğerlerine yaptığı gibi. Harlow'un kaçırdığı görüntülerdeki o zavallı ruhlar. Aynı görüntüler kafamın içinde yaşıyor, rüyalarım kabus olarak giriyor.

Tıpkı Hunter'a yaptıkları gibi.

Elimdeki küçük bıçağı çevirirken "Onunla ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Gözleri panik içinde etrafta dolaşıyor, ben bıçağı çevirip ağzından yakaladıkça gözleri büyüyor. Masaya bağlandığınızda günlük mutfak aletlerinin uğursuz bir görünüme bürünmesi ne tuhaf.

Avucunu yüzeye doğru düzleştiriyorum. İnliyor ve hareket etmeye çalışıyor. Onu sabit tutmak için çok fazla baskı uygulamama gerek kalmıyor. Kendini kurtarmaya çalışırsa telin etini parçalayacağını hemen hatırlıyor.

"Ne yapıyorsun-" Bıçağın ucunu tırnağının altından geçirdiğimde çılgınlığı mutfağı dolduruyor. Teli unutuyor ve sarsılıyor, sonra keserken çılgınlık atıyor. Sıcaklık içime yayılıyor, doğrudan göğsüme vuruyor. Bu

oradaki baskıyı hafifletiyor. Bıçağı çekip çıkarıyorum, yaradan ne kadar az kan aktığını görünce şaşırıyorum. "Lütfen, dostum."

Şimdiden yalvarıyor. Eminim bütün o insanlar yalvarmıştır. Ama Hunter'ın yalvarmadığını biliyorum. O bu bok çuvalından çok daha cesurdu.

Zane yine inliyor, yalvaran gözlerle kaskıma bakıyor. Acaba yansımasında nasıl bir korkak olduğunu görüyor mu? "Ne istediğini bilmiyorum."

Bıçağa bakıyor. Onu yere bıraktım. Omuzları gevşedi. Bu derimin kaşınmasına neden oluyor, ben de bıçağı elime alıyorum ve elini tamamen kesip ahşap masaya saplanana kadar tüm gücümle saplıyorum. Çığlık atıyor, yüksek bir çığlık sesi çıkıyor. Diğer eli yukarı doğru kalkıyor ve tel bileğinin arkasını kesiyor.

Dikkatli olsan iyi olur.

"Siktir, siktir, siktir!"

Eline bakmasını izliyorum, bıçak ortasından girmiş, kan birikiyor, sonra bir nehir halinde masaya akıyor. Yavaşça sakinleşiyor, acıya alışıyor ve kabulleniyor. Kirpikleri titriyor ve yana doğru eğiliyor. Yemin ederim, eğer bayılmasına sebep olan şey buysa, asla iyi kısma geçemeyeceğiz.

Tokmağı alıyorum.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor. "Lütfen hayır."

Metal metale çarptığında ve bıçak masaya daha da saplandığında yüksek bir ses çıkarır. Zane çığlıktan çok bir inilti çıkarır, gözleri kapanır.

"Anlamıyorum," diyor. "Ne istediğini anlamıyorum." İntikam.

Oldukça basit. Evrensel.

Sarımsak eziciyi elime aldığımda ela gözleri korkuyla parlıyor, kocaman oluyor. Yüzü korkuya benzeyen bir erime yaşıyor. Elini tekrar çekmeye çalışırken yüzünü buruşturuyor. Bileklerinde kan toplanıyor. Bunun nasıl sonuçlanacağı ona kalmış.

Ona bir seçenek sunuluyor, ki kızımıza hiçbir seçenek sunmadığını düşünürsek bu benim için oldukça hoşgörülü. Ona kim bilir neler yapmaya çalıştı. Eğer Harlow söylediği gibi onu durdurmasaydı, ona neler yapabileceğini hayal edebiliyorum. O ve Rune ve ben Rune'a dokunamadığım için Zane'in yapması gerekecek.

Ama Rune mesajı alacaktır. Bu salak anlayamasa bile o bilecek.

Kimliğimi gizlemek için kask takmak zorunda kalmamayı dileyerek havayı içime çekiyorum. Eğer takmamış olsaydım, gömleğinin çukurlarında biriken keskin korkunun kokusunu alabilirdim. Onu ciğçerlerime çeker ve göğsümde düğümlenen bu acılı ipi hafifletmesine izin verirdim. Ama yapamıyorum, bu yüzden içimdeki karanlık şeyi besleyecek tek şey onun çığlıkları olacak.

Sarımsak eziciyi işaret parmağının üzerine kaydırıp boğumu küçük kasenin üzerine yerleştirirken "Lütfen," diye inliyor.

İçim ürperiyor ama heyecandan değil. Bu çok *acıtacak*.

"Siktir, dostum. Lütfen yapma."

İçimde kaygan bir his olmasına rağmen, ciğçerlerime dolan yadsınamaz tatmine rağmen, bundan hoşlanmıyorum.

Ben hiç yapmadım.

Hunter'ın yüzünü hayal ediyorum.

Pişmanlık, bir vicdanım olduğu anlamına gelir. Vicdan, empati kurabildiğim anlamına gelir. Ve empati, bana söylendiğı kadar korkunç olmadığım anlamına gelir. Belki de ben yaratıldım.

Babamız tarafından yok etmek için yaratıldı. Yıkma için. Kırmak için.

Ama tam burada, şu anda, onun için tüm o korkunç, iğrenç şeyleri seve seve yaparım. İntikamını acımasızca alacağım. Babamın bana söylediğı her şey olacağım. Canavar, yıkıcı. Eşyaların, kuralların, insanların yıkıcısı.

Hepsi onun için.

Cihazı kapattığımda mide bulandırıcı bir çatırtı odayı dolduruyor ve göğsümdeki o his hafifliyor.

Sadece dört tane kaldı.

CHAPTER 39

BREAKER

16 Years Ago, May, Age 12

M DÜN DOĞUM GÜNÜMDÜ. Bunu kimse bilmez. Bazı kardeşlerimin doğum günü yok. Reaper ve Hunter'ın var. Striker ve Viper'ın var. Ama Seeker ve Raid kendilerininkini hatırlamıyor. Kaç yaşında olduklarını nereden bildiklerini merak ediyorum. Belki de Fallon onlara söylemiştir, ve ona inanıyorlar.

Zaten doğum günlerimizi hatırlamamızın pek bir önemi yok. Onları kutlamıyoruz. Cooks filmlerindeki gibi pastalar ya da dadımın bana yaptığı gibi krepler bile yok. Uyandığımda ve hangi gün olduğunu fark ettiğimde, onu özlemekten göğsüm ağrıdı. Onu yedi yıldır görmedim ve hala köydeki aynı küçük evde yaşayıp yaşamadığını merak ediyorum. Fallon onu eskiden olduğu gibi ziyaret ediyor mu?

Bazen ben de ondan sadece hoşlanıp hoşlanmadığını ya da onu hiç sevip sevmediğini merak ediyorum. En küçükleri ben olabilirim ama Fallon'un beni kilisedeki dersler için gönderdikleri günlerde neden dadı ile ziyarete geldiğini anladım. İlk anladığımda

kıskançtı. Dadı benimdi. Benim iyi şeyim. Ama sanırım Fallon'un da. Ona karşı genelde tatlıydı. Geriye dönüp baktığımda, sanırım Fallon'un onu sevdiğinden çok daha fazla seviyordu.

Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim. Birinden çok hoşlanmak ve onun da senden hoşlanmıyor gibi görünmesi. Köyde benden hoşlanan bir kız var. Sanırım hoşlanıyor ve ben de ondan hoşlanıyorum ama benden biraz büyük. Bana yanağını öptürüyor, yani benden hoşlanıyor olmalı, ama beni fark etmesini istediğim kişi o değil.

Bu aptalca bir düşünce, çünkü benden hoşlandığını biliyorum. Ama bazı günler, keşke bana daha uzun süre baksa diyorum.

"Kafanı topla ve konsantre ol," diyor Viper yanımdan. "Pratik yapıyor olmamız gerekiyordu."

Ellerime bakıyorum. Parmaklarım fildişinin üzerinde geziniyor. Önce beyaz tuşa, sonra siyah tuşa basıyorum ve tiz notalar havada çınlıyor, sert vinyl zeminli ve yontma duvarlı çıplak odanın içinde süzülüyor.

"Hadi kardeşim," diyor Engerek. Çenesini kemana dayıyor -keman diyor ona- ve yayı tellerin üzerinde gezdiriyor. Alçak, uzayan bir nota göğsümü çekiştiriyor. O çalarken hoşuma gidiyor. Çok iyi değil ama yine de onu çalarken izlemek hoşuma gidiyor. Yüzünde müziği hissediyormuş gibi yumuşak bir ifade var.

Babam her gün bir saat pratik yapmamız konusunda ısrar ediyor. Striker bu odadaki her enstrümanı denedi ve hepsinde iyiydi ama sadece köşedeki eski gitarı gerçekten seviyor. Bugün Maxim'le birlikte antrenmana çıktı ve Fallon'un geçen hafta gittiği Amerika'dan getirdiği yeni tüfekte pratik yapıyor.

Önümdeki tuşlara yeniden odaklanıyorum ve çalışıyorum. Viper kemanını bırakıp yanıma oturuyor. Onu sarmış gibi görünen o temiz, parlak koku burnuma doluyor. Kalçalarımız birbirine çarpıyor ama o fark etmiyor gibi görünüyor, ben de fark etmemiş gibi yapıyorum.

Birçok şeyi taklit ediyorum.

Arkamızdaki kapı açılıyor, Fallon içeri giriyor ve odanın havası değişiyor. Kalınlaşıyor. Takım elbiselerinden birini giymiyor ve kafamın içinde küçük alarm zilleri çalıyor. Fallon nadiren bizimki gibi bir üniforma giyer ama bugün gri pantolonu ve gömleği benimkine uyuyor. Kolunun altında uzun ahşap bir kutu var ama ona içinde ne olduğunu sormaktan daha iyisini biliyorum. Bilmemi isterse bana söyler.

"*Syn*," diyor ve beni kastettiğini biliyorum, Viper'ı değil. Hâlâ ismimi hak etmedim. "Benimle gel."

Kaşlarım çatılıyor. "Derslerimi bitirmedim," diyorum ve Viper'ın bedeninin yanımda gerildiğini hissediyorum.

Fallon'a sataşmaya cüret eden tek kişi benim, ama yüzü soğuduğu, yüz hatları düzleştiği anda söylediklerime pişman oluyorum.

"Benimle gel," diyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Viper'a bir bakış attıktan sonra bankın etrafından dolanıyorum ve Fallon'u kapıdan çıkıp koridora kadar takip ediyorum, nefesim kesiliyor. Son birkaç günü gözden geçirip yanlış bir şey yapmadığımdan emin olmaya çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. Başım belada olmamalı.

Farkına vardığımda bacaklarımdaki sertlik hafifliyor ve onun uzun adımlarına ayak uyduruyorum, binanın arka tarafına doğru ilerlerken botlarımız eski vinil karolarda tıkırdıyor. Bodrum katındaki piliç odasına açılan ağır metal kapıya ulaştığımızda midem bulanıyor.

"Oraya mı gidiyoruz?" Kalbim gümbür gümbür atıyor, sesimden korkuyu uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum ama ağzımda korkunun tadını alıyorum. Piliç odasına girmemize izin yok. Asla.

"Sen akıllı bir çocuksun," diyor Fallon, ses tonu gözlerinde titreşen karanlığa uymuyor. Gözlerinde tuhaf bir şey parıldıyor, bana yağmur yağdıktan sonra kapının beton girişinde toplanan yağlı su birikintilerini hatırlatıyor. "O kadar akıllısın ki, senden isteyeceğim şeyi asla tekrarlamayacağını biliyorum. Ne kardeşlerine, ne Cook'a, ne de öğretmenine. Ve Komutan Maxim'e de."

Midem düğüm düğüm oluyor. Zihnim Maxim'in bilmesini istemeyeceği şeylerin listesiyle dolup taşıyor ama Maxim'in bilmediği tek bir şey olduğunu sanmıyorum.

Fallon'un kaşları kalkıyor, cevabımı bekliyor. "Anladın mı?"

Başımı sallayıp "Evet efendim" diyorum ama yalan söylüyorum çünkü kafamda bir karmaşa dönüyor. Ve korku. Sadece Fallon'un buz mavisi gözlerinin yoğun bakışlarından değil, benden istediği şeyden de. Başka bir sırrı saklamamı.

Ama bu seferki benim tatlı, güneşli Dadı'mdan daha karanlık olacakmış gibi geliyor.

Çenesini kapıya doğru kaldırarak yolu göstermemi işaret ediyor. Tereddütüm bana sert bir itiş kazandırıyor. Korku göstererek Fallon'u hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğum için avuçlarım metal çubuğa çarpıyor ve kapıyı iterek açıyorum. Yüksek bir çınlamayla duvara çarptı.

Nemli beton basamaklardan inerken bir damla su başıma çarpıyor ve kalbim korkuyla çarpıyor. Son adımı atarken botlarım sıyrılıyor.

ve merdivenlerin dibinde duruyorum. Neredeyse hiç ışık yok, sadece tepede bir ampul var ve odanın köşelerini karanlıkta örten kalın gölgelerde yaşayan karanlık şeyler hayal ediyorum.

Sonra gördüm.

İçgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum ve Fallon'un sert göğsüne çarpıyorum.

Korkuyla karışık kafa karışıklığı kollarımdan yukarı kayıyor ve karıncalanmalarına neden oluyor. "O neden burada?"

Fısıldıyorum.

Fallon tek kelime etmeden yanımdan geçip revirden getirilmiş sedyeye benzeyen bir şeyin üzerinde yatan elleri ve ağzı bağlı adama yaklaşıyor. Aptalca bir merakla metal masayı Doktor'un mu Fallon'a verdiğini yoksa Fallon'un mu çaldığını düşünüyorum.

Burası onun okulu. Çalmasına gerek yok.

Sedyedeki adam bağlarına karşı mücadele ederken ve ağzındaki tıkaçtan bağıırken yüksek bir gümürtü beni düşüncelerimden uzaklaştırdı

Gözlerim Fallon'a kayıyor. Kutuyu adamın yanındaki küçük metal tepsi masaya bırakıyor ve beklentiyle bana bakıyor. Ne yapmamı ya da söylememi istediğinden emin değilim. Bu adamın kötü bir adam olduğunu anlayacak kadar film izledim. Bir filmde gördüğüm gibi, düşman tarafından yakalanmış iyi bir adam olup olmadığını merak ediyorum ama Fallon iyi bir adamı alıp bağlamayacağı için bunu göz ardı ediyorum.

Fallon her zaman iyi biri değil ve beni biraz korkutuyor ama yine de o bir baba. Beni seviyor ama iyi bir *asker* olabilmem için bana sert davranmak zorunda. Ayrıca, eğer bana çok iyi davranırsa, kardeşlerimin beni sevmemesine neden olur, bu yüzden diğer herkesle birlikte cezalandırılıyorum. Ben de bunu hak ediyorum. Fallon, huysuzluğumun beni ele geçirdiğini ve bunu kontrol etmem gerektiğini söylüyor.

Dadı'nın bana göğsümdeki canavarı kontrol etmem gerektiğini söylemesi gibi, tam tersi değil.

Bir dakika sonra adam bağırmayı ve çırpınmayı bıraktı. Onu tanıyıp tanımadığımı görmek için yaklaştım. Köydeki sıradan bir işçiye benziyor, daha önce gördüğüm biri değil. Beyaz gömleğinin koltuk altları lekeli ve kot pantolonu kirli. Ayakları çıplak ve Fallon'un mu çıkardığını yoksa adamın mı kaybettiğini merak ediyorum.

Buraya nasıl geldiğini ben de merak ediyorum.

"Kim o?" Sesimi alçaltarak tekrar soruyorum.

Sesimin tınısı adama garip bir şey yapıyor gibi görünüyor çünkü şaşırmış gibi biraz seğiriyor. Sonra tekrar konuşuyor ama ağzındaki tıkaç kelimeleri düzgün bir şekilde oluşturmasını engelliyor.

Sesi sürekli "*gid, hocking gid*" diyor gibi.

Bunu söylemeye devam ediyor, gittikçe daha da tedirgin oluyor. Fallon'un elinin adamın yanağına inen keskin tokadı beni sarsıyor ve adam konuşmayı kesiyor.

Fallon bana "Bu adam tehlikeli bir adam," diyor. "Ve kötü olmanın sonuçları olduğunu anlamasını sağlayacağız."

Fallon'a onu neden tek kişilik hücreye atmadığını ya da kemerini sırtına geçirmediğini sormak üzereydim ki Fallon kutuyu açtı.

Ağzım ekşiyor, boğazımda safra yükseliyor.

Fallon kutudan bir alet çıkararak, "Bu adam iğrenç bir şey yapmış," diyor. Ona yaklaşmak istemediğim için geri çekiliyorum. "Sadece kötü, hasta insanların yapabileceği bir şey."

Gözlerim büyüyor. "Birini mi öldürdü?"

"Daha da kötüsü, syn," diyor Fallon, gözleri enstrümana kayarak. "Çok daha kötü."

Daha kötü bir şey düşünemiyorum. En az onun kadar kötü başka günahlar da olduğunu biliyorum ama cinayet listenin en başında yer alır. Hırsızlık da kötüdür ama Fallon'un bu adamı sadece hırsızlık yaptığı için buraya bağlayıp ağzını kapattıracağından şüpheliyim.

"Emilia'ya korkunç bir şey yaptı."

Kanım donuyor, sanki biri damarlarıma buz enjekte etmiş gibi. "Ne yaptı?" dediğimde sesim boğazımda düğümleniyor.

Bilmek istediğimden emin değilim. Her ne yaptıysa kötü olmalı. Dadi'yı o mu öldürdü? Bu düşünceyle başım dönüyor. Biraz tökezliyorum, göğsüm biraz fazla daralıyor ve kollarımı kavuşturup pazularımı sıkıyorum. Ayağım kirli beton zemine vuruyor. Sadece bir kez. Nefes alış verişlerimi bastıracak kadar yüksek bir sesle yankılanıyor.

"Oğullarıma bir ders verdiğimde bunun sizin iyiliğiniz için olduğunu anlıyor musunuz?" Fallon soruyor.

Soru düşüncelerimi parçalayarak içimden geçip gidiyor. Gözlerimi adamdan ayırıp Fallon'a bakıyorum. Hâlâ enstrümanı tutuyor ama şimdi bana bakıyor, gözlerinde uğursuz bir parıltıyla yüzüme sabitlenmiş. İçimi bir korku kaplıyor.

"Bu adamın bir ders alması gerekiyor," diyor Fallon. "Hayatının geri kalanında onunla birlikte kalacak bir ders."

"O ne yaptı?" Nedense yine fısıldayarak soruyorum. Belki de bu yanlış hissettirdiği içindir. Her şey. Buradaki adam. Çamur hissi

içimde. Ama daha da kötüsü, bu adamın Dadı'ya zarar vereceğini düşünmek.

"Söyleyeceklerimi tam olarak anlamayacağını biliyorum," diyor Fallon ve derin bir nefes alıyor. "Bu adam Emilia'yı incitti. Erkeklerin kadınları incitebileceği şekilde. Ona zorla bir şeyler yaptı. Ellerini. Vücudunu."

Bu adamın dadıyı öpmeye çalıştığını hayal ediyorum ve kanım donuyor.

O benim dadım. Fallon'un Emilia'sı. Emilia güzel, yumuşak, parlak güneş ışığı ve çiçekli elbiseler. Onu öpmeye çalışırken iğrenç, büyük ellerinin yüzünde olduğunu ve onu ağlattığını düşünmek göğsüme sıcak bir öfke gönderiyor. Göğsüm daralıyor. Tıpkı içimde o kötü hissi hissettiğimde olduğu gibi. Kaburgalarımı saran yapışkan sarmaşıklar gibi hissettiren o karanlık, kalın his, ciğerlerime batıyor ve nefes almak zorlaşıyor.

Onu yanında istemediğini düşündüğümde kanım kaynıyor. Zihnimi dolduran diğer olasılıkları düşündüğümde, göğsümdeki o yapışkan gerginlik boğazıma kadar ilerliyor ve neredeyse beni boğuyor.

Hunter sürekli köydeki kızlardan ve onları ziyaret ettiğinde birbirlerine neler yaptıklarından bahsediyor. Erkeklerin ve kadınların birbirlerinden hoşlandıklarında ne yaptıklarını biliyorum. Ve eğer bu koca adam Hunter'ın bahsettiği şeyleri Dadı'ya yaptıysa ve Dadı bunu istemediyse, o zaman bağlanıp ağzı tıkanmayı ve burada tutulmayı hak ediyor demektir.

Daha kötüsünü hak ediyor.

Fallon'un dediği gibi bir dersi hak ediyor.

Hatırlayacağı bir ders.

Dişlerim gıcırıyor, öfke ellerimin seğirmesine neden oluyor.

Parmaklarım kıvrılıyor

Yumruklar.

Hayır. Bu sadece öfke değil. Bu yıkım gibi hissettiriyor. Bir ihtiyaç gibi yok et.

"Bugün ne ders alması gerekiyor evlat?"

"Bize ait olana dokunmamak." Adama doğru bir adım atıyorum, gözlerim yüzüne kilitleniyor. Nasıl görüldüğünü hatırlamak istiyorum. Soluk teni, kum, kir ve diğer pisliklerle dolu gözenekleri. Yumruğumu yüzüne vurmak iyi hissettirecek. Elleri büyük, kalın etli bileklere bağlı. Kör bir bıçak alıp yağları keserek onları kopardığımı hayal ediyorum. Cook'unki gibi bir göbeği, kısa kolları ve bacakları var. Tık naz, bir asker gibi yapılı değil.

Dişlerim birbirine vuruyor, yumruğumu, botumu, herhangi bir şeyi kafatasına geçirme dürtüsü o kadar güçlü ki titriyorum. Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim yanıyor

Her hızlı nefeste.

"Peki ona bu dersi nasıl vermelisin, Breaker?"

Cümlelerin tamamının öfkemden sıyrılması bir saniye sürüyor. İlk başta, kafamdaki gürültünün arasında onu doğru duyduğumu sanmıyorum, bu yüzden bakışlarımı adamdan ayırıp Fallon'a bakıyorum. Sonra gerisini kafamın içinde duyuyorum.

Sen. Kırıcı.

Bu gürleme daha da artıyor. Göğsümde hissediyorum, sertçe çarpıyor, sanki dadımın içimde yaşadığını söylediği canavar kaburgalarımın çarpıyor ve sonunda fark edilmek için çığlık atıyor. Az önce ismimi hak ettim.

Fallon bana hep bir şeyleri kırdığımı söyler. Kurallar, yasalar, tabaklar ve onun sabrı.

Adımı seviyorum. Kırıcı.

Ama sonra ne dediğini anladım.

Adama nasıl bir ders vermelisin, Breaker?

Gözlerimi kırıştırıp adama bakıyorum. Fallon, baba, yeteneklerime dayanarak bana sadece adımı verdi, ancak olduğumu söylediği tüm o şeyler kötü şeyler. Striker, Seeker ya da hatta Viper gibi bir yetenek değiller.

İçimde gölgeler gibi yaşayan tüm kötü şeyler. Bir şeyleri kırıyorum. Bir şeyleri mahvediyorum. Bir şeyleri yok ediyorum.

Dadı bana küçük bir çocukken, bu karanlık canavarca ihtiyacı kontrol altında tutmam gerektiğini söylemişti, tam tersini değil.

Ve Fallon onu serbest bırakmamı istiyor. Bu adama bir ders vermek için. Bu yüzden onu kıracağım.

Fallon'dan çekici alıp inceliyorum. Bir tarafında keskin bir uç, diğer tarafında ise düz bir yüzey var. Adam aleti gördüğünde kıvranıyor ve çığlık atıyor, *gid, hoking gid*, tekrar tekrar ve anlayamadığım başka şeylerle birlikte.

Önemli olduğundan değil.

"Devam et evlat," der Fallon. "Ona acı çekmenin ne demek olduğunu öğret."

Adamın bakışları Fallon'a kayar. Gözleri açılıyor ve ağzındaki tıkaçla bağırarak mücadele ediyor. Ve sonunda ne dediğini anlıyorum.

Siktiğimin çocuğu. Bunu lanet bir çocuğa yaptıracaksın.

Eğilip gözlerinin içine bakıyorum. Kıpırdamıyor. Çekici kaldırıyorum. Çığlık atıyor, ama sonra kesiliyor ve boğuluyor. Kemiklerin çatırdama sesi göğsümün içindeki o sıkı, öfkeli gerilimin bir kısmını serbest bırakıyor. Ondan sesler geliyor, elindeki çekiçten parlak, koyu kırmızı bir renk sızıyor.

Çıkarıyorum ve tekrar yapıyorum.

Sonra tekrar.
Hayır. Ben çocuk
değilim. Ben bir
canavarım.

CHAPTER 40

BREAKER

16 Years Ago, May, Age 12

CESKİ. HİSSETTİĞİM TEK ŞEY BU. İçim soğuk. Dışarısı da. Tıpkı sonsuz mavi gibi. İçinde bulunduğum oda. Babamın beni kurtardığı yer. Beni kurtarmaya gelebilmek için beni koyduğu yer. Belki de kötü bir adamdır. Belki ben de öyleyimdir. Kötü bir çocuk. Kötü şeyler yaptım. Korkunç şeyler. Dadı'nın bilmek isteyeceğini sanmadığım şeyler, onun için yapmış olsam bile. "Hey." Gözlerimdeki suyu kırıştıtararak uzaklaştırıyorum, gözlerimi kirli Fayanslar. "Sıcak suyun bitmiş kardeşim." Hunter'ın yüzü çizgime doğru ilerliyor görüş alanı. Omuzlarımdan bir ürperti geçiyor. Su kapanıyor.

"Neden kıyafetlerinle duştasın?" Hunter duşta benimle birlikte çömelerek soruyor. Ellerimi kaldırıyorum. Onları inceliyorum. Temiz görünüyorlar ama temiz hissettirmiyorlar. Her yerim kirli hissediyorum. İçim ve dışım kötü. Lekeli.

"Bu kan mı?" Sesi düşüyor. "Ne oldu kardeşim?" "Kırıcı," dedim ona.

Kaşları çatıldı. Ne söylediğimi anlaması bir saniyesini alıyor. Başını hafifçe salladı. "Kırıcı."

Gözlerim düştü. Uzun zamandır bir isim istiyordum. Ama bu, ismimi taşımanın ne kadar ağır bir yük olduğunu bilmeden önceydi. Bu çarpık, zehirli duygu düşündüğüm gibi hissettirmiyor. Daha iyi hissetmiyorum. İçimde daha da karanlık hissediyorum. Sanki kemiklerim o adama zarar vermemi izleyen gölgelerle lekelenmiş gibi.

Hunter ayağa kalkıp banyonun kapısına doğru yürüyor. Eğilip bağılıyor, "Viper!"

Başımı sallıyorum. Viper'ın bilmesini istemiyorum. Beni olduğum gibi görmesini istemiyorum.

Hunter beni yukarı çektiğinde ona izin verdim, sırlıslıklam üniformam hareket etmemi zorlaştırıyordu. Kendimi daha da ağır hissediyordum.

"Ne oldu?" diye soruyor, yanaklarımı avuçluyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Gözlerim tekrar düşüyor. "O lanet psikopat sana ne yaptırdı?"

"Bir şeyleri kır." Dizlerimin bağı çözüldü.

Hunter, "Anlıyorum," diyor ve sonra nefesinin altından hafifçe küfrediyor. "Babam gibi canavar olmadığın için kendini kötü hissediyorsun." Ben ona bakana kadar beni sarsıyor. "Beni duyuyor musun? Kötü mü hissediyorsun?"

Başımı salladım.

"Demek ki sende onun aksine bir vicdan var. Bunu unutma, tamam mı?" Hunter beni hafifçe sallıyor, sanki kelimeleri kafama istediği gibi yerleştirmek için sallayabiliyormuş gibi. "Sen kötü biri değilsin. Sen tatlı, sevgi dolu bir çocuksun. Sen çok iyisin ve bu hayattan daha iyisini hak ediyorsun. Seni kırmasına izin verme. Sana sadece bir şeyleri yok etmek için iyi olduğunu söylerse ona inanma. Yapsan bile, yapmak zorunda kalsan bile, insanlara zarar versen bile, içinde kötü değilsin, tamam mı?"

Aynı fikirde olmasam da başımı sallıyorum.

"Ne yapıyorsunuz lan siz?" Viper, Hunter'ın arkasından sesleniyor.

İçim kıpır kıpır oluyor. Hunter'dan bir adım uzaklaşıyorum ve Viper'ı ona bakarken buluyorum, o sevdiğim güzel gözleri öfkeyle bulutlanmış.

Hunter gülümseyerek, "Breaker'la tanış," diyor. İçimden gülümsemek gelmiyor, o yüzden gülümsemiyorum.

Viper'ın kahkahası odada yankılanıyor. "Uygun." Bir kolunu omzuma atıp ıslak giysilerime bakıyor, sonra bakışları gömleğimi boyayan bariz kana takılıyor. Çenesi açıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Kıyafetlerimden su damlıyor ve koridorda ıslak bir yol izleyerek odalarımıza doğru ilerliyor. Kapımın önünde duruyoruz ve Hunter ortadan kayboluyor, sonra bir demet kıyafetle yeniden ortaya çıkıyor. Viper beni odasına götürüyor. Hunter arkamızdan geliyor ve kuru giysilerimi Engerek'in ranzasına atıyor.

İkisi birbirlerine bakar ve Hunter kapıyı arkasından sessizce kapatarak ayrılır.

"Üstünü değiştir, sonra da uzan," diyor Viper, alt ranzasına çöküp bana sırtını dönerek.

Islak giysilerimi Viper'ın kitaplarının durduğu köşedeki metal sandalyenin üzerine sererek üstümü değiştiriyorum, sonra da üst ranzaya sürünüyorum.

"Aşağıya," diyor Engerek. "Buraya gel."

Aşağı iniyorum ve onun yanına uzanıyorum, o yan yatıyor, ben sırtüstü. Ben yatağın yarısındayım, o çok küçük ve o çok büyük, bu yüzden sırtımı onunkine bastırarak dönüyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor bir süre sonra sessizce.

"Hayır," diyorum biraz fazla sert bir şekilde. Adımı hak etmek için ne yaptığımı bilmesini istemiyorum.

Arkamda kaydığını

hissediyorum. "Viper?"

Homurdanıyor.

"Adını hak etmek zorunda mıydın?"

"Uyumaya git...." sesi kesildi, sonra "Kırıcı. Bunu sevdim. Neredeyse Viper kadar iyi."

Yeni adımı tekrar söylüyor. Ve tekrar, farklı sesler kullanarak, bazen yüksek perdeden, bazen alçak ve çakıllı, ben gülene kadar. Sonunda isminin sesini sevene kadar.

CHAPTER 41

CORA

"Y SEN BURADA KAL." Clyde geniş oturma odasındaki kalın beyaz halıyı işaret ediyor. "Beni anlıyor musun?"

Ayaklarımı bembeyaz koltuğuna çekiyorum, sanki ayaklarım lüks derisini lekeleyecekmiş gibi gözlerinin nasıl açıldığını fark ediyorum. "Tam burası," diyorum yeri de işaret ederek. "Tam bu noktada donup kalacağım."

Çenesi patlar. "Bu evden çıkmayacaksın. Evin her yerinde güvenlik sistemim ve kameralarım var. Çıkarsan haberim olur."

"Garip şeylerle ilgilendiğini hiç bilmiyordum, Clyde. Seninle evlenemeyeceğime emin misin?" Abartılı bir göz kırpmayla söylüyorum. Clyde kafasındaki damarı patlatacakmış gibi baktığında, sönük bir sesle, "Gitmeyeceğim, tamam mı? Burada kalıp televizyon izleyeceğim ve buzdolabını yağmalayacağım."

Omuzları gevşiyor ama sanki her an kapıya doğru koşacakmışım gibi bana bakmaya devam ediyor. Görünüşe göre bana güvenmiyor. Akıllı adam.

"Birkaç saat içinde döneceğim." Gösterişli saatini kontrol ediyor. "Bu çok uzun sürmemeli. Rune aradı ve onunla buluşmamı istedi."

Kahretsin. Midem bulanıyor. Bunun benimle ilgili olduğuna dair bir his var içimde. Sanırım Zane Rune'a çoktan söylemiş. Ama bunu söylemiyorum. Onun yerine başımı sallıyorum, Zane planlarını bozduğu için Rune'un ne yapacağını düşündükçe midem bulanıyor.

"Geri döndüğümde konuşacağız," diyor bana dikkatle bakarak.

Göz temasından kaçınıyorum, ayaklarımı onun kanepesinde altıma kıvrıyorum. Yapmak istediğim son şey konuşmak. Daha önce Zane ile yaptığım şey hakkında değil. Bağış gecesinde olanlar hakkında değil, hele hele benim için kendimden çok bir baba figürü olan Clyde ile hiç değil. Rune yıllarca öyleydi, ta ki öyle olmayana kadar.

Clyde en azından sabitti.

"Tekrar söyle," diyor Clyde.

İç çekiyorum. "Çamaşır suyu beyazı evinizde kalacağım, tüm eski insan atıştırmalıklarınızı yiyeceğim, eski insan filmlerinizi izleyeceğim ve misafir odanızda eski yorganlar, örme battaniyeler ve yastıkların altında naftalin bulunan yatakta uyuyacağım."

"Yaşlı insanlar ne atıştırır?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Kuru üzüm mü?" Omuz silkiyorum. "Şu garip yeşil ve beyaz girdaplı şekerler ve çileğe benzeyen ve ortası yapışkan olan sert şekerler."

"O iğrenç şeyleri seviyorsun," diyor Clyde.

"O zaman eski, iğrenç şeyleri seviyor olmalıyım," diyorum ona. "Çünkü seviyorum sen."

Gözümün ucuyla, yürürken başını salladığını görüyorum. uzakta. "Benim yorganım yok."

Clyde'a yalan söylemekten nefret ediyorum ama burada kalmamın imkanı yok. Erkeklerin bana ne yapacağımı söylemesinden bıktım.

CHAPTER 42

BREAKER

T Bölmenin kapısını tıkırdatınca irkiliyorum ve bardağımdaki votka elime dökülüyor.

"Siktir," diye mırıldandım ve içkimi sehpanın üzerine bıraktım. Fabrikaya geri döndüğümde uykunun yakın zamanda gelmeyeceğini biliyordum, bu yüzden Viper'ın votkasını aldım ve bir içki doldurdum. Sonra bir tane daha. Üçüncü kadehteydim ve kafam biraz bulanıktı. Sık sık içmem ama bu gece zihnimde dönüp duran görüntüleri susturmam gerekiyordu.

Bölme kapısı yine tıkırdıyor. Buranın nerede olduğunu sadece bir pislik biliyor ve normal bir insan gibi yan girişe doğru yürümek yerine her zaman bölme kapısına vuruyor.

Odanın uzak tarafına doğru yürümek için acele etmiyorum, sonra avucumu düğmeye vuruyorum. Kapı tıkırdayarak açıldı. Daha yarısına bile gelmeden Harlow kapının altından geçip bana doğru geliyor, yüz hatları öfkeyle çarpılıyor.

Sanırım Zane kurtulmayı başardı. Etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Onun kararlılığını ve acıya olan toleransını hafife almışım.

"Ne yaptın lan sen?" Harlow bağırır, derin sesi odanın içinde yankılanır.

Evet. O gevşek.

"Wire?" Harlow bir adım ötede durup elleri kalçalarında, vahşi ve öfkeli gözlerle bana bakıyor. Onunla ilgili her şey yıpranmış görünüyor. Genelde kusursuz olan takım elbisesi kırıışmış ve mavi kravatı yamulmuş. Hatta

Koyu kahverengi gözleri yıpranmış, kenarları yırtık pırtık görünüyor. "O pisliği masaya telle mi bağladın? Sonra da bütün parmaklarını mı kıldın?"

"Sadece sol elinde," diyorum. "O sağ elini kullanıyor, bu yüzden hala kapalı."

Gözlerindeki o yırtık pırtık bakış çeliğe dönüştü ve şimdi dikilmiş görünüyor.

Yüz hatlarını sertleştiren acımasız bir parıltıyla tekrar bir araya geldi. "Ve bu yeterince kötü değilmiş gibi, elindeki bıçağı mutfak masasına sapladın ve nasıl çıkaracağını kendi başına bulması için onu orada mı bıraktın?"

"Kabloları kestim ve ona telefonunu bıraktım," diyorum. "Ve bıçağı gevşetmek için tokmak. Sadece birkaç kez vurması gerekiyordu."

Boğazından çıkan ses hem inançsızlık hem de şaşkınlık. "Zane şu anda ameliyatta ve Rune da lanet olası bir savaşın içinde."

Ona sırtımı dönüyorum ve içkimi almak için odanın diğer ucuna doğru yürüyorum. İçkimi bir dikişte yudumladım ve yanmanın beni merkeze almasına izin verdim. Sonuçların kötü olacağını biliyordum, bu yüzden içiyordum, ama yaptığım şey buydu. Harekete geçerim. *Tepki* veririm. İçimdeki karmakarışık öfkenin kontrolü ele geçirmesine izin verdim. Öfkenin bana hükmetmesine izin verdim.

"Kızımıza hakaret ediyordu." Harlow'a hayatı boyunca onun güvenli yeri olduğunu ve bunu hatırlaması gerektiğini hatırlatmak için bizim kelimesine vurgu yaptığımdan emin oluyorum.

"Oh, bu her şeyi açıklıyor," diyor, sesi alaycı bir şekilde damlıyor. "Çünkü hakaret ettiği için birine işkence etmek son derece mantıklı."

Bardağıma dikkatlice yere bırakıp yüzümü ona dönüyorum. Arkamdan yaklaştı, hâlâ öfkeyle kaynıyordu ama boyu iki santim daha kısaydı, bu yüzden ona burnumun ucuyla baktım ve o da geri çekildi. "Cora'nın evlilik anlaşmasından vazgeçmesi için ona şantaj yaptığını biliyor musun?"

Harlow geri çekilir, kaşları çatılır.

"Zane tatlı tatlı şarkı söylemeye başladı. Bana Rune'un ondan istediği her şeyi nasıl anlattığını anlattı. Ona şantaj yapıyor."

Yüz hatları şaşkınlıktan farkındalığa, oradan da korkuya geçerek buruşuyor. "O biliyor."

Şimdi kafamda bildiklerimi sıralarken şaşkın şaşkın bakma sırası bende. "Cora annesini Rune'un öldürdüğünü biliyor, evet. Striker'a Rune'un onun vasisi olduğunda kendisine söylediğini anlatmış." Onu kontrol altında tutmak için bu korku taktiğini, duygusal manipülasyonu ve istismarı kullandığını söyleyeceğim neredeyse ama söylemiyorum. Bunu Harlow'a söylemek bana düşmez. Eğer o istiyorsa

bilirse, ona söyleyecektir. "Ama adamın onu *nasıl* öldürdüğünü bildiğini sanmıyorum," diye ekliyorum. "Ya da Zane'in olaya dahil olduğunu."

Harlow etrafımda dolanıyor ve kanepeye oturup iç çekiyor. "Zane'in annesiyle ilişkisi olduğunu biliyor. Bu yüzden bugün onunla buluştu. Sadece Rune'un Zane'in yıllar önce ortağının karısını becerdiğini zaten bildiğinin farkında değil."

Başım dönerken yanına oturdum. Eğer Zane on beş yıl önce annesini beceriyorsa, bu şu anlama geliyor.

Yani *her şeyi* biliyor.

"Seni teşhis edemeyeceğinden emin olacak kadar akıllı olduğunu varsayıyorum," diyor Harlow votka şişesini kaldırırken. Ona kaşlarımı çattığımda, "En azından güvenlik kameralarını önceden kapattın mı?" diye soruyor.

"Eve girdikten sonra onları devre dışı bıraktım."

Harlow başını sallar. "Güzel. En azından bu konuda endişelenmemize gerek yok.

Senin yaptığını biliyor mu?"

Ben. Fallon'un askerinde olduğu gibi. Oğlu. "Cora'nın istenileni yaptığından emin olmak için beni gönderdiğini düşünüyor ama Rune bizden biri olduğunu bilecek."

Harlow merdivenleri işaret eder. "Git onu getir, Rune'a ne söyleyeceğimizi çözmemiz gerek."

Merdivenlere doğru bakıyorum, kafam bir dakika öncesine göre çok daha bulanık. Akşamın adrenalini azalıyor ve Zane'in Cora'nın annesiyle olan ilişkisinin ortaya çıkması, içtiğim birkaç kadehin üzerine eklenince kendimi kötü hissetmeme neden oluyor.

Harlow ayağa kalkarak, "Tamam, gidip onu getireyim," diyor. Panik göğsüme çarpıyor.

"Cora burada değil."

"Ne demek burada değil?" diye bağılıyor. "Rune'la buluşmamdan döndüğümde evimde değildi, ben de öyle düşündüm..." Sesi kesiliyor. "Yemin ederim o kız bana kalp krizi geçirecek."

Onu mu? Aklımı kaçırmak üzereyim.

"Bekle," diyorum cebimden telefonumu çıkararak. Uygulamayı açıp Rune'a gitmiş olma ihtimaline karşı bildirimleri kontrol ediyorum. Rune saatler önce çıktı ve bir daha dönmedi. Harlow'un evinin etrafına kamera yerleştirmedığım için pişmanım. "Güvenlik kameralarınız yola kadar uzanıyor mu?"

Harlow telefonunu çıkarır ve karıştırır. Bir lanetle telefonunu cebine koyar, dişlerini gıcırdatır. "Bir Uber'e atladı." B a r d a ğ ı m ı işaret ediyor, ama sözleri panikle kıvrılan gözlerini zorlukla kırıyor.

kafamın içinde yılanlar. "Araba kullanma. İçimde nereye gittiğini bildiğime dair bir his var," diyor, sakın tavrı sinirlerimi biraz yatıştırıyor.

Bölme kapısına geri dönerken omzunun üzerinden şöyle der. "Bir dahaki sefere bir şeyleri kırıp dökmek istediğinde, nefes almak için bir dakikanı ayır. Her sinirlendiğinde raydan çıkmana izin veremem."

CHAPTER 43

STRIKER

A sıcak bir kucaklama. Çenemde gezinen parmakların nazik okşayışı. Kulağımı izliyor. Burnumun köprüsünden aşağı.

"Sorun yok. Sen varsın."

Sesi tanıyorum ama yanaklarımdan dudaklarıma uzanan parmakların verdiği hisle uyuşmuyor.

Bana hiç dokunmuyor.

"Gerçekten burada mısın?" Sesim zayıf ve cılız. Gözlerimi açtığımda o kadar karanlık ki sadece silüetini seçebiliyorum. Ay ışığı etrafındaki mağaraya sızıyor, üniforması korkunç bir mavi renkte.

"Evet," diye fısıldıyor. "Sakin ölme."

Başımı sallıyorum. Hayır. Ölmeyi planlamıyorum. Yaşamak için bu kadar mücadele etmişken olmaz. Ama sözleri doğru gelmiyor. Beni mağarada bulduğu gün bana bunu söylememişti.

Yıllar sonra başka biri daha söyledi.

Bu kanlı yerde başka bir günde.

Kalbimizin bir parçasını kaybettiğimiz gün.

Dönüyor ve ay ışığı maskesine vuruyor. O gün taktığı gibi simsiyah bir maske görmeyi bekliyordum ama yıllar boyunca görmeye alıştığım maske buydu.

Ama bu onun değil.

Kafamı şaşkınlıkla sallıyorum çünkü zaman kendi içinde katlanıyor, günleri ve olayları karıştırıyor gibi görünüyor, o sırada başımın onunkine sarıldığını fark ediyorum

Kucak. Tıpkı o gün ve ondan önceki gün gibi.

O kadar güçsüzüm ki oturmaya çalıştığımda zar zor hareket edebiliyorum.

"Hayır, kımıldama," diye fısıldıyor. "Seni buradan çıkaracağım. Söz veriyorum."

Oturmama yardım ediyor. Ayakta dur. Her şey çok hızlı oluyor. Önümü zar zor görebiliyorum ama onun sıcaklığını hissedebiliyorum. Avucumun altındaki yeleğinin sert Kevlar'ını. Üniformasının ders malzemesi. Eli şimdi sırtımda, diğeri boynumda, nabzımı kontrol ediyor.

İçimden ona susuz kaldığımı, bu yüzden nabzımın çok hızlı attığını söylüyorum ama bu bir yalan. Nabzım bana dokunduğu için hızlı atıyor.

"Onları aldın mı?" Ben sordum.

Yaptık. Yaptık. Yaptık. Sesi bir yankı gibi devam ediyor.

Maskesi çıkıyor ve göğsüm çöküyor. Onu çok özliyorum. Dudaklarına bakarken kalbim hızlanıyor. O kadar yakınız ki nefesini yüzümde hissedebiliyorum. Ciğerlerimi baharat ve dumanlı günahla doldurarak verdiği havayı tadabiliyorum.

Ağzı benimkine değdiğinde donup kalıyorum. Sadece tenin tene değdiği bir fısıltı ama kanıma ateş düşürüyor ve aniden yaşadığımı hissediyorum.

Uyan.

Yatakta doğruluyorum, parmaklarım dudaklarımı okşuyor, gözlerim karanlık odada odaklanmak için kırpışıyor. Yanımdaki Delilah homurdanarak doğruluyor ve elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor.

"İyi misin?"

Beni rahatlatıyor. Bu düşünce göğsüme garip bir sızı gönderiyor. Beni sakinleştirmeye çalışması, teselliye ihtiyacım olduğunu düşünmesi, onun güzel kalbinin ve duygularını ne kadar manipüle etmeyi başardığımızın bir kanıtı.

Öyle olmalı. Bize güvenebilir, Cora'nın ve kendisinin iyiliğini düşündüğümüze inanabilir ama gerçekten doğru hislere sahip olabilir mi? Kendi hisleri mi? Onu becermek, bedenine, zihnine sahip olmak, onu görevimiz için eğitmek, kalbine sahip olmaktan çok farklı.

Yine de, bence var.

"Sorun ne?" diye fısıldıyor.

"Kötü bir rüya," diye yalan söyledim, bizi tekrar yatırırken onu göğsüme çektim. "Sadece kötü bir rüya."

"Benim de var," diyor, dudakları çıplak göğsümü okşuyor. "Annem hakkında."

O sızı geri gelir ama daha sert, daha acı vericidir. Daha çok bir bıçaklanma gibi.

"Doğum günümdü," diyor. "Rune orada bile değildi. Olanları görmedi."

Midem bulanıyor. Gözlerim tavan pervazına kayıyor.

"Ondan uzun süre nefret ettim." İtiraf, sanki ilk kez kelimeleri yüksek sesle söylüyormuş, hatta kendine bunları düşünme, hissetme özgürlüğü tanıyormuş gibi bir hava estiriyor. "Orada bile olmadığını ve kızın öldürülmesinin büyük ihtimalle onun suçu olduğunu. O olmalıydı."

Hiçbir şey söylemiyorum, her kelimedede kalbim yarılıyormuş gibi hissetmeme rağmen konuşmasına izin veriyorum.

"Yaşlandıkça kendime bunun bu hayatın bir parçası olduğunu söyledim. Bizimki gibi her aile bununla uğraşır. Rakipler. Ölüm. İntikam."

Başka bir dilim.

"Gücü elinde tutmak, daha fazla para kazanmak ve daha fazla kontrol sahibi olmak için sürekli bir mücadele var" diyor. "Ama ailemi ben seçmedim. Her gün öldüren, çalan ve gaddarlık yapan güce aç erkeklerin dünyasına doğdum. İşte bu beni daha da öfkeliendirdi. Seçme şansım yoktu, bu yüzden uyum sağlamak zorunda kaldım."

Sonra biz geldik ve ona başka seçenek bırakmadık. Onu kaçırdık ve tüm hayatını mahvettik. Şimdi de ondan körü körüne bizi takip edip savaşa girmesini istiyoruz. O da öyle. Ve belki de Cora için, Cora'yı Zane'den uzaklaştırmak için ektiğimiz umut için, ama hala bizi takip ediyor. Hâlâ bu yatakta benimle birlikte, göğsümü okşuyor, artık vücuduma aşına.

Bana tanıdık geliyor.

Sanki kalbinin bir parçası bizdeymiş gibi.

Eğer bizi takip etmeseydi, bizi ve görevi reddetseydi ona ne yapacağımızı düşünmek beni hasta ediyor. Ne yapardık? Reddetseydi?

Bir yanımdan denemiş olabileceğimizi düşünüyor ama o ilk gün her şekilde başarısız olduk. Fallon'un tam da istediği gibi, bizim için her şeyi yapabilecek kadar mahvolana kadar onu parçalamak yerine, başka bir yol bulduk ve işe yaradı.

"Ve şimdi," diye duraksıyor, bana bakıyor, sıcak nefesi çenemde. "Şimdi ondan tekrar nefret ediyorum. O kadar çok nefret ediyorum ki, ölmesini istiyorum."

Kalbim kaburgalarımı yumrukluyor.

"Rüyan ne hakkındaydı?" diye soruyor, konuyu öyle ani değiştiriyor ki başım dönüyor.

"Neredeyse ikinci kez öldüğüm gün," diyorum ona. *Ve üçüncüsü*, ama bunu söylemiyorum. Bunun yerine, onun üzerinde hareket ediyorum, uyluğunu yukarı çekip kalçamın üzerine asarken onu altıma yatırıyorum. Sikim ona çarptığında nefesi kesiliyor ve onu zaten ıslak ve hazır bulduğumda inliyorum.

"Ağrın var mı?" Fısıldıyorum. Bugün onu o kadar çok aldım ki, her şeyine sahip olma arzum o kadar açgözlüydü ki, ağrıyor olmalı.

Mükemmel dudaklarına yavaş bir gülümseme yayılıyor ve yemin ederim ki göğsüm bu tatlı, hafif yaramaz ifadeden dolayı hem patlıyor hem de sakın bir şekilde dalgalanıyor.

"Evet," diye fısıldıyor, "ama bu iyi bir yara. Seni tekrar istiyorum."

Aramıza uzanarak sikimi girişine dayıyor, ben de sert ve hızlı bir şekilde içine giriyorum. Sırtı kavislendi, nefesi bir iniltiyle ciğerlerinden kaçtı.

"Striker," diye fısıldıyor.

"Prenses." Daha sert girdim. Avuç içi yatak başlığını desteklemek için yukarı fırlıyor.

"Onu Azrail mi öldürecek?"

Hareketlerimi durdurup çekmeye çalışıyorum ama o beni durduruyor, kalçalarımın arasına gömülmemi sağlamak için kıcımlı kavlıyor. "Ben senin içindeyken babanı öldürmekten mi bahsetmek istiyorsun?"

Yüzüne bakıyorum, bir tarafı ay ışığıyla aydınlanmış, diğer tarafı gölgelenmiş. O yumuşak bakış gitmiş, yerine adını koyamadığım bir şey gelmiş. Belki de düşündüğümüzden daha karanlıktır. Cora korkunç şeyler yaşamış olsa da, bildiğimiz kadarıyla yaşadığı tek gerçek acı annesinin ölümüydü. Tanrı bilir bizim bilmediğimiz nelere tanık olmuştur.

Kalçalarını eğiyor, beni tekrar hareket ettirmeye çalışıyor, amı sikimi sıkıyor.

"Rune Gavin benim babam değil," diyor, beni daha derine çekmek için kıcımlı kullanıyor, küçük tırnakları derimi kazıyor. "Onun soyadını paylaşıyor olabilirim ama hepsi bu. Cora'ya zarar veren, o kulübeyi işleten adamın ölmesini istiyorum."

Onun kana susamış ses tonuyla sikim zonkluyor.

"Sen sürekli bir sürprizsin, Prenses," diyorum ona, tekrar içine girmeye başladığımda ağzını almak için eğilerek. "Sürekli, lezzetli bir sürpriz."

Temizlemek için bezle döndüğümde onu uyurken buluyorum, bu yüzden kızımızı yatakta bırakıp Azrail'i arıyorum. Yine saklanıyordu, şüphesiz Cora'yı gönderdiği için duyduğu suçluluk duygusuyla düşüncelere dalmıştı. Onu odasında ya da evin başka bir odasında bulamadığımda, nihayet başından beri bildiğim şeyi kabul ediyorum.

Çıplak ayaklarım soğuk fayans zeminde ilerliyor ve mahzene açılan küçük kapının önünde duruyorum. Aşağıda olduğunu biliyorum ama bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Midem düğümlenmiş halde kapıyı açıyorum, merdivenin altındaki küçük ampulün ışığı onun yerini doğruluyor. En alt basamağa ulaştığımda kalbim hızlanıyor, rüya kafamı garip, kafa karıştırıcı anılarla dolduruyor.

Hunter yıllar önce o gün beni küçük mağarada bulan kişiydi. Vahşi doğada geçirdiğimiz zamanı zar zor hatırlıyorum. Okuldan önceki hayatım gibi, sadece parçalar ve kokular. Garip sesler. Aklımda kalan tek canlı anı, beni o oyuğun arkasında yorgunluktan ve açlıktan bayılmış halde bulduğu andı. Diğerleri geldiğinde bile tekrar süzölmeye başladım. Sonra bir de baktım ki okula geri dönmüşüm ve hayat her zamanki gibi devam ediyor.

Son on beş yılımı o anı parçasıyla geçirdim. Hunter beni zihnimde yaşayan o mağaradan dışarı sürükledi, ona tutundum, onu ve ne anlama geldiğini inceledim. Beni, erkeklerin istememeleri gereken bir şeyi sevdikleri gibi sevdiğini biliyordum. Neredeyse saplantılı bir şekilde. Tutkuyla. O zamanlar bile Hunter bana olan ilgisini hiç saklamamıştı, benden dört yaş büyük bir adam tarafından öpölmek için biraz fazla genç olduğum zamanlarda bile.

Öpücük. Neredeyse bir öpücüktü. Daha çok rahatlama dolu bir dudak okşamasıydı.

"Bütün gece koridorda mı duracaksın yoksa içeri mi geleceksin?" Reaper sorar.

Odaya giriyorum ama bana bakma zahmetine bile girmiyor. Monitörlerin önüne dizilmiş sandalyelerden birinde oturuyor, bacaklarını açmış, rahat ve kibirli.

Sanki bizi izlemeye hakkı varmış gibi.

"Bizi izledin mi?" diye sordum. Göğsümün içinde bir şeyler alevleniyor. Bu odada oturup beni izlediği fikri tuhaf bir sıcaklık yaratıyor.

Delilah'ı tekrar tekrar almak. Ve ondan önce, Viper ve ben onu birlikte sikerken izledim. "Tüm zaman boyunca mı?"

Başını sallıyor ama sessiz kalıyor. Tüm tavırları değişti. Biraz düşmanca.

Normalden daha fazla.

"O zaman seni istediğini biliyorsun," diyorum arkasından yaklaşarak. Sandalyenin arkasına tutunarak onu kendime doğru döndürüyorum ve üzerine eğiliyorum. "Ve bizim için ne kadar da tatlı geldi."

Ben geri adım atarken çenesi gıcırıyor. Reaper tam bir kontrol manyağı ve onsuz bir kadını asla paylaşmadık. O bizi yönlendiriyor, biz de her şekilde onu takip ediyoruz. Acaba hangi kısım onu yiyip bitiriyor? Bizi bu kadar çaresizce istemesi mi yoksa Engerek'le benim değişmiş olmamız mı?

Onlarla geçirdiğim son geceden sonra Azrail'in bana nasıl farklı davrandığının farkındayım. Her zaman öyleydi. Özellikle de paylaştığımız zamanlarda. Her zaman onun yanındayım, emirlerini yerine getiriyorum, dikkatini çekiyorum. Dokunuşlarını. Ve o da benim.

Hâlâ bir şey söylemiyor, bakışları Delilah'nın uyuyan halini gösteren ekrana kayıyor ve hissettiğim sıcaklık aside dönüşüyor, öfke beni geriyor.

"Madem bizi izliyordun, neden bizi çağırdığında gelmedin?"

Sen?"

Hala bir şey yok.

"Yoksa Viper beni emerken aynı odada olmak istemedin mi?"

horoz," diyorum ona doğru yaklaşarak. "Bir hafta önce bu fikre pek aldırış etmiyor gibiydin."

Gözleri bana doğru kayıyor, daralıyor, ama sonra çıplak göğsümün üzerinden belime doğru iniyor. Aşağıya.

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. Vücudum onun delici bakışları altında aydınlanıyor. Reaper'a alışkınım. Nasıl da içinizi görüyor, katmanları soyuyor ve tüm karanlık parçalarınızı okşuyor. Seni senden daha iyi tanıyor gibi görünmesine. Ama bu bakış farklı. Bana bakıyor. Beni görmüyor, sanki tüm berbat parçalarımı görüyormuş ve nedenlerimi ya da neye ihtiyacım olduğunu bulmaya çalışıyormuş gibi. Bakıyor, tenimi içiyor. Yara izlerimi. Sanırım başka bir şey de görüyor.

"Sen de onun sikini yaladın mı?" Reaper soruyor ve kaşlarım kalkıyor.

"Hoşuna gitti mi? Ağzına boşalması hoşuna gitti mi?"

Kalbim tekliyor. Bu sıcaklık, öfke ve arzudan çok daha zehirli bir şeye dönüşüyor.

Ağzımın kenarı bir sırtışa dönüşüyor. "Dikkatli ol Azrail, ağzıma boşalmak istediğini düşünmeye başlıyorum."

Reaper sandalyeden kalkıyor, tam boyuyla karşımda duruyor, vücutlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta. Hâlâ siyah eğitim üniformasını giyiyor ve keşke biraz rahatlasa. Normal kıyafetlerini giysin. İçinde bulunduğu bu moddan çıksın. Görev. Eğitim. Planlama.

Onu daha sakın görmeyi özlüyorum. Biraz rahatlamış. Gözleri o kadar perili değil. Çenesi o kadar gergin değil. O kadar aptalca yakışıklı ki, göğsüm ağrıyor. Özellikle de ne kadar yorgun olduğunu gördüğümde. Uykuya ihtiyacı var.

Kendini ele veriyor.

"İkinizin aranızdaki sorunu çözmüş olmanıza sevindim," diyor Azrail, yutkunurken boğazı hareket ediyor. Sanki yalanı, konuşmayı reddettiği gerçeğe birlikte yutarken tadıyormuş gibi. "Ona olan özlemini izlemek acı vericiydi."

Kaşlarımı çattım. Tam ona neden daha önce değil de şimdi Viper'la birlikte olmamın onu üzdüğünü soracakken, "Bu gece bir daha onun odasına girme," diyor.

Azrail beni kenara itti ve kapıya doğru yürüdü. Kalbim yerinden fırladı. Belki de yanılmışımdır. Belki de Engerek'le birlikte olduğum için bana kızgın değildi ve bedenimi başka bir erkekle paylaşmak istediğim gerçeği ona o karanlık, perili bakışı attıran şey değildi. Belki de onunla ilgili bir şeydir. Belki de Viper'ı kıskanmıyor. Bana bu kadar güvenmesini kıskanıyor olabilir.

"Ona sahip olma ihtiyacın yüzünden onu incitme," diyorum.

Duraklıyor ve yavaşça bana dönüyor. "Bunu söyleme ihtiyacı hissetmen, bana olan inancının ne kadar az olduğunu gösteriyor."

"Seni istedi Reap," diyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Hiçbir şey söylemiyor çünkü bunu biliyor. İstedimizi aldık. Vücudunu, güvenini ve daha fazlasına sahip olma yolundayız.

"Şu anda çok kırılgan," diyorum. "Bükülebilir, hatta kırılabilir. Kalbi daha da kırılgan."

Bir adım öne çıkıyor, bana yaklaşıyor, sanki bir sonraki sözlerine vurgu yapıyor. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu ona *biz* yapıyoruz." Göğsüne vuruyor. "Bunu ona *ben* yapıyorum."

Götürün onu. Onu eğit. Onunla istediğinizi yapın. Sadece hazırlıklı ve istekli olsun.

Bunu biz yaptık. Daha fazlasını da. Ona korkunç bir şekilde davranabilir, yaptığımızdan çok daha kötü bir şekilde yıkabilirdik. Ama günler geçtikçe

Fallon istedi. Yıllarca onun gölgesi olduktan sonra olmaz. Bir insan hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrendikten sonra, şimdi onun kafasının içindeyiz ve kalbini oyuyoruz.

Belki de yaptığımız şey çok daha kötüdür.

O bizim çünkü öyle olmayı seçti ve henüz ne istediğimizi bilmiyor.

"En azından bir pislik olduğunun farkındasın," diyorum. "Senden neden hoşlandığını asla anlayamayacağım."

"Hayır mı?" Reaper mükemmel kaşlarından birini kaldırarak soruyor. "Viper'dan hoşlanıyorsun." Yüzü soğuklaşıyor. "Ve sen de benden hoşlanıyorsun."

"Neden yaptığımı biliyorsun."

Reaper'ın derisinin altına girmenin mümkün olduğunu sanmıyordum ama girdim. Ve bunu yapmak için bir neşter kullandım. Çenesi gıcırıyor, gözleri öfke ve hayal kırıklığının tuhaf bir bileşimiyle parlıyor.

Bu ifade çok acımasızdı, ben de ekledim: "Sen benim en sevdiğim kardeşimsin."

Biraz rahatlıyor ve kapıya doğru dönüyor. "Striker, sen asla benim kardeşim olmadın."

Sandalyede geriye yaslanıyorum, sözleri midemi bulandırıyor.

Kapıdan çıkarken yarı yolda durur ve omzunun üzerinden bakar. "Odaya girme," diyor Azrail tekrar. "Ne kadar bağırırsa bağırsın, ne kadar yalvardığını duyarsan duy, kapıyı açma."

O odadan çıkarken, sanırım hayatımda ilk kez kendimizi her gün ne kadar çok kandırdığımızı anlıyorum. Azrail kendine sürekli yalan söylüyor, arzularını ve kalbini saklıyor ama ben de yalan söylüyorum. Viper'ı istediğim konusunda yıllarca kendime yalan söyledim. Breaker için. Hunter konusunda da kendime yalan söyledim. Onu sevdim ama bunun ne anlama geldiğini keşfetmeyi reddettim.

Artık bunu yapmayacağım.

Tıpkı kendime yalan söylemeyeceğim ve beynimin hatırlamam gerektiğini düşündüğüm şeylere uyacak şekilde anıları yeniden yaratmasına izin vermeyeceğim gibi.

O gün beni bulan Hunter değildi.

Reaper'dı.

CHAPTER 44

DELİLAH

I Beni neyin uyandırdığından emin değilim -yerdeki bir gıcırtı, pencereyi tıkırdatan rüzgâr- ama gözlerim açılıyor ve dik oturuyorum, kalbim çarpıyor Kızgın arılar gibi göğsümde çılgınca dolaşıyor. Bakışlarım ona takılıyor ve rahatlıyorum.

Rahatlıyorum.

Ateş saatler önce söndü, odadaki tek ışık açık perdelerden içeri süzülen parlak ayın ışıltısı, odayı tül gibi beyaz bir bulanıklığa boğuyor. Azrail'in maskesi parlıyor, gözleri beni girdabına çeken kara bir delik gibi. Sandalyede oturuyor, bacaklarını iki yana açmış, kollarını gevşekçe kolçakların üzerine sarkıtmış, beni izliyor. Bakışlarının kaydığını, alçaldığını, üzerimde gezindiğini, yoğunluğuyla neredeyse yakıcı olduğunu hissediyorum.

Neden burada olduğundan, konuşmadığından emin değilim. Belki de daha fazla kötü haber vermek için geldiğini düşünüyorum. Bana giyinmemi söyleyecek ve kalbimi ve zihnimi yeniden kırmak için beni aşağı indirecek. Ama oturuşunda bir şey var, neredeyse yenilmiş görünüyor.

Ya da belki kabullenmektir.

Nefes alıyorum. Kabullenme. Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Kişinin kendini açması, en temel arzularına teslim olması. Sonunda inkar ettiğiniz her şeye sahip olmanıza izin vermek.

Yorganı arkaya atarak yatağın ucuna doğru sürünüyorum, çıplaklığımı umursamıyorum. Zaten o kadar çok yerimi gördü ki.

İçimde yaşadı, çıplak bedenim iliklerimden söküp aldığı vahşi şeylerin yanında hiçbir şey.

Yatağın ucuna ulaştığımda ellerimi kucağıma koyup diz çöküyorum.

Bekliyorum.

Bekliyorum.

Beni aldıklarından beri yaptığım şey bu. Bir sonraki hamlelerini bekledim. Cevapları bekledim. Cora'yı bekledim. Bana tekrar dokunmalarını bekledim. İstediklerini almalarını, böylece sonunda arzuladığım şeye sahip olabilmeyi.

Onlar.

Striker haklıydı. Kendini yanlış kişiye verme riskini almaktansa, birinin seni alması, boyun eğmeye zorlaması daha kolaydır. Ben bunu zaten yaptım - tüm hayatımı benimle aynı ortamda bulunmayı hak etmeyen adamlara verdim.

Dave. Ona hayatımın bir yılını verdim, bağlılığımı. O bana yalanlar ve aldatmacalar verdi. Kırık bir kalp.

Rune. Ona tüm ruhumu verdim. O benim özüm, olmak istediğimi düşündüğüm kişi. Ona bunu verdim. Bir kızın babasına verebileceği tek şeyi. Putlaştırma, sadakat, hiç bitmeyen bağlılık ve tam ve mutlak güven.

Ve bunu asla hak etmedi.

Reaper'ın beni hak edip etmediğini tam olarak bilmiyorum. Herhangi biri hak ediyorsa bile. Ama göğsümde büyüyen bu korkunç şefkati hak etmelerini isteyen ruhumun derinliklerinde bir istek var. Söz verdiği her şeyi yapması için çaresizce çırpınan bu acı verici sızı.

Benim.

Onun.

İntikamımız.

Reaper bir elini kaldırıyor, avucunu yukarı çeviriyor ve parmağını kıvrarak ona gelmemi söylüyor. Tıpkı kulüpte yaptığı gibi, kaderimi mühürledi.

Ayaklarım serin tahtaya çarpıyor ve yavaşça ona doğru yürüyorum, tenimin karanlıkta görünen her parçasını görmesine izin veriyorum. Ben yaklaştıkça siyah gözlerinde ışık parlıyor, aç bakışları vücudumun görüntüsünü yiyip bitiriyor. Göğüslerim, meme uçlarımda sadece odadaki hafif soğuktan değil, onun yakınlığından da nasıl sıkıştığımı. Nasıl yürüdüğümü, kalçalarımın nasıl sallandığını, Striker'ın bugün beni defalarca sikmesinden dolayı bacaklarımın nasıl gevşediğini. Sonunda istediğimi elde ettikten sonra önünde durduğum yeni, kendinden emin yol.

Beni arzuladıklarını, bedenimi ve zihnimi benim onları arzuladığım kadar arzuladıklarını fark etmek baş döndürücü bir duygu. Yarattıkları o vahşi kadın

Zevkli dokunuşlardan mahrum kaldıktan sonra aç kalmış ve açgözlü. Daha fazlasını istiyor.

O, *ben, onu* istiyoruz.

"Benden kaçıyordun," diyorum, bacaklarım sandalyeye değene kadar onun açık kalçalarının arasına giriyorum.

Siyah gözleri tekrar üzerimde geziniyor, bir eli kolçaktan kalkıp dış uyluğumun üzerinde geziniyor, parmakları ardında ateş bırakıyor. Başı sandalyeye doğru düşüyor ve bana bakıyor. "Öyle mi?"

Sinirlendiğimi görebileceğini bildiğim için bakışlarımı kısıyorum. Onun üzerinde bu şekilde durmak garip. Onunla yaşadığım her etkileşimde, hatta beni becerirken kucağına oturduğumda bile kontrol tamamen ondaydı.

Belki de hala öyledir, bu sahte onun üstünde olma hissi aslında sadece Reaper'ın onun önünde durmama izin vermesidir. Kulüpte Striker'ın bana Reaper'ın kucağında olmamın tek sebebinin beni oraya onun koyması olduğunu söylemesi gibi.

"Benim güzel kediciğim onu yakalayanı özledi mi?" Sesinden kibir damlıyordu. *Bilmişlikle*. "Bu yüzden mi beni istedin?"

Sözcüklerinin algılanması bir saniye sürüyor. "Bizi izledin mi?" Soruyorum, uzaklaşırken tenim sıcaktan kızarıyor, vücudum bugün bizi izlediği düşüncesinden hoşlanıyor ama zihnim bunun bir istila gibi hissedip hissetmediği konusunda kafam karışıyor. Ama onun orada olmasını, beni Striker ve Viper tarafından becerilirken görmesini istiyordum. Elleri üzerimde olsun, en savunmasız anımın bir parçası olsun.

Bir kalp atışı boyunca hiçbir şey söylemiyor, sonra sesi hırıltılı bir fısıltıya dönüşüyor: "Her zaman izliyorum, Kedicik."

Kalbim çırpınıyor, milyonlarca kelebek kanat çırpıyor
Kalp.

Her zaman izler. Her zaman

yakınında. Ve o burada, şu anda.

Botunu kullanarak ayak bileğimin iç kısmına vuruyor. "Benim için aç."

Reaper emrediyor. Herkes takip eder. Eğer bunu istiyorsam, *onu* istiyorsam

onu takip et.

Çıplak ayaklarım onun botlarına değene kadar bacaklarımı açtım.

Striker bugün beni o kadar çok sikti ki, sonuncusu çok uzun zaman önce değildi, dölünün kalıntılarının kalçalarımın arasına yapıştığını hâlâ hissedebiliyorum. Reaper'ın bakışları düşüyor ve Striker'ın salgısıyla parıldadıklarını görüp görmediğini merak ediyorum. Bu düşünce karnımın alt kısmına doğru sıcak bir yol çiziyor. Vücudum ağrıyor ama hâlâ daha fazlası için açım.

"Bir bakayım," diyor.

Kaşlarım çatıldı, kafam karıştı. Sonra ne istediğini anlıyorum. Parmaklarımı yavaşça kalçamda gezdiriyorum, sonra bacaklarımın arasından yukarı doğru sürüklüyorum, amımda duruyorum, gözlerinin alaycılığı karşılarında daha da acıkmasından hoşlanıyorum. Elleri sanki bana uzanmaktan kendini alıkoyuyormuş gibi kolçağı kavırıyor. İki parmağım kıvrımlarımın arasından kayıyor ve onları içime daldırıyorum, içeri ve dışarı hareket ettiriyorum, onları kaplıyorum. Kaygan ve ıslak bir şekilde görmesi için uzatıyorum.

"Tadına bak."

Parmaklarımı ağızımın içine çekiyorum, birlikte miskimizin ve tuzumuzun tadına bakıyorum.

"Tadını beğendin mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum, parmaklarımı yalayarak temizliyorum, gözlerini izliyorum, ayın karanlığı nasıl yakaladığını, her hareket ettiklerinde parlayan titrek bir kötülük yarattığını. "Hepinizin tadını seviyorum."

Garip bir ses çıkıyor, neredeyse boğuk bir hava patlaması gibi, bakışları dudaklarımdan gözlerime doğru sürüklenirken kontrolsüzce kaçıyor.

"Arkanı dön ve yatağın ucuna doğru yürü," diyor Azrail, sesi

Düş

ük. Tereddüt ediyorum ama nedenini sormak yerine söyleneni yapıyorum. "Ellerini parmaklıklara koy."

Hafif bir tereddüt daha, ama parmaklarımı serin metal ray ve bekle. Kalbim küt küt atıyor, benden ne yapmamı istediğinden emin değilim. Ya da benimle ne yapmayı planladığından.

Arkamdan yaklaştığını hissediyorum. Tenim farkındalıkla karıncalanıyor. Isı ondan yayılıyor, o yaklaştıkça sırtıma sızıyor.

"Aletlerini çok iyi aldın, Kedicik." Parmakları omurgam boyunca ilerliyor, sonra saçlarım omzumun üzerinden öyle şefkatle taranıyor ki tüylerim diken diken oluyor. Reaper parmak uçlarını sırtımdan boynuma doğru gezdiriyor. Saçlarımı ensemden kavrayıp göğsüm metal parmaklığa çarpana kadar beni aşağı ittiğinde keskin bir nefes alıyorum, amım zonkluyor. Boştaki eli yine sırtımdan aşağı inip kıç yanağımın üzerinden geçiyor. "Striker'ın suratına öyle sert bindin ki, tıpkı bizim mükemmel küçük sürtüğümüz gibi."

Yüzüm ısınıyor. Bir yerlerde oturup izlediği düşüncesi kesinlikle günahkâr hissettiriyor.

Reaper boştaki eliyle kıcımın yanağını okşuyor, adeta beni okşuyor. Arkama hafifçe dokunması beni sarsıyor. Bir diğeri, biraz daha sert olanı, kalçalarımın arasında sıcak bir karıncalanma yaratıyor.

"Ve sen hala daha fazlasını istiyorsun, değil mi?" Tereddüt etmedim. "Evet."

"Ve sonra ikisini de aldın, onları çok güzel siktin. Bir horoz mükemmel kışında, diğeri bu dar amda." Parmakları giriş yerimde geziniyor ve ben onun dokunuşuna doğru sallanıyorum, ama o beni reddediyor, herhangi bir sürtünme elde edemedi elini çekiyor.

Avuç içi tekrar kış yanağıma iniyor, bu sefer biraz daha sert. Acıyı ovalayarak uzaklaştırıyor ve sonra tekrar yapıyor. "Ne kadar pis bir kızsın, aynı anda iki sik istiyorsun. Yine de benimkini istedin, değil mi?"

Gözlerim sıkıca kapanıyor, ellerim parmaklığı daha sıkı kavıyor.

"Evet," diye törpüledim. "Boğazını mı sikeyim?" diye soruyor.

İtiraf elimden kayıp gidiyor. "Evet."

Göğsünden gelen guruldama sesi bu cevabı sevdiğini söylüyor. Avucu tekrar yere indiğinde, kalçalarımın arasında karanlık, karışık bir arzu filizleniyor. Vücudumun nasıl olup da hâlâ bu seviyede uyarılabildiğini bilmiyorum. Kendimi çok kullanılmış ama yine de çok aç hissediyorum. Azrail'in karanlık dokunuşu, daha önce sahip olduğum aynı ihtiyacı daha da artırıyor. Aklımın uzak bir köşesinde, ilk hafta kafamı çok fazla karıştırdıklarından ve kırıldığımdan korkuyorum, ama kışma daha sert bir şaplak daha indiğinde paramparça oluyor.

"Çok iyi bir kız oldun," diye geveliyor Azrail, eli saçlarımda sıkılaşıyor. Kalçaları öne doğru çıkık, sert boyunu içime sürtüyor. "Emir almak. Eğitim. İsteddiğini almak. Siklerine öyle sert biniyordun ki, seni doldurana kadar onları çıldırtıyordun."

Kışma bir tokat daha yedim ve inlemeye başladım.

Parmakları belimdeki çukurlara dalıyor, sonra omurgamda kayarak meme uçlarımda daha da gerilmesine neden oluyor. Ellerinin üzerimde olmasına, tenimin her santimini sahiplenmesine duyduğum ihtiyaç beni kıvrandırıyor.

"Ne kadar iyi bir kediciksin, döllerini çok tatlı bir şekilde alıyorsun. İnleyip sızlanmanı ve onları becermeni izlemeye bayıldım. Sen çok güzel bir kızsın."

Onun övgüsü göğsümde güneş ışığıyla patlayan yeni bir çiçek gibi açıyor.

"Daha fazlasını hak ettiğini düşünüyor musun?" diye soruyor. "Zaten dölle dolusun, amcığın ağlıyor."

"Evet," diye nefes alıyorum. "Lütfen."

Başımı geriye atıyorum, nefesim ciğerlerimde patlıyor. Sert dokunuşundan dolayı kalçalarımın arası ısınıyor.

"Açgözlü, açgözlü kız," diye homurdanıyor Azrail, saçlarındaki tutuşu sıkılaşıyor. "Eğer sikimi istiyorsan, yalvarışlarını ikna edici hale getirmen gerekecek."

Dudağımı ısıyorum, onun çekimi, onu memnun etmek için bu kemik yakıcı ihtiyacı yaratıyor, ancak her zaman kontrolde olan inatçı, meydan okuyan kadın ona istediğini vermemeyi fısıldıyor.

Çünkü ya çok fazla alırsa? Ya Azrail'e çok fazla parça verirsem ve kendimi kaybedersem? Striker'ın kalbimin içine yerleştirdiği parçaları şimdiden hissedebiliyorum. Striker'a güvendiğimi fark ettim. Tamamen. Hepsi bana kim olduklarını gösterirken kendimden parçalar gösterdiler ama Striker benimle kalan tek kişi oldu. Beni öptü, maskesini çıkarıp onu görmeme izin vererek bana olan güvenini gösterdi.

Sadece yüzünü değil, kalbini de.

Onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, nereden geldiğini, hayatında nelere katlandığını, ama kalbinin iyi olduğunu biliyorum. Bunu hissediyorum. Bunu verdiği sözlerde, beni okşayışındaki şefkatte görüyorum. Sadece kardeşinin değil, kendisinin ve Cora'nın her parçasını nasıl bu kadar açık bir şekilde kabul ettiğini.

Breaker onu görmeme izin verdi. Bana sözler verdi, beni sahiplendi ve kalbim sökülüp alındıktan sonra onu güvende tutmak için gitti.

Viper bana kendinden parçalar verdi ama yine de beni uzak tutuyor. Belki de onu görmeme izin vermeyecek kadar korkmuştur.

Reaper alıyor. Kendimden çok şey vermişim gibi hissediyorum ama o daha fazlasını istiyor ve karşılığında bana çok az şey veriyor.

"Kedicik," diye hırlıyor, maskeli ağzı boynumun kenarına sürtünüyor, dile getirilmemiş arzularla sertleşiyor. "Bana ne istediğini söyle."

Derin bir nefes çekerek, ona geri dönüyorum, rahatlıyorum. Kabul ediyorum. "Seni istiyorum."

Bir kalp atışı geçer.

Bir tane daha.

Aramızdaki bu şey vahşi hissettiriyor. Gıcırdayan dişler ve sert ısırmalar gibi. Yoğunluğuyla vahşi. Arzusunda ilkel.

Sonra saçlarındaki tutuş gevşiyor ve eli boğazıma dolanıyor. Beni geri çekip sert göğsüne bastırırken şok içinde haykırıyorum.

Kulağımda sıcak nefesler. "Tekrar söyle."

Ses tonunda çaresizliğe yakın bir şey var, sahiplenici ve çarpık bir şey içime korku salıyor. Karnıma iniyor, arzuyla birleşiyor, ihtiyaçla karışıyor.

Kalbim çarpıyor, içimdeki o vahşi şey daha fazlasını arzuluyor. "Seni istiyorum. Hepinizi istiyorum."

Kolumu kavrayarak beni kendisine doğru çeviriyor, iri elini boğazımda tutuyor. Koyu renk gözleri yüzümü tarıyor, ağzıma iniyor, yanağımdan kaşlarına ve oradan da gözlerime geçiyor.

Sanırım ay ışığının karanlıkta parıldamasından gördüğü şey hoşuna gidiyor.

"Bana güveniyor musun, Kedicik?" diye soruyor, sesi ancak fısıltıyla çıkıyor.

Sırtımdan aşığı bir ürperti iniyor. Kardeşleri ona güveniyor. Cora ona güveniyor. Elinden gelenin en iyisini yapacağına güveniyorum. Peki ya kalbim? İçimde onu mahvedebileceğine dair bir his var.

"Vücudum konusunda sana güveniyorum," diyorum.

Azrail'in eli düştü. Kaskatı kesilmesi, onun elik gibi yüzünü delmenin baēka bir yolunu bulduğumu düşündürüyor. Ona güvenmemi *istiyor*. Sadece bedenimle değil, her eyimle.

Bir nefes çekiyor. Dokunuşu kolumda tüyler ürpertiyor. O kafatası surat sırtıyor ve çığlık atıyor.

"Beni istediğinizi söylüyorsunuz ama ne istediğinizi bildiğinizi sanmıyorum," diyor. "Ben eytani bir şeyden yapıldım. Dilimde lmn tadıyla doğdum."

Kolumu sıyıran parmakları köprücük kemiğimin üzerinden kayıyor, nazik okşayışı sözleriyle çelişiyor. Daha da yaklaşıp iki eliyle saçlarını örerek başımla geriye doğru çektiğinde nabzım patlamak üzere. Bedenim ona doğru eğiliyor, sıcaklığın ve sertliğin karnıma bastırđıėını hissediyorum. Azrail maskeli dudaklarını açıkta kalan boğazımın üzerinde gezdiriyor.

Nefesi tenimi ısıtıyor. "Beni hala istiyor musun, Kedicik? Ölüm ve yıkımdan baēka bir şey olmadığım halde mi?"

Yalancı. O daha fazlası.

Avuçlarını göğsünde dzleşiyor. Sertleşiyor ama avuçlarımı aşığı indirip vücudunun sertliğini hissettiğimde, parmaklarımı kaslarının kıvrımlarına daldırđıėımda ve tişörtünün altından göğüs uçlarını sıyırmalarına izin verdiğimde rahatlıyor.

Ellerimi yanlarıma bırakıyorum. İçimdeki bu arzu o kadar çığ, o kadar ilkel ki, şu anda beni mahvetmesi umurumda değil.

"Evet," diye nefes alıyorum.

Saçlarımdaki tutuşunu gevşeterek, tam boyuna kadar ayağa kalktı ve Ben.

Ondan korkmalıyım.

Bir sürü şey olmalıyım.

"Bu sefer sana karşı nazik olacağım," diyor, sesi karanlıkla damlıyor.

Bu sefer.

"Bu gece, teslim olacaksın. Her şeyini."

Kalbim küt küt atıyor.

"Git sırt üstü yat."

Klitorisimde bir zonklama hissediyorum. İsteddiğini yapıyorum, ondan uzaklaşıyorum ve yatağa uzanıyorum, sırtüstü yatıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor, midem ısınıyor ama bana doğru yürüdüğünde sinirlerim bozuluyor.

Striker'la yalnız kaldım ama gergin değildim. İlk gece ondaki o yumuşaklığı hissettim. Benimle çok uyumlu, ne zaman yumuşak bir dokunuşa ihtiyacım olduğunu biliyor, ne zaman o vahşi susuzluğumun giderilmesi gerektiğini biliyor.

Reaper bana onun nazik yanından küçük parçalar verdi, ama orada olduğunu biliyorum. Şimdi hangi erkeği elde edeceğimi bilmiyorum. Beni zapt edip ne istediğimi itiraf etmeye zorlayan adam mı yoksa bu yüzden benden nefret edecek kadar beni arzulayan adam mı?

Nasıl hissettiğini biliyorum.

Ona duyduğum bu muhtaçlık beni gücendiriyor.

"Yatak başlığını tut," diyor, bir şey almak için eğilerek. Striker'ın bu sabah getirdiği ipi yastığın altından çıkardığında yüzüm ısınıyor. Gerçekten izliyordu. "Seni yatağa bağlayacağım ve benim için açacağım. Sonra da gözlerini bağlayacağım."

"Tamam" diye fısıldarken kalp atışlarım hızlanıyor.

"Sadece iyi mi?"

"Hayır. Yani evet, yap."

Reaper ipi bir bileğime doluyor. Başımı kaldırıp, ipi parmaklıkların arasından geçirmesini ve sonra diğer bileğime dolayarak ellerimi parmaklıklara bağlamasını izliyorum. Kısıtlamaları test ederken ipi sertçe çekmesi, serbest kalmadığımı doğruluyor ve midemin düşmesine neden oluyor.

"Bacaklarını aç."

Kalbim göğsümde vahşi bir şey gibi çarpıyor. Dudaklarımı yalıyorum, derin bir nefes alıyorum ama dediğini yapıyorum.

"Aferin kızıma," diyor. "Sana zarar vermeyeceğim,

Kedicik." Sözlerindeki gerçeklik üzerimde geziniyor.

"Biliyorum."

Sandalyeye geri dönüp arkasına sakladığı siyah deri kelepçeleri eline aldığı anda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Hazırlıklı geldi. Bunun için hazırды. Yüksek sesle itiraf etmem için beni zorladı.

Onu istediğimi biliyordum.

Tek kelime etmeden yatağın ucuna doğru ilerliyor ve kelepçelerden birini bileğime geçiriyor, ardından zinciri bir direğe dolayarak kendine bağlıyor. Deri soğuk, elleri ise sıcacık, bir tanesini bileğimin üzerinde hafifçe kaydırarak sağlam olduğundan emin oluyor. Sonra zincirlerin gücünü test ediyor, sertçe çekiştiriyor, metal takırdıyor. Azrail diğer ayak bileğimi kavlıyor ve bacaklarımı açarak tamamen ona maruz kalacağım şekilde ayırıyor.

Açıkta ve savunmasız. Güvenimi istedi. İşte bu kadar. Ben onun merhametine açılmıştım. Bedenim onun istediği gibi kullanması için hazır. Ve ben ona bu gücü veriyorum, kötüye kullanmayacağına güveniyorum. Belki de en başından beri ona güveniyordum.

Beni yatağa bağladıktan sonra, ayakucunun metal korkuluğuna yaslanıyor, elleri sıkıca kavlıyor, gözleri beni yalayıp yutuyor. "Ne kadar güzel olduğuna bak. Benim için açılmışsın. Sikim için hazırsın. Amın o kadar ıslak ki, buradan damladığını görebiliyorum."

Vücuduma, yüzüme bu kadar açık bir şekilde övgüyle, açlıkla ama takdirle bakması göğsümde başka, daha derin bir sıcaklık yayıyor. Bana.

Azrail bana doğru yaklaşıyor, bedenimin nasıl kaskatı kesildiğini izliyor. "Neden korkuyorsun, Kedicik?"

"Değilim," diye yalan söyledim.

Cık cık diye bir ses çıkarır. "Çok kötü bir yalancısın, tatlı kız. Bunun üzerinde çalışmalıyız."

Tatlı kız.

Sanırım bundan hoşlanıyorum. Sanırım onun tatlı kızı olmak istiyorum.

Reaper yanımdaki masadan göz bağını alıyor. Karanlıkta gözleriyle karşılaşıyorum. Gözleri siyah elmaslar gibi parıldayan, katı, karanlık bir kütle.

Çılgın bir kaçamaktı, beni esir aldı, sevgilim oldu. Benim sevgilim.

"Benim için hazır mısın, Delilah?"

Benim adım.

Ben.

Nefesimi bırakıyorum, ona karşı içimde biriken tüm kızgınlığı, korkuyu ve özlemi serbest bırakıyorum. "Evet. Hazırım."

Başka bir şey söylemeden kumaşı gözlerimin üzerine yerleştiriyor ve başımın arkasından bağlayarak beni zifiri karanlığa fırlatıyor.

CHAPTER 45

DELİLAH

E Artık göremediğimin farkına varıyorum. Nefeslerim hızlanıyor ve sinirlerimin yükseldiğini hissetmiş olmalı ki Elini koluma koydu.

Gittikçe daha sıcak hale gelen ihtiyacımı hafifletmek için bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya çalışırken zincirler takırdıyor.

Başımın yanındaki hafif bir tıkırtı beni sarsıyor. "Işığı açtın ne

oldu "Yaptım," diyor Reaper.

"Yanaklarım yanıyor, içime ateş doluyor, göğsüm ısınıyor. Ben Beni ışıktaki görme düşüncesinin beni neden bu kadar savunmasız hissettirdiğinden emin değilim. Her yerimi gördü.

Bir kumaş hışırtısı, kemerinin çözülürken çıkardığı tanıdık şingirti. Hafif bir gümbürtüyü bir başkası izliyor. Sonra yatak eğiliyor ve kalçalarımın arasına yerleşirken ellerini kalçalarımın üzerinde hissediyorum.

"Çok güzel ve pembe," diyor, sesi o kadar yumuşak ki bu adamı nerede sakladığını merak ediyorum. Ilık avuç içleri kalçalarımın arasında geziniyor ve bir parmağı klitorisimi sıyırdığında sarsılıyorum. "Ağrın var." Bu bir açıklama. "Seni çok iyi becerdi, birçok kez."

Gözlerim bağlı olmasına rağmen gözlerimi sıkarak kapatıyorum, Reaper'ın kalçalarımın arasında olması yanaklarımı yakıyor ve Striker'ın geride bıraktığı ıslak pisliği övüyor.

Azrail'in parmağı açıklığını sıyrıyor. Yukarı doğru kaydırarak içeri soktuğunda nefesim kesiliyor. "Siktir," diye homurdandı. "Küçük dar amcığın dölle sırlıklam olmuş."

İniltimi ağızımda tutmak için dudağımı ısıyorum. Daha derine iniyor ama bir o kadar da yavaş, karnımda damarlarıma ateş saçan o noktaya çarpıyor. İsmi nefes verirken beni terk ediyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu,
Kedicik?" "Evet. Daha fazla.
Lütfen. Daha sert."

Bir parmak ekleyerek, Reaper daha sert giriyor. Sırtım hafifçe eğiliyor. Her şey çok yoğun hissettiriyor ve bana dokunmaya daha yeni başladı. Tekrar içeri giriyor, hızını artırıyor, başımı arkaya atana, başlığa bağlı ipi kavrayana, itişlerini karşılamaya çalışana kadar o çiçek açan ağrıyı daha da yükseğe gönderiyor.

O kadar çok kullanıldım ki, sadece sert bir dokunuş beni kendimden geçirebilir. Reaper o uzun kalın parmaklarını sertçe içeri sokuyor ve karnıma elektrik ısıyı gönderiyor. Parmakları kıvrılıyor ve bu elektrik sarsıntısı içimde titreşen bir zevk dalgası yaratarak amımı sıkıyor.

"Gelme," diye homurdanıyor ama artık çok geç. Üzerime yuvarlanıyor, salıverilmemle birlikte sırtım yataktan kalkıyor. Klitorisime inen sert bir tokat beni haykırmaya zorluyor. "Sana boşalman için izin vermedim," diye homurdanıyor. Bir tokat daha atıyor ve içimi kavuran yoğun sıcaklıkla yatakta sarsılıyorum. "Eğer boşalmak istiyorsan, bana sormak zorundasın. Anladın mı?"

"Evet," diye inliyorum, yüksekliğimden aşağı inerken kıvraniyorum, ama bacaklarım kısıtlıyken neredeyse hiç hareket etmeme izin verilmiyor.

Sıcak et amıma çarptığında ve sıcak bir ağız meme ucumu sardığında, onun kokusu burnumu istila ederken bir nefes çekiyorum. Ateş ışığı ve yanan yıldızlar. Reaper'ın ağızı hiç üzerimde olmamıştı ve her hissi özümsemeye çalışırken vücudum hareketsiz kalıyor. Dili kabaca titriyor, sonra dişleri ısıyor. Sertleşmiş tomurcuğu dudaklarının arasına alırken dudaklarının sıcak baskısı. Sert emme.

Gürleyen iniltisi içime işliyor ve yer değiştiriyor, meme ucumu tekrar ağızına alırken teni ıslak amımın üzerinde kayıyor. Çıplak göğüslü olduğu, tenini tenimde hissedebildiğim düşüncesi içimde cinsel bir açlık uyandırıyor. Ağızının üzerimde olması, yalaması, hiç tatmadığı yerleri öpmesi. Avuç içleri yanlarımdan yukarı kayıyor, parmakları kıvrımlarıma dalıyor, sonra iki göğsümü de iri elleriyle kavıyor.

"Bir gün bu mükemmel küçük memeleri becereceğim ve üzerlerine boşalacağım," diyor. Dişleri meme ucumu sıyırıyor ve sonra hafifçe ısıyor. "Sonra Bebek Kızımızın onları yalayarak temizlemesini izleyeceğim."

Göğsüm sıkışıyor, amım sıkılıyor. "Evet," diyorum, onu üzerimde tatma düşüncesi hoşuma gidiyor. Sadece ikimiz olsak bile, kadının hâlâ onun aklında olması hoşuma gidiyor.

Azrail aşağıya doğru kayıyor, sıcak ağzı karnımdan aşağıya doğru bir ateş hattı deniyor. Göbek deliğime ulaştığında, tam altına nazik bir öpücük kondurduğunu hissediyorum ve vücudumdaki her bir hücre o noktaya odaklanıyor.

Aşağı doğru hareket ediyor. Nefesim kesiliyor.

Dudaklarım amıma doğru uzanan kılların hemen üzerindeki deriye bastırıyor.

Tenimin ısınması ve ciğerlerimin sıkışmasıyla sanki biri odadaki tüm havayı emmiş ve ateşe vermiş gibi hissediyorum. Reaper'ın ağzı hiç üzerimde olmadı. Ne bacaklarımın arasına, ne göğüslerime, beni hiç öpmedi.

"Seni tatmak için sabırsızlanıyorum, Kedicik," diye mırıldanıyor. "Çok güzel kokuyorsun. Teninde onun kokusunu alabiliyorum. Bugün ne kadar açgözlü bir kız olduğunu, tüm siklerimiz için yalvardığını kokla."

"Evet," diyorum çünkü *kahretsin*, evet daha fazlasını istiyorum. Onun ağzını istiyorum

Ben.

Kıvrımlarıma yumuşak bir öpücük konuyor, sıcak dili beni ayırıyor. Onun iniltisi

benim felaketim olacak kadar.

"Tadın cennet gibi," diye inliyor. "Lanet bir günah çıkarma gibi." Sonra tüm ağzı üzerimde ve beni emiyor, yalıyor, yutuyor.

"Siktir," diye bağıyorum, topuklarım yatağa gömülürken zincirlerim takırıyor.

"Daha fazlasını mı istiyorsun, Kedicik?" diye hırlıyor. "Parmaklarımı bu daracık amcığın içinde istiyorsun, değil mi?"

Cevabım serbest kalırken sesimi şeytan kontrol ediyor gibi hissediyorum. "Evet. Lütfen."

Reaper iki parmağını sertçe soktu. Hızlıca. Dudakları klitorisimin üzerine kapanıyor ve emiyor. Yoğunluğundan çılgılık atıyorum ama o vazgeçmiyor. Ziyafet çekerken çıkardığı ıslak sesler odayı dolduruyor, parmaklarının girip çıkarken çıkardığı kaygan sese ve gürleyen inlemelerine karışıyor.

"Tadın çok güzel, Kedicik," diye homurdanıyor. "Bana daha fazlasını ver."

Striker'ın dölünün tadını hala içimde hissedebileceği düşüncesi o kadar iğrenç ki, beni tüketmesi için ilkel bir arzu duyarak ağzına atıyorum.

düşünceler parçalanıyor. Bir parçam onun aç inlemelerine hayret ediyor, ondan çıkan her vahşi ses beni daha da ıslatıyor.

"Oh lanet olsun, evet," diye homurdanıyor. "İyi kız, amın benim için çok ıslak."

"Lütfen," diye bağıyorum, tüm odağım beni yediği, parmaklarıyla sertçe becerdiği yerde.

"Gelmek ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Boşalmadan önce bana sormak zorundasın," diye homurdanıyor Azrail, ağzının klitorisimi emdiği yerde, sonra da "Sakin sormadan boşalayım deme," diyor.

"Lütfen," diye sızlanıyorum. "Lütfen gelebilir miyim?"

Göğsüm genişliyor, hava ciğerlerimde sıkışıyor, kalçalarım ağzıyla buluşmak için sallanıyor. Vücudum o kadar hazır ki, şimdi boşalmazsam binlerce parçaya ayrılıp bir daha asla toparlanamayacağımı hissediyorum.

"Aferin kızıma, bana çok tatlı bir şekilde soruyor," diye övüyor Azrail yalamalar arasında. "Benim için gel, Kedicik. Dilimin her yerine boşal"

O kadar sert vuruyor ki sırtım eğiliyor, bacaklarımın ve kollarımın sıkışma kuvvetiyle tüm yatak sarsılıyor ve gıcırıyor. Boşalırken Reaper'ın iniltisi beni daha da yükseltiyor. Ondan gelen sürekli gürleyen övgüler bacaklarımı titretiyor, *Aferin kızıma. Tatlı kedicğim benim için güzelleşiyor*, tüm bunlar parmaklarını içeri ve dışarı sürerken, bırakmıyor.

"Bir kez daha," diye homurdanıyor. "Bana bir tane daha ver."

Çaresizlik içime işliyor. "Yapamam," diye inliyorum, o sıcaklığın yeniden yükseldiğini hissetmeme rağmen.

"Evet, yapabilirsin," diyor, daha sert emerek.

İnlemeler beni kontrolsüz bırakıyor, vücudum sarılıyor, zevk kemiklerimin derinliklerinde kıvrılıyor, ama başka bir şeye ihtiyacım var. Nasıl adlandıracağımı bile bilmediğim bir şeye.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Söyle bana, Kedicik."

Yapamam. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ama kelimeler beni terk etmiyor. "Lütfen." "Lütfen ne? Kelimelerini kullan."

"Sen." Kelime sadece bir nefes.

"Ben ne?"

Al beni. Kullan

beni.

Beni iste.

Beni tut.

Gözyaşları maskeyi ıslatır.

Dudakları klitorisime yapıştı.

"*Lütfen*," diye bağıyorum. "Tekrar gelebilir miyim, lütfen?" Ama bu sadece bir kelime karmaşası ve hıçkırık çığlıkları.

Klitorisimi, "Evet, tatlı kızım, benim için tekrar gel" diyecek kadar uzun süre serbest bırakıyor.

Paramparça oluyorum, damarlarımdan akan yıldız ışığından başka hiçbir şey kalmıyor. Onun ağzı. Parmakları. O, ben ve beni canlı canlı yutan bu kara delik.

Zincir şakırtılarının sesiyle kendime geldim. Bacaklarım göğsüme doğru çekilmiş, Azrail beni onun için açık tutuyor. Sertlik klitorisime çarpıyor.

"Hadi, Kedicik biraz daha ver."

Başımı salladığımı hissediyorum. *Evet. Evet. Evet, evet. Her şeye sahip olabilirsin.*

İçime girdiğinde bu kadar hızlı dolmanın şokuyla çığlık atıyorum, derine vurmasının acısı çok keskin, içimdeki gerginliği çok fazla. Uyluklarındaki kıllar bacaklarımın arkasına çarpıyor, nasırlı parmakları beni sıkıca kavıyor.

"*Fu-ck*," diye nefes alıyor, sesi hışırtılı. "Çok sıkısın. Çok ıslak ve mükemmel."

Kelimelerle ifade edemeyerek inliyorum.

"Oh, Kitten." Azrail hareket etmeye başlar, her vuruş derin ve serttir. Daha sert. Daha hızlı. "Oh, *lanet olsun*."

Gözbağımı ıslatan gözyaşlarımla, kalçalarının her sert hamlesinde ağzımdan kaçan iniltilerle, parmaklarımı ipin etrafına doluyor ve asılıyorum. İçimde korkunç bir sızı var ama nasıl yatıştıracağımı bilmiyorum. Sadece ona daha fazla ihtiyacım olduğunu biliyorum. Tüketiyor, bedenime sahip oluyor ama bu yeterli değil.

Azrail'in kavrayışı kalçalarımnda sıkılaşıyor. "Striker için seni bu şekilde açmama izin verecek misin?"

"Evet," diye inliyorum.

"Yine onun sikinin üzerine boşalmak ister misin? Bağlanmış ve döllerim damlarken mi?"

"Evet."

"Viper?"

"Lütfen, evet."

"Kırıcı mı?"

Sadece bir inilti çıkarabiliyorum, ektiği görüntüler içimi yakıp kavuruyor.

"Bebeğimiz mi? Onun dilinin üstüne mi boşalacaksın? Küçük güzel parmaklarının her yerine?"

"Evet," diye hıçkırıyorum.

"Onu öpeceksin, güzel küçük klitorisini yalayacaksın ve onu geri aldığımda onu ne kadar özlediğini göstereceksin."

Bu bir soru değil. Bu bir emir. "Evet," diye ağlıyorum, göğsüm bir anda sıkışıyor ve genişliyor.

Daha sert giriyor. "Oh, lanet olsun. Sikime boşaldığını hissetmek istiyorum, Kitten. Bana bir tane daha ver." İnliyor, o kadar derine giriyor ki acıyla karışık zevkten çığlık atıyorum.

Bir el boğazıma dolanıyor, parmakları nabzımı yokluyor. Sıkıyor. Sertçe bastırıyor. Hava tutuşunun altında sıkışıyor.

"Benimkini sikmek." Beni daha sert sikerken etin ete sürtünme sesi odayı dolduruyor. "Söyle."

"Senin," ama kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Bizim." Baskı hafıflıyor ve parmaklarım dudaklarımın arasından kayarak çenemi kavlıyor. "Söyle."

Parmakları ağızımdayken kelimeleri oluşturmak imkansız ama deniyorum.

Karışık çıkıyor ama yine de beni övüyor.

"Aynen öyle, tatlı kızım. Bizim." Sesi boğuklaşıyor, daha sert girerken kırık inilti sözlerini parçalıyor. İçime bir acı saplanıyor ama bu acı içimdeki çaresiz acıyla birleşip erimiş bir zevk haline gelene kadar ısınıyor. "Sen. Aitsin. Bize. Bize."

Parmakları ağızımdan ayrılıyor, ıslaklığı vücudumdan klitorisime doğru sürüklüyor. Tükürdüğünü duyuyorum. Islak ısı amıma çarpıyor, sonra bir parmak çok hassas yumrunun üzerinde daireler çiziyor.

Bu çok fazla. Çok iyi.

"Lütfen." Kelime bir çığlığa dönüşüyor. "Lütfen gelmeme izin ver. *Lütfen.*" Kukum sıkıştı ve yuvarlandım, zihnim parçalandı, parçalanmış bir çığlık odayı doldurdu.

Bana izin verip vermediğini bilmiyorum çünkü dünya yok oluyor ve sadece o içime giriyor, orgazmım bedenimi parçalıyor, beni yok ediyor.

Hafifçe inlediğini duyuyorum, sonra, "Oh, kahretsin. Sikimi sık. Aynen böyle." Reaper'ın parmağı dönmeyi bıraktı ve başparmağının sikimi kavradığını hissettim.

Yanak. Başıma yana doğru sarsılıyor ve boynum ortaya çıkıyor. İçgüdüsel olarak dudaklarımı boynuma kenetliyorum, emiyorum, terin, erkeğin ve vahşi sıcaklığın tadını alıyorum. Vücudu benimkiyle birleşiyor ve sıcak dili köprücük kemiğimden boynuma doğru kayarak ardında ateşli bir sıcaklık bırakıyor. Reaper boynumu vahşice ısırırken dişleri sertçe etime saplanıyor.

Isırığının acısıyla haykırıyorum, duvarlarım kasılıyor, vücudum sahiplenici iddiadan dolayı gümbürdüyor.

Bir, iki kez içeri girip sonra durduğunda paramparça bir inilti kopuyor. Dişlerinin arasından gelen inilti tamamen hayvani. İçime bir sıcaklık doluyor, siki içimde zonklıyor. Sonra yere yığıldığını, başparmağının dudaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum.

Yavaşça boynumu bırakıyor, artık beni ezmeyecek kadar beni itiyor. Sıcak nefesler dudaklarımı havalandırıyor. Dişler köprücük kemiğimi ısırıyor. Çenemi. Gözyaşları göz bağımı ıslatıyor ve boğuk hıçkırıklarla nefes aldığımı fark ediyorum, tüm vücudum beni ne kadar acımasızca sahiplendiğinden titriyor.

Reaper'ın kalçaları tekrar hareket etmeye başlıyor, yavaşça, yanağı yanağıma bastırırken, dudakları kulağımı okşuyor, yumuşak saç telleri yüzümü okşuyor. Ağır nefesler sıcak tenimin üzerinde dalgalanıyor.

"Ne tatlı bir kedicik." Sesi hırıltılı, neredeyse paramparça. "Beni çok iyi karşıladın, Kedicik, defalarca benim için geldin."

Başımı sallıyorum, sızlanıyorum, içimdeki acıyı dindirmek için onun yumuşak övgüsüne ihtiyaç duyuyorum.

Göğüs.

Reaper'ın yanağı benimkine sürtünüyor, kirli sakalları tenimi gıcırdatıyor. "Sen 'İçinin derinliklerinde zonklayan döllerimi hissediyor musun?' Kalçaları hareket ediyor, dölünü daha derine itiyor.

"Evet," diye nefes alıyorum.

"Sizi o kadar dolduracağız ki, her adımınızda bize ait olduğunuzu hissedeceksiniz."

Bacaklarımı aşağı kaydırıp beline doluyorum ve onu içimde sabit tutmak için çaprazlıyorum. Beni tutması için sessiz cevabım. Doldur beni. Benim onlara verdiğim gibi kendilerini bana versinler.

Onu. Onu istiyorum.

Onu her yerde hissediyorum. Göğsü göğsüme değiyor, içime doğru sallanırken midem terden kayganlaşıyor. Dudakları tenimi okşuyor. Yüzümde sıcak nefesler. Sıcaklığı, teri ve odunsu kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Bu duyularıma bir saldırı, bana ne kadar sahip olduğu, ama yine de çok uzakta hissettiriyor.

Geri çekiliyor, nefesi yüzüme çarpıyor. Sıcak dudaklar benimkilerin üzerinde geziniyor. Bir son gibi geliyor ve bu düşünce kalbimi paramparça ediyor.

"Reaper, lütfen." Hıçkırıklara boğuldum, kalbim, bedenim, ruhum

Hara

beler. "Lütfen ne, Delilah?"

Sesim çatlıyor. "Lütfen, öp beni." Beni öpmesine ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var.

başka bir sert sikişten daha fazlası olmak için. Bana söz verdi, beni sahiplendi, ama daha fazlasına ihtiyacım var.

O nazik dokunuşa ihtiyacım var. Viper ve Striker'ın bana yaptığı gibi yumuşak bir sahiplenmeye, ama buna Reaper'dan ihtiyacım var. Çaresizlik hıçkırıklarımı güçlendiriyor.

"Çok açgözlüsün. Ağzımı aldın."

"Lütfen." Tüm saygınlığım yok oldu. Beni parçaladı, canlı canlı derimi yüzdü. Ben onunum.

Ben onlarınım.

Hepsi bana sahip olabilir.

Lütfen öp beni.

Parmakları saçlarımı örüyor. Nefesi dudaklarıma değiyor. Karanlık ve günahkâr şehvet. "Sana bunu verirsem, ne alırım?"

"Ben," diye fısıldıyorum. *Her şeyimi.*

Azrail'in dudakları benimkileri okşuyor. "Evet, Delilah, hepiniz."

Sonra ağzı benimkinin üzerine kapanıyor, dili zaten ayrılmış dudaklarımdan geçiyor, tadıyor, alıyor, sahipleniyor, sunabileceğim her şeye aç. Ateş ışığının tadı tüm duyularımı kaplıyor. İniltimi yutuyor, elleri saçlarıma dolanıyor, daha fazlasını alabilmek için başımı eğiyor. Daha fazla tüketmek için.

Bu öpücük bir düşüş gibi hissettiriyor. İsteyerek yuvarlanıyorum, kendimi bu yakıcı susuzluğa teslim ediyorum. Aşağı doğru spiral çizerek, kısıtlamalara karşı mücadele ediyorum, ona dokunmak istiyorum, tenini hissetmeye, parmaklarımı saçlarında gezdirmeye ihtiyaç duyuyorum. Ona daha çok sahip olmak.

Ama bana izin vermiyor.

Öpüşmeyi kestiğinde, dibe vuruyorum, vücudum parçalanıyor, göğsüm daralıyor, bunun o olduğunu biliyorum. Geri çekiliyor. Bana verdiği azıcık şey elimde kalan tek şey.

Onun değıştiğini hissediyorum. Otururken içimden çıkıyor, serin hava vücuduma çarpıyor. Ayağa kalkarken yatağın zıpladığını ve eğildiğini hissediyorum, sonra ipi çözüyor, bileklerimi ovarak rahatlatıyor. Azrail beni bırakıyor ve ben de yanıma yuvarlanıp, o sırtımı okşarken bir top gibi kıvrılıyorum. Göz bağını çıkarmak istiyorum ama

Onu görmemi istemediğini biliyorum ve en çok acı veren de bu. Her parçama sahip olmak istiyor ama bana gerçekte kim olduğuna dair bir fikir vermeyi reddediyor.

"Ne alacağım?" Fısıldıyorum.

Hafifçe okşaması duruyor, bir saniye sonra devam ediyor.

"Biz." "Ne zaman?" Ben soruyorum. "Hepinizi ne zaman alacağım?"

Nefes verdiğini duydum. Derin bir nefes al. "Bizim hakkımızda ne kadar çok şey bilersen, o kadar az bizim olmak isteyeceksin."

Sanırım *buna siz değil ben karar vereceğim*, ama sessiz kalacağım.

Öylece kalıyoruz, o arkamda oturuyor, acım geçene kadar sırtımı okşuyor. Kalbim ağrısa da bunun *daha fazlası* olmadığını kendime hatırlatana kadar. Kendime Striker ve Viper'ın sevgisine sahip olduğumu hatırlatıyorum. Breaker'a sahibim. Güzel Cora'm var. Ve onu güvenle bana geri getireceğim. Uykuya dalana kadar kendime tüm bunları hatırlatıyorum, onun tadı hala dudaklarımda.

CHAPTER 46

BREAKER

15 Years Ago, September, Age 13

W Bugün kilometrelerce yürüdük, Viper gördüklerimizden sonra daha hızlı hareket etmemiz için bizi zorladı. Bana korktuğunu söyleyen çılgınca bir enerjisi var. Hayatı için korktuğunu sanmıyorum. Bize bir şey olacak diye çok korkuyor. O adamı kim öldürdüyse, Striker'ı ele geçirecek. ve beni ve bağırsaklarımızı. Derimizi yüzün. Bizi parçalara ayırıp hayvanların yemesi için bırakacaklar. "Sence daha batıya gidersek mağara avcısını bulabilir miyiz?"

bahsettiniz mi?" Ben soruyorum.

Viper'ın ağır adımları durdu ve ben sırtına çarptım.

"Ne mağarası?" diye soruyor, yavaşça yüzüme dönerek. Mavi gözleri öfkeyle parlayarak üzerime dikildi. "Lütfen, *şimdi* bana lanet olası bir mağaradan bahset."

Yürümekten bitap düşmüş bir halde yere çömelmiş olan Striker'a bakıyorum.

Gözlerinde, dalgınlasmaya başladığında aldığı o kayıp bakış var.

"Hunter'ın gitmeden önce bize bahsettiği mağarayı biliyorsun," diyorum ve Engerek bana doğru bir adım atınca geri çekiliyorum. Yüzü sertleşiyor,

Kızgın. Bir adım daha geri çekildim. "Göreve gitmek için toplanırken."

"Hunter sana bir mağaradan bahsetti mi?" Engerek soruyor. Sesinin alçalma şekli bana onun Engerek olarak adlandırıldığını hatırlatıyor çünkü istediği zaman çok acımasız olabiliyor. "Ve sen bana *şimdi* mi söylüyorsun?"

"Bunu düşünmemiştim," diye kekeleyerek biraz daha geri çekildim.

Viper bir elini yüzünde gezdirerek Striker'a endişeli bir bakış fırlatıyor. "Bana ne dediğini söyle."

"Mağara gibi bir yerde kaldılar, onun deyimiyle bir oyuk. Orada su var-" "Kahretsin Breaker, buradan çıktığımızda seni öldüreceğim."

"-Batıya doğru gitmemizi söyledi. Oyuk, kulübeden sadece birkaç mil uzaktaymış."

"En azından doğru yöne gidiyoruz," diye tersledi Engerek, Striker'ı ayağa kaldırarak. "Ama bizi Hunter ve Reap ile aynı yere bıraktıklarını varsayamayacağımıza göre kilometrelerce uzakta olabiliriz." Bir elini Striker'ın omzunda tutarak etrafına bakınıyor. "Batıya doğru gitmeye devam edelim derim. Bir şeyler bulacağımıza eminim."

"Batıya doğru gidersek, kulübeye rastlayabiliriz," diyor Striker. Saatler önce o cesedi geride bıraktığımızdan beri ilk kez konuşuyor. "Orada olduklarının farkında değil misin?"

Onlar. O adamı öldüren insanlar.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum, korku avuç içlerimi yapış yapış yapıyor. Onları pantolonuma sürüyorum.

"Ama aynı zamanda gidecekleri yer de orası," diyor Viper. "Biz onu bulmalıyız ki onlar da bizi bulabilsin."

"Kim?" Striker neredeyse çığlık atıyor. İlk kez bu kadar korkuyor. Uzun zamandır o kadar çok şey yaşadım ki içim uyuştı. "Kimse bizim için gelmiyor Viper. Buradayız ve kimsenin bundan haberi yok."

"Hunter ve Reaper gelecek," diyor Viper öyle bir inançla ki ona inanmak istiyorum. "Bizi buraya Maxy gönderdi. O adamların ne dediğini duydun." Gözleri benimkilerle çarpışıyor. "Peki Maxy sana ilaç vermeden önce ne dedi?"

"Fallon'un oğlunun burada olduğunu öğrenmesi için sabırsızlanıyormuş." Ben de öyle dedim. "Sence Maxim Fallon'u kızdırmak için mi bizi buraya bıraktı?"

Engerek'in çenesi titrer. "Evet."

"Sence..." Striker konuşmaya devam etmiyor. Ama devam etmesine gerek yok. Hepimiz aynı şeyi düşünüyoruz.

Birkaç mil geride bir ağaca bağlı ölü bir adamla, çok erken bir zamanda vahşi doğadayız. Maxim bizi buraya Fallon'u kızdırmak için getirmedir.

Bizi buraya ölmemiz için getirdi.

Farkına vardığım şey içime yerleşiyor ve beni yeniden hasta hissettiriyor. Panik kollarıma iğneler batırıyor ve boğazımı sararken derin bir nefes alıp vermeye çalışıyorum.

Ölmek istemiyorum, her şeyim günah olsa ve bunu hak etsem bile. İsmim. Yeteneklerim. Doğuş şeklim bile yanıştı. Hayatım şiddet içinde yaratıldı. Doğumum bir ölüme neden oldu. Hoşlandığım çocuk benim kardeşim ve bu başlı başına bir günah. Ne zaman bana baksa içimde bu arzuyu hissetmek.

Etrafımızdaki ormanı tarıyorum. Ağaçlar daha sık ama daha aralıklı, arazi biz ilerledikçe zenginlikten kayalığa dönüşüyor. Araziyi bilmiyoruz ama sanki hava soğuyormuş gibi geliyor, belki de daha yükseklerle tırmanıyoruz. Kararan gökyüzüne bakıyorum. Bu gece uyuyacak bir yer bulmamız gerekecek ama bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor.

Birisi o adamı öldürdü. Ve hala burada olabilirler. İşte o zaman anladım.

Kırmızı bir parıltı, alçak dallara gerilmiş kızıl bir ağ gibi.

"Hadi," diyor Engerek. "Devam edelim. Kamyonu ya da mağarayı bulabilirsek yeniden toplanıp bir plan oluşturabiliriz."

Striker başını sallayıp ilerliyor ama benim ayaklarım yere sağlam basıyor. "Breaker, hadi." Engerek kolumu çekiyor.

Zihnim dehşet içinde çığlık atmakla o kadar meşgul ki, uzuvlarıma herhangi bir sinyal gönderemiyorum. Ayaklarım hareket etmiyor. "Bak," diye fısıldıyorum."

Engerek dönüyor, sonra kolumu tutarak tökezliyor.

Striker sessiz bir küfür savurur. "Bana bunun saç olmadığını söyle. Eğer bu saçsa, bununla başa çıkamam."

Dün gece bir çığlık duyduk. Bir kadın. Parçalanmış ve ağaca bağlanmış bir adam bulduk.

Birileri dışarıda insanları öldürüyor.

"Maxim'in bizi neden buraya getirdiğini biliyorum," derken hafifçe titrediğimi duyuyorum. "Biz onun avıyız."

Bir ıgılık beni sarsarak uyandırdı. Bir el ağzımı kapatıyor. "Sus," diye fısıldıyor Engerek.

Kalbim göğsümde takırıyor, dehşet tenimi nemlendiriyor. Neredeyse zifiri karanlık, ağaçların arasından neredeyse hiç ay ışığı sızıyor. Önümü zar zor görebiliyorum ama yanımdaki Striker'ı seçebiliyorum. Yavaşça ayağa kalkıyor ve saklandığımız ağacın etrafına bakıyor. Bir saat daha yürüdükten sonra, güvenli bir şekilde hareket etmek için çok karanlıktı, bu yüzden devrilmiş ağacı gördüğümüzde durmaya karar verdik. Kalın gövdesi ve topraktan çıkıntı yapan büyük budaklı kökleri saklanacak bir yer sağlıyordu.

Ancak, bunun bir kapaktan çok bir kafes olduğunu kanıtladığından emin değilim.

Solumuzda, bir çatırtı ormanda sekiyor, okulun dışındaki poligonda olduğumuz zamanlardaki gibi kulaklarımda titreşiyor.

"Shot gun." Striker sırtını ağaca dayar ve geri kayar. "Yakın."

"Yok artık," diye tıslıyor Viper, nefesi kulağımı okşuyor. Sonunda beni bırakıyor ve ben de ona dönüyorum. Mavi gözleri gecenin karanlığında donuk görünüyor ama yine de korku dolu olduklarını görebiliyorum.

"İki seçeneğimiz var," diyor Striker, garip bir sakinlikle. "Burada saklanıp bizi bulmamaları için dua edebiliriz ya da yola devam edebiliriz."

"Ters yönde," diye ekliyorum.

"O lanet mağarayı bulmamız gerek," diyor Engerek, arkasındaki büyük kökün üzerinden yukarı bakarak. Pek bir şey görebildiğimiz söylenemez. "Eğer burada ateş ediyorlarsa, bu kulübeye yakın olduğumuz anlamına gelir, bu da mağaraya yakın olduğumuz anlamına gelir."

Striker, "Eğer kulübeye ulaşabilirsek, belki bir silah bulabiliriz," diyor. "Belli ki onlarda var."

"Orası gerçekten de gitmek isteyeceğim son yer," diye fısıldıyorum. O insanların olduğu yere yakın bir yere gitme düşüncesi midemin sıkışmasına neden oluyor.

Engerek gözlerini ovuşturarak çömelir. Büyük bir kökü kavrayarak dışarı bakmak için kendini yukarı çekiyor. Bir süre sonra tekrar çömeliyor. "Herhangi bir hareket görmüyorum. Ayağa kalktığımızda ağaçlara yakın durun. Yavaş git, dallara ve köklere dikkat et. Ve beni gözden kaybetme, anladın mı?"

Striker ve ben başımızı salladık. Engerek omuzlarımızı sıkıyor, sonra geniş açıklıktan tırmanıyor. Striker'ı takip ediyorum, arkasından ilerliyorum, ayakta dururken sırtımı ağaca dayıyorum. Temiz olduğundan emin olduğunda, Engerek bir sonraki ağaca doğru sürünüyor, sonra bir sonrakine ve biz de onu takip ediyoruz. Kalbim küt küt atıyor, mavi gece

Ama karanlığın örtüsüne rağmen yine de açıktayız. Bulutlar her açıldığında, parlak ay ışığı dalların arasından sızıyor ve sanki bir spot ışığının altındaymışız gibi hissettiriyor.

Engerek bir sonraki ağaca doğru sürünüyor, sonra bir sonrakine, temiz olduğundan emin olmak için önümüzde ilerliyor. Striker takip ediyor, en son ben. Engerek yaklaşık otuz adım ileride duruyor, Striker ona doğru sürünürken kendini kalın bir çam ağacına çarpıyor, ağaçların arasında açıkta kalıyor.

Bulutlar aydan uzaklaşıyor ve aniden orman parlak beyaz bir ışığa bürünüyor.

Arkamızda bir yerde bir dal kırılıyor. Ses karanlıkta bir kırbaç şaklaması gibi yankılanıyor.

Kalbim boğazımda, kıcımın üstüne düştüm. Striker yere yayılarak yüzüstü düştü.

Gürültülü bir *patlamanın* ardından yüzüme çarpan enkaz beni eğilmeye zorluyor. İçgüdüsel olarak başımı kapatıyorum ve kendimi ağaca yaslıyorum.

Biri bana ateş etti.

Yürek parçalayan bir silah sesi daha ormanda yankılanıyor ve daha fazla odun parçalanarak üzerime sert parçalar püskürtüyor.

Korku beni boğuyor, tüm içgüdülerimi ele geçiriyor. Bu yüzden ayağa kalktım ve bana yapmamam söylenen şeyi yaptım.

Koşuyor
um. Ve
koşuyoru
m.

Sonra botum bir köke takılıyor ve tökezliyorum. Burnum toprağa çarpıyor, ellerim düşmemi zorlukla engelliyor. Çabucak doğrulup avuçlarımı pantolonuma siliyorum ve ılık ıslaklığı uyluğuma bulaştırıyorum. Kalbim göğsümde dört nala atıyor ve tekrar yere düşüyorum, derin rengi ve ay ışığında nasıl parladığını fark ediyorum. Nasıl da kalın bir şekilde yayılıyor, tenime bulaşıyor.

Gözlerim yere düşüyor ve kan gölünü buluyorum.

Çığlık atma.

Bir el ağzımı kapatıyor ve kafatasımda acı patlıyor. Sonra hiçbir şey.

CHAPTER 47

CORA

C LYDE birkaç saat önce beni terk etti. Uber'e binip daireme gitmem, Dollar General'dan alınmamış kıyafetlerimi değiştirmem ve Clyde'ın evinde banyo malzemelerim ve fazladan kıyafetlerim olsun diye birkaç parça eşyayı çantama koymam sadece iki saatimi aldı. Henüz oturup konuşmamış olsak da, banka hesabımdaki her kuruşa bahse girerim ki geri dönmeme izin vermeyecek Rune'un evine. Clyde, Rune'un Zane'in beni incitmesine izin verdiğini gördü.

Bunu unutmayacaktır.

Birkaç parça eşya, dizüstü bilgisayarım, fazladan bir şarj aleti ve en sevdiğim tüylü battaniyemi toplayıp telefonumdan saati kontrol ediyorum. Gece yarısını geçiyordu. Clyde saat on civarında Rune'la konuşmak için evden ayrılmıştı ve evini terk ettiğim için bana bağırıp çağırmadığına şaşırıyorum. Evine ondan önce dönsem de fark etmeyecek, güvenlik kayıtlarından evinden ayrıldığımı öğrenecek.

Dairemin etrafına bakıyorum, tedirginlikten tüylerim diken diken oluyor. Belli ki Rune biz kaçırıldıktan sonra ipucu aramaya gelmiş. Ev temiz, biraz fazla düzenli ve tüm eşyalarımın yeri birazcık değişmiş. Kitaplarım güzel gökkuşağı desenimden, kırmızı ile karışık mavi kitaplardan oluşan tam bir kaosa dönüştü. Komodinimdeki pembe vibratörün yeri değişti. Tüm kıyafetlerim gömme dolabımın bir tarafına itilmiş, çekmeceler yeniden düzenlenmiş. Buzdolabım boş ve çamaşır makinesinde ya da lavaboda bulaşık yok, yani evi temizletmiş olmalı. Geri geleceğimi bildiğine göre komik.

Düşünce tuhaf bir şekilde yerleşiyor.

Bunun üzerinde çok fazla düşünmeden, ön kapımdaki elektronik kilidin hafif bip sesini duyuyorum ve bana kilidin açıldığını söylüyor.

Benden başka şifreyi bilen sadece üç kişi var. Çantamı alıp fuayeye yöneliyorum ama onu görünce çantamı bırakıyorum.

Midem bulanıyor. "Rune."

Hiçbir şey söylemiyor. Rune sadece kapıyı kapatıyor, yavaşça, sessizce kapattığından emin olduktan sonra kilidi devreye sokmak için düğmeye basıyor. Kilit kapanırken çıkan yüksek sesli bip sesi kafatasıma çarpıyor.

İlk taşındığımda ön kapımı kilitlemediğim için bana hep bağırırdı. *Biri gelip sana zarar verebilir, derdi hep. Genç, güzel bir kadın, tek başına? Herkes içeri girebilir.*

İroni yüzüme tokat atmakta asla başarısız olmadı. Bana zarar veren tek kişi oydu ve kilitler onu asla dışarıda tutmadı.

Anahtar hep ondaydı.

Mavi gözleri beni yakaladı. Bir adım geri atıyorum. Çantam yere düştü. Öfkesini neredeyse tadabiliyorum. Küçük fuayenin havasını karanlığıyla kirletiyor. Soğuk, kesin hareketlerinde yazılı. Öne doğru bir adım attığında kollarımın tüyleri diken diken oluyor.

"Burada ne yapıyorsun baba?" diye sordum.

Cevap vermiyor. Ama Rune gibi adamlar benim gibi küçük, güçsüz kadınlara asla cevap vermek zorunda kalmazlar. Bunun yerine, gözlerinde yanan nefretle beni olduğu yere hapsederek, asla başka tarafa bakmadan ilerliyor.

Vuruştan kaçma şansım yok. Ben daha ne olduğunu anlayamadan elinin tersi yanağıma değiyor. Gözlerim yaşıyor, yüzüm ve burnum acıyor, sendeleyerek geri çekiliyorum. Elim yüzüme doğru uçuyor, yaşadığım şokla ciğerlerime hava doluyor.

"Ne yaptın lan sen?" Rune kolumu kavıyor ve beni ona doğru sürüklüyor. Avuçlarım göğsüne iniyor, parmaklarım takım elbise ceketinin içine kıvrılıyor. "Ona ne dediğini söyle bana."

Kahretsin.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye soluyarak ona bakıyorum. *Yalan, yalan, yalan.* Mükemmel bir yalancıyım. "Ne oldu?"

Kaşları çatılıyor ama beni daha da yakınına çekiyor, yüzünü yüzüme dayıyor. "Zane iptal etti. Ona ne söylediğini anlat bana."

Başımı sallıyorum, uzaklaşmaya çalışıyorum, umarım kalbimdeki çarpıntının Zane'in bir şekilde beni etkilemeyi başarmasından değil de öfkesinden kaynaklandığını düşünür.

Kendini ifşa etmeden beni ispiyonlamanın bir yolunu bulacak. Zane bu konuda iyidir.

"Neden iptal etti?" Rune beni iterek soruyor.

Tökezliyorum, sırtım konsol masasına çarpıyor. "Neyi iptal etti? Evlilik mi?"

Eliyle çenesini ovarken Rune'un gözleri kısılıyor. Bugün tıraş olmamıştı ve tuzlu biberli kirli sakalı yüz hatlarına hafif bir kenar veriyordu. "Bana ne yaptığını söyle."

"Ben bir şey yapmadım," diyorum, tüm kalbimle yalan söylüyorum. "Neden iptal etti?"

Rune bana garip garip bakarak ofluyor.

"Buna kızdığımı söyleyemem," diyorum elimi saçlarımın üzerinde gezdirerek. "Ama ben hiçbir şey yapmadım."

Parmağıyla beni işaret ediyor, öfkesi yüzünü kızartıyor. "Bir işe yarasan iyi olur kızım," diye homurdanıyor, "çünkü az önce beni bir sürü paradan ve iyi bir bağlantıdan mahrum bıraktın."

İfadesinin altında yatan anlamı beğenmeyerek yutkunuyorum. Kendimi işe yarar hale getirmek. Yıllardır bana yaptığı şey bu değil miydi? Beni kullanmak? Kafasında bir şey çözmüş gibi başını sallıyor, yavaşça, gözleri her hareketimi, her nefesimi takip ediyor ve o yağlı korku geri dönüyor. "Seni geri göndermeden önce büyük olan sana ne söyledi?"

Reaper.

"Hiçbir şey," diye tersliyorum, içim yalanla burkuluyor. "Bunu konuşmuştuk. Ben hiçbir şey bilmiyorum."

"İçlerinden birinin Zane'e neden saldırdığını bilmiyor musun?"

Rune soruyor. Midem ayak parmaklarıma kadar çöküyor. "Ne?"

Bana doğru bir adım attı. Elimde değil, geri çekiliyorum. Vazo sallanıyor ve yere düşüyor. Sesi duyunca neredeyse çığlık atacaktım, sinirlerim yıpranmış ve çiğ.

"Ne oldu?" Ben sordum. "O iyi mi?"

Tanrım. Kırıcı. Bu sabahki ifadesinde gördüğüm şey buydu.

Tam ve mutlak bir öfke.

"Ameliyatta," diyor Rune. "Şanslıysa elini yeniden tam olarak kullanabilir."

Elim ağzıma gitti. Korku dolu bir nefesi mi yoksa bir kahkahayı mı bastırdığımdan emin değilim.

Rune bir küfür savuruyor, sonra bir elini saçlarında gezdirerek geri çekiliyor. "Misilleme yapacağını bilmeliydim."

Kimi ya da neyi kastettiğini sormaktan daha iyisini biliyorum ama ifade beynimde takılıyor. Babalarının, beni geri vermeye zorladıkları için intikam almak amacıyla adamlardan birini Zane'e saldırması için gönderdiğini düşünüyor olmalı. Çoktan kapısına dayandıklarını, bölgesini işgal ettiklerini bilmiyor.

Rune'un gözleri çantama kayıyor ve çenesi titriyor. Clyde'ın dün gece olanlarla nasıl başa çıktığını bilmiyorum ama öfkesini kontrol altında tutmayı başardığını tahmin edebiliyorum. Henüz Rune'la yüzleşip yüzleşmediğini bile bilmiyorum. Yüzleşecek mi onu bile bilmiyorum. Rune ve onun bu kadar uzun süredir arkadaş olmaları, Rune'un Clyde'ın öfkesini görmeye alışkın olduğu anlamına geliyor ve bunun tersi de geçerli. Clyde'ın kaç kez görmezden geldiğini merak ediyorum.

Ne de olsa yıllardır Reaper ve adamlarına Rune'un suç faaliyetleri hakkında bilgi veriyordu.

Kulübesiyle ilgili faaliyetler.

Reaper'ın sözleri kafamın içinde yanıp sönüyor. "Cora."

Bakışlarım oturma odasına yöneldi. Rune kanepemde oturuyordu. O kadar dalmışım ki hareket ettiğini bile fark etmedim.

Kucağına vuruyor. "Gel buraya. Gel babanın kucağına otur."

Kalbim küt küt atıyor, avuçlarım terliyor, içime farklı bir korku yerleşiyor.

"Gel babanın kucağına otur ve benimle konuş."

Kendini işe yarar hale

getir. Aptal, aptal, kızım.

Zane işleri iptal ederse ne olacağı aklımın ucundan bile geçmedi. Bir kâbusun içinde sıkışıp kalmamaya o kadar odaklanmışım ki Rune'un taleplerine uymamanın sonuçlarını göremedim. Zane'den kurtulduğuma emin olsam da, hâlâ Rune'la birlikte kapana kısılmış durumdayım.

Dinlemediğimde, seks oynacağı olması için eğittiği kız gibi davranmadığımda, koltuktan fırlıyor, öfkeyle bana doğru geliyor, olduğum yerde donup kalıyorum. Kolumu kavradı, ağzı bir hırıltıya dönüştü.

"Artık oynayamayacağımızı bildiğin için mi Zane'i istemedin?" diye soruyor. Boğazım düğümleniyor. "Bu yüzden mi benimle bu kadar mücadele ettin? Beni özleyecek miydin?"

"Hayır," diye tıslayarak kapıya doğru bakıyorum. Göğsümde çırpınan bu umut ne kadar saçma. Birinin bana yardım edebileceği fikrine tutunmam ne kadar aptalca.

ortaya çıkacak. Beni bir kez daha kurtar.

Ama kimse nerede olduğumu bilmiyor.

Rune beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor, otururken beni aşağı çekiyor. Kıçım onun ereksiyonunun üzerine düşüyor ve gözyaşlarımı tutmak için yanağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Baba, dur."

"Şşşt," diye fısıldıyor Rune, eli uyluğuma iniyor ve merkezime doğru ilerliyor. Eli yukarı doğru ilerlerken kalçalarımı birbirine bastırıyorum, açgözlü parmakları bacaklarımın arasına giriyor.

Şükürler olsun ki kot pantolon giydim.

Bu onun beni avuçlamasını engellemiyor.

"Baba, lütfen. Dur." Yalvardığım için kendimden nefret ediyorum. Hoşuna gidiyor, boyun eğiyor ve ben bunu biliyorum ama kendimi durduramıyorum. Bu bir şekilde çok daha kötü hissettiriyor. Eskisinden çok daha istilacı ve iğrenç.

Eğiliyor, ıslak dudakları kulağımı okşuyor. "Bırak baban seninle oynasın," diye fısıldıyor. "Küçük kızım senin sevdiğin şekilde oynamama izin ver."

Midem bulanıyor ve gerçekten kusacağımdan korkuyorum. Rune'un burnu çene çizgime sürtünüyor, hareket yumuşak ama tatlı davranmıyor. Gerçek benliğini ortaya çıkarmadan önce yaptığı şey bu ve sonunda çılgınlıklarını bastırmak zorunda kalıyorum.

Tam o anda parmakları saçlarıma dolanıyor ve başımı geriye doğru çekiyor. Kollarım havaya kalkıyor ve beni daha fazla geriye çekmesini engellemek için kanepenin arkasını kavıyorum. "Benim küçük kızım oynamak istemiyor mu?"

Oynat. Bir kelime bir yırtıcının dudaklarından ne kadar farklı çıkabilir.

Nefesim kesilirken bir damla gözyaşı süzülüyor, başım o kadar geriye gidiyor ki boynumda keskin bir acı hissediyorum. Parmakları kotumun dikişi üzerinde kayıyor, yukarı ve aşağı hareket ediyor, beni okşuyor, teslim olmamı ve alınmadan önce yaptığım gibi açılmamı bekliyor. Bacaklarımı onun fahişesi gibi açmamı.

Sen bizimsin.

Ben onun değilim, diye bağılıyor zihnim. Hiç olmadım ve kesinlikle değilim

Şimd

i. Ben kendime aidim.

Ve bu bedeni, lanet kalbimin parçalarını onlara verdim.

Delly'ye.

"Dur," diyorum tekrar, bu sefer daha sert.

Daha sert bastırıyor. Boynumda kokuşmuş nefesler. Dili kayıyor Boğazımı fena halde sıktı.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Dur," diyorum tekrar.

Her şey bir hareket bulanıklığı içinde gerçekleşiyor. Bir ses kaosu. Elim yüzüne çarptı. Homurdanarak beni bıraktı. İttim ve sıçradım. Koşmaya başladım. Bir el gömleğimin arkasını yumrukluyor. Bir ayakkabı ayak bileklerimi tekmeliyor. Ayaklarım altımdan fırlıyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor. Sonra yere düşüyorum, soğuk mermer yüzümle buluşuyor, yanağım yere çarpıyor. Acı ciğerlerime hava çektiriyor. Zalim parmaklar saçlarımı örüyor. Alnım yere çarparken gözlerimin arkasında acı patlıyor. Tekrar. Tekrar. Tekrar.

Görüşüm odağın içinde ve dışında hareket ediyor.

Başımda patlayan milyonlarca havai fişek gibi bir ağrı.

Sert vücudu arkamdaydı. Üzerimde hareket ediyor. Elleri kotumun kemerinde.

Çekiştirme. Çekiştirme.

Hava etime değiyor. Parmaklar beni ayırıyor.

Isı, sertlik ve öfke kıç yanaklarımın arasına giriyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Ama hiç kelime yok. Sadece acımasızca yeri hatırlatılan bir kadının acı dolu çığlığı.

Gözlerim açıldığında, bir an için birinin elektrikli bir aletle kafamı deldiğini düşünüyorum.

"Kımıldama," diyor tanıdık bir ses. Tuhaf. Ses hışırtılı, acıyla kaplı. Ona hareket etmem konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söylemek istiyorum ama kafatasımdaki ve hareket etmeye çalıştığım diğer yerlerdeki acı, sözlerimin acınası bir iniltiyle çıkmasına neden oluyor. "Sanırım beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin."

Gözlerimi kırptıştırarak açıyorum ve yüzü biraz bulanık bir şekilde karşıma çıkıyor ama kahverengi gözleri bana bakarken vücudum rahatlıyor, dudaklarının kenarları çatılıyor.

"Clyde, o suratı yapmaya devam edersen öyle kalacak." Gülmek istediğimde boğazımda safra birikiyor ve yatağın kenarına eğilip kusuyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

Siyah botlar görüş alanıma giriyor. Sonra hatırladım.

"Cora," diyor Clyde, sesi o kadar yumuşak ki başka bir adamdan geliyor gibi. "Oturabilir misin?"

"Lanet olası bir hastaneye gitmesi gerekiyor," diyor Breaker, öfke ve panik sesini sertleştiriyor.

"Hayır," diye idare ediyorum. "Daha kötülerini de yaşadım."

Yutkunuyorum ve zihinsel bir kontrol yapıyorum. Başım çok ağrıyor ve başım dönüyor ama beyin sarsıntısı olduğunu sanmıyorum. Boğazım acıyor ve...

Pantolonumu kavriyorum ve düğmelerinin ilikli olduğunu görüyorum. Dehşet kalbimi hızlandırıyor. Utanç bacaklarımın sallanmasına neden oluyor. "Beni kim buldu?"

"Ben," diyor Clyde. Kalbimin daha fazla acıyabileceğini düşünmüyordum ama sesinin çatlamasından anladım ki acıyor.

Breaker çömeliyor ama başımı yatağın kenarından sarkıttığımda tek görebildiğim onun büyük, güçlü elleri oluyor. Elleri bayılıyorum.

"Yaptı, o..." Sesi kesiliyor ama sormadığı her şeyi duyuyorum.

Tüm gücümü kullanarak doğruluyorum ve acıdan irkilmemek için elimden geleni yapıyorum. Gözlerim Clyde'ınkilere takılıyor ve midem bulanıyor. Bayıldıktan sonra Rune'un beni ne durumda bıraktığı hakkında hiçbir fikrim yok ama Clyde'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, benim istediğimden daha fazlasını görmüş olmalı.

Breaker'ın tecavüze uğrayıp uğramadığını sorması, Clyde'ın ona söylemediği anlamına geliyor. Akıllı adam.

"Cora." Breakers'ın sesi kırılmış buz gibi. Sert ve parçalanmış. "Rune seni incitti mi?"

Erkekler size incinip incinmediğinizi sorduklarında şöyle bir şey oluyor. Onlara evet, şiddete uğradım dersiniz, algınızı sorgularlar. O kadar kötü müydü? Gözlerini, dikkatini çektiniz mi? Ne yaptınız? Onu kızdırdınız mı?

Onlara evet dersiniz ve saldırıya uğramanıza sizin sebep olmadığınıza ikna ederseniz, öfkeleriyle baş etmek zorunda kalırsınız. Öfke çok büyük, her şeyi tüketen, tüm havayı emen ve size yer bırakmayan bir hal alır. İhlalinize duydukları öfke sizin öfkenizi çok küçültür.

Breaker'ın sorunu bana inanmaması değil. Hayır. Sorun inanacak olması, sorgulamayacak bile. Sadece bana zarar vermeye çalıştığı için Zane'e yaptıklarını düşünürsek, Rune'a ne yapacağını Tanrı bilir.

Ve ben buna sahip
olamam. Henüz
olmaz.

Bu yüzden onun güzel gözleriyle buluşuyorum, başparmağımı bana şefkatle bu kadar sevgi ve şefkat veren dudaklarına sürüyorum ve yalan söylüyorum.

"Rune bana öyle dokunmadı."

CHAPTER 48

DELILAH

MİLK VÜCUT KORUMAM ben on bir yaşındayken evimize geldi. Daha önce hiç sadece benim için bir tane olmamıştı. Ne zaman evden çıksam, yanımda

Annem, yani onun koruması benim korumamdı. Özel okulum yeterince güvenlik sağlıyordu, kendiminkine hiç ihtiyaç duymadım.

Annemin cenazesıyla aynı gün geldi. Eyaletin en güneyindeki Eylül ortası için bile cehennemden daha sıcak bir gündü ve Clyde'ın giymemi söylediği dantel ve saten siyah elbise tenime yapışmıştı. Rugan ayakkabılarıma bakıp, annem burada olsaydı ayakkabılarımdaki tozu siler ve bana dik oturmamı söylerdi diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Bu yüzden, şehrin göbeğindeki mezarlıktan uzaklaşırken bunu kendim yaptım.

Dik otur, Delilah. Ve kendini toparla. Eğer dışın dağınıksa, herkes için de dağınık olduğunu düşünecektir. İnsanlar dağınık bir kadına güvenmez.

Clyde'dan takım elbisesinin cebindeki mendilini istemiştim, o da yavaşça çıkarmış, ayakkabılarımdaki tozu temizlerken garip, vahşi bir yaratığa bakar gibi beni izlemiş, sonra kumaşı düzgünce katlayıp limuzinin koluna sokmuştu.

Annem her şeyin düzenli ve tertipli olmasını severdi. Gün batımlarını ve ipekli elbiseleri severdi. İçine limon atılmış tatlı çayı severdi. O severdi

İnciler, ruj ve saf ve iyi olan her şey ve o, göremediğim bir şey tarafından benden alındı.

Göğsüme bir kurşun, ardından gitmemiz için ısrar ettiğim restoranın dışında ayakkabılarımı bağlarken kafama bir kurşun daha. Hepsi şımarık olduğum ve o gece yaptıkları küçük pizzalardan istediğim içindi.

Çünkü ben şiddetten beslenen bir ailede doğmuştum ve o da babamla evlenip bana sahip olmak zorunda kalmıştı.

Hepsi onu istediği içindi.

Bunu biliyorum çünkü Cora'nın annesi bir keresinde söylemişti. Hatta bir akşam yemekte Cora ve ben havuzda oynarken bağırıyordu. Ailelerimiz uzun masanın etrafında oturmuş bize göz kulak oluyor, içiyor ve gülüyorlardı ta ki bir şey olana kadar ve Cora'nın annesi ayağa kalkıp benimkini göstererek "Rune sana kafayı taktığı ve seninle evlenmek için ailene para ödediği için bu haldesin" dedi.

Bu ifadeyi şimdiye kadar hiç anlamamıştım.

Biri bir aileye kızlarını çalmaları için nasıl para öder.

Ben tek çocuktum. Kuzenlerim yoktu, sadece Cora vardı. Babamın çevresindeki diğer aileler gibi değildik, gerçi babamın iş arkadaşlarının kızlarını nasıl evlendirdiklerini görmüştüm ama bunu hiç düşünmemiştim.

Beni etkilemedi, bu yüzden

umursamadım. Aptal, bencil ben.

Artık önemsiyorum. Ve sürekli bunu düşünüyorum.

Cora'nın ailesi ölmüş olabilir ama soyadları ve servetleri ölmemiştir. Ve Cora hayatta kalan tek kişi olarak tüm mirasa sahip. Rune'un şirketinin hisseleri, ailesinin tüm parası ve mülkleri. Döndüğümde hepsinin benim olacağına karar verdim ve Cora'yla birlikte babamın kurduğu, o öldükten sonra da gelişmeye devam etmesi için beni eğittiği şirketi yönetebileceğiz.

Çünkü babam kardeşlerini öldürdüğü gün ölüm fermanını imzaladı. Azrail onu öldürecek.

Ve sanırım ona yaklaşmam için bana ihtiyacı var.

"Dikkatini vermiyorsun, Kedicik," diyor Reaper, eğitim bıçağıyla koluma vurarak.

Bu sabah Striker'ı yatağında görünce uyandım. Kalbim acıyla sızladı, Azrail'in yokluğu canımı acıttı ama Striker'ın gülümsemesi dudaklarının kenarına yapıştığında, o muzip sırıtışını dudaklarıma bastırıp parmaklarını saçlarımda dolaştırdığında acım hafifledi. Saçlarımda arasına girdiğinde

Uyluklarım şefkatle içime doğru okşarken, uzaklarda gök gürlerken ve yağmur pencereye vururken, kalbimin içinde bir sıcaklık belirdi ve o birkaç dakika boyunca iyiydim.

Ama teni benimkini terk ettiğinde ve soğuk sabah havası şehvetin arasından sızdığında, Azrail'in beni terk ettiğini hatırladım. Bana o anları yaşattıktan sonra beni *terk* etti. Böylesine yoğun bir yakınlığı paylaştıktan sonra, Reaper ben uyuyana kadar bekledi ve beni çırpınarak ve arzuyla dolup taşarak uyanmam için bıraktı. Ondan daha fazlası için çaresizdim. Sarılmak için can atıyordum.

Dağınık. Beni dağınık hissettirdi.

Dağınık görünmüyor olabilirim ama içim dağınık.

Yağmur yağmaya devam ettiği için Striker'la sabah koşusuna çıkmadık ve üzerime bir elbise geçirip yeşil örgü kazağımı, en sevdiğim tüylü çoraplarımı buldum ve aşağı indim. Kahvaltı yapmama ve belki de bir gün izin almama izin vermek yerine, Striker bir anda ortaya çıktı ve beni antrenman yaptığımız büyük boş odaya götürdü. Sonra da çekip gitti. Birkaç saniye sonra Reaper tüm kibri ve seksiyle içeri girdi ve bana eğitim bıçağımı uzattı.

"Viper nerede?" Reaper'ın dar gömleği, pantolonu ve bakışlarındaki inkar edilemez sıcaklık dikkatimi dağıtmasın diye yola bakan büyük pencereye bakarak soruyorum. Uzakta gök gürliyor, yağmur damlaları dünyayı bulanık ve gri hale getiriyor.

"Gördüğün gibi burada değil," diyor Reaper, kendi eğitim bıçağıyla ahşap zemini işaret ederek. Yavaşça nefes alıp veriyorum, kendime yaklaşmamamı söylüyorum. Kızıışmış vahşi bir yaratık gibi bedenimi onunkine bastırmamaya. Dün gece paylaştığımız şey o anlarda kaldı. Onun o parçasına ancak o zaman sahip olabileceğimi fark etmeye başlıyorum. Kendimi tamamen ona teslim ettiğimde ve benden içmesine izin verdiğimde.

Kendime bunları söylerken gözlerim ona kayıyor. Aynı uzun kollu siyah tişörtünü giyiyor ve aynı asker kıyafetlerini giyiyor. Aynı siyah deri botlar. Aynı eriyen çeneli sırtan kafatası maskesi.

Tek fark, giysilerinin altındaki bedeninin benimkine nasıl baskı yaptığını, ete kemiğe büründüğünü biliyorum. İçime girerken çıplak göğsünün üzerimde nasıl hareket ettiğini hissediyorum. Göremediğim o sıcak, yumuşak dudakların kalçalarımın arasında nasıl hissettirdiğini ve benimkilere nasıl bastırdığını.

"Kedicik." Azrail'in homurdanan mırıltısı gözlerimi onunkilere dikmemi neden oluyor. "Engerek için endişelenmeyi bırak da bıçağımın boğazını kesmesi için endişelen."

"Yorgunum," diyorum.

Siyah gözlerinde yanıp sönen karanlık, aç bakış, onun hakkında her şeyi söylüyor.

Hayır.

Bir nefes çekiyorum, gözlerim yere düşüyor, cildim kızarıyor. Bu Bu sabah ona karşı utangaç hissetmem çok saçma ve bu his damarlarımda bir öfke dalgası yaratıyor. Savunmasız olmak zor, özellikle de küçük yaştan beri sert olmak için eğitildiğimden beri. Odaklanmış. Kimsenin bana çok yaklaşmasına izin vermedim çünkü değer verdiğim insanların başına neler geldiğini gördüm. Anneme. Sahip olmaya çalıştığım erkek arkadaşlarım. Sevmeme izin verilen tek insanlar benim çatımın altındaydı.

Ve şimdi gittiler. Azrail'in dün gece kalbimi benden söküp aldığı gibi.

Bıçağı tutan elime dokunuyor ve vücudunu bana saldıracakmış gibi konumlandırarak uzaklaşıyor.

Bıçağımı bırakıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kedicik," diye hırlıyor ama ben başımı sallıyorum.

Dağınık, karmakarışık ve kafası karışık, evet, ama nasıl hissettiğim hakkında değil. Neden bu kadar sıcak ve soğuk olduğu hakkında. Neden sürekli benden beklediği şekilde, beni her şeyimi ona vermeye zorladığı şekilde teslim olamıyor.

"Yaramaz bir kız olma," diyor Azrail, karanlık sesi fazlasıyla seksi. "Emirlerime uymadığında ne olacağını biliyorsun."

"Dayak yiyeceğim," diyorum, gözlerini gözlerime kilitleyerek. Dün gece teslimiyetimi, lanet gerçeğimi içimden söküp almış olabilir, ama benim üzerimde kontrolü olduğunu düşünüyorsa lanetleneceğim. "Ve eğer uslu olursam, ödüllendirileceğim."

Sanki daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi gözleri daha da kısıldı.

Bana ihtiyacı var, diyorum kendime, kalbim onu üzme düşüncesiyle çarpıyor olsa da. Dün gecedan sonra, yarattığımız kırılğan bağı bozmak istemiyorum. Bunun çok acı vereceğini hissediyorum.

Ama şansımı deneyerek eğildim ve fısıldadım, "Eğer sen, Azrail, bana cevap verirsen, oynamak için tatlı bir kedicik alırsın."

Gözleri ağızma düşüyor.

"Bana planı anlat," diyorum. "Benden ne yapmamı beklediğinizi bilmek istiyorum.

yap."

"Hayır." Sesi sert ama sırtıttığına yemin edebilirim.

"Sen bana söyleyene kadar eğitim yapmıyorum, ateş etmiyorum ya da hiçbir şey yapmıyorum.

ne planlıyorsanız."

Reaper bir adım geri çekiliyor ve sinirlendiğinde yaptığı gibi elini maskesinin üzerinde gezdiriyor. Elini indirip "İyi" dediğinde şok oldum.

Oh. Tamam. Omuzlarım gevşedi. Bir kavga bekliyordum. Ya da meydan okuduğum için bir yere götürülüp bağlanmayı.

"Benimle gel," diyerek odadan çıktı, arkasına bakma zahmetine girmedik çünkü onu takip edeceğimi biliyordu. Evin içinde yürürken uzun bacaklarına ayak uydurmak için neredeyse arkasından koşuyorum. Mutfağa vardığımızda ve bodrum kapısının önünde durduğunda kalbim tekliyor.

"Bana göstermek istediğin şey bodrumda mı?" Cebinden anahtarları çıkarıp kapının kilidini açarken soruyorum, sonra da kapıyı açıyor.

Bana bir bakış attı. Sinirlendiğini anlamak için yüzünü görmeme bile gerek yok.

Gözlerim karanlık merdiven boşluğuna kayıyor. "Beni buraya kilitlemekle tehdit etmiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Tereddüt ettiğim için özür dilerim."

"Kedicik, seni bağladım, bacaklarını açtım ve sana yaptığım en kötü şey seni yalvartmak oldu."

Kırmızı. Bu renk yanaklarımı alevlendiriyor.

Başka bir şey söylemeden Azrail merdivenlerden aşağı indi. Bir ışık yanıyor, merdiven boşluğunu ışıkla dolduruyor ve görüş alanımdan kayboluyor.

Kalbim küt küt atarken merdivenleri yavaşça çıkıyorum ve kendime burada Azrail'den *başka* korkacak bir şey olmadığını söylüyorum. Aşağıya indiğimde onu koridorun birkaç metre aşağısında, bir kapının yanında kollarını kavuşturmuş beklerken buluyorum.

"Burada ne var?" Hapishane hücrelerine biraz fazla benzeyen koridorda sıralanmış metal kapılara bakarak soruyorum. "Burası insanları getirdiğiniz yer mi? Görevlerinizi yaptığınız zaman?"

"Peki bizim ne yaptığımızı düşünüyorsun?" diye soruyor, başını yana eğerek yan.

Dudağım kaşlarımı çatarak aşağıya doğru çekiliyor. "Biri için insan kaçırsın. Öldürmek masum muhafızlar için." Yana doğru eğilip loş koridorda onun arkasından bakıyorum. "Ayrıca kana susamış bir milyarder öldürmek için gizli bir intikam planını takip ve organize et."

"İşkenceyi, taklitçiliği ve suikastı unutuyorsunuz." Gözlerim büyüdü. "Ciddi misin?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, sonra önünden girmemi işaret ederek kapıyı açıyor. Tereddütüm yüzünden kolumdan tutup beni kapıya doğru itti. Ne beklediğimden emin değilim, ama sıkıcı bir oda

dört sandalye ve bir dizüstü bilgisayardan oluşan çizik tahta bir masadan başka bir şey değildi.

"Tüm casusluk ekipmanları ve işkence aletleri yan odada," diyor Reaper, oturmam için bir sandalye çekerek.

İşaret ettiği yere oturmakta tereddüt etmemin korkuyla ya da sağlığımla ilgili bir endişeyle ilgisi yok. Çünkü benimle şakalaşıp şakalaşmadığını anlayamıyorum. Hangisinin daha şok edici olduğundan emin değilim, şaka yapmıyor olması mı, yoksa Azrail'in gerçekten bir espri anlayışı olması mı?

Hâlâ, *hâlâ* kimliğini saklayan, ödümü koparan, beni kovalayan, tokatlayan, birkaç kez yere yatan, kendisine ve kardeşlerine ait olduğumu söyledikten sonra bana hayatımın en güzel seksini yaşatan bu adamın çarpık bir mizah anlayışı olduğunu yeni öğreniyorum ve bu da onunla yaşadığım her etkileşimi yeniden gözden geçirmeme neden oluyor.

"O zaman ayağa kalk," diyor ve dizüstü bilgisayarı açmak için eğiliyor.

Ellerinde küçük görünüyor ve acaba ben de onun yanında öyle mi görünüyorum diye merak ediyorum. Küçük. Kırılabilir. Ben de beni kırıp kırmadığını merak ediyorum. Kafamdaki karmaşayı çözmek yıllar sürecektir bir terapi gerektirecek mi? Eğer düzeltilebilirim.

Tabii istediklerini yaptıktan sonra gitmeme izin verirlerse.

Eğer onlardan ayrılmak istersem.

"Burası kulübemiz," diyor Reaper ve bakışlarım dizüstü bilgisayara yöneliyor.

Odaklanmam lazım.

Bu Cora için. Rune'un öldürdüğü masum insanlar için. O durdurulduğunda kurtarılabilecek hayatlar için.

Öne doğru eğilip ekranı inceliyorum. Bu, kulübenin her odasını, her binasını ve aralarındaki mesafeyi detaylandıran bir plan. Geniş bir açık alanın etrafında yarım daire oluşturan birkaç binadan oluşan bir yerleşkeye benziyor. Reaper başka bir görüntü getiriyor, sık ağaçlarla çevrili kulübenin havadan görünümü. Rune'un kulübesinin fotoğraflarını görmüştüm ama oraya hiç şahsen gitmemiştim. Çok büyük.

Reaper, ana kulübeden ayrılmış, birkaç metre ötede duran ve onları birbirine bağlayan kapalı bir geçit gibi görünen küçük bir binanın üzerindeki ekrana dokunuyor. "Buraya girmemiz gerek," diyor. "Burası Rune'un özel odası. Her şeyini sakladığı yer."

Kaşlarım çatıldı.

Ekrana tekrar dokunuyor. "Sorun erişim sağlamak."

"Odasına mı?" Kafamda dönen sorularla soruyorum. "Neden bir sonraki ziyaretini planladığında evi basıp hepsini dışarı çıkarmıyorsun?"

Azrail başını sallar. "Denedik. İşe yaramadı." Derin bir nefes alıyor. "Rune onun özel odalarına girebilen tek kişi. Kaynağımız Rune'un sadece onun girmesine izin veren ve başka kimsenin girmesine izin vermeyen bir güvenlik sistemi kurduğunu doğruladı."

"Ne yapmamı istiyorsun?" Kalbim küt küt atarken soruyorum. Dehşet içime yerleşiyor ve midemi bulandırıyor.

"Ek bir sorunla karşı karşıyayız. Eğer sistemi etkisiz hale getirmek için burada değilse ya da Rune'dan başka biri bunu denerse, sistem kapanacak ve tüm yerleşkenin acil kilitlenmesini etkinleştirecektir."

"Bir arıza emniyeti var," diyorum. "Kulağa onun yapacağı bir şeymiş gibi geliyor ama neden bu binaya girmeniz gerekiyor?"

"Gelmeden önce büyük bir silah sevkiyatı yapılacak ve o da bunları kasasında saklayacak."

Geri çekiliyorum, gözlerim Azrail'e kayıyor.

"Rune, sahada sadece kendisinin sağladığı silahların bulunmasına izin veriyor. Her avdan sonra üyeler tekrar dışarı çıkana kadar silahlar kilit altında tutuluyor. Artık bir davetiye temin ettiğimize göre, silahların bulunduğu kasaya erişebileceğimizden emin olmalıyız. Oraya vardığımızda bizi bekliyor olacak silahlar."

"Biz mi?" İnanılmaz bir kahkaha atarak soruyorum. "Bekle. Davetiye mi?"

"Evet, Delilah. Biz." Reaper ikinci sorumu duymazdan gelerek geri çekildi. "O odaya girmesine izin vereceği tek kişi, hayatı pahasına güvendiği biri olurdu."

Gözlerimi kırıştırtıp ona bakıyorum.

"Harlow odaya giremedi. Sadece içeri girenleri ve dışarı çıkanları gördü."

"Bekle, *Clyde*?" Sanki bu onun tüm kelimelerinin kafamda düzgün bir şekilde yerleşmesini sağlayacakmış gibi başımı sallıyorum. "Clyde senin kaynağın mı?"

Hiçbir şey söylemiyor, bu da onu doğruluyor.

Koltuğa çökerek ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Kafamda çok fazla şey dönüyor, bu yüzden ondan bana söylemesini istediğim tek şeye odaklanıyorum. "Benden ne yapmamı istediğini anlamıyorum."

"Odasına girmen gerek Delilah. Kasasına giriş izni al. O silahları aldıktan sonra her bir üyeyi dışarı çıkarabilir ve

nesne." Reaper önümde çömeliyor ve ben yerdeki bir noktaya boş boş baktığımı fark ediyorum. Gözlerim kalın kalçalarının üzerine sarkan ön kollarında geziniyor. Ellerindeki kafatası dövmelelerine. "İşte bu yüzden eğitilmeni istiyorum." Bakışlarımız kilitlendi. "Eğer senden şüphelenirse, seni öldürtür."

"Ben onun kızıyım," diyorum zayıfça ama bunun onu durdurmayacağını ben bile biliyorum. Rune yıllarını Cora'ya zarar vererek geçirdi. İnsanları öldürdü. Onları avlıyor. Yıllardır öldürüyor ve içinde ne kadar insanlık varsa hepsi yok oldu. Kendime güvende olacağımı söylemeye çalıştım ama bu yüzleşmek istemediğim bir yalandı. Bir tehdit olduğumu düşünseydi beni ortadan kaldırmak için iki kere düşünmezdi.

Bekle. Bir tehdit. Silahları ele geçirmeye çalıştığım anda bir tehdit olacağım.

Birden ayağa fırladım, sandalyem arkamda yuvarlandı. Kalbim küt küt atıyor, nabzım kulaklarımda gümbürdüyor. Reaper yavaşça kendini açıyor ve beni dikkatle izliyor.

"Eğer onun kasasına girmeye çalışırsam, bunu öğrenecek," diyorum, sesim kısık. Çenem sallanıyor. Kalbim küt küt atıyor, öfke görüşümü bulanıklaştırıyor. Acı gözlerimden yaşlar akmasına neden oluyor.

Çok aptalım. Tabii ki istedikleri bu.

"Babamı öldürmemi istiyorsun," diyorum ve bunun nasıl çılgılık olarak çıkmadığını bilmiyorum. "Başından beri planladığın şey buydu. Sen ona ulaşamazsın ama ben ulaşabilirim."

Bu yüzden Striker maskesini çıkardığı gün üzgün olduğunu söyledi. Bana soracakları şeyin büyüklüğünü biliyor.

"Locaya gitmemi, babamın odasına girmemi, onunla birlikte olmamı, sonra da onu öldürmemi, böylece silahlara erişim sağlayarak diğer üyeleri öldürebilmeni istiyorsun."

"Sadece silahlar değil, Kitten," diyor Reaper. "İstediğim başka bir şey daha var."

İnançsızlıkla başımı sallıyorum. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Onun ölmesini, canının yanmasını isteyebilirim ama-"

Uzaktan gelen kapı çarpma sesi dikkatimi çekiyor.

"Reaper!" Striker'ın çılgılığı koridorda yankılanıyor ve sonra nefes nefese kapı aralığında duruveriyor. "*Lanet olsun.*"

"Ne?" Orakçı hırlayarak ona doğru yaklaşır.

Striker eğilmiş, ellerini kalçalarına dayamış, nefes almaya çalışıyor, sanki buraya gelmek için tüm malikaneyi koşarak geçmiş gibi.

Sonra elindeki maskeyi fark ettim.

Striker ayağa kalkar ve maskesini kafasından çekerek, "Fallon burada ve destek getirdi," der.

CHAPTER 49

VIPER

One Week Ago, November, Age 32

O BABAMIZIN YAKLAŞAN GELİŞİ kara bir bulut gibi üzerimizde asılı duruyor. Ağır. Karanlık. Uğursuz.

Parmaklarım elimdeki maskenin etrafında kıvrılıyor, malzemeyi dalgınca çekiştiriyor. Buradayız çünkü başarılı olduğumuz kadar başarısız da olduk. Elbette Delilah'yı yanımıza aldık ama onun istediğinden fazlasını yaptık. Ve daha azını da.

Sandalyede arkama yaslanıp bacaklarımı uzatıyorum ve buraya nasıl geldiğimizi merak ediyorum. İstihbarat toplama görevi olarak başlayan şey yıllar içinde bir saplantıya dönüştü. O gün parkta ilk oturduğumuzda hiçbirimiz hayatlarımızın yavaş yavaş düşmanlarımızın iki kızı etrafında dönmeye başlayacağından şüphelenmemiştik.

Yine de hiçbirimiz şaşırmamalıyız. En azından babam.

Bizi gözlerden uzak tutması, bir birim olmamız için eğitmesi, tasmamızı ve her emrini yerine getirmemizi sağlayacak kadar şefkat göstermesi ve ardından dört yıl boyunca iki kadını takip etmemizi istemesi gülünçtür. Ne?

ne bekliyordu? Tabii ki umursayacaktık. Elbette onlara saplanıp kalacaktık, onlara sahip olmak için tüm görevi riske atacaktık.

Hepimiz için, çünkü işimiz bu.

Biz bir birimiz. Bir takımız. Birimiz ne yaparsa, hepimiz onu yaparız.

Ve hepimiz sonunda almamız, eğitmemiz ve mahvetmemiz söylenen kadını istedik. Biz de Cora'yı istiyorduk. Bu Reaper'ın çözdüğü bir sorundu. Onu aldı. Ama Fallon'un emirlerini yerine getirme zamanı geldiğinde, hiçbirimiz bunu yapamadık. Onları mahvetmek, eğitmek, onlara zarar vermek birbirimizi parçalamak gibi olurdu. Zaten çok şey kaybettik.

Güzel bir şey kazanma zamanımız gelmişti.

Onu da kaybetmek üzereyiz.

"Nerede o?" Azrail bağırarak kütüphaneye giriyor ve yaklaşırken maskesini kafasına geçiriyor. Önümde durup eğilerek maskemi ellerimden kaptı ve yüzüme fırlattı. Bana maskeyi takmamı söylemenin çok tatlı bir yolu bu.

Fallon, babam gelmiyor, bu yüzden üniformalı olmalıyız.

"Hangisi?" Reap'ten yayılan gergin enerjiden hoşlanmadığım için maskemi takıyorum.

Bana ters ters bakıyor, sonra sanki Fallon o hazır olmadan aniden ortaya çıkacakmış gibi pencereye doğru yürüyor.

Babamın ziyaretinden nefret ediyor. Ne zaman babam gelse gerginleşiyor, neredeyse dağılacak gibi oluyor. Bu ev bizim sığınağımız, dinlendiğimiz yer oldu. Evimiz. Daha önce hiç sahip olmadığımız bir şey.

Fallon kapıdan içeri her adım attığında, bir virüs gibi istila ediyor ve güvenli yerimizi kirletiyor.

"Striker hangi cehennemde?" diye soruyor, o kadar sinirli ki sırtım dikleşiyor. Zaten mutsuzum, suçluluk duygusu sinekler gibi içimi kemiriyor, Azrail'in karanlık ruh hali dişlerimi kenetliyor.

Fallon'un neden geldiğini biliyorum ve ona karşı geldiğimiz için bize acı çektirmek için değil. Belki de öyledir. Cora'yı tuttuk, bize onu dönüş için hazırlamamızı söyledikten sonra mesajına cevap vermeyi reddettik. Bunun yerine onu becerdik ve onu koruyacağımıza söz verdik.

Siktiğimin salakları.

Fallon'un nasıl çalıştığını hepimiz biliyoruz.

Onu geri almak için buraya geliyor ve onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

"Neler oluyor?" Cora'nın tatlı sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve dikkatim kapı aralığında ona yöneliyor.

Yemin ederim kalbim durdu. Kızıl saçları ve düşük at kuyruğundan kaçan ateşli lülelerle çerçevelenmiş sevimli yüzü yıllardır rüyalarımı dolduruyor. Üzerinde küçük mavi çiçekleri olan krem rengi güzel bir elbise var ve onu vücudundan ayırmak istiyorum. Breaker bu elbiselere bayılıyor ve itiraf etmeliyim ki beni çılgına çevirmek için bu gezegene konmuş gibi görünen, hissettiren, tattıran küçük, seksi vücudunu daha da güzelleştiriyorlar. Onu kucağıma alıp uzaklara saklama dürtüsü ellerimi titretiyor. Zümrüt yeşili gözleri benimkilerle buluştuğunda, derin bir nefes almaktan kendimi alamıyorum, o gözler üzerimde gezinirken tüm gerginlik gidiyor.

Gözleri sadece yeşil değil. Tıpkı onun gibi canlı, sadece anavatanımda bulunabilecek zengin bir renk tonu. O da benim çocukluğumun manzarası gibi yemyeşil, nefes kesici.

Fallon bunu benden aldığını düşünüyor ama ne yaparsa yapsın anıları asla benden alamayacak. Breaker'ı mirasından mahrum bırakmış olabilir, tıpkı Striker'a yaptığı gibi bunu kabul etmeyi reddedebilir, geçmiş i bugüne sızdığında zar zor işlev görebilir, ancak o inişli çıkışlı tepeler, nemli toprağın ve uzun otların derin renkleri ruhuma işlemiştir. İskoçya benim kemiklerimde yaşıyor.

"İşte buradasın," diye homurdanarak beni düşüncelerimden sıyrılıyor Azrail.

İleri doğru yürüyor, omuzları gergin, tüm tavrı bir bıçak kadar keskin. Onun karşısında geri çekilmemesi dudağımı bir gülümsemeye dönüştürüyor. Yanağımı ısırarak kıkırdamamı bastırıyorum. Çok küçük ama içindeki o küstahlık sikimi kaldırıyor.

Sadece ona yakın olmak bile Reaper'ı sakinleştiriyor gibi görünüyor, yaklaştıkça o sert vahşi enerjinin bir kısmı onu terk ediyor. Azrail eldivenini çıkarıp elini uzatıyor ve ona doğru yürürken yanına gelmesini işaret ediyor. "Buraya gel kızım."

Sırıttırıyor, ona doğru süzülüyor, kalçaları sallanıyor. Takozum kalınlaşıyor. Reap'in gözlerinin parladığını fark ediyorum. Etkilenmemiş değil, neden ona dokunmadığını merak ediyorum. Bu kadın saf şehvet, kurbanları cezbetmek için tasarlanmış seksi küçük bir cadalog ve hepimizi tuzağa düşürdü.

Cora Azrail'e ulaştığında, adam onu ensesinden kavrar ve kendine doğru çeker. Avuç içleri adamın göğsünde düzleşir, hafif sertliği yüzünden bir hava patlaması yaşar.

Gözlerim açıldı. Reaper'ı bu kadar... *sevecen* görmeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Onun yanında çok küçük kalıyor. Sadece bu küçük ateş topu, omuzlarına bile ulaşmıyor. Başparmağı kızın alt dudağının üzerinden geçtiğinde kız biraz eriyor, vücudu onunkine şekil veriyor. Cora en başından beri Reaper'a karşı temkinliydi ama dün gecedен sonra, onun kendisine de Delilah'a olduğu kadar sahiplendiğini bildiği için tüm endişelerini bir kenara bırakmış görünüyor.

Parmağını çenesinin altından geçirerek, gözlerinin içine bakmak için başını geriye yatırıyor. "Sana bir şey söyleyeceğim ve bu seni üzecek."

"Çok ciddi." Dudağını ısırarak sırtıyor. "Bu üzücü haber başka bir şaplakla mı geliyor koca oğlan?"

Sabrını arıyormuş gibi tavana bakarken eli düşüyor, ama tüm bu malikânede gülümsediğine bahse girerim.

O duyguyu bilirim. Bu kadın mümkün olan en iyi şekilde sınanıyor.

Reaper onu belinden kavrayıp kaldırıyor, bacakları anında adamın kalçalarına dolanıyor. O bile şaşırmış görünüyor, gözleri büyüyor, elleri adamın kalın omuzlarını kavlıyor. Onu dün gece sikildiği sandalyemin yanındaki kanepeye doğru taşıyor. Onu yere bırakıyor ve önünde çömeliyor.

Reap'in ona bu kadar sık ve bu kadar kolay dokunduğunu görünce, kıskançlıktan hafifçe yeşile boyanmış, titrek bir düşünce canlanıyor. Büyürken Hunter dışında kimsenin Reap'e dokunmasına izin verilmezdi. Etine dokunacak kadar yaklaşacakmışız gibi görüldüğümüzde bile geri çekilir ya da tamamen öfkelenirdi.

Onu suçladığımdan değil. Reaper'ın yaraları sadece derisine kazınmamış.

Kemiklerine kazınmışlar.

"Biliyor musun, sen biraz korkutucusun Azrail," diyor Cora, düşüncelerimi tekrar ona döndürerek. "O yoğun siyah gözlerinle kara kara düşünüyorsun." Göz kırıyor. "Oldukça seksi."

Reaper parmaklarının tersiyle kızın yanağını okşuyor. "Ve sen çok güzelsin, küçük kızım." Diğer eldivenini çıkarıyor ve bana bir bakış atıyor. O siyah gözleri dolduran karanlık korkuyu yakalıyorum.

Sanırım... Siktir. Sanırım kalbim buna dayanamayacak.

"Babamız yakında burada olacak," diyor Reaper eldivenlerini Cora'nın yanındaki kanepeye koyarken. Cora onun ellerini izliyor, bir parmağını parmak eklemesinin üzerinde gezdirirken biraz donup kalıyor.

Hunter'a adanmış olan.

"Baba," diyor yavaşça, kelimenin tadına bakarak, ama sonra bir yapboz parçasını yerine oturtmuş gibi başını sallıyor. "Neden buraya geliyor?"

"Nedenini biliyorsun bebeğim," diyor Reaper, parmağını kızın üzerinde gezdirerek

Yanak.

Kaşları çatıldı. "Sana emir veren kişi o. Baban."

O mükemmel çilli yanakları kızarıyor ve göğsünde sıkışan öfkeyi, hayal kırıklığını, mutlak kalp kırıklığını neredeyse görebiliyorum. Başka tarafa bakmak istiyorum, tanık olmak çok dayanılmaz ama kendimi bakmaya zorluyorum. Ona söz vermiştik.

Seni göndermek zorunda kalsam bile, her zaman senin için gelirdim.

Reaper'ın söz verdiği buydu. *Biz de* öyle söz verdik.

"Benim için geliyor," diyor Cora. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Ellerim yumruk oluyor. Bir şeyleri mahvetmek istiyorum ama sorun şu ki o gözyaşlarına biz sebep oluyoruz. "Bana söz vermiştin."

Azrail'in başı düşer.

"Bana geri dönmeyeceğimi söylemiştin." Öfkeyle yanağını siler.

Sanki gözyaşları saldırganmış gibi. Cesur yüzüne bir ihanet.

Reaper gözlerini tekrar ona çevirir. "Başka seçeneğim yok."

Yüzü öfkeyle sıkışıyor. "Gitmeme izin vermek zorunda kalırsan beni yakalayacağını söylemiştin. Bu da mı yalandı?"

Başını sallıyor, omuzları yenilgiyle çöküyor. Ama sonra sanki içindeki bir şey değişiyor. Odanın havasını değiştiriyor, dün gece verdiğimiz her sözle kalınlaştırıyor, ağırlştırıyor.

Azrail elini çenesine götürüyor. Başparmağını maskenin kumaşının altına sokuyor. Maskeyi yırtıp atıyor ve kızın gözleri şok içinde kocaman açılıyor.

Benimki de öyle. Sandalyemin kolçaklarını tutuyorum, olduğum yerde donup kalıyorum.

"Yüce Tanrım," diye nefes alıyor Cora. Yeşil gözlerini bana dikti.

Evet, biliyorum.

"Beni dinle bebeğim," diyor Reaper, kızın ona dönüp bakmasını sağlayarak. Çenesini kavırıyor ve yemin ederim vücudunun onun nazik dokunuşuyla nasıl gevşediğini buradan hissedebiliyorum. Tıpkı benim için yaptığı gibi. "Benim için cesur olmanı istiyorum, tamam mı?"

Cora hafifçe başını sallıyor, ama ona bakışını düşününce şu anda her şeyi kabul edeceğini düşünüyorum.

Reap dudaklarını yalar ve kızın gözleri onun ağzına kayar. Dudakları ayrılıyor. "İçimde birine ihtiyacım var. Güçlü birine. Güvenebileceğim birine."

Tekrar başını sallıyor, gözleri onunkiler arasında gidip geliyor. Zümrüt üzerine oniks. Canlı ışığa karşı karanlık.

"Anlıyor musun?" Başparmağı kızın alt dudağında geziniyor. "Gitmene izin vermek istemiyorum ama buna mecburum."

"Neden?" diye fısıldıyor, vücudu tekrar geriliyor ve berraklığa geri dönüyor. Bir damla gözyaşı daha süzülüyor.

Azrail onu silip süpürür. "Benim için cesur olabilir misin? Sadece güvenebilir misin Ben mi?"

"Ama ona geri dönmek istemiyorum." Çenesi titriyor. Kalbim çatlaklar, zihnim onun acısını görünce parçalanıyor. "Geri dönersem bana ne yapacağını biliyorsun."

Reaper onun omuzlarını kavrar. "Sana dokunmasına izin verme. Beni anlıyor musun?"

Daha fazla gözyaşı dökülüyor ama tatlı kızımız başını sallıyor. "Tamam."

"Sana söylenen her şeyi yaparsan her şey yoluna girecek," diyor, elleri onunkileri kavramak için aşağı iniyor. "Rune sana dokunmayacak. Bir daha hiç kimsenin sana dokunmasına izin verilmeyecek. Sen bizim kızımızsın." Bir hıçkırık tüm vücudunu sararken parmaklarını dudaklarına değdiriyor. "Sen benim küçük kızımsın, anlıyor musun?"

Cora'nın tüm yüzü kalbim gibi parçalanıyor. Öne doğru eğilip dizini sıkıca kavıyorum. Bana doğru bakıyor.

"Söyle," diyorum ona, anlamasını umarak. "Ben seninim."

"Eğer sana dokunursa, ona zarar vermek için elinden gelen her şeyi yaparsın," diyor Azrail, yüz hatları buruşuyor, her sert çizgisinde acı yazılı. "Tekmelersin. Çılgılık atarsın. *Canını yakarsın*. Kendin için savaşırsın. Onu öldürmek zorunda kalsan bile." Reaper onun çenesini kavırıyor ve eğilerek dudaklarına hafif bir öpücük konduruyor. "Söz veriyorum, her şey yoluna girecek. Senin için geleceğiz. Gitmene izin vermeyeceğiz. Sen bizimsin."

Gözyaşlarına boğulup kollarını onun boynuna doladığında, her zerremde dolaşan bu yakıcı acıyı durdurmak için bir şeyler yapma ihtiyacıyla yerimden fırlıyorum. Onun korkusu, acısı, lanet olası cesareti beni çok küçük hissettiriyor. Hayatımda kimseyle paylaşmadığım pek çok korkunç şeyle yüzleştim ama onu bu kadar korkmuş ve güçlü olmaya çalışırken görmek yüzleştığım şeytanları gölgede bırakıyor. Cora kullanılmanın nasıl bir his olduğunu biliyor. Dayak. Ellerin üzerinde olmasının verdiği o iç burkucu hissi.

asla rıza göstermedim. Değerinizin bacaklarınızın arasında olduğunun ve vücudunuza yapılan her aşağılık şeyin kendi eseriniz olduğunun söylenmesi.

"Cora." Onu Azrail'den koparıp yakınımaya sürüklüyorum, yanımda olmasına, beni *duymasına duyduğum* ihtiyaç beni huzursuz ediyor. "Senin için geleceğiz. Hayatım üzerine söz veriyorum. Senin için geleceğiz."

Yeşil gözleri, evim gibi hissettiren o gözler benimkilerle buluşuyor. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," dedi Azrail ve ben aynı anda.

Alnından öperim. Cora yanaklarını sıvazlıyor. Sırtını dikleştiriyor. Küçük savaştığımız kendini savaşa hazırlıyor. Arka tarafını okşayıp gitmesine izin veriyorum.

Reaper onun elini tutar ve parmaklarını tekrar öper. "Salonda bekle. Baban birazdan burada olacak. Geldiğinde emrettiği her şeyi yap ve tek kelime etme."

Yavaşça, derin bir nefes alıyor ve arkasına bakmadan odadan çıkıyor.

Maskesini başının üzerine geri çekerek bana doğru döndü. Cora odadan çıktığında, Reaper bacaklarımın arasına uzanıyor ve taşaklarımı kavlıyor, dişlerimi sıkıp ellerimi kaldırarak teslim olmamı sağlayacak kadar sert sıkıyor.

"Siktir, dostum," diye tısladım.

"Bu konuda tek kelime bile etme," diye fısıldıyor Azrail. "Söylediklerimden kimseye tek kelime bile etme. Breaker'a değil. Striker'a değil. Hiç kimseye."

Tamam, kesemi daha sıkı sıkarken tıslıyorum. Başımı sallıyorum, acı o berbat erotik zing ile karışıyor, zevkle kıvrılıyor. "Kahretsin adamım. Ellerin de daha büyük bir sorun olmadan bırak beni."

Reaper beni serbest bırakıyor ve geri çekiliyor, kızdığı anda odadaki ışığı yiyormuş gibi görünen o siyah gözleriyle bakmaya devam ediyor. Cora'nın bizi duymadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Neden ona söylemedin?" Kendimi ayarlayarak soruyorum. "Neden onu geri göndermek zorundayız?"

"Çünkü o zaman bu konuda hiçbir şey yapmaz," diye homurdanıyor Reaper, çenesini kapıya doğru kaldırarak. "Eğer onu kurtaracağımızı ve bu evliliği durduracağımızı düşünerek giderse, o zaman kendi başına mücadele edemez. Bunu durdurmanın bir yolunu bulması gerek çünkü biz bulamayız."

Gözlerine bakıyorum. Tek gördüğüm kararlılık. Öfke. Tutku gözlerini bir şekilde karartıyordu. "Sen çıkarıcı bir pisliksin, bunu biliyorsun."

değil mi?"

"Bu benim en büyük özelliğim," diyor geri çekilerek.

"Peki ya Rune?" İçimde korku girdapları oluşuyor. Şehvet düşkünü ellerini kızımıza sürdüğü düşüncesi, Breaker'ın bisikletine atlayıp onları kesip ona yedirme isteği uyandırıyor.

Reaper bir elini maskesinin üzerinde gezdirerek boynundaki maskeyi düzeltiyor. "Harlow'a her zaman onunla kalmasını söyledim zaten."

"Ama o *bilmiyor*," diye tıslıyorum. Siktir, bilmiyorduk. Gerçekten bilmiyorduk.

"Ona etrafına dikkat etmesini söyledim," diyor Azrail, "Bu onu tetikte tutacaktır."

"Belki de ona söylemeli ve Rune'u öldürmesine izin vermeliyiz," diyorum, bu düşüncenin dudaklarımdan çıkan tadı gerçekten ama gerçekten hoşuma gidiyor. "Sorun çözüldü."

"Bizi daha fazla sorunla baş başa bırakıyor." Azrail omzumu kavrayıp gözlerimin içine bakıyor. O kararlı bakışlar şimdi daha ateşli, ölümcül bir tehditle yanıyor. "Engerek," diyor Azrail, alçak sesle. Ölümcül. "Sakın Breaker'a kızımızı almayı planladığımı söyleme. Anladın mı?"

Kahretsin.

Kırıcı.

Kendini kaybedecek. O gidiyor....

Gözlerim Azrail'in omzumdaki eline takılıyor. Azrail'in ne istediğini anlayınca başımı yavaşça sallıyorum.

Pislik. Reaper manipülatif bir pislik.

Ama aynı zamanda sahiplenici, hatalarına sadık ve bizi her şeyden çok seviyor. Beni kurtarmak için birden fazla kez hayatını tehlikeye attı. Bizi kurtarmak için.

"Ona söylemeyeceğim." Şimdi onu iten benim. Boğazım düğümleniyor, nabzım düzensiz bir şekilde atıyor. Sanki oluşan acıyı durduracakmış gibi elimi boynuma koyuyorum, önümüzdeki birkaç haftanın zor geçeceğini biliyorum. Yalnızlık. Ondan hiç birkaç günden fazla ayrı kalmamıştım.

Delilah'ı hazırlamalıyız. Çabuk. Tüm bunlar Azrail'in suratında patlamadan önce.

Fallon'un affedeceği tek kişi Breaker'dır. Onun emrini çiğnemenin tüm sonuçları Azrail'in üzerine kalacak. Ve tıpkı tüm hayatımız boyunca olduğu gibi, Reaper bizim için öngörülen cezayı alacak, bu onu daha fazla yara iziyle bıraksa bile.

CHAPTER 50

DELİLAH

Fallon odayı adımlarken ayak sesleri kafamın içinde gümbürdüyor. Ondan buharlı bir karanlık yayılıyor gibi görünüyor.

 fkesi havayı yoğunlaştırıyor, yakıcı hale getiriyor. Siyah  zerine siyah    parçalı takım elbisesi ve gümüş rengi saçları, ölümcül aurasına katkıda bulunan açık ve koyu bir kontrast oluşturuyor.

"Hâlâ işbirliği yapmaya istekli mi?" Fallon, Reaper ve Striker'ın önündeki metodik adımlarını yavaşlatarak sorar.  kisi de hazırolda, elleri yanlarında, bir milim bile kıpırdamadan duruyorlar.

Kütüphanenin karşısındaki geniş salonda toplandık. Hepimizi alacak kadar büyüktü.

Çünkü Fallon yalnız gelmedi.

Reaper ve Striker'a çok benzeyen on asker odanın en sağında durarak çıkışı kapatıyor. Tamamen siyah giyinmişler - eldivenler, üniformalar, maskeler - ama kask ve yelek giyiyorlar, kemerlerine birkaç silah ve bıçak bağlı, tüm adamlar tam teçhizatlı ve hazır bekliyorlar.

Ne için, emin değilim ve bu bilinmezlik kalbimi hızlandırıyor.

Havadaki gerilim o kadar yoğun ki, ağır bir pelerin gibi üzerime çökmüş gibi hissediyorum. Fallon'un sırayla Striker ve Reaper'a dik dik bakmasını izlerken öfkeyle karışık korku beni yerimde sabit tutuyor ama bu beni "Tam arkanızda olduğuma göre, bana işbirliği yapmak isteyip istemediğimi sorabilirsiniz" demekten alıkoymuyor.

Başındaki hafif bir seğirme dışında, babaları onları görmezden geliyor.
Ben

. Fallon, "Sanki eğitimliymiş gibi konuştun evlat," dedi ve durdu Reaper'ın önünde. Uzun, ince bir parmak Reaper'ın göğsünde gezinerek gömleğindeki kırıklığı düzeltir. Fallon üniformasını inceliyormuş gibi Reaper'ın maskesini çekiştiriyor, sonra çıplak eline dokunuyor, eldiveninin olmamasına dikkat ediyor. Striker'ın önünde durmak için yer değiştirdiğinde midem bulanıyor. Neyse ki Striker'ın üzerinde siyah üniforması var ama eldivenleri de yok. Fallon onun omzunu sıvazlıyor ve elini bırakıyor. "Arkamdaki kadın terbiye ve disiplinden yoksun."

"O eğitimli efendim," diyor Reaper. "Delilah göreve devam etmeye hazır."

Ona bağırıp çağırmak, defolup gitmesini, babamı ya da bir başkasını öldürebilecek kapasitede olmadığımı söylemek için içimden gelen dürtü boğazımı kemiriyor, ama sözcükleri ısırarak geri alıyorum.

Çok güçlü ve birleşik, hesaba katılması gereken korkunç bir güç olan bu adamlar, bu adamın, babalarının onlara hükmetmesine izin veriyorlar. Babalarının onlar üzerindeki kontrolü şaşırtıcı ama yine de var. Engerek'i bastırdığında buna ilk elden şahit oldum.

Viper.

Viper hangi cehennemde?

"Eğitim şeklinizin -" Fallon duraksıyor, ellerini arkasında birleştirerek tavana doğru bakıyor, "- oldukça sıra dışı olduğunu öğrendim."

Striker nefes alırken göğsü genişliyor.

"Gördüğüm kadarıyla sana öğrettiğim eğitim tekniklerinin hiçbiri uygulanmamış," diyor Fallon, hafifçe kayarak bana doğru bakarken. "Uygulanmış olsalardı, kız haddini bilir ve sırası gelmeden konuşmazdı."

Benim yerim.

Çılgılık atma dürtüsü geri döndü ama o yanılıyor. Bana öğretildi. Onun gibi erkeklerle nasıl başa çıkacağımı biliyorum ve bu çene çalarak ya da öfkemi göstererek değil. Bu yüzden sessiz kalıyorum. Bekliyorum, tıpkı babamın bana öğrettiği gibi.

"Oğullarımı hedeflerini nasıl kontrol edecekleri konusunda eğitmedim mi?" Fallon bana eliyle işaret etti. "Pek kontrollü görünmüyor."

Tedirginlik enseme tırmalıyor.

"Söyle bana Azrail, onun itaatini kazanmayı nasıl başardın?" diye soruyor, sesi her kelimeyle daha da soğuklaşıyor. "Sikinle mi? Onu her becerdiğinde kontrolünü evine mi götürdün?"

Bunu kaba bir şekilde söylemesi yanaklarımın yanmasına neden oluyor. Elimini yüzüme bastırıyor, sıcak öfke ve aşağılanmayı hissediyorum.

"Rune Gavin'in kızı, amına girdiğinde kendini kurtulmuş gibi hissediyor mu?"

Gözlerim ayaklarıma düşüyor, nefesim kesik kesik geliyor. Ellerim elbisemi kavırıyor, beni bu kadar değersiz hissettirmesinden nefret ediyorum.

"İnliyor mu? Ya da ağlıyor mu?" Fallon bir adım daha yaklaşarak başını Azrail'in yüzüne doğru eğiyor. Eriyen kafatasının ardındaki siyah gözler dümdüz karşıya bakıyor. "İstekli mi? Yoksa çılgınlıklarını bastırmak için ağzını kapatıp onu bir fahişe gibi mi beceriyorsun?"

Striker bir adım öne çıkarak, "Bu kadar *yeter*," diye bağırır.

Fallon kıkırdadığı anda Striker'ın elleri bükülür ve pozisyonunu korur. Burada bir güç oyunu oynanıyor, kontrolü ele geçirmek için bir tür mücadele veriliyor ve adamlar kaybediyor. Bunun ortasına düşecek kadar aptal değilim, bu yüzden sessiz kalıyorum, sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum.

Öyle olsa bile. Çünkü Azrail'in benden yapmamı beklediğini söylediği şeyin farkına vardığım için ne kadar üzgün olsam da, bunu benden istediklerini sanmıyorum. Kardeşlerinin intikamını almak istediklerini biliyorum. Rune'u durdurmak istediklerini biliyorum. Benim zarar görmemi istemediklerini de biliyorum.

Vaatlerinin hiçbirini korktuğum gibi şirketimi ele geçirmek için bir manipülasyon değildi. Her dokunuşta gerçeği hissediyorum. Breaker bana o gece söyledi. Boku yediler.

Ağlamamı umursamamaları gerekiyordu. Ve

Fallon onlara başarısızlıklarını hatırlattı.

İstediğimiz gibi kullanabiliriz. Sanki ben sadece bir araçmışım gibi. İntikam almak için bir araç.

Ama beni istedikleri gibi kullanmadılar. Babaları o gece Rune'un kulübünde bizimle buluşma emrini onlara asla vermedi. Bunu kendileri yaptılar. Bizi istedikleri için yaptılar.

Bunca zamandır onların olmamızı, onlarla birlikte olmamızı, onları kabul etmemizi, onları arzulamamızı, onlara ihtiyaç duymamızı istediler. Şimdi ben istiyorum. Ve bu soğuk, zalim adamın onları küçümsemesini izlemek, bir ustura kadar keskin kesiyor.

"Görünüşe göre oğullarım sadece eğitimlerini unutmakla kalmamış, emir almayı da unutmuşlar." Fallon bana doğru döndü. Kanım donuyor

Buz gibi gözleri yüzüme indiğinde. Rengi Breaker'inkine o kadar benziyor ki tekinsiz. "Bir emir göz ardı edildiğinde ne olacağını sana söylediler mi?"

Dişlerim gıcırıyor ve cevap vermeyi reddederek gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

Kravatını düzelterek, sanki ona bir şeyi doğrulamışım gibi başını sallıyor. "Gördün mü Delilah, ben oğullarımla bir hata yaptım, tıpkı onların seninle yaptığı gibi." Fallon bana doğru bir adım atıyor, siyah ayakkabısının topuğu ahşap zemine sertçe vuruyor, ses o kadar sert ve gerginim ki beni de kesiyor. Kıpırdamadan durmak için tüm gücümü harcıyorum. İçgüdüsel olarak Viper'dan çaldığım küçük bıçağı aramak için bileğimi eğiyorum ama botlarımı giymiyorum. Bıçağım da yok.

Bıçağıma ihtiyacım olmadı çünkü korkmadım. Adamlar beni korkutmuyor. Bu şekilde değil.

Ama babaları biliyor.

Kahretsin. Viper nerede?

"Eğer genç çocukları alır ve onları benim eğittiğim gibi eğitirsem, mükemmel askerlere sahip olacağıma inanıyordum. Ama bir değişiklik yaptım. Onlara sevgi verirsem, oğullarım gibi davranırsam, beni takip edeceklerini, bana saygı duyacaklarını, her emrimi yerine getirecek kadar beni seveceklerini düşündüm."

Kelimeler ben düşünmeden ağzımdan çıktı. "Senin sorunun bu mu? Annen seni yeterince sevmedi mi?"

Fallon kıkırıyor. İçinden öyle bir karanlık yayılıyor ki bana Azrail'i hatırlatıyor. Yüzünde zalim bir gülümseme beliriyor. Sonra bir hareket bulanıklığı ve yanağımda bir acı patlıyor. Çarpmanın etkisiyle sendeleyerek geri çekiliyorum, elim yüzüme gidiyor, gözlerim sulanıyor, burnum sızlıyor. Şok nefesimi kesiyor.

Bana *vurdu*.

Öfkeli hırıltımı bir gürültü telaşı bastırıyor. Reaper ve Striker harekete geçiyor, mükemmel duruşlarını bozup ileri atıldıklarında hayvani hırıltılar yükseliyor.

Sağımızdaki askerler onlara doğru yürüyor. Reaper birini yumrukluyor, sonra diğerini tekmeliyor ve sonra elleri üzerimde, beni arkasından itiyor.

"Ona bir daha elini sürersen seni gebertirim," diye homurdanıyor Azrail. Sözlerindeki şiddet, sırtına bastırdığım acıyan yanağıma doğru ilerliyor. Gömleğini yumrukluyorum, zor nefes alıyorum, korku dizlerimi zayıflatıyor.

"Beni kesmek mi?" Fallon tıslıyor, kelimeler öfkeyle zehirlenmiş dudaklarından süzülüyor. "Oğlum beni tehdit mi ediyor?"

Şiddetin içinde büyüdüm ama bana nadiren dokunurdu. Şu anda oda şiddetle dolup taşıyor ve ben de Reaper'a yapışarak kendisini azgın fırtına ile benim arama koymasına izin veriyorum.

Striker onun yanına geçerek Fallon'un görüş açımı kapatıyor ve bir elini sırtımda gezdirerek orada, güvende olduğuma dair kendini rahatlatıyor. Beni götürdükleri gün gözümün önüne geliyor. Babam ve Clyde'ın Cora ve beni bu adamlardan korumak için nasıl bir duvar oluşturdıklarını ve şimdi beni koruyanların onlar olduğunu.

"Buna gerek yok," diyor Striker ve beni bırakıyor. Omuzlarını dikleştirerek sırtını dikleştiriyor. "Onunla işbirliği yapıyoruz. Her şey kontrolümüz altında."

"Kontrol mü?" Fallon'ın sesi alçalır. Ölümcül. "Onu becermek kontrolü sağlamak mı? Breaker'ın ayrılması ve bu görevi harekete geçirmesi *kontrol* mü?"

Reaper'ın eli kalçamda sıkılaşıyor ve ben daha da yaklaşarak vücudumu onunkine göre şekillendiriyorum. Fallon'un sesindeki manik öfke korkudan tüylerimi diken diken ediyor.

"Peki Viper nerede?" Fallon sorar. "Oğullarımdan biri daha mı emre karşı geldi?"

Kalbim yerinden fırlıyor. Reaper'ın gömleğini kavrayıp yanağımı sırtına daha da bastırıyorum, gözlerim yaşıyor.

Engerek onun yanına gitti.

Duygular boğazımı tıkıyor. Tam olarak söz verdikleri gibi yapıyorlar. Onların olacağımıza söz verdiler. Her zaman bizim için geleceklerdi. Onu göndermek zorunda kalsalar bile, gitmesine asla izin vermeyeceklerdi.

Fallon, "Tüm bu görevin kontrolünü kaybettin," diyor. Onu göremiyorum ama sesindeki değişikliği duyuyorum. "Al onu."

Botlar hep birlikte ahşap zemine vuruyor. Azrail beni geri itti ve tökezleyerek kırımın üstüne düştüm. Siyah giysili askerlerden biri ona ulaştığında, Reaper savuruyor ve onu çenesinden yakalıyor. Yanındaki Striker bağırıyor, bir kolunu başka bir askerın boynuna doluyor ve onu yere seriyor ama çok fazla asker var ve sadece iki kişiler.

"Dur!" Adamlardan biri Striker'ın ayaklarını altından tekmeleyip yere sertçe karnının üzerine düşerken, kolları arkasından garip bir açıyla bükülürken çığlık atıyorum. Biri Reaper'ın dizinin arkasına bir çizme sapladı ve o da

Diz çökene kadar bir asker bir kolunu, diğeri diğerini tutuyor.

Ben ayağa kalkmaya çabalarken Fallon ileriye doğru yürüyor ama diğer iki adam beni kollarımdan tutup Reaper ve Striker'ın önünde durana kadar sürüklüyor.

"Baba," diyor Striker, sesi alçak ve garip bir şekilde yalvarır gibi.

Gözlerim Azrail'inkilerle buluşuyor ve içlerinde dönen fırtınalı kaosu görüyorum. Başını hafifçe sallayışını görüyorum. Göğsünün nasıl kabardığını ve onu gördüğümünden beri ilk kez kibirli ya da güçlü görünmediğini. Odaya ve içindeki havaya hükmetmiyor.

Fallon öyle.

Ben hala, artık savaşmıyorum, ama iki asker beni aralarında tutuyor, pazularımı sertçe kavramaları tamamen çaresiz olduğumu hatırlatıyor.

Fallon aramıza girene kadar ilerliyor, vücudu beni onların görüşünden engellemeyecek şekilde eğilmiş. Reaper'ın çenesini kavlıyor. Birkaç metre öteden bile irkildiğini görüyorum. "Düşmanın kızına dokunduğun anda kontrolünü kaybettin."

Reaper'ı serbest bırakıyor ve onu geri itiyor. Bana ters ters bakıyor. "Sadakat. Cesaret. Görev. Onur. Disiplin. *Saygı*." Son sözler onu bir tıslama gibi terk eder. "Oğullarıma bunu öğrettim. Kendilerine ve birbirlerine saygı duymayı. *Bana* da."

Dehşet omurgamda bir yol açıyor. Fallon bana doğru adım atıyor ve ben geri çekiliyorum, ama iki yanımdaki askerler beni yerimde sabit tutuyor, kavramaları sıkılaştırıyor.

"Oldukça güzel bir kız," diyor çenemi avuçlayarak. Geri çekiliyorum, teni kötülüğüyle beni haşlıyor.

"Sakın bana dokunma," diye hırlıyorum, kendimi durduramıyorum.

Başını iki yana sallar. "Korkarım bu ders en çok benim canımı yakacak." "Baba," diye tersliyor Striker, sesi sert bir şekilde yükselirken kendini özgür bıraktı. "O yanlış bir şey yapmadı."

Fallon döner, Striker'a doğru yürür. Eğilir, böylece onunla yüz yüze gelir. Striker irkilir. "Biriniz ne yaparsa, hepiniz onu yaparsınız." Yavaşça ayağa kalkıyor ve beni tutan adamlara işaret ediyor.

Ben itiraz edemedim, biri kazağımı sıkıca kavlıyor ve omuzlarımdan aşağı iterek kollarımı serbest bırakıyor. Öne doğru sendeliyorum ama bileklerimden tutup kollarımı yukarı çekiyorlar. Sarsılıyorum.

Kollarımı hareket ettiriyorum ama daha sert çekiyorlar. Acı dolu bir çığlık atarak irkildim.

"Bu benim hatam," diyor Azrail. Bakışlarım ona kayıyor. Göğsü kıpırdıyor, sanki ciğerlerine hava çekiyormuş gibi, ama ölümcül bir şekilde hareketsiz, bana doğru ilerlerken gözleri Fallon'u izliyor. "Bu görevden ben sorumluyum. Bu benim başarısızlığım ve öğrenmem gereken bir ders."

"Sana hiçbir şey öğretmedim mi?" Fallon'un sesi odada gürlüyor. "Bu ders *tüm* oğullarım için."

"Ben yaparım," diyor Striker. "Ben de bir o kadar suçluyum."

Fallon onu işaret eder. "Bunun için miden olmadığını zaten kanıtladın."

"Yapacağım," diyor Azrail, ama sanki her kelimesi içinden sökülüp alınmış gibi. "Yapacağım *amına* koyayım."

Fallon ona doğru yürüyor ve bir an için ona vuracağını sanıyorum, ama duruyor ve ona vurmak yerine kemerini çözüp serbest bırakıyor, kemer halkaları arasından kayan derinin çıkardığı ses boşluğu düşündürüyor. "Görmediğimi mi sanıyorsun?" Bağırıyor. "Ona nasıl baktığını? Ona nasıl *dokunduğunu*? Kendi derisi içinde yaşamaya dayanamayan çocuk, kardeşini öldüren adamın kızına kötü davranıyor."

Fallon sessiz askerlerden birine işaret ediyor ve o da kınından bir bıçak çıkararak ilerliyor. Bana yaklaştığında geri çekiliyorum ama o arkamdan yürüyor. Omzumun üzerinden görmeye çalışarak iki büklüm oluyorum, dehşet karnımı yumruk gibi sıkıyor. Elbisemin arkası vücudumdan ayrılıyor ve bıçağın elbiseyi kestiğini *hissediyorum*, bıçağın kumaşı keserken çıkardığı fısıltılı ses içimi parçalıyor.

Hırıltılı bir küfür ve ardından bir hareket. Reaper sağındaki adama omuz atar ve Striker arkasına tekme atar, ancak boğuşma sesleri bir emniyetin serbest bırakılmasının belirgin tıklamasıyla kesilir.

Sesi şimdi tanıyorum.

"Görünüşe göre oğlum yerini unutmuş."

Striker'ı yerde tutan askerler, silahı başının arkasına dayayarak onu dizlerinin üzerine kadar sürükler. Dövüşmemesi için açık bir uyarı. Kıpırdamadan duruyor ama gözleri titreyen bir öfke ve mutlak bir dehşetle parlıyor.

"Bana bunu yaptırma Azrail," diyor Fallon. "Tek yapmam gereken emri vermek ve *en sevdiğin* kardeşin ölür."

Azrail'in tüm vücudu kaskatı kesiliyor, tek hareketi göğsünün kabarmasına neden olan yavaş, düzensiz nefesler. Kendini sakinleştirmeye çalışır gibi gözlerini kısa süreliğine kapatıyor ve açtığında bana diyor.

Öfke ve korku içimi kemiriyor. Neler olduğunu bilmiyorum ama gözlerimi Reaper'dan ayırmıyorum, sadece Striker'ın tamamen hareketsiz olduğunu görecektense kadar uzun süre ona kaymasına izin veriyorum. Yanlış bir şey söyleyip ya da yapıp Fallon'u daha da kızdırmaktan çok korktuğum için ağzımı kapatıyorum.

Reaper'ın maskeli yanağını okşar. "Aferin oğlum. Ellerin de daha fazla ölüm istemediğini biliyordum."

Fallon yüzünü bana dönmüş, kemerini yerde sürükleyerek bana doğru geliyor. Önümde durup soğuk, ölü gözlerini görebilmek için başımı arkaya eğmemi gerektirecek kadar yaklaştığında korku içimi kemiriyor, boğazımı tırmalıyor. "Bir emre itaatsizlik ettiğinizde bunun sonuçları olur. Siz bir birliksiniz. Biriniz ne yaparsa, hepiniz onu yaparsınız. İçinizden biri emre karşı gelirse, bir görevi berbat ederse, hepiniz hatanızdan ders almalısınız."

Parmakları yanağımda, bana vurduğu yerde geziniyor. Boğazımda safraya yükseliyor. O kesinlikle dehşet verici. Sesinin yumuşaklığı vahşi hareketleriyle çelişiyor ve elinin nazik okşayışı kalbimin kaçmak için çaresizce çırpınan, kapana kısılmış bir kuş gibi göğüs kafesime çarpmasına neden oluyor.

"Güzel, güzel kız," diyor nazikçe, yanağımı okşayarak. "Parlak gözlü ve narin tenli. Seni vahşi bir askere dönüştürecekiz." Bir nazik okşayış daha. "Seni güçlü kılacağız. İçindeki bu zayıflığı yok edecekiz. Yerini bileceksin. Bu narin deriyi sertleştirecekiz ve seni mükemmel bir silaha dönüştürecekiz."

Dudakları alnıma değiyor ve ürpertici bir korku bedenimi titretiyor.

"Senin geldiğini görmeyecek bile," diyor Fallon, her kelimesi kötülükle dolu. Geri adım atıp arkamdan yürüyor ve gözlerini tenimde hissediyorum, yırtıcı bir hayvan gibi üzerimde geziniyor, çıplak sırtıma yerleşiyor. "Oğullarımı say. Beni hayal kırıklığına uğrattığın her an için bir tane."

Göğsüm kabarıyor.

Ders.

Ders.

Ders.

Nefesimi içime çekiyorum, midem düğümleniyor. Anlayış seliyle yanlara doğru sarsılıyorum.

Bir emre itaatsizlik ettiğinizde bunun sonuçları olur.

Sonuçlarına katlanmak üzereyim ama bu ders benim için değil. "Baba lütfen!" Striker'ın çığlığı keskin bir sesle kesildi.

Deri ıplak ete çarpıyor. Ses acıdan önce duyuluyor, ama duyulduğunda beni öyle acımasızca kesiyor ki dizlerimin bağı çözülüyor.

Bir nefes çekilir, sırt eğilir.

Askerler kollarımı uzatıyor, beni dik tutmak için onları ekiştiriyorlar.

Adımı duyuyorum, ama sonra kemer tekrar sırtıma iniyor ve acı verici bir yanıktan başka bir şey duymuyor, hissetmiyor, var olmuyorum. Sonra bir tane daha, sonra bir tane daha.

Gözlerim Azrail'e kayıyor. Kendi gözleri kapanıyor ama sonra açılıyor ve

Benim.

Bir sonraki darbe o kadar sert indi ki, ığlığımı durdurmak için dudağımı ısırdım.

serbest bırakıyor, ona ses çıkarma zevkini tattırmayı reddediyorum. Coopery sıcaklığı dilime vuruyor.

"Saymıyorsun," diye bağırıyor Fallon.

Hayır, hayır, hayır. Bu onların suı değil. Onlar onun gibi canavar değiller. Striker benim yumuşak ve güçlü güvenli yerim. Onun sevgisi alev alev yanan bir sıcaklık, kalp ve korkutucu bir hassasiyettir. Reaper benim soğuk ama tutkulu gölgem. şiddetim ve intikamım.

Onları bunun bir parçası yapmayacaktır.

"Altı," diye tıslıyorum ve yemin ederim ki Azrail'i tutan askerler olmasaydı paralanacaktı. "Yedi," diye bağırıyorum bir diğeri yere inerken. Bakışlarım Striker'a kayıyor. Omuzları kyor ve topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor. Gözlerinin altın rengi öfkeyle erimiş. Acıyla parlıyor. "Sekiz." Dizlerimin bağı çözülüyor.

Kemer büyük bir gürültüyle yere düşüyor ve başım geriye savruluyor. Fallon'un sıcak nefesi yüzüme çarpıyor, iğrenç bir canavar gibi üzerimde beliriyor. Askerler beni serbest bırakıyor ve Fallon beni dizlerimin üzerine itiyor. ne doğru düşüyorum, acı sırtımdaki deriyi çekiştiriyor.

Ayakkabısının parlak ucu kaburgalarım çarpıyor. Acı kemiklerimde, iliklerimde patlıyor, nefesimi çalıyor. Bağırıyorum ama kaburgalarımın etrafındaki acıya takılıyor ve bir topun içine kıvrılıyorum.

"Buna değse iyi olur," diyor.

Askerler dışarı çıkarken mükemmel bir uyum içinde tahtaya vuran botların ritmik gümbürtüsü, yakıcı acı ve zihnimi uyurtturan korku beni ele geçirmeden ve gözyaşlarına boğulmadan önce duyduğum son şey.

Viper

Summer 2025

Acknowledgments

Striker'ın kitabının yazdığım en zor kitap olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?

Breaker, şimdiye kadar yazdığım en zor kitap olarak açık ara önde.

Bu kitabı yazmayı severken, aynı zamanda nefret de ettim. Breaker'ın kitabına başladığımda, aklımda bütün bir kinaye vardı ama gerçekten yazmak için oturduğumda hiçbirisi işe yaramadı. Breaker'ın kitabı bir sonraki kitapla o kadar karıştı ki, yapmak zorunda kaldığım sürekli değişikliklere uyması için çoğu bölümü iki kez yeniden yazdım. Bu kitaptaki neredeyse her bir bölüm iki kez yazıldı çünkü çok erken gerçekleşen sahneleri yazmaya devam ettim.

Merak etmeyin, yakında onu daha çok göreceğiz...

Striker'ı yazdığımda, yaşadığı travma kalbimi kırdı.

Breaker beni hem en iyi hem de en kötü şekilde mahvetti. Onun gerçekçi iç diyalogunu, ahlakını ve ahlaksızlığını sevdim. Onun mutlak sevgisini ve bağlılığını. Korumak için kendini olayların içine atması.

Bu kitap kalbimi kırdı. Travma bağlarını ve üzerimizde gücü olan insanlarla ilişkileri inceleyerek birçok yönden evime çok yakındı. Breaker'ın hikayesi, hayatımda bağları kopardığım, eski davranışları kırdığım ve diğer taraftan yeni bir insan olarak çıkmaya kararlı olduğum bir döneme denk geldi. Dürüst olmak gerekirse, bu kitabı yazdığımda hayatım tam bir kaos içindeydi ve yakın arkadaşlarımdan ve eşimin desteği olmasaydı, bu kitap asla zamanında tamamlanamazdı.

Güvenilir beta okuyucularıma teşekkür ederim. Siz olmadan tamamen kayboldum.

Hepiniz Breaker'a bayıldınız, bu da bana okuyucuların da bayılacağı umudunu verdi.

Sam. Breaker'a olan mutlak sevginiz için teşekkür ederim. Sert bir ortamda büyüdüğünü ve sadece Viper ve diğer kardeşleri sayesinde sevildiğini ve birçok yönden masum kaldığını ve onu bu hale getiren şeyin onların sevgisi olduğunu hatırlattığın için... O.

TK... Beni ağlattın. Hepsi bu kadar.

Clary.... Sensiz kesinlikle kaybolmuş durumdayım. Bu seriye olan sevginiz ve bağlılığınız, elinize berbat bir taslak verdiğimde bile aklımı başımdan alıyor. Bu yolculuktaki katkılarınız paha biçilmezdi. Hakkını asla ödeyemeyeceğim.

Scott. Benim kayam. Benim mutlak güvenli yerim. Benimle ateşli silahlar hakkında saatlerce konuştuğun için teşekkür ederim. Tam bir yıl boyunca bu seri hakkında konuşmamı dinlediğin için. Olay örgüsündeki boşlukları ve bu kitabı yazarken karşılaştığım pek çok sorunu çözmeme yardım ettiğin için de teşekkür ederim. Ve en önemlisi, bana olan inancınız ve cesaretlendirmeniz için teşekkür ederim.

Cortni. Teşekkür ederim. Prey'i ilk yazdığımdan beri başıma gelen en iyi şey sensin. Vazgeçmek istediğim günlerde desteğin motivasyon kaynağı oldu.

Ashley. Teşekkür ederim. İş arkadaşşımdan tamamen güvendiğim arkadaşşıma dönüştün. Desteğin ve bu kitapta bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Hepinize
teşekkür
ederim.

Oh...

Ve Breaker. Bana sert olmanın ve kendini korumak için karşılık vermenin normal olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim.

NOTE TO READERS

Bu kitabı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Yorumlar okuyucuların yeni kitaplar bulmasına yardımcı olur!

About the Author

Aşkta Güç Bulmak

Buharlı romantik gerilim yazarı ve romantik olan her şeyin aşığı.

Travma ve zorlukların üstesinden gelen karakterlerin gerilim dolu ve ateşli hikayeleriyle tanınan çok satan romantik yazar Fanny Lee Savage ile tanışın. Romanlarında insan ruhunun direncini ve aşkın en derin yaraları bile iyileştirme gücünü keşfediyor.

Modern zamanlarda geçen paranormal bir aşk romanı olan *Guardian Serisi*'nde Bayan Savage, antik tarih ve folklor sevgisini birleştirerek karanlık yeni bir dünya yaratıyor. Aksiyon dolu *Playhouse Serisi*, okuyucuları Miami'nin yeraltı dünyasına ve günümüz mafyasının iç işleyişine sürüklüyor. Romanları şehvetli bir romantizm, kara mizah ve gerilim dolu.

Sizi güldürecek, ağlatacak ve aşık edecek romantik bir kitap arıyorsanız, Bayan Savages'ın kitapları tam size göre. Her hikaye şehvetli (buharlı) romantizm ve ilerlemek ve kendileri için savaşmak için cesaret bulmakla mücadele eden karakterlerle doludur. Güçlü hikaye anlatımıyla, sizi son sayfayı çevirdikten uzun süre sonra bile sizinle kalacak duygusal bir yolculuğa çıkaracak.

Yorum bırakmayı unutmayın! Yorum bırakmak diğer okuyuculara bir kitap hakkında neyi sevdiğinizi (ya da sevmediğinizi) anlatır. *Tüm* yorumların önemli olduğunu unutmayın. Okuduğunuz tüm kitaplarla ilgili deneyimlerinizi paylaşmayı unutmayın. Bunu yapmak, başkalarının hoşlanabilecekleri kitapları bulmalarına yardımcı olacaktır.

Also By...

Çağdaş Romantik

Sahte Seri

[Sahte Kalpler ve](#)

[Öpücükler Sahte Mercan](#)

[ve Anahtarlar](#)

[Sahte Viski ve Kelimeler](#)

[Sahte Düşmanlar ve](#)

[Müttefikler](#)

Sahte Kitap 5 - ÇOK YAKINDA

Sahte Kitap 6 - ÇOK YAKINDA

Tabu/Yasak Aşk Serisi-Standalone Romanları

[Bir Gece - Tabu Bir Üvey Kardeş](#)

[Romantizmi Bay Dylan - Bir Patron](#)

[Romantizmi](#)

Romantik Gerilim

Oyunevi Serisi [Yedi](#)

[Gün](#)

[Dört Gün](#)

[Yedi Hafta](#)

Paranormal Romantik (Modern Fantezi)

The Guardian Serisi

[Meleklerin Gölgesinde](#)

[Canavarların Gölgesinde](#)

İblislerin Gölgesinde - ÇOK YAKINDA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.